

NHẬT KÝ

Chú bé nhút nhát

GIỌT NƯỚC TRẦN LY

ES
TD

20
22

CAPPUCCINO
EBOOK

THE #1

NEW YORK TIMES

BESTSELLER

Jeff Kinney

Tommy Trần dịch

yeukindlevietnam.com

HA GIANG
BOOKS

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

NHỮNG CUỐN SÁCH KHÁC CỦA TÁC GIẢ JEFF KINNEY

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 1

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 2: "Luật của Rodrick"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 3: "Giọt nước tràn ly"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 4: "Mùa hè tuyết vời"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 5: "Sự thật phũ phàng"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 6: "Mắc kẹt"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 7: "Kỳ đà cắn mũi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 8: "Thánh nhọ"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 9: "Kỳ nghỉ thảm khốc"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 10: "Những ngày xưa cũ"

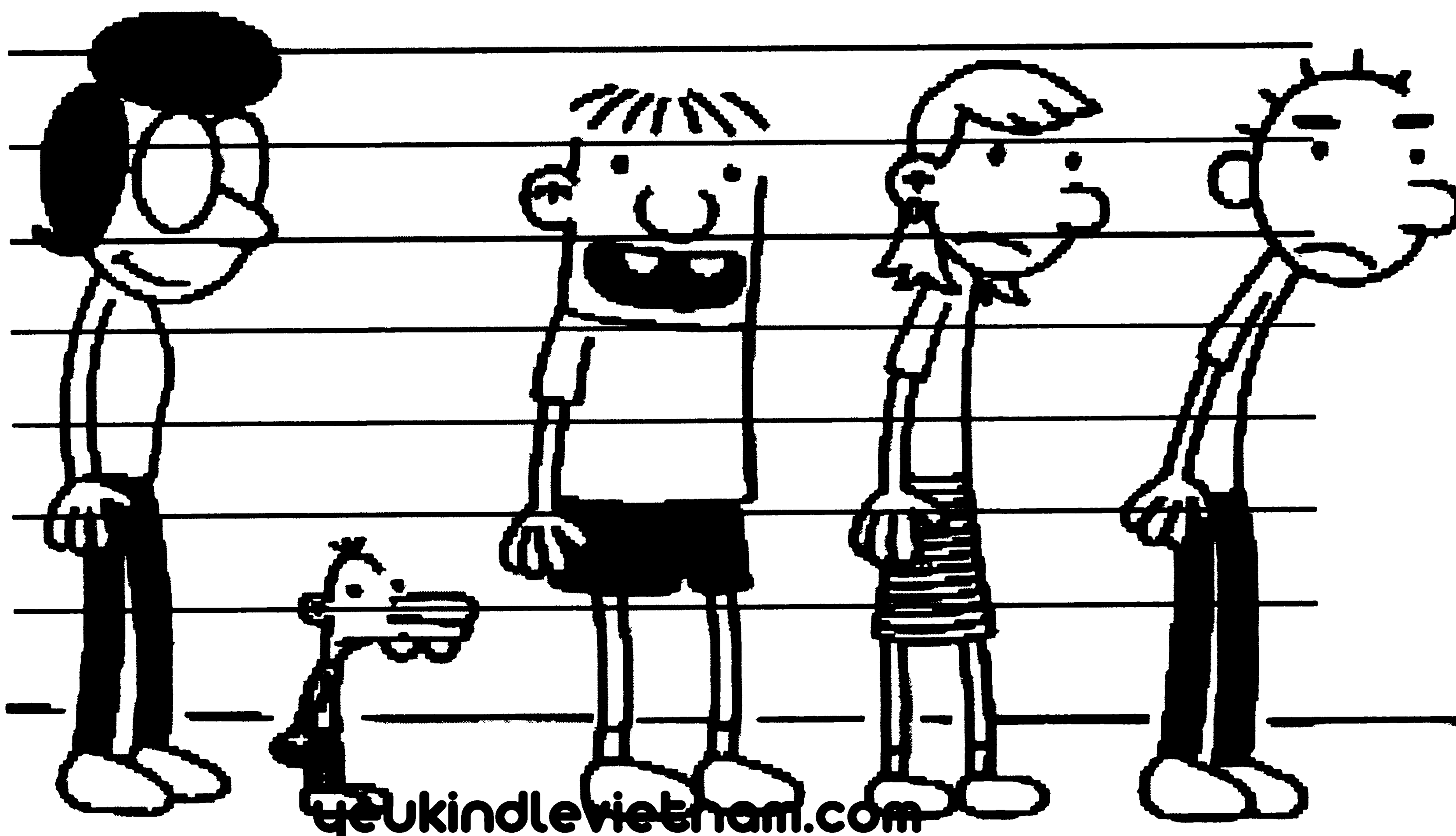
Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 11: "Cuộc gặp đôi"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 12: "Chuyến đi bão táp"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 13: "Đại chiến trên tuyết"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 14: "Của Thiên trả địa"

Nhật Ký Chú Bé Nhút Nhát 15: "Cái kết khó lường"

NHẬT KÝ

chủ bé nhất nhất

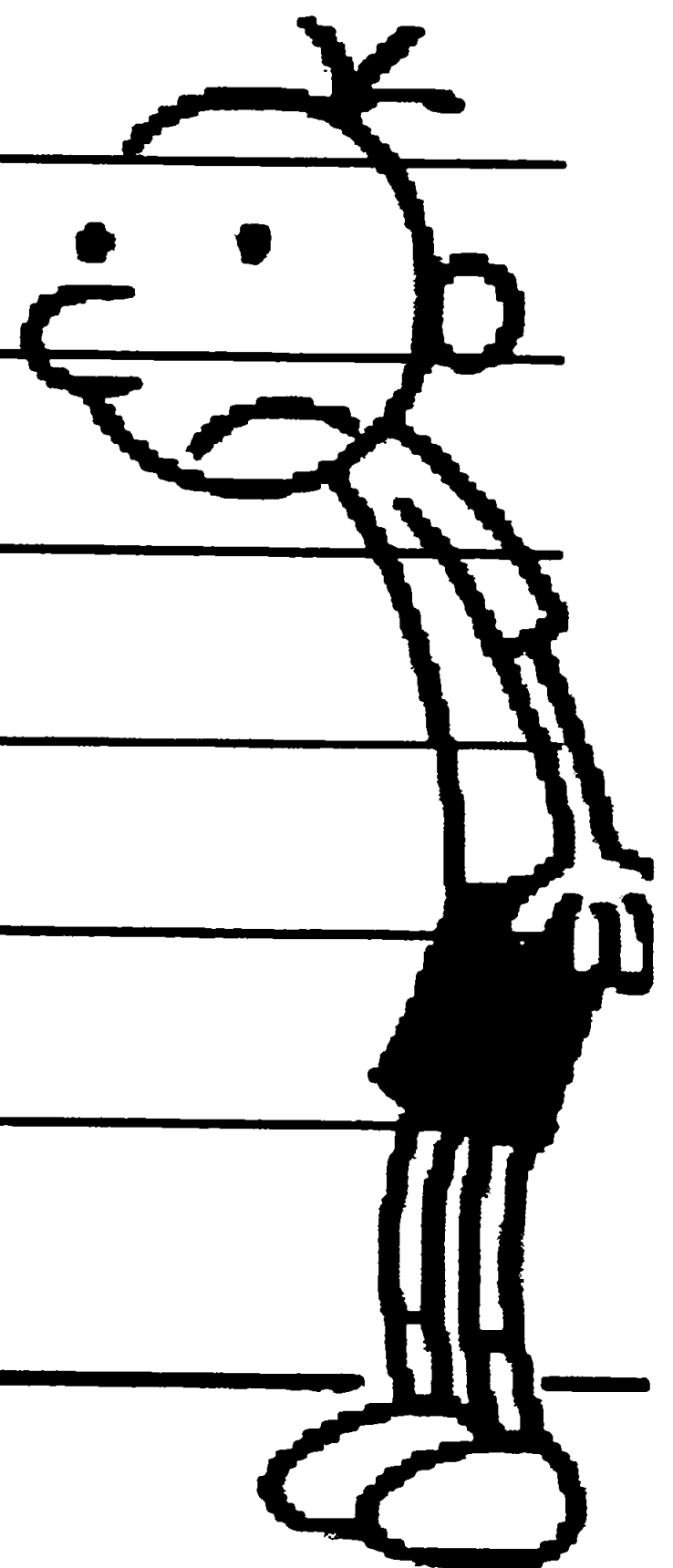
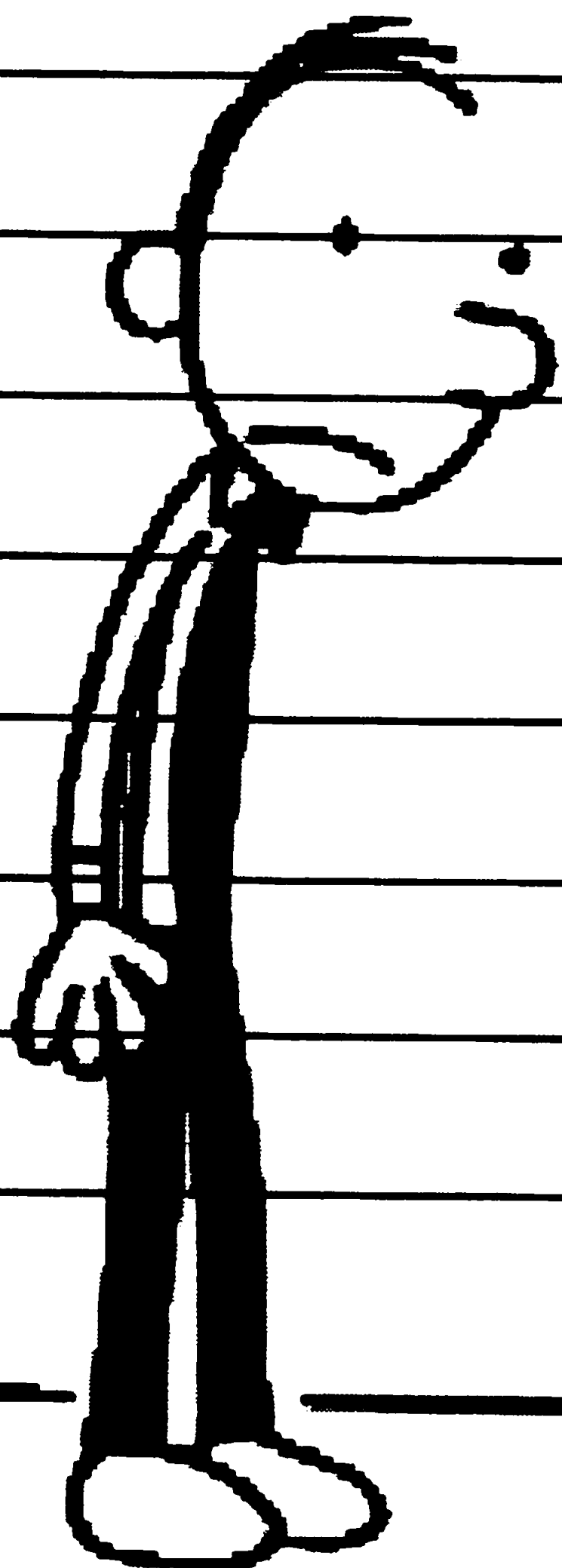
Giới Nhà Trẻ Trần Ly

JEFF KINNEY

Dịch giả: Tommy Trần

NXB VĂN HỌC

HÀ GIANG BOOK

Wimpy Kid text & illustrations copyright © 2009 Wimpy Kid, Inc.

**DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg
Heffley design™ are trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the
design of this work's jacket is trade dress of Wimpy Kid, Inc. All
rights reserved.**

First published in the English language in 2009

**By Amulet Books, an imprint of Harry N. ABRAMS, Inc., New
York Original English title: Diary of a Wimpy Kid: The Last
Straw**

(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

**Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với
Harry N. Abrams, Inc thông qua Andrew Nurnberg
Associates International Limited 2009**

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Hà Giang.

HaGiangBooks

LỜI CẢM ƠN

Xin gửi lời cảm ơn chân thành đến vợ tôi, Julie, không có tình yêu và sự ủng hộ của cô ấy thì những cuốn sách này sẽ không thể xuất bản được. Cảm ơn gia đình thân yêu của tôi, bố, mẹ, Re, Scott, và Pat - và gia đình thứ hai của tôi – gia đình Kinney, Cullinane, Johnson, Elitch, Kennedy, và Burdett. Những người đã giúp đỡ tôi hết mình, và thật tuyệt vời khi được chia sẻ điều này với các bạn.

Như thường lệ, tôi xin gửi lời cảm ơn tới biên tập viên của tôi, Charlie Kochman vì đã chọn bộ sách này; tới Jason Wells, vị giám đốc truyền thông tuyệt vời nhất mà tôi biết; và tới tất cả những người bạn ở Abrams.

Tôi cũng xin gửi lời cảm ơn tới người quản lý của tôi, Jess Brallier, và tới tất cả những đồng nghiệp ở Family Education Network.

Cảm ơn Riley, Sylvie, Carla, Nina, Brad, Elizabeth, và Keith những người ở Hollywoodland.

Cảm ơn Mel Odom người đã giúp tôi hoàn thành hai tập truyện đầu tiên. Và cảm ơn Aaron Nicodemus người đã động viên khích lệ và giúp tôi quay lại với truyện tranh sau khi tôi đã từ bỏ nó.

DÀNH TẶNG TÌM

THÁNG MỘT

Ngày đầu năm mới

Bạn biết phải làm thế nào để lên được một danh sách "mục tiêu năm" nhằm cố gắng hoàn thiện bản thân trở thành một anh chàng hoàn hảo không?

Với tôi để có thể nghĩ ra được cách nào đó hoàn thiện bản thân mình hơn quả thực không hề đơn giản, bởi vì tôi là một trong những người hoàn hảo nhất mà tôi biết.

Năm nay việc tôi phải làm là cố gắng giúp đỡ mọi người trau dồi bản thân. Nhưng có một vấn đề khiến tôi băn khoăn là một số người không thật sự hiểu được giá trị lớn lao của việc đó – việc tỏ ra là người có ích.

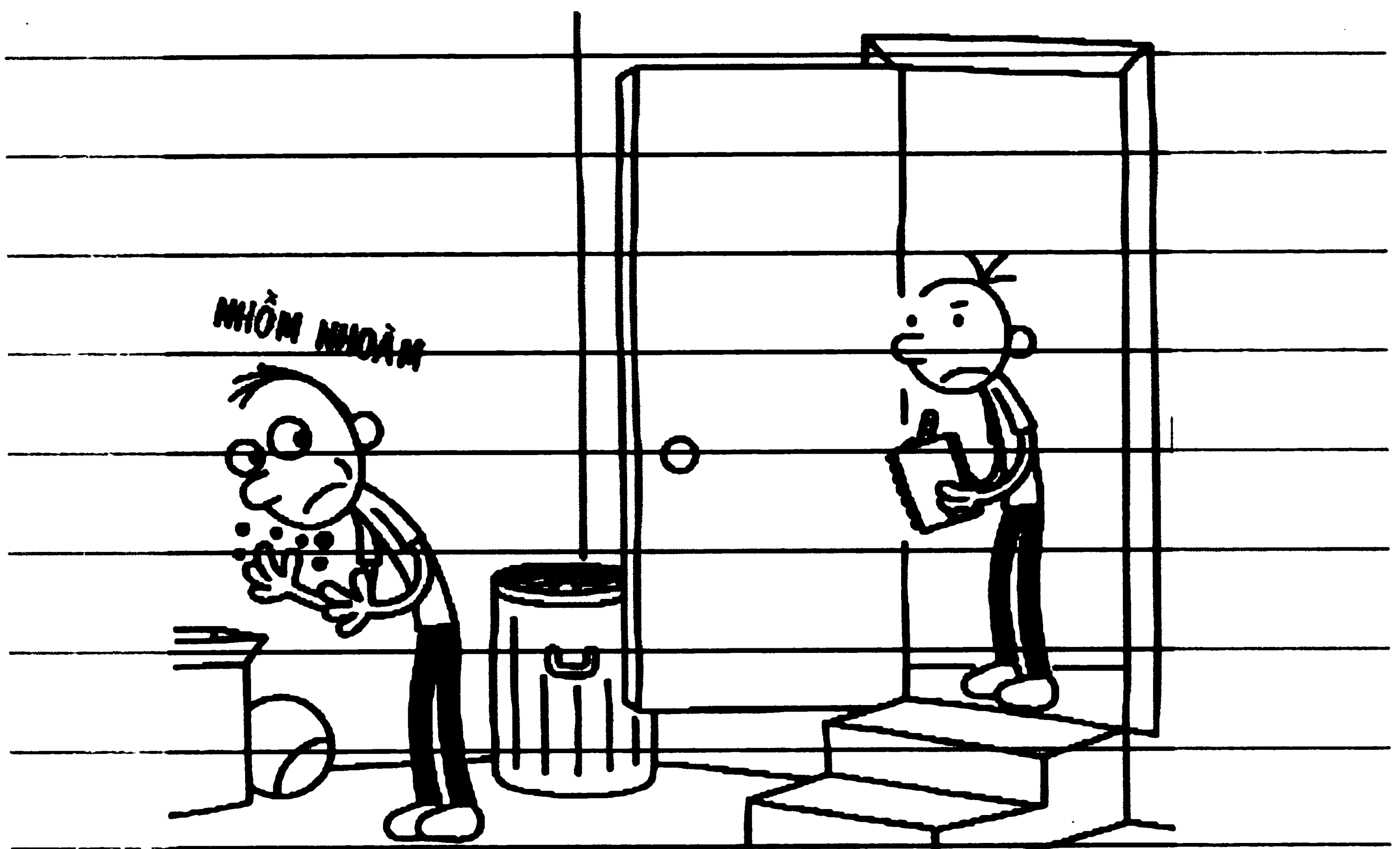
CON NGHĨ MẸ NÊN CỐ GẮNG
DỪNG TẠO RA TIẾNG ĐỘNG KINH NHAI
KHOAI TÂY CHIÊN.

Một điều tôi có thể dễ dàng nhận ra là mọi người trong gia đình đang bị mắc kẹt bởi một đống nhùng nhẽ ghê gớm xuất phát từ "mục tiêu năm" ấy.

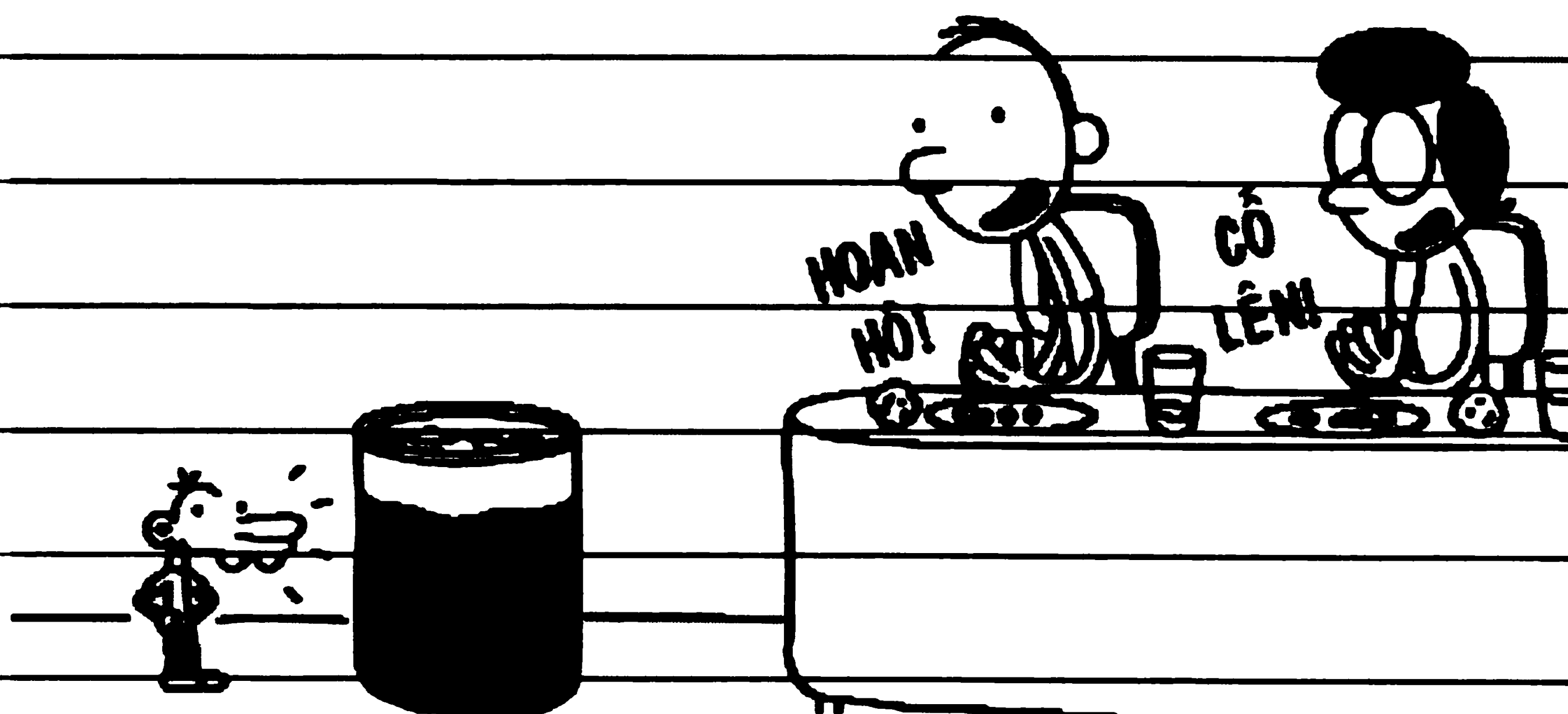
Mẹ nói rằng bắt đầu từ hôm nay sẽ đi tập thể dục, nhưng sự thật thì mẹ đã dành cả buổi chiều ngồi xem Tivi.

Còn bố nói sẽ thực hiện một chế độ ăn kiêng nghiêm ngặt, nhưng sau bữa tối tôi bắt quả tang bố ở gara, mặt dính đầy vụn bánh sôcôla.

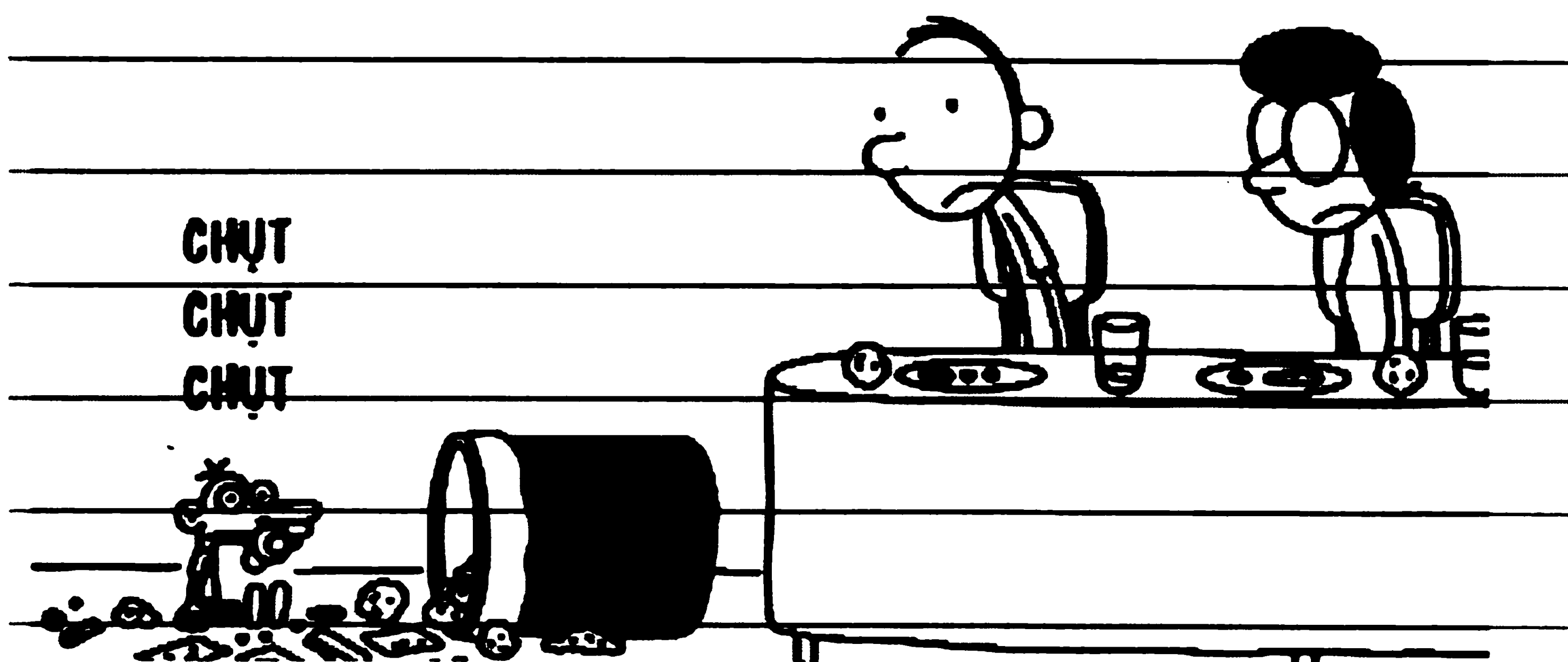

Thậm chí ngay cả thằng em trai bé bỏng của tôi, Manny, cũng bế tắc vì không thể thực hiện được "mục tiêu" của mình.

Sáng nay Manny tuyên bố với mọi người rằng nó đã "trưởng thành" và sẽ từ bỏ cái núm vú giả mãi mãi. Để chứng minh điều này nó quăng ngay cái vật bất ly thân đó vào sọt rác.

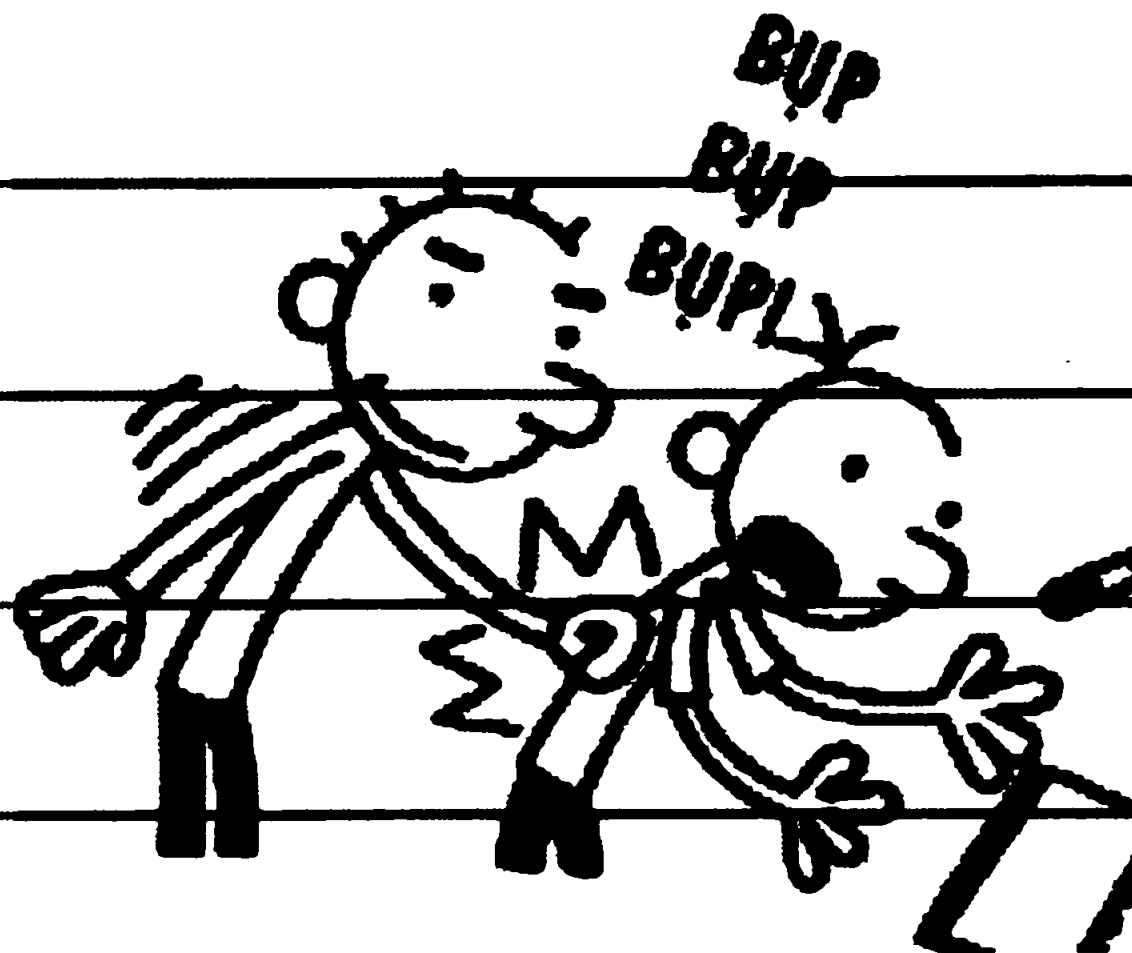
Nhưng việc làm anh hùng đầu năm này của Manny thậm chí đã không kéo dài được đến MỘT PHÚT.

Người duy nhất trong gia đình tôi không có bất kể một việc làm nào là ông anh trai quý hóa, Rodrick. Và điều đó quả thật rất đáng tiếc, bởi nếu không thì cái danh sách của anh ta sẽ dài lê thê hàng dặm.

Vì vậy, tôi đã quyết định khởi động kế hoạch đặc biệt giúp Rodrick trở thành một người tốt hơn. Tôi đặt tên cho kế hoạch hay ho ấy là "Ba cuộc tấn công và bạn bị loại". Có nghĩa là cứ mỗi khi thấy Rodrick mắc lỗi, tôi sẽ đánh một dấu x lên bảng theo dõi của anh ta.

Nhưng rồi cuộc, Rodrick đã có 3 cuộc tấn công trước cả khi tôi kịp nghĩ ra hình phạt cho "Bạn Bị Loại" là gì.

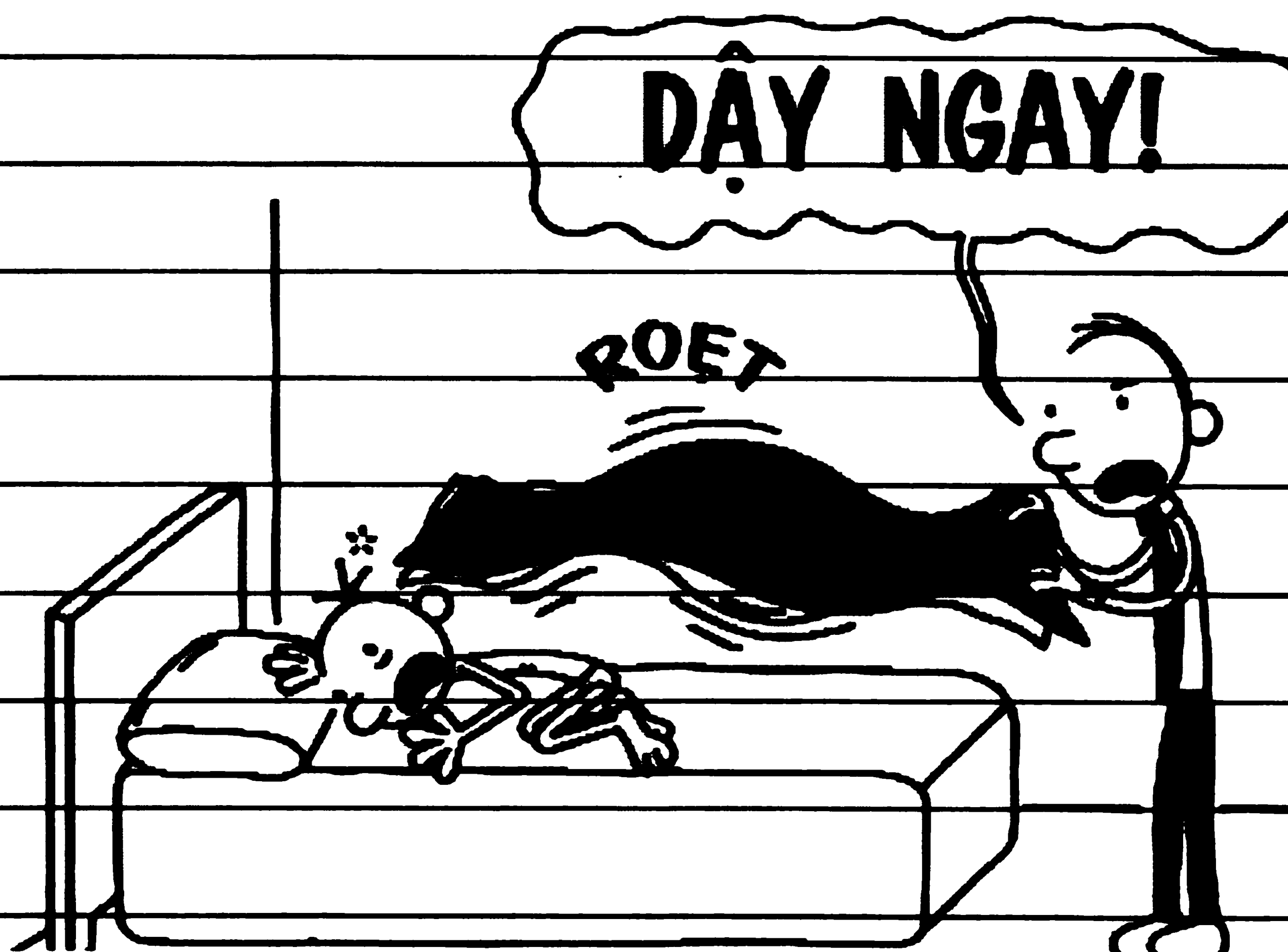
Tuy nhiên, tôi bắt đầu thấy do dự liệu có nên từ bỏ kế hoạch của mình không, vì có quá nhiều việc phải làm mà tôi chẳng thấy có chút tiến triển nào.

Ví dụ, khi tôi nhắc mẹ là không được phát ra tiếng động quá lớn lúc nhai khoai tây chiên, thì mẹ lại đưa ra một tuyên bố xanh rờn. Mẹ nói: con người không ai là hoàn hảo, Gregory à. Từ những kinh nghiệm đúc rút được tôi thấy, mẹ hoàn toàn đúng.

Thứ năm

Bố đang cố thử quay lại với việc ăn kiêng thêm lần nữa, và đó là một tin tồi tệ đối với tôi. Đã ba ngày bố không hề động đến tí sôcôla nào, điều này khiến bố trở lên SIÊU cáu bẳn.

Một hôm, sau khi thức giấc bố sang gọi tôi dậy để chuẩn bị đến trường, khi bố vừa quay đi tôi lại lăn ra ngủ tiếp. Hãy tin tôi đi, đó chắc chắn là lần cuối cùng tôi mắc phải sai lầm ngớ ngẩn như vậy.

Nhưng vấn đề ở đây là bố luôn luôn dựng tôi dậy trước khi mẹ tắm xong. Vì vậy tôi biết rằng mình vẫn còn những hơn mười phút trước khi thật sự phải rời khỏi chiếc giường ấm áp.

Hôm qua tôi đã nghĩ ra một mẹo rất hay để có thể ngủ thêm mà không bị bố mắng. Sau khi "được" bố đánh thức, tôi ôm theo tất cả chăn gối xuống nhà để chờ đến lượt mình.

Tất nhiên trong lúc chờ đợi, tôi tranh thủ ngã lưng ngay xuống mặt của ống thoát nhiệt. Và mỗi khi lò sưởi xả hơi nóng, cảm giác thậm chí còn tuyệt vời hơn cả khi nằm ở trên giường.

Tuy nhiên, hơi nóng mỗi lần chỉ kéo dài khoảng năm phút. Vì vậy, khi lò sưởi ngưng hoạt động, tôi lại phải co ro trên một tấm kim loại lạnh giá.

Sáng nay, trong khi đợi mẹ, tôi chợt nhớ là có ai đó đã tặng mẹ một chiếc áo choàng tắm nhân dịp Giáng sinh và tôi chạy ngay vào tủ để lấy nó.

Có thể nói đây là một trong những ý tưởng thông minh nhất mà tôi đã nghĩ ra. Khoác cái áo choàng đó lên người cảm giác như đang được bọc trong một cái khăn lớn, mịn màng vừa được lấy ra từ máy sấy.

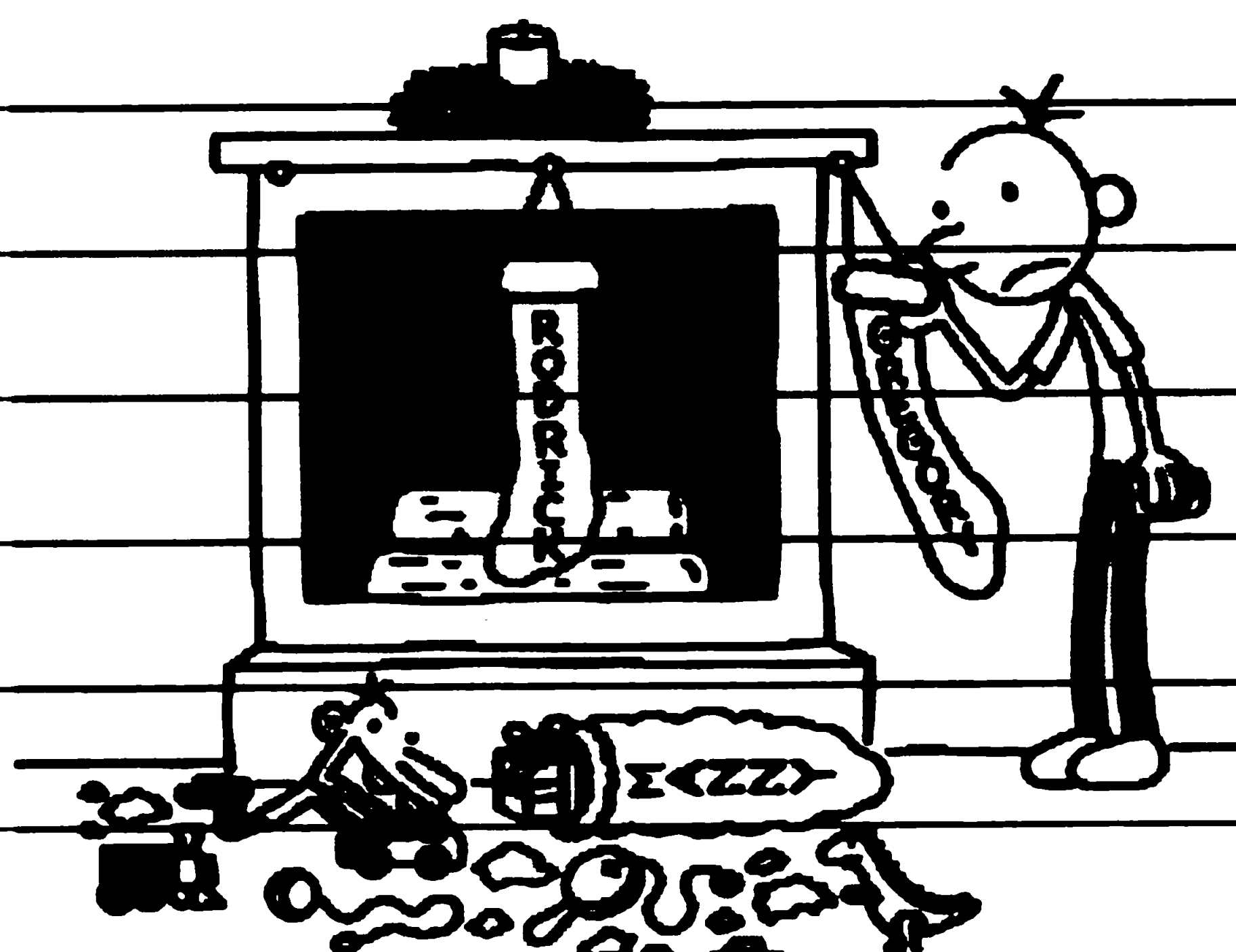
Thực sự, tôi rất thích chiếc áo này, thậm chí tôi còn mặc nó luôn SAU KHI tắm xong. Tôi đoán có lẽ bố cảm thấy ghen tị vì đã đi sau tôi một bước. Vậy nên sáng nay khi tôi đang hí hửng trong chiếc áo choàng bước đến bàn ăn, bố có vẻ rất khó chịu.

Tôi khẳng định, phát minh về chiếc áo choàng tắm cho phụ nữ quả là tuyệt vời. Bây giờ tôi đang băn khoăn liệu mình có bỏ sót cái gì khác hay ho nữa không.

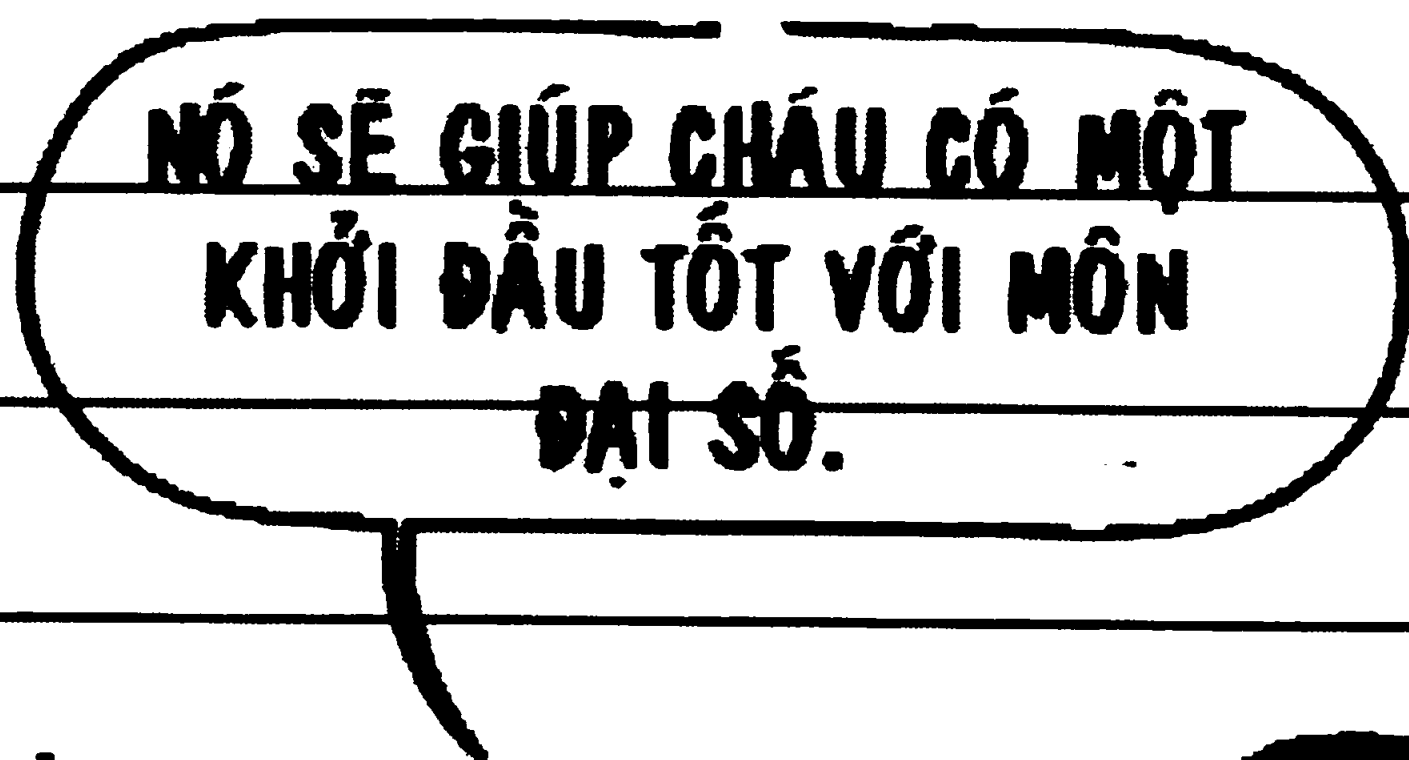
Giáng sinh năm nay, tôi chỉ có một mơ ước nhỏ nhoi đó là sẽ có một chiếc áo choàng tắm của riêng mình, bởi tôi chắc chẳng đời nào mẹ lại nhường cho tôi chiếc áo của mẹ.

Sáng nay vừa mở mắt điều đầu tiên tôi nghĩ đến là những món quà Giáng sinh. Ngay lập tức tôi lao xuống nhà nhưng sau đó tôi biết mình sẽ phải trải qua một ngày thật buồn tẻ vì món quà duy nhất có trong chiếc bít tất của tôi là một thanh khử mùi và cuốn "Từ điển du lịch".

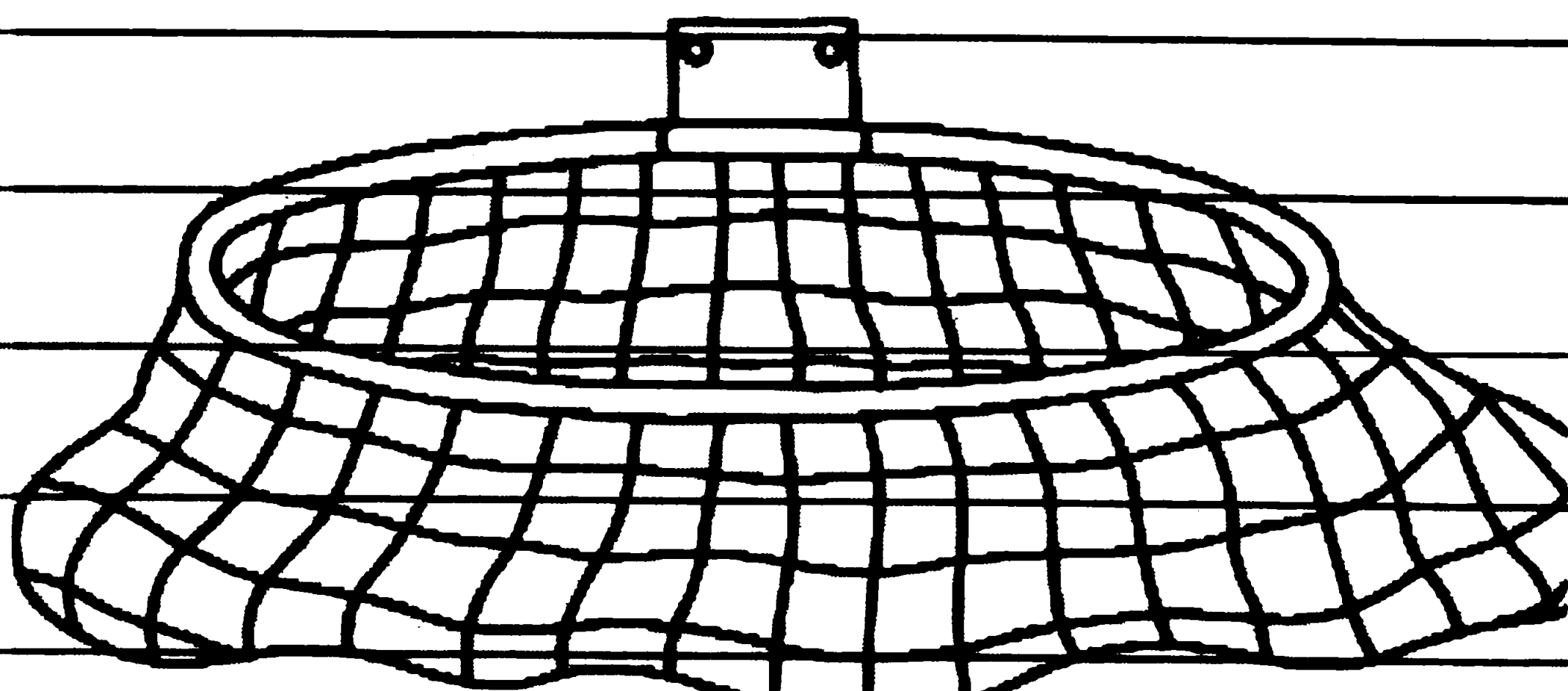

Tôi nghĩ người lớn thật kỳ cục khi cho rằng khi bạn học cấp II thì bạn đã quá tuổi để được tặng đồ chơi hay

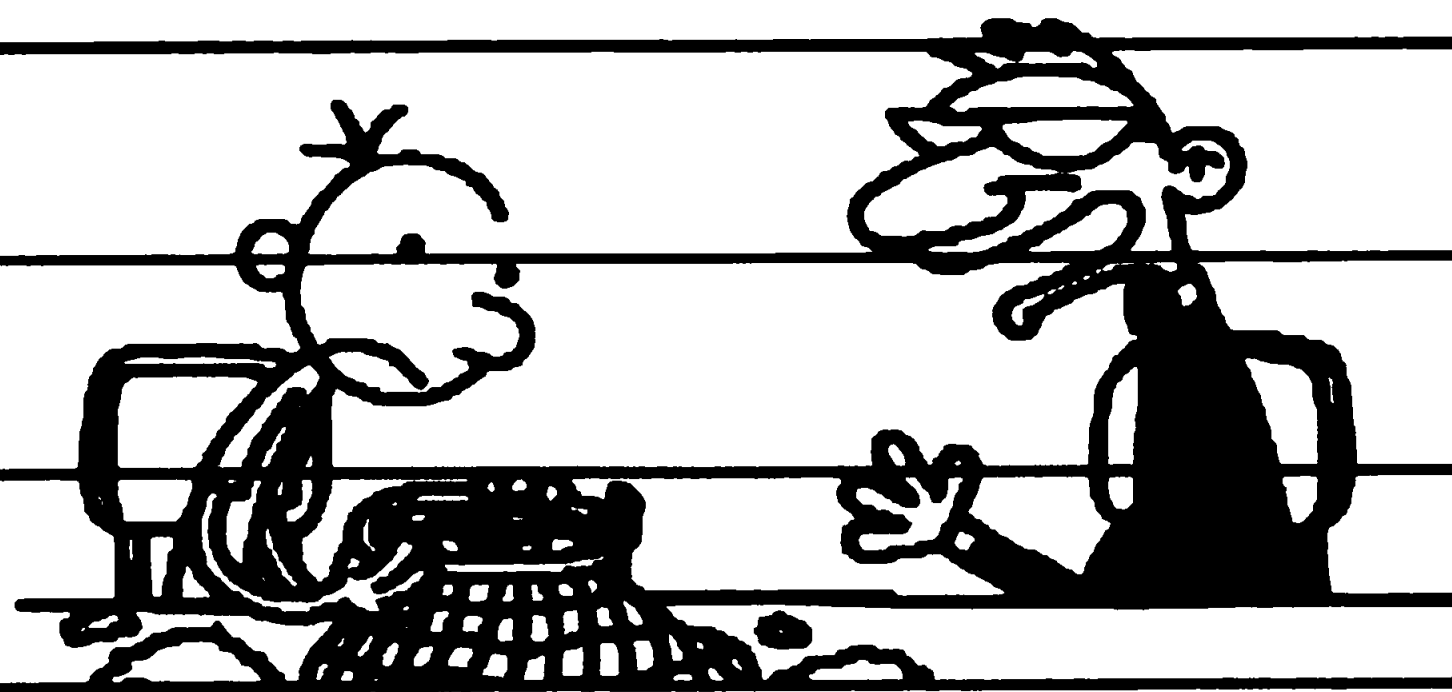
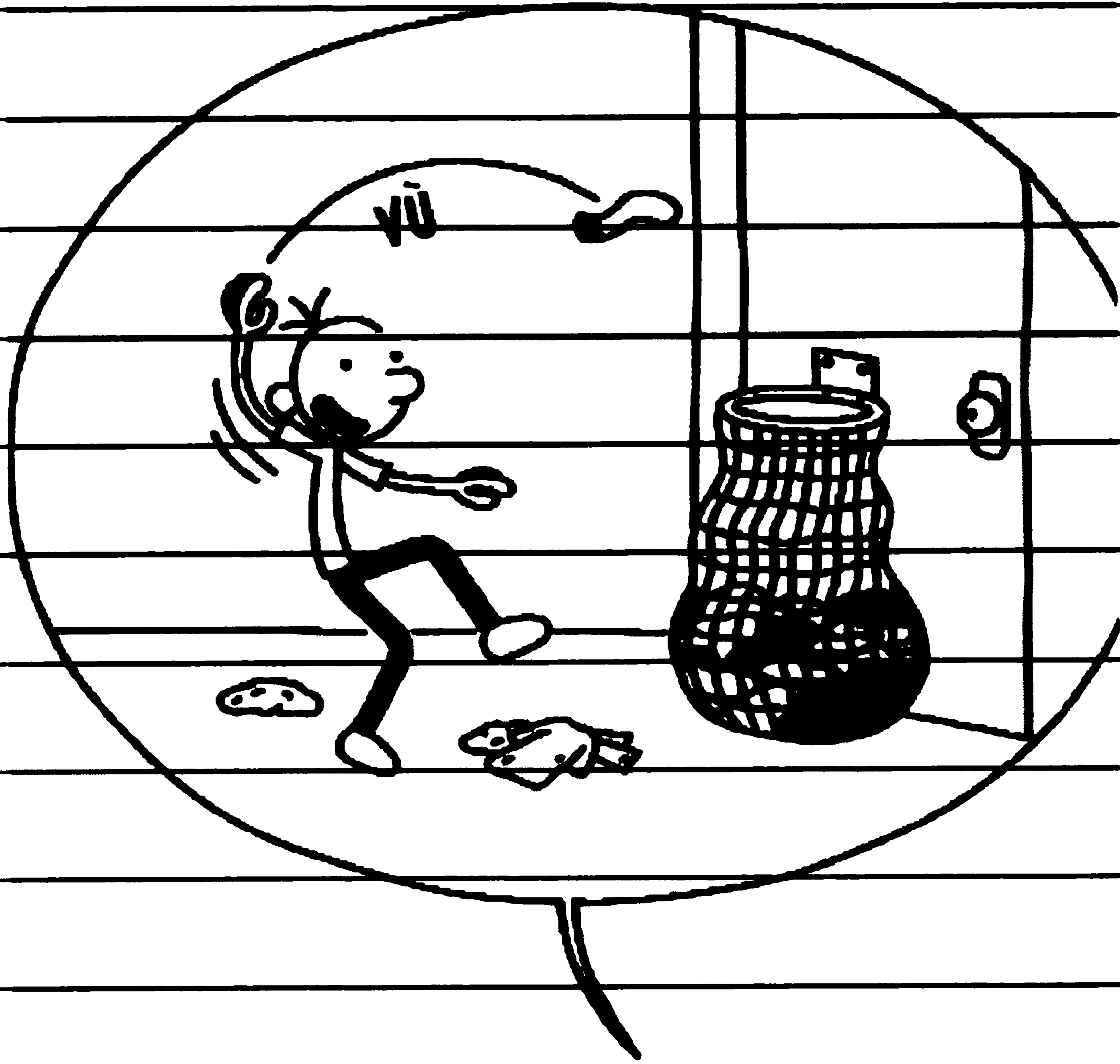
cái gì đó thật sự thú vị. Nhưng họ lại muốn bạn phải nhảy cẫng lên vui sướng khi mở những món quà vớ vẩn mà họ tặng.

Hầu hết những món quà năm nay tôi nhận được là sách hoặc quần áo. Chỉ có một thứ duy nhất có vẻ gần giống với đồ chơi mà tôi có là món quà của chú Charlie. Thật lòng mà nói lúc mở hộp quà của chú Charlie, tôi thậm chí đã không biết nó là cái gì nữa. Một cái vòng lớn bằng nhựa được gắn một cái túi lưới bên dưới.

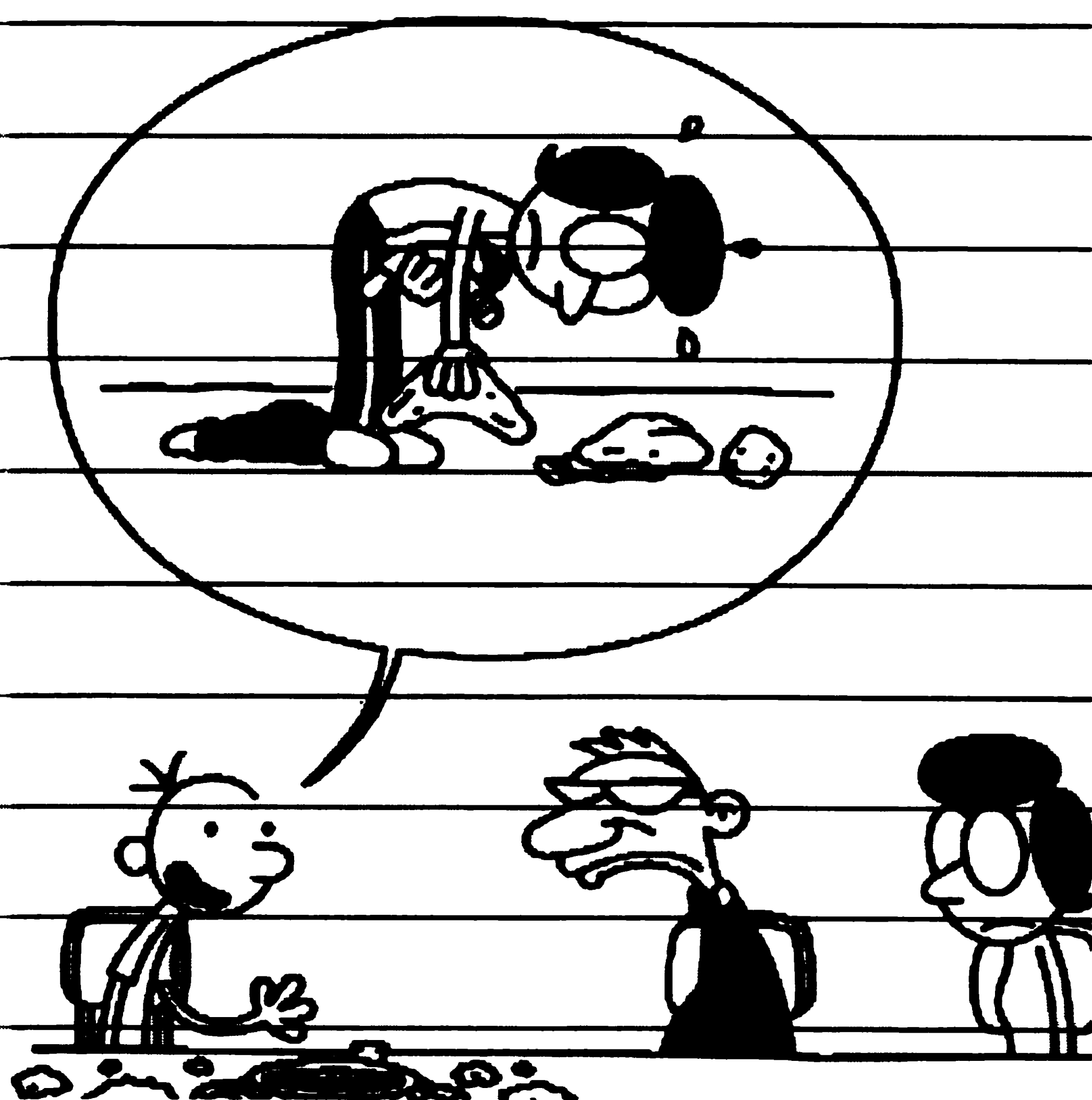

Chú Charlie đã giải thích rằng đó là một chiếc "Giỏ Giặt Quần Áo" để trong phòng ngủ của tôi. Chú còn bảo tôi có thể treo cái túi này đằng sau cửa phòng và nó sẽ là chỗ đựng quần áo bẩn - "hài hước ghê."

Lúc đầu, tôi cứ nghĩ đó là một trò đùa của chú Charlie, nhưng sau đó tôi nhận ra rằng nó hoàn toàn nghiêm túc. Vì vậy tôi phải giải thích cho chú Charlie là tôi chưa bao giờ tự GIẶT quần áo của mình.

Tôi chỉ việc quăng quần áo bẩn lên sàn, và mẹ sẽ nhặt nó lên rồi mang xuống phòng giặt quần áo.

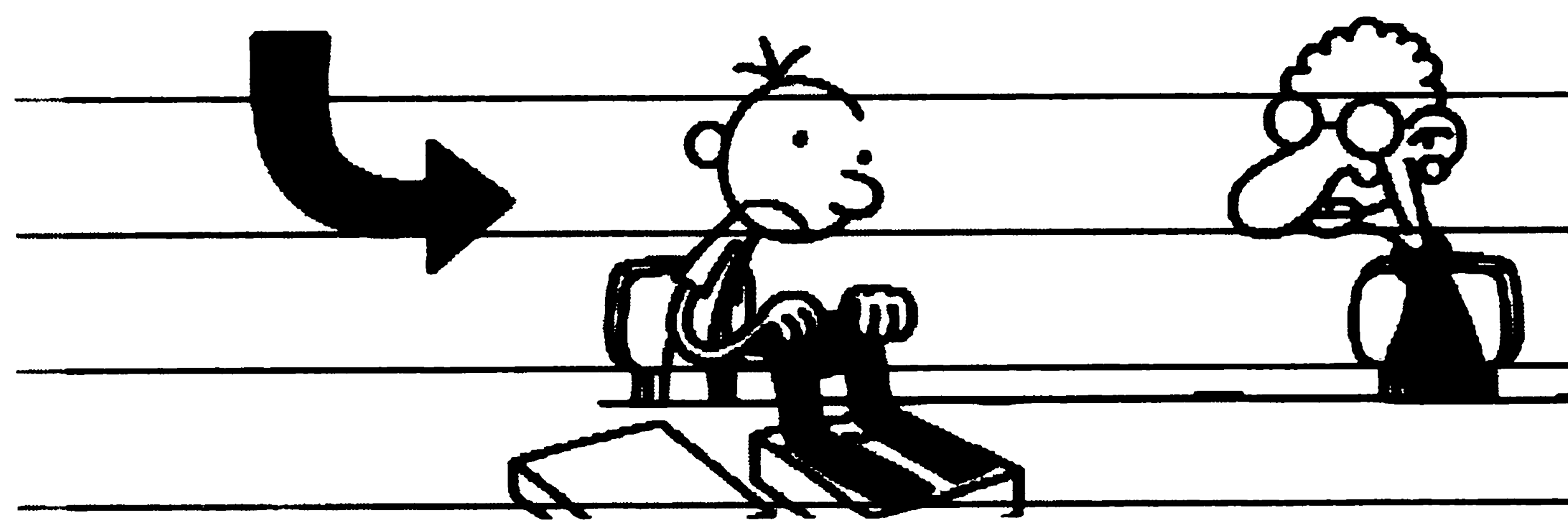
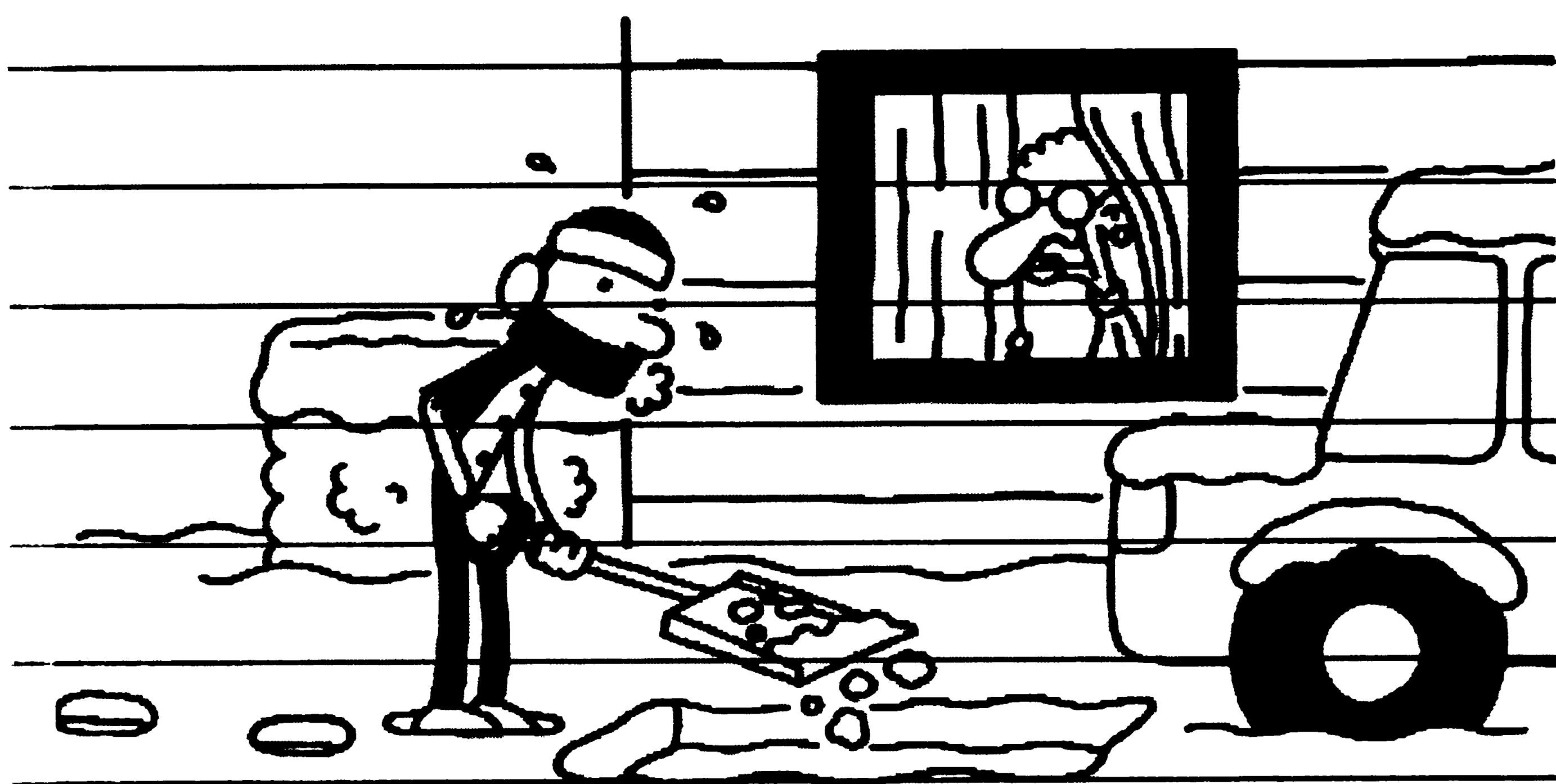
Một vài ngày sau đó, tôi sẽ nhận được những chồng quần áo thơm tho được gấp một cách ngăn nắp.

Tôi bảo chú Charlie nên trả lại cái Giỏ Giặt Quần Áo vớ vẩn ấy và đưa tôi tiền mặt để tôi có thể mua một thứ gì đó thật sự DÙNG được.

Ngay lập tức mẹ đã lên tiếng. Mẹ bảo với chú Charlie rằng cái Giỏ Giặt Quần Áo quả là một ý tưởng TUYỆT VỜI.

Và điều đó cũng có nghĩa là từ giờ trở đi tôi sẽ phải tự giặt quần áo cho mình. Tóm lại, chú Charlie đã tặng tôi một công việc vất vả nhân dịp Giáng sinh.

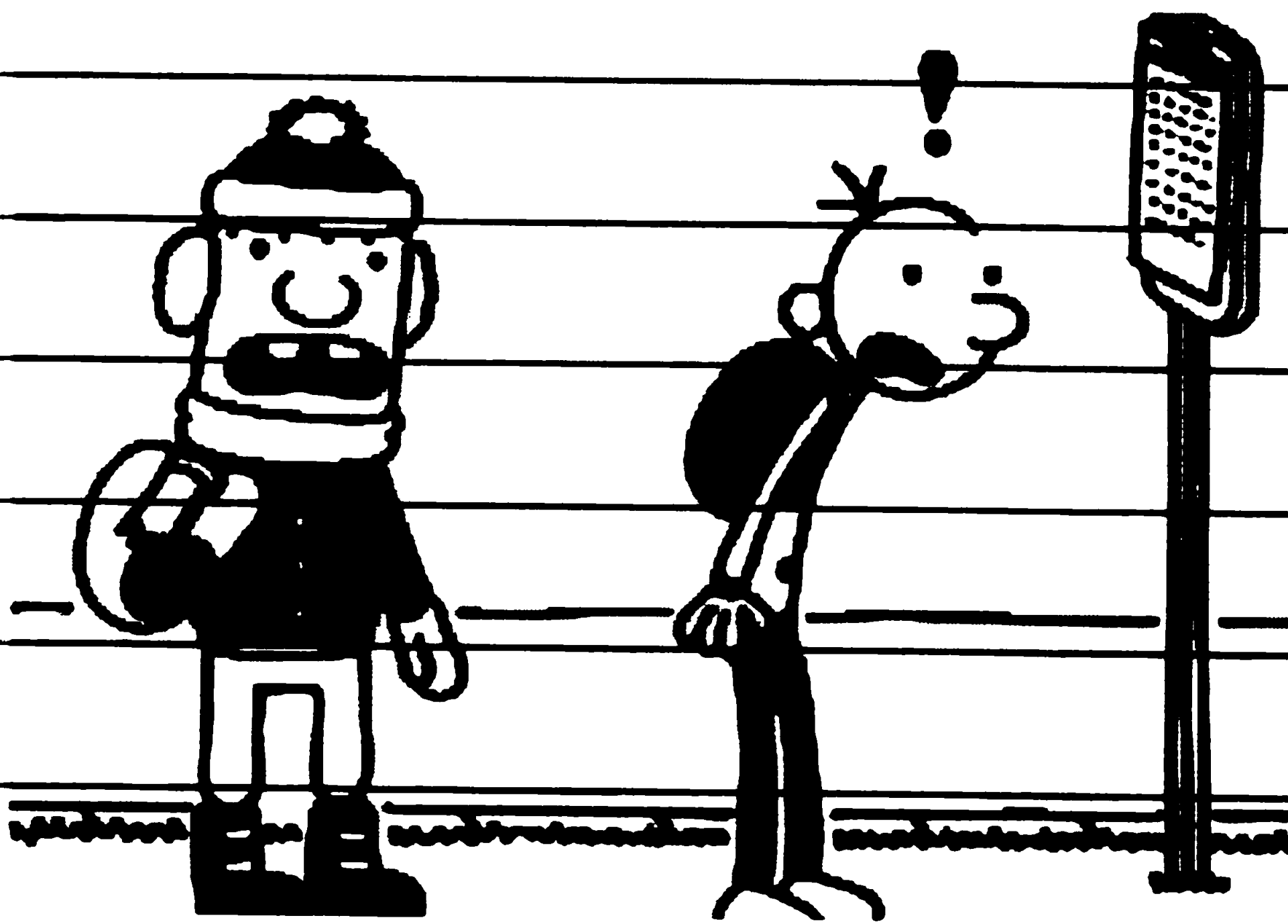
Thật chán ngắt khi năm nay tôi chả có món quà nào ưng ý. Tôi đã bỏ ra rất nhiều công sức để nhỉnh nọt mọi người trong vài tháng gần đây, và tôi cứ đinh ninh mình sẽ được đền đáp xứng đáng nhân dịp Noel.

Phải tự giặt quần áo của mình đúng là một cực hình, nhưng tôi nghĩ mình cũng được AN ỦI một phần vì tôi có rất nhiều quần áo. Chúng đủ để tôi mặc trong suốt một năm trước khi phải bắt đầu công việc giặt giũ này.

Thứ hai

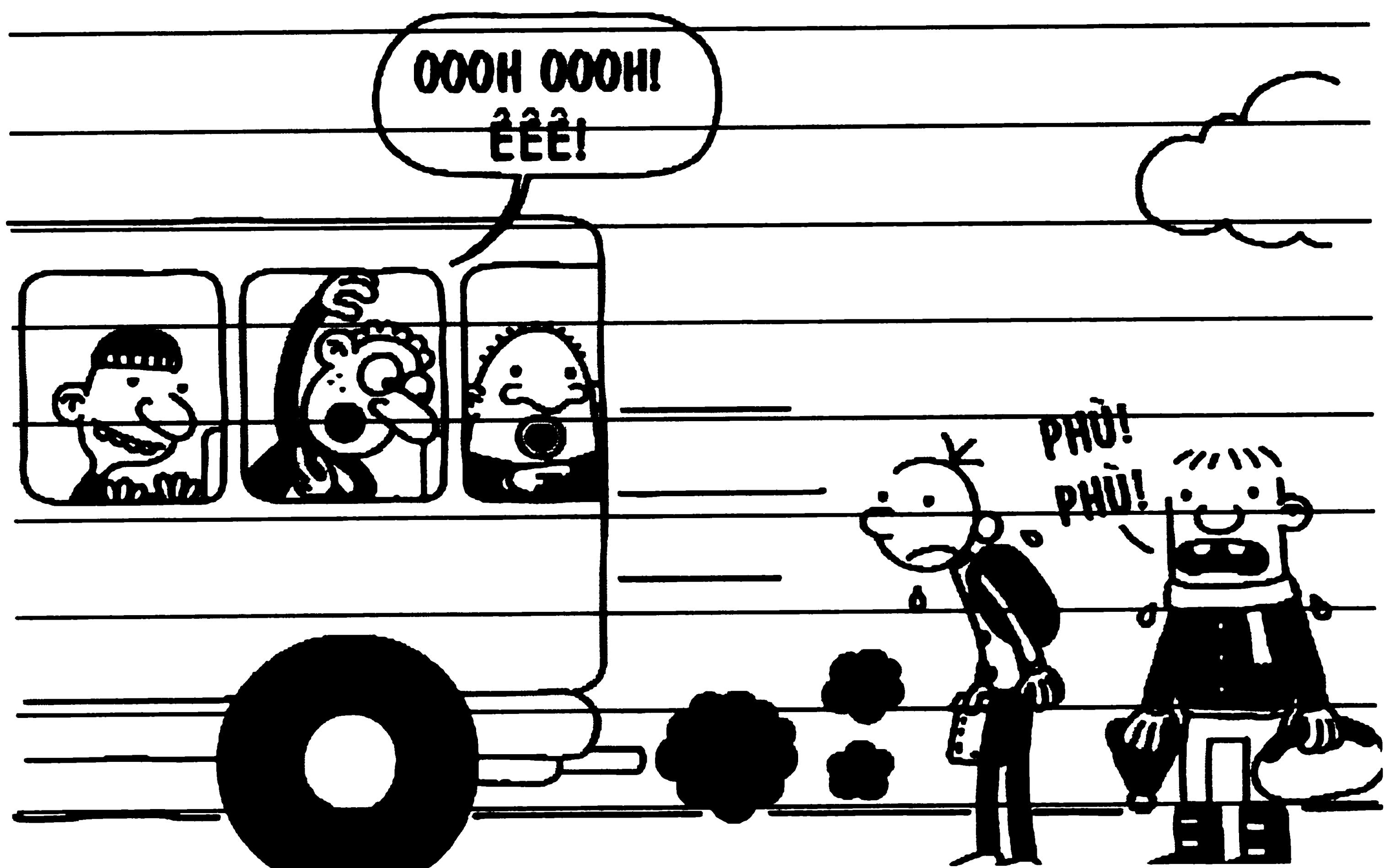
Hôm nay, khi tôi và Rowley đến trạm xe buýt, tôi đã phát hiện một điều thật tồi tệ. Có một mảnh giấy được dán lên biển hiệu trên phố thông báo rằng, bắt đầu từ hôm nay, tuyến xe buýt của chúng tôi đã bị «phân vùng lại». Điều đó cũng đồng nghĩa với việc từ bây giờ chúng tôi sẽ phải CUỐC BỘ tới trường.

Tôi không biết gã thiên tài nào đã nghĩ ra cái ý tưởng điên rồ ĐÓ, vì khu phố của chúng tôi cách trường không gần một phần tư dặm.

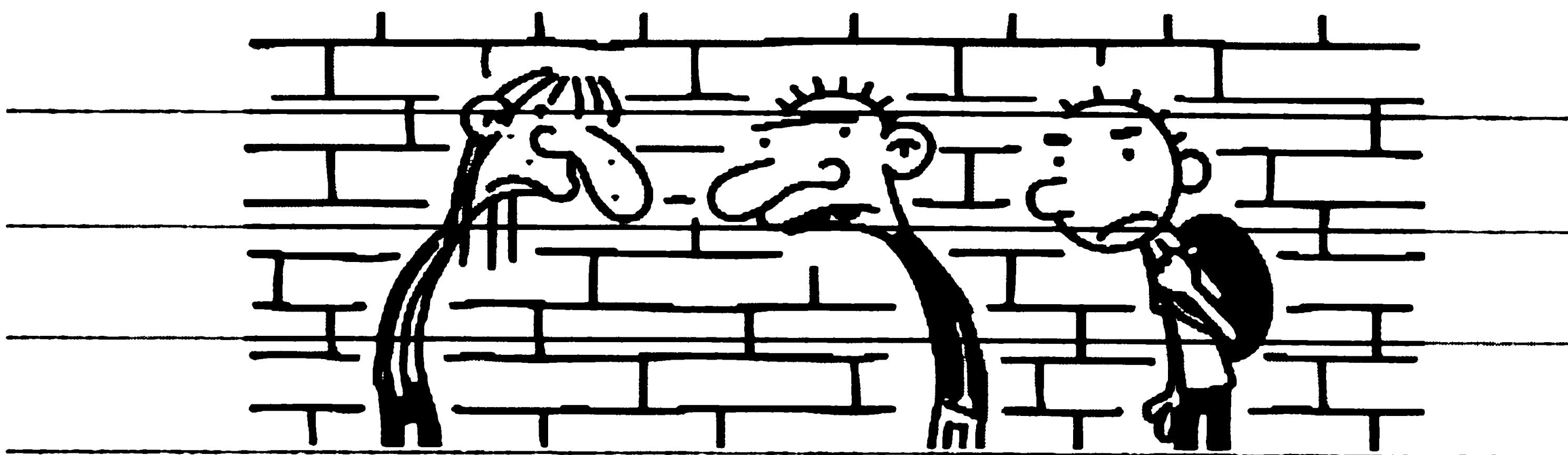
Vậy là hôm nay tôi và Rowley đã phải vắt chân lên cổ mà chạy để không bị muộn học. Nhưng điều tồi tệ hơn đã xảy ra đó là khi chuyển xe buýt mà chúng tôi vẫn hay đi chạy ngang qua, trong xe là lũ học sinh ở phố Whirley, con phố liền kề phố của chúng tôi.

Mấy thằng đó đã cố tình bắt chước tiếng con khỉ để chế giễu tôi và Rowley, việc này thật sự khiến tôi khó chịu bởi vì đó chính là cái CHÚNG TÔI đã từng làm trước đây khi chúng tôi vượt qua CHÚNG NÓ.

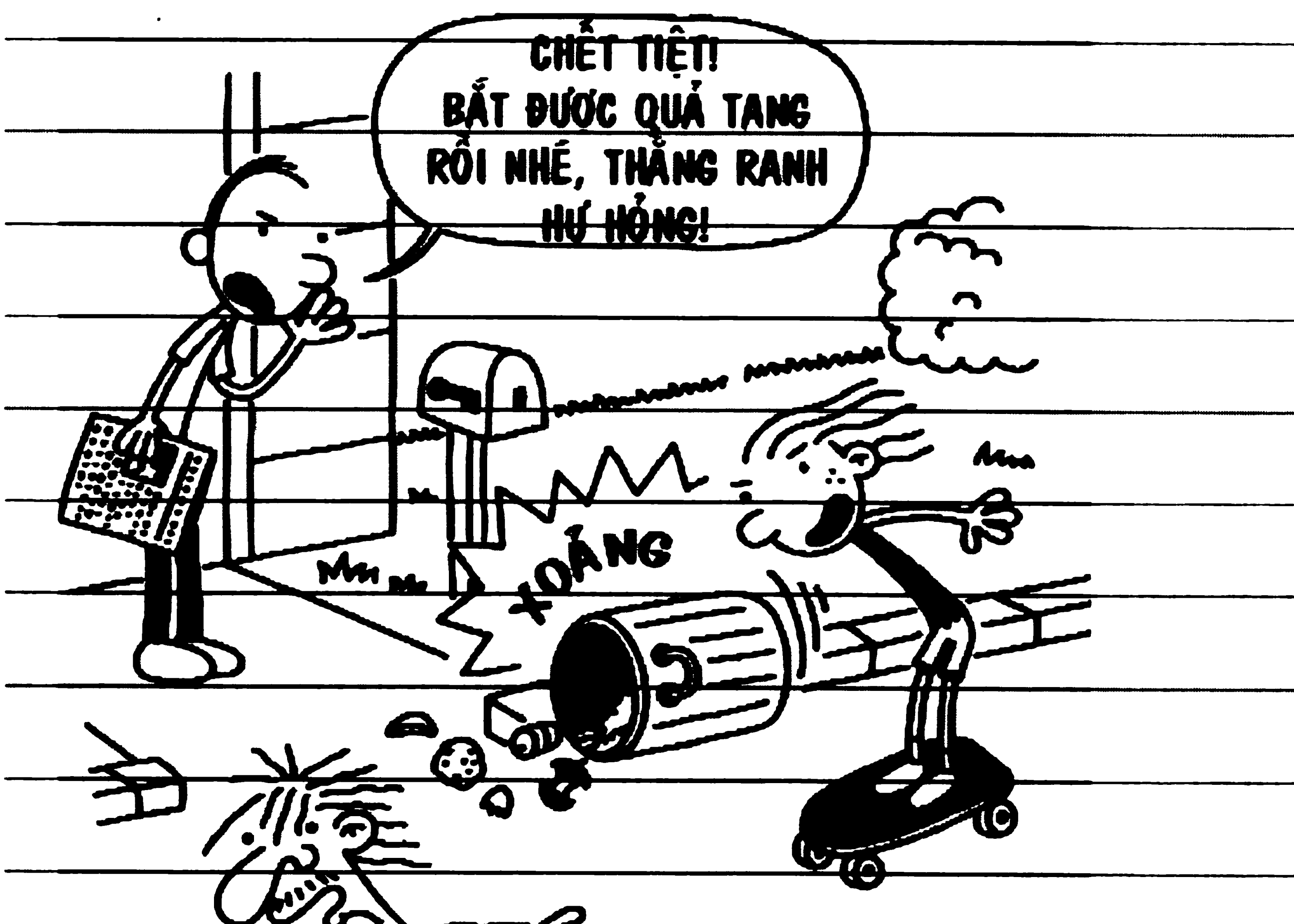

Tôi sẽ nói cho bạn biết ý tưởng bắt trẻ con đi bộ đến trường là hoàn toàn sai lầm. Mỗi ngày, giáo viên giao cho học sinh rất nhiều bài tập, đến nỗi nếu gộp tất cả sách và bài kiểm tra mà bạn phải mang về nhà thì cái cặp của bạn sẽ nặng đến cả trăm pound.

Và nếu bạn muốn tận mắt thấy sự ảnh hưởng của việc đó đến những đứa trẻ trong tương lai, thì bạn chỉ cần nhìn Rodrick và đám bạn của anh ta.

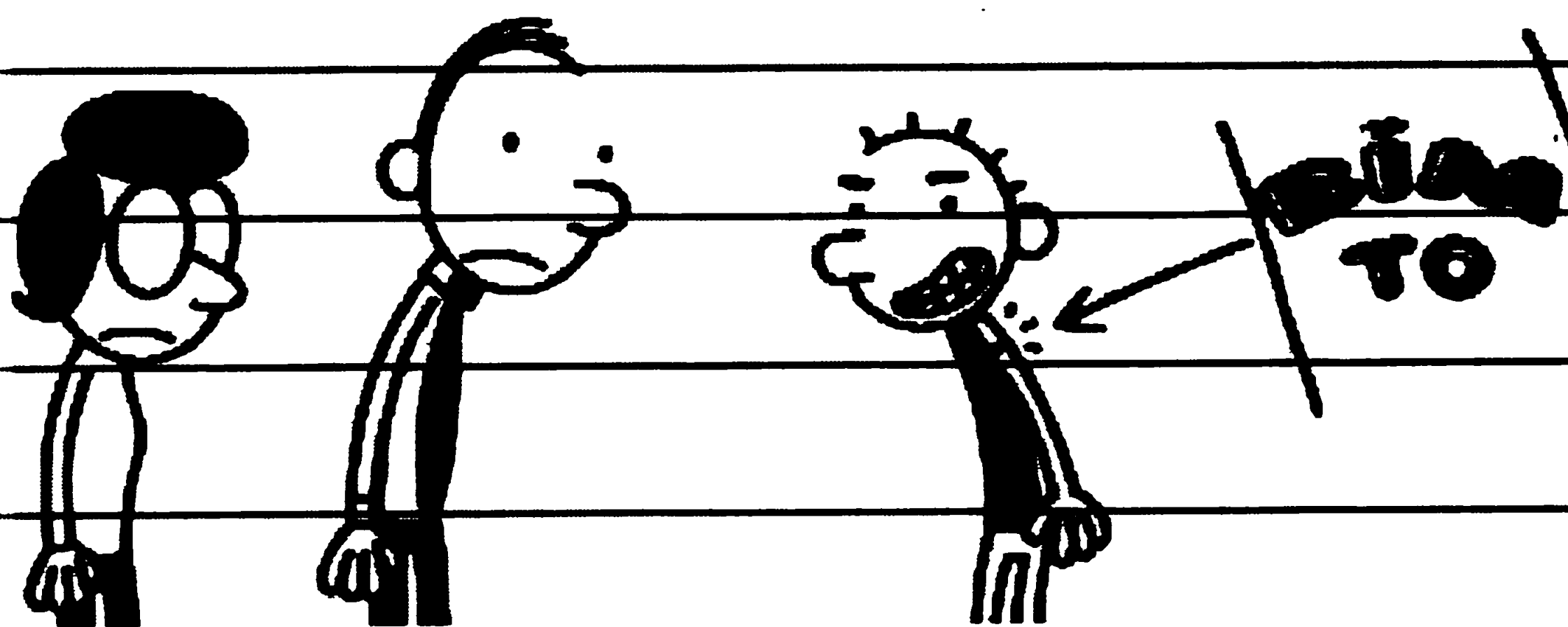
Nói đến bọn teen teen mới lớn, hôm nay bố đã lập được một chiến công vĩ đại. Lenwood Heath - gã choai choai hư hỏng nhất ở phố kế bên, và cũng là kẻ thù không đội trời chung của bố. Bố đã phải gọi cảnh sát bắt Lenwood Heath không dưới mười lăm lần vì những hành vi càn quấy của anh ta.

Tôi đoán cha mẹ của Lenwood cũng phát ốm vì anh ta, bởi họ đã gửi "cậu quý tử" này vào một trường quân sự.

Có lẽ bạn nghĩ việc Lenwood Heath phải vào trường quân sự sẽ khiến bố vui mừng, nhưng tôi không nghĩ vậy. Bố chỉ thật sự hài lòng khi tất cả những đứa choai choai trên thế giới này được gửi đến nơi dạy dỗ trẻ vị thành niên hoặc Alcatraz¹ hoặc là một xứ sở nào đấy. Tất nhiên trong đó có cả Rodrick.

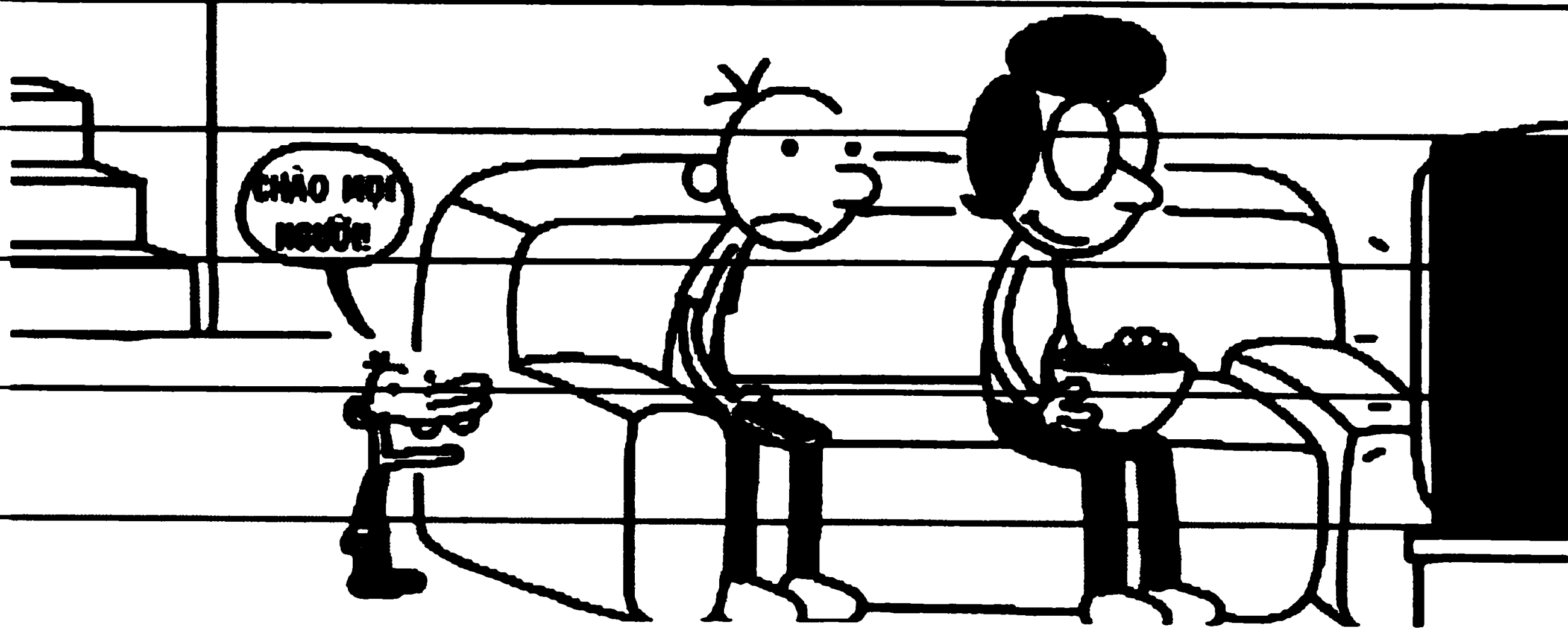
Hôm qua bố mẹ đã cho Rodrick một ít tiền mua sách nghiên cứu để luyện thi đại học, nhưng thay vì nghe lời bố mẹ, Rodrick đã nướng toàn bộ số tiền đó vào một cái hình xăm ngớ ngẩn.

Tôi vẫn còn một thời gian nữa mới bước vào tuổi vị thành niên. Đến lúc đó, tôi cuộc với bạn rằng bố sẽ tìm mọi cách để tổng cổ tôi đi.

Thứ hai

Khoảng từ tuần trước, đêm nào Manny cũng thức giấc và mò xuống nhà.

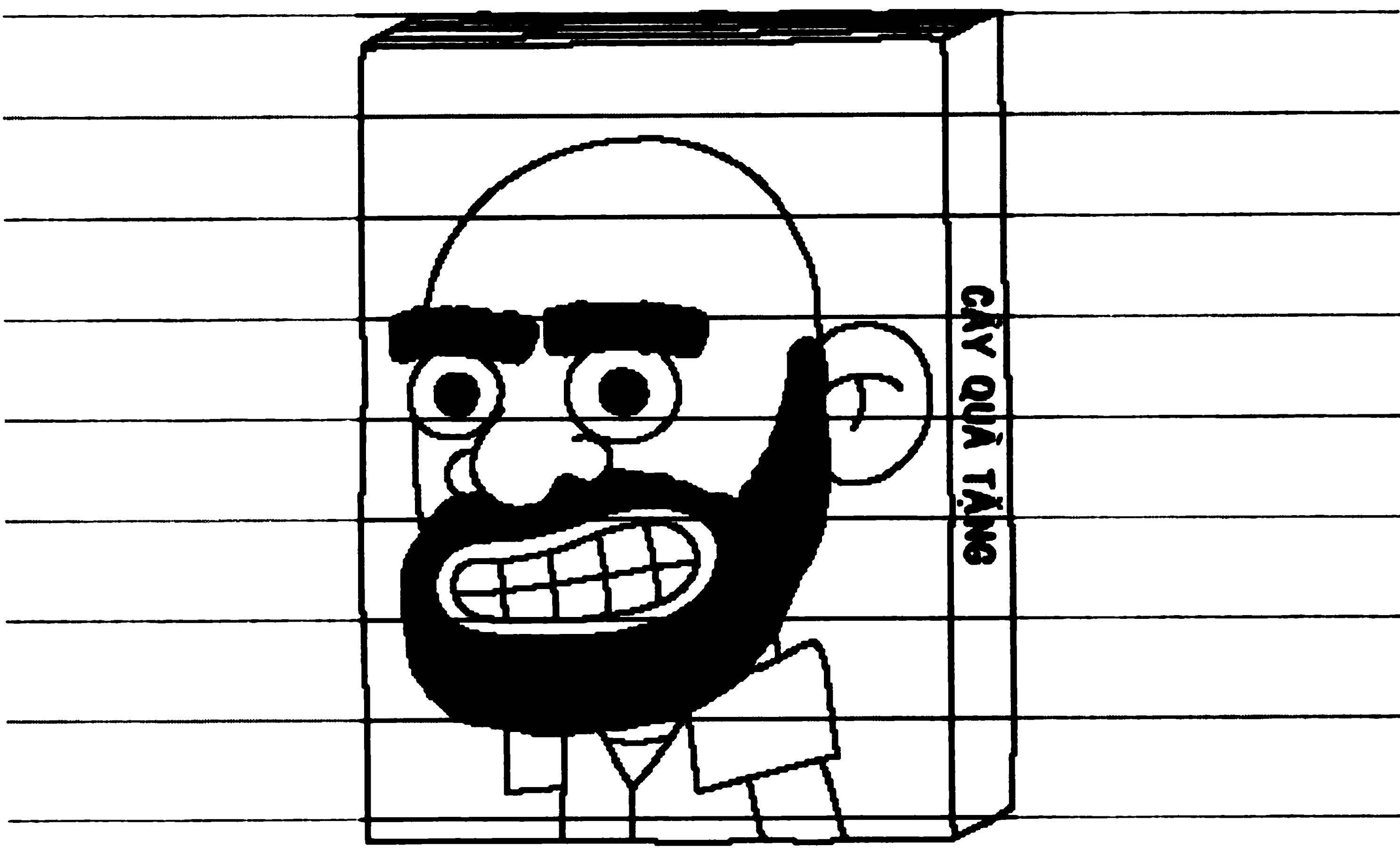
Thay vì bắt Manny quay lại giường, mẹ lại để nó ngồi xem ti vi cùng chúng tôi.

Điều này thật không công bằng, bởi nếu có Manny ngồi cùng, thì tôi chẳng bao giờ được phép xem những chương trình mình thích.

Khi tôi bằng tuổi Manny thì đừng mơ đến chuyện «ra khỏi giường». Tôi cũng đã làm thế một hoặc hai lần gì đó, nhưng bố đã chặn đứng không thương tiếc.

Đêm nào bố cũng đọc cho tôi nghe một câu chuyện trong cuốn "Cây Quà Tặng". Đó là một quyển sách hay, nhưng sau bìa của nó lại in bức ảnh của tác giả, tên ông ta là Shel Silverstein.

Thực sự, Shel Silverstein trông giống một gã trộm hay một tên cướp biển hơn là một nhà văn của thiếu nhi.

Bố chắc hẳn đã nắm được thóp của tôi, bởi vậy vào một đêm khi tôi vừa lò dò bước ra khỏi giường, bố đã nói –

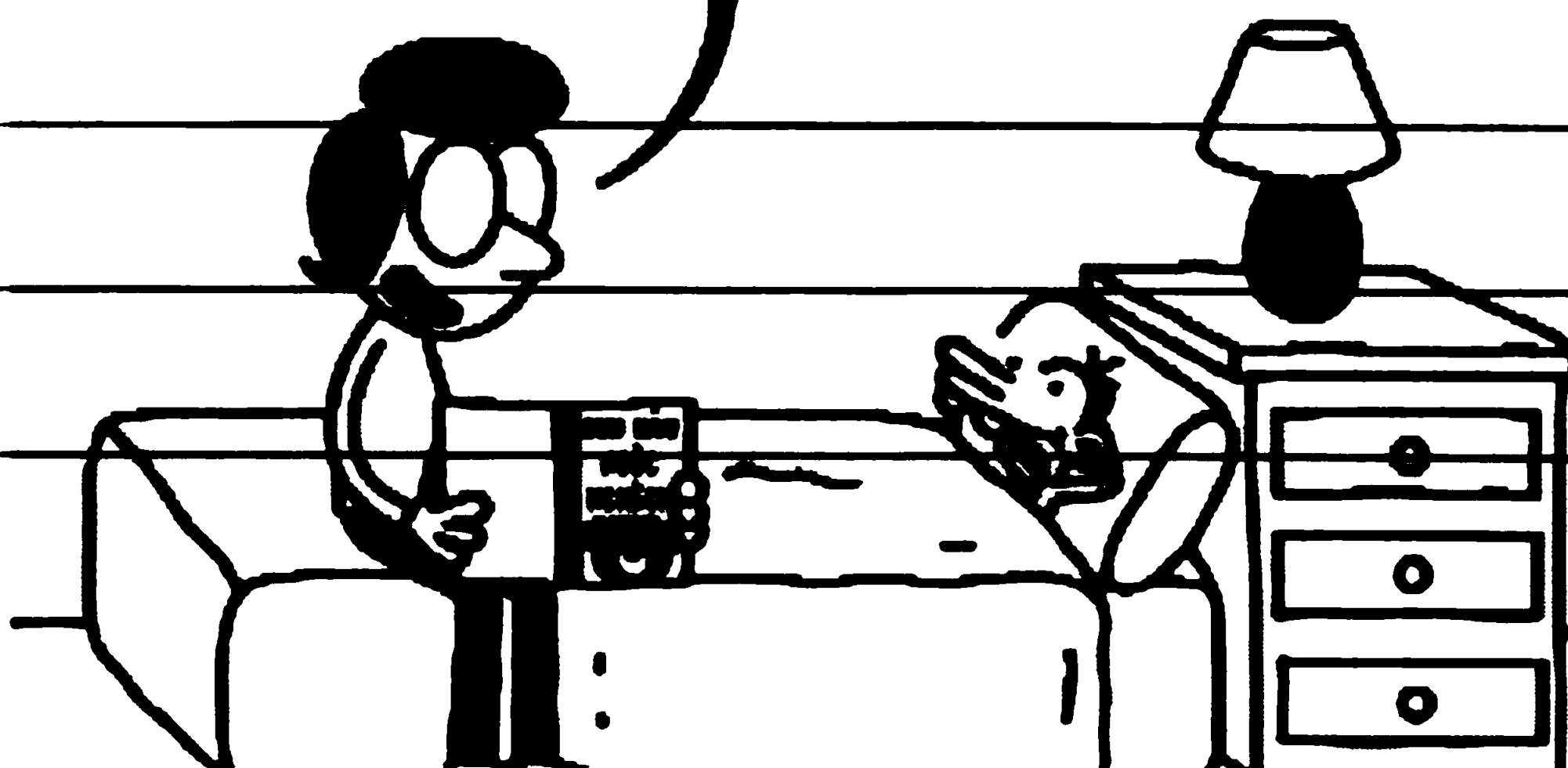
Đó quả là một chiêu dọa trẻ con rất hay của bố. Kể từ đó cho đến tận bây giờ, tôi VẪN không dám ra khỏi giường vào ban đêm, thậm chí cả đi vệ sinh.

Với cục cưng Manny, tôi không nghĩ bố mẹ đã đọc cho nó nghe bất cứ cuốn truyện nào của Shel Silverstein. Điều này có thể giải thích tại sao Manny vẫn thức sau khi bố mẹ đặt nó lên giường.

Tôi đã nghe một vài truyện bố mẹ hay đọc cho Manny, và tôi chắc chắn là tác giả của những cuốn sách này đã sử dụng mảnh khỏe khi sáng tác.

Thứ nhất, bọn trẻ con rất đơn giản, vì vậy họ chỉ mất năm giây là hoàn thành một quyển truyện kiểu như vậy.

CON GẤU NGỐC NGHỊCH ĐANG NGẤP,
CON GẤU NGỐC NGHỊCH BUỒN,
CON GẤU NGỐC NGHỊCH ĐANG NGỦ,
CON GẤU NGỐC NGHỊCH VUI.
HẾT!

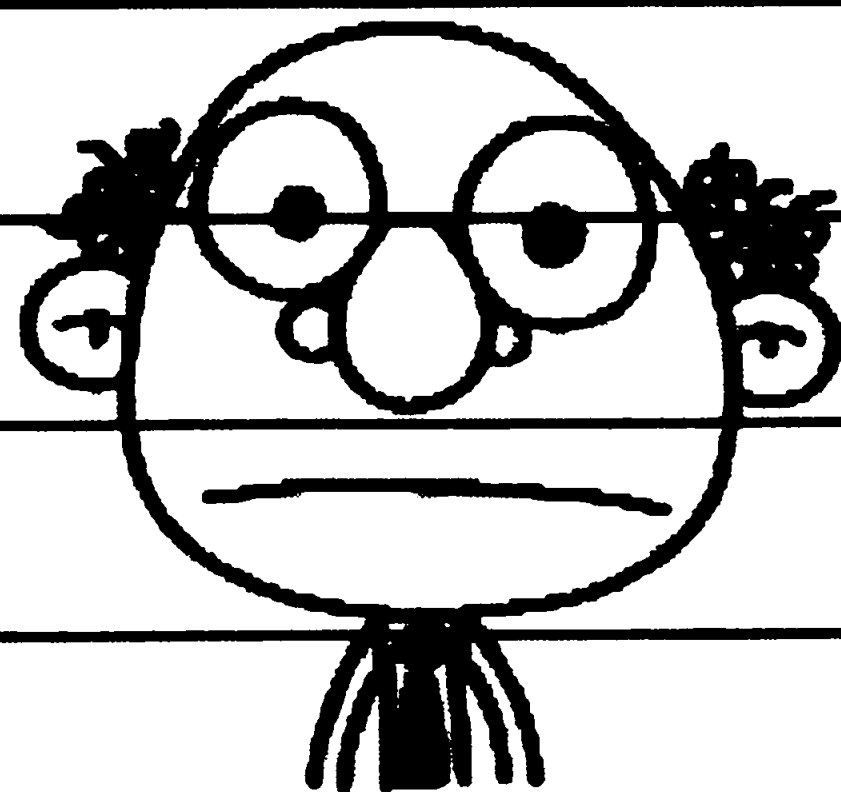

Tôi đã nói với mẹ suy nghĩ của mình về những câu chuyện của Manny, và mẹ gợi ý rằng nếu như nó quá dễ để viết, thì con hãy thử tự mình viết một cuốn.

Và đó chính xác là cái mà tôi đã làm. Tin tôi đi, để trở thành một nhà văn thực sự không hề khó. Tất cả những gì bạn phải làm là bịa ra một nhân vật với một cái tên thật đốp chát, và hãy để cho nhân vật này có được một bài học "đắt giá" ở cuối câu chuyện.

Việc cuối cùng tôi cần làm là gửi cái tác phẩm vĩ đại của mình đến nhà xuất bản và đợi tiền bắt đầu lăn vào túi.

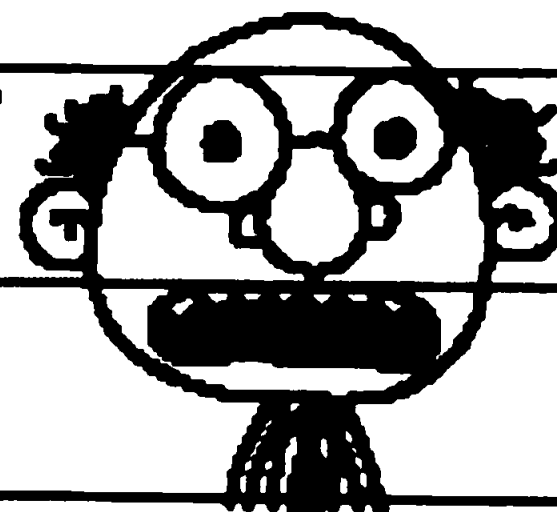
THÔNG MINH LÊN NÀO ÔNG SHROPSHARP!

TÁC GIẢ: GREG HEFFLEY

Ngày xưa ngày xưa
có một người đàn
ông tên là Shropsharp,
ông ta đã nghĩ ra tất
cả những ý tưởng điên
rồ này.

TÔI KHÔNG NGHĨ MÌNH
BIẾT NHIỀU NHƯNG TÔI DÁM
CHẮC CHẮN MỘT ĐIỀU LÀ GẤU
BẮC CỰC LÀ MỘT LOÀI VÔ
DỤNG.

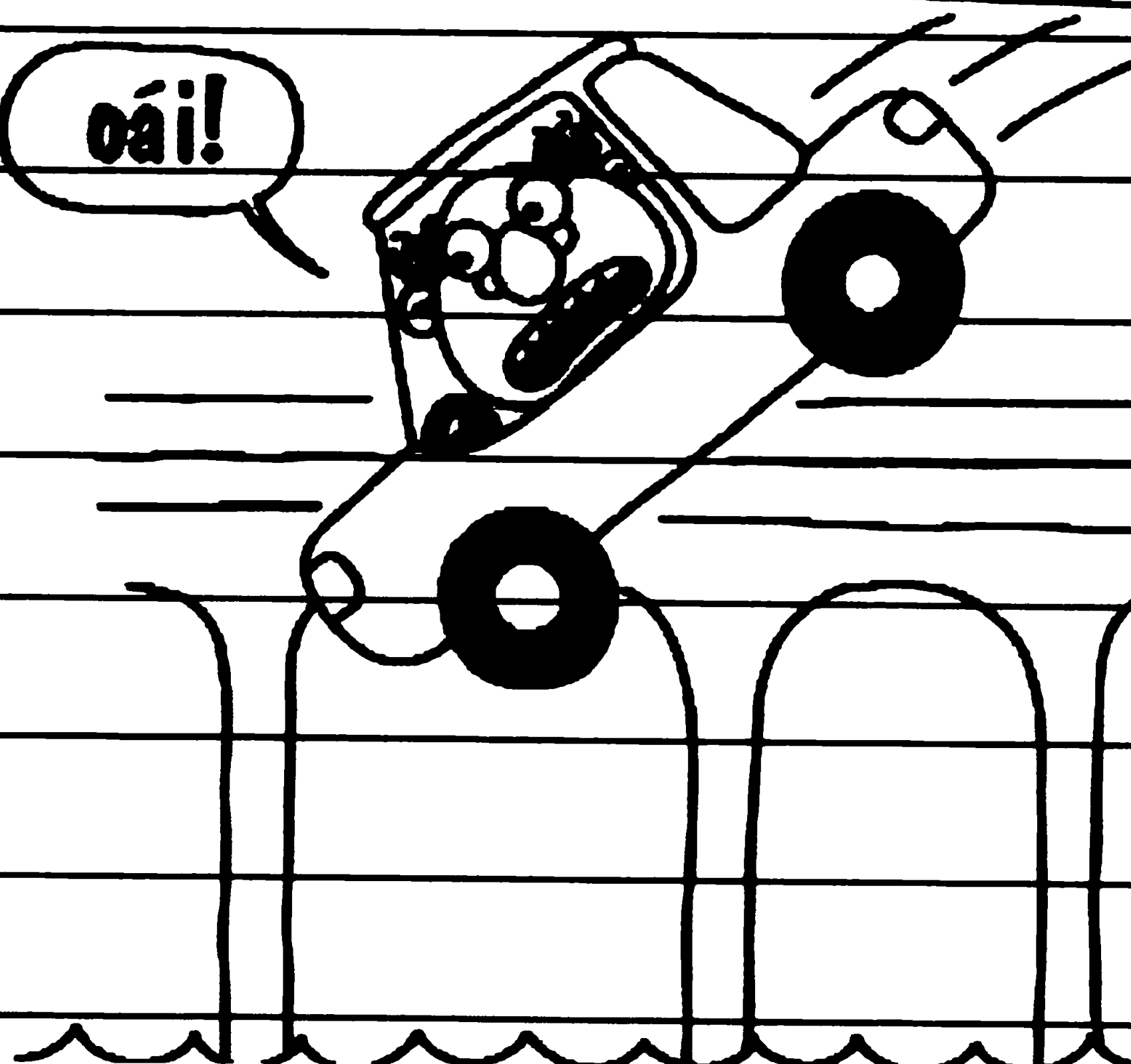
Một ngày kia,
ông Shropsharp
lái chiếc xe của
mình đi...

TÔI ĐI
ĐÂY...

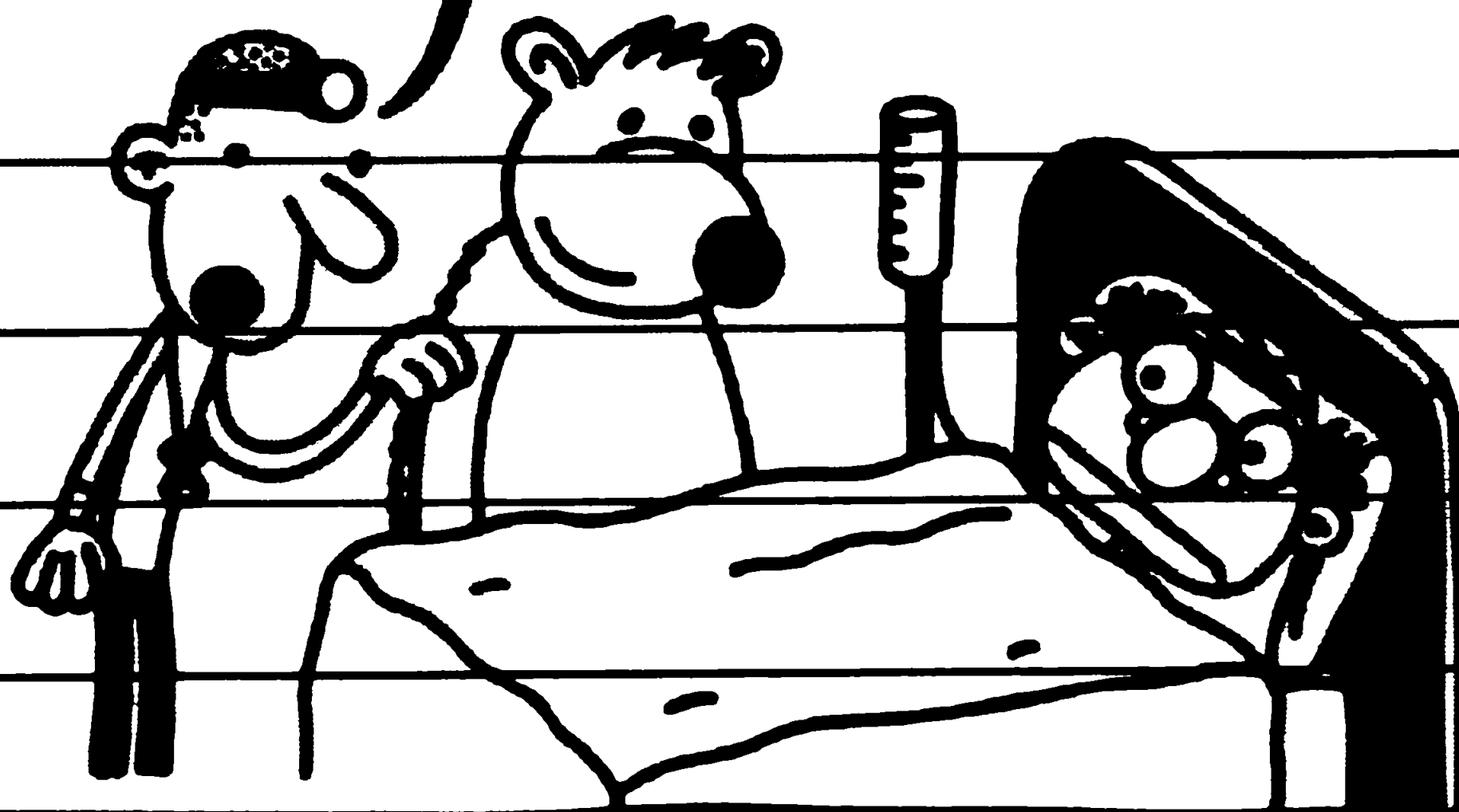
oái!

Nhưng, sau đó...

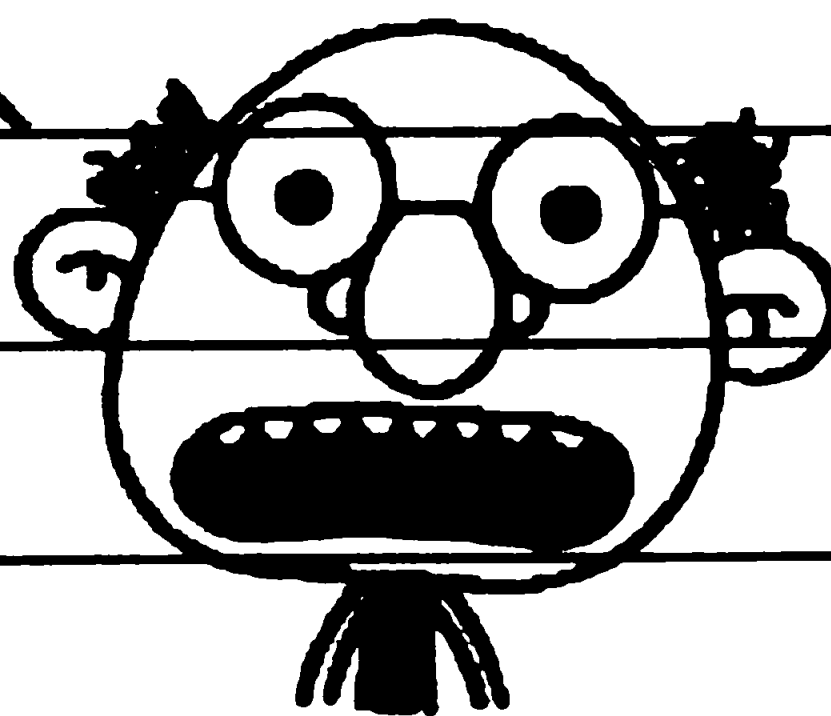
ÔNG SIROPSHARP, ĐANG LÊ RA ÔNG ĐÃ BỊ
CHẾT ĐUỐI, NHƯNG THẬT MAY MẮN LÀ ANH CHÀNG
TUBUK ĐÂY KHI ĐANG DẠO CHƠI TRÊN MỘT TẦNG
BĂNG TRÔI ĐÃ CỨU SỔNG ÔNG.

Và sau đó...

TRƯỚC KIA, TÔI ĐÃ NÓI RẰNG GẤU BẮC CỰC
LÀ LOÀI ĐỘNG VẬT VÔ DỤNG, NHƯNG SAU TẤT CẢ
NHỮNG GÌ ĐÃ XẢY RA, TÔI CỐ THỂ NÓI RẰNG, KHÔNG
PHẢI TẤT CẢ GẤU BẮC CỰC ĐỀU VÔ DỤNG.

Và tiếp theo...

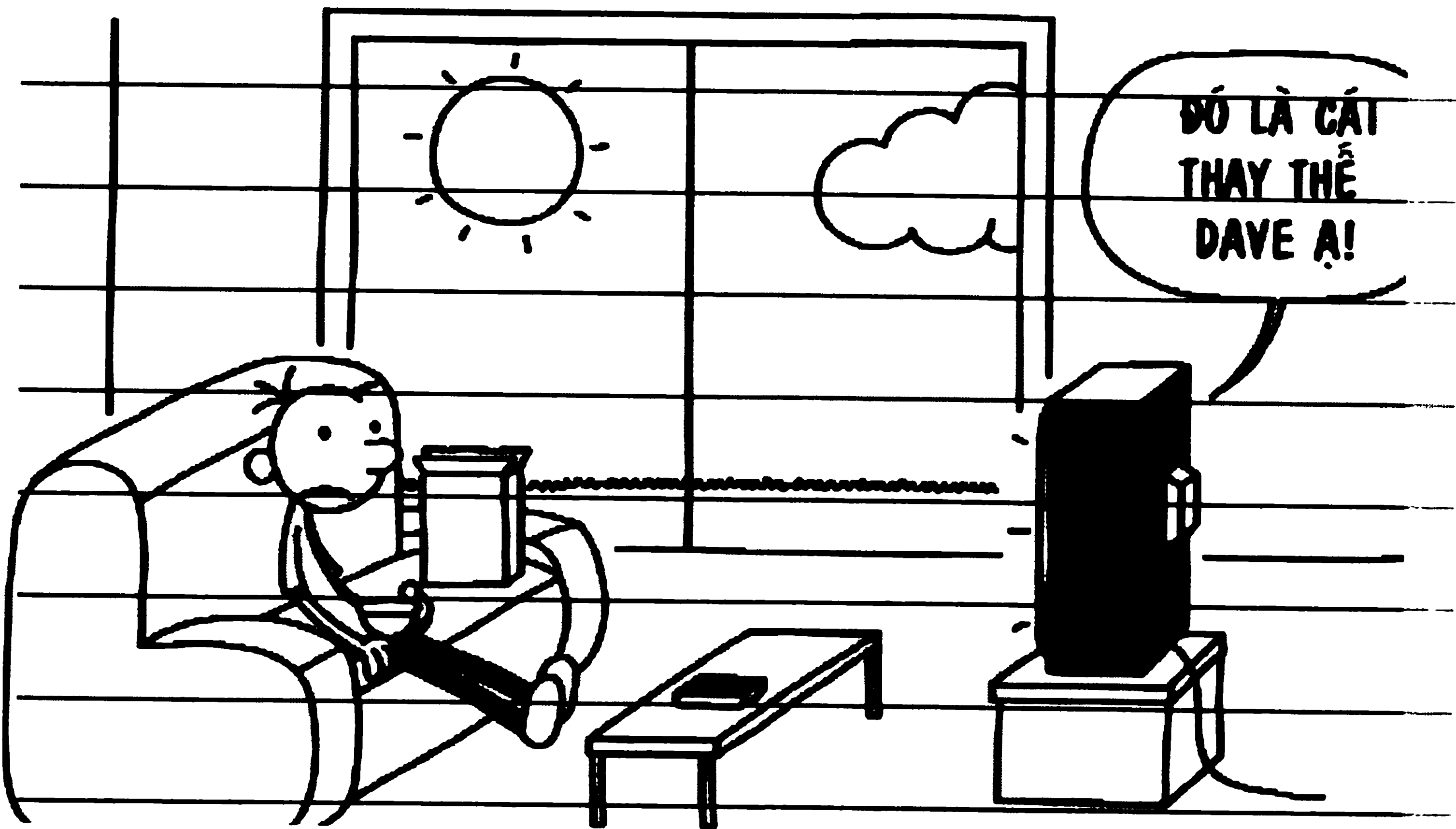
HẾT.

Đấy bạn thấy cách sáng tác truyện của tôi chưa?
Điều duy nhất tôi bán khoản sau khi đã hoàn thành
cuốn truyện này là tôi đã quên làm cho nó có ngữ
điệu. Nhưng nhà xuất bản sẽ phải trả thêm tiền nếu họ
muốn tôi làm ĐIỀU ĐÓ.

Thứ bảy

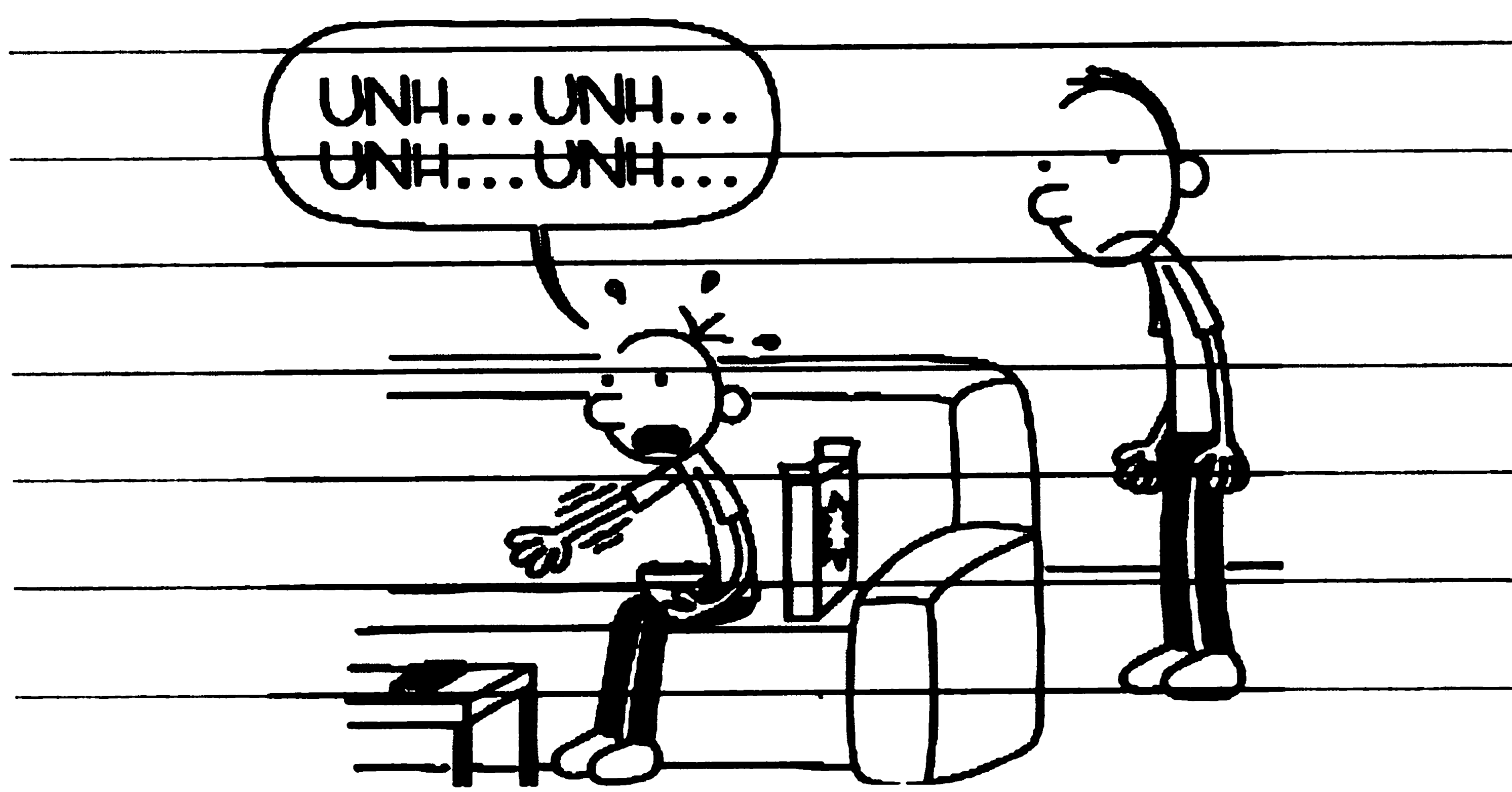
Sau hai tuần phải lệch thếch đi bộ đến trường, tôi thật sự mong được xả hơi vào hai ngày cuối tuần.

Nhưng vấn đề là ngày thứ bảy ti vi chỉ có đúng chương trình bowling hay đánh gôn. Hơn nữa, mặt trời lại chiếu xuyên qua cửa chớp, nên rất khó để nhìn rõ được màn hình.

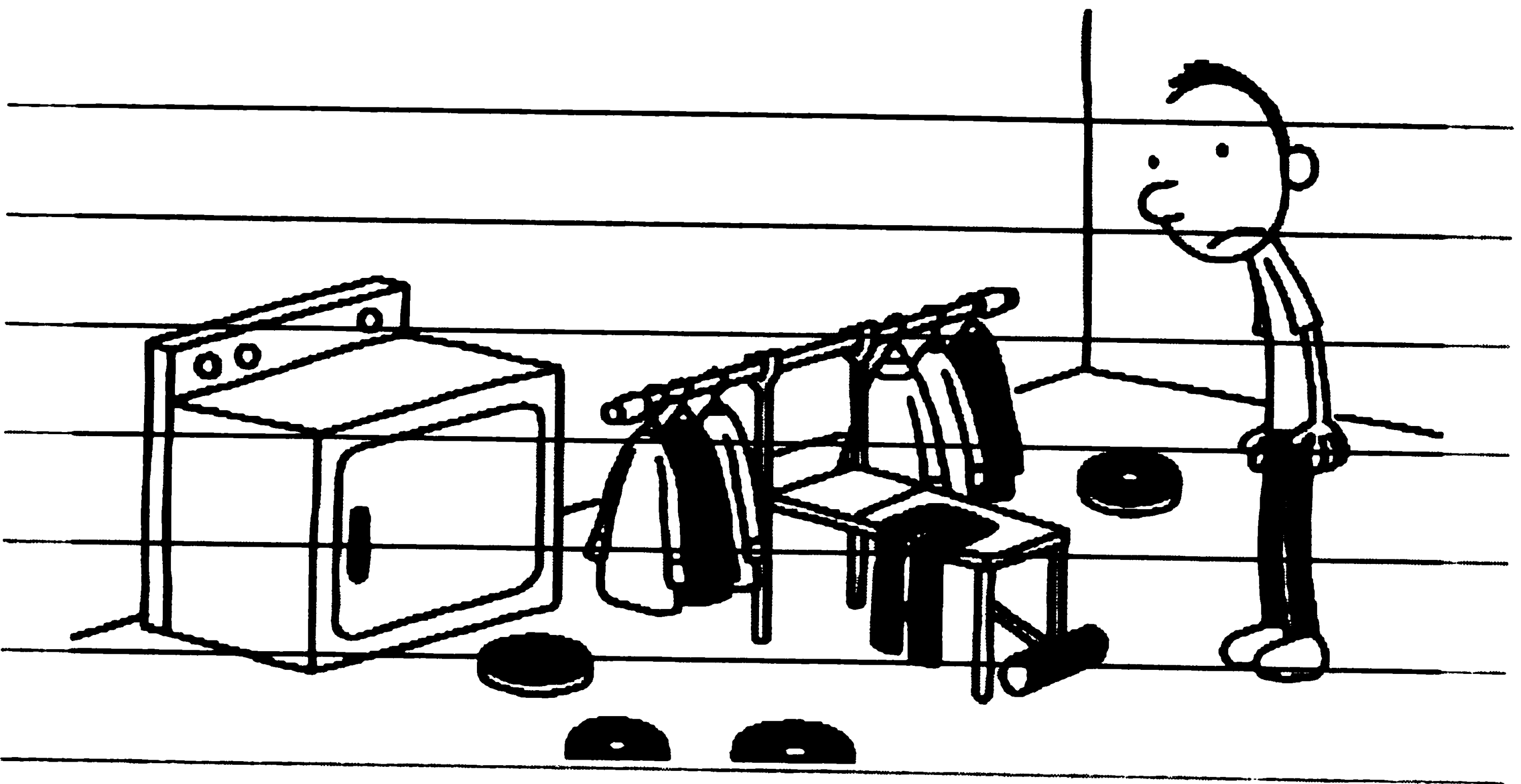
Hôm nay lúc đang ngồi xem ti vi tôi chỉ muốn chuyển sang kênh khác, nhưng khốn nỗi cái điều khiển lại để trên mặt bàn uống café mà tôi thì đang rất thoải mái với bát ngũ cốc trên đùi. Vì vậy tôi không muốn đứng dậy chút nào.

Tôi cố gắng sử dụng khả năng đặc biệt để làm cho cái điều khiển bay về phía mình, nhưng dù đã thử làm điều đó cả triệu lần trước đây, cái điều khiển vẫn chưa một lần di chuyển. Hôm nay tôi lại cố gắng thử trong vòng mười lăm phút và THẬT SỰ tập trung cao độ, nhưng phép lạ vẫn chẳng xảy ra. Giả như tôi phát hiện ra bố đứng ngay đằng sau suốt thời gian đó thì tôi đã không phải khổ sở sử dụng khả năng đặc biệt của mình làm gì.

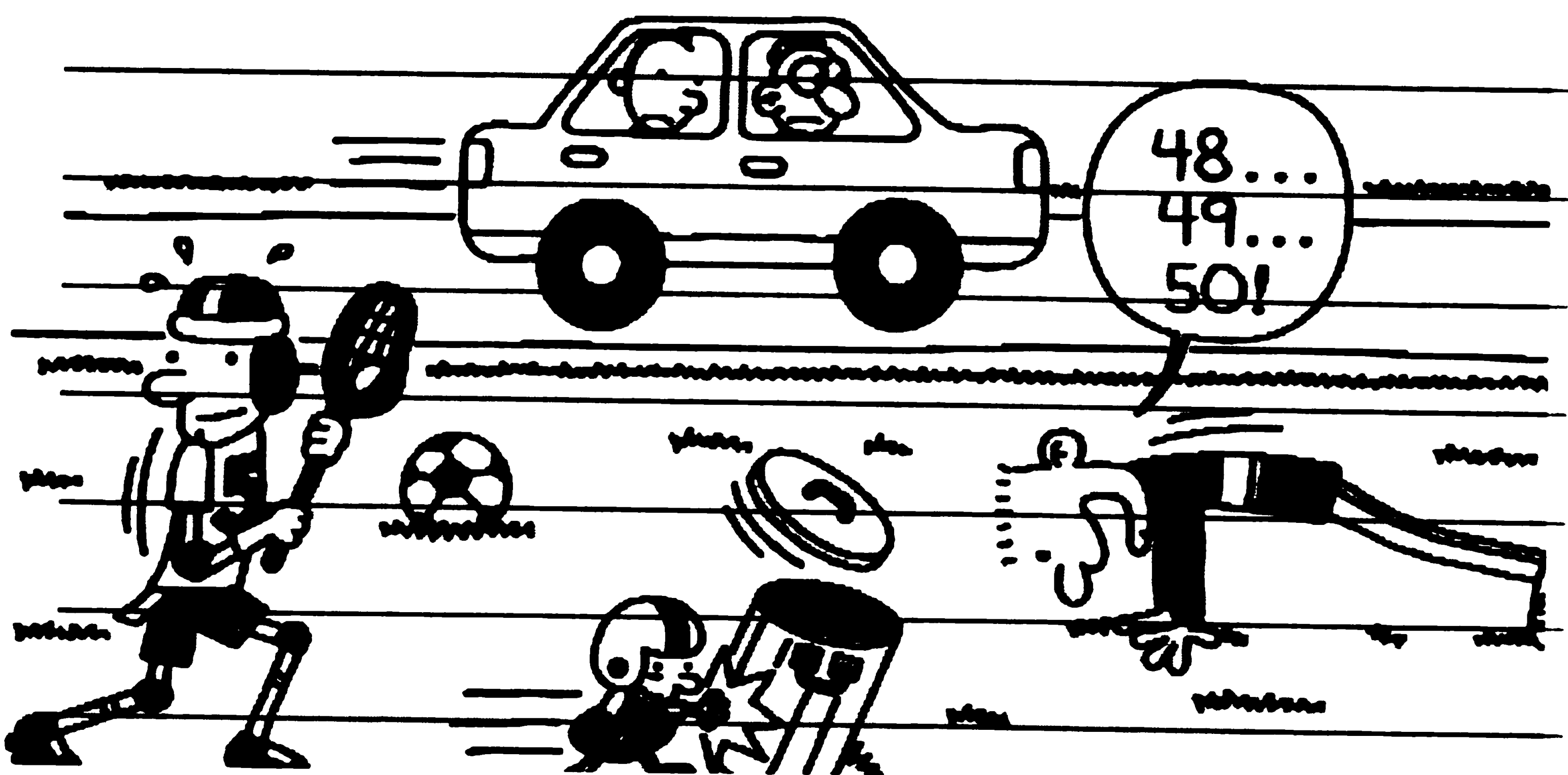

Bố bắt tôi phải đi ra ngoài tập thể dục. Tôi cố giải thích với bố rằng tôi đã tập thể dục SUỐT rồi và mới sáng nay tôi cũng tập trên chiếc máy tập tạ mà bố mua cho tôi.

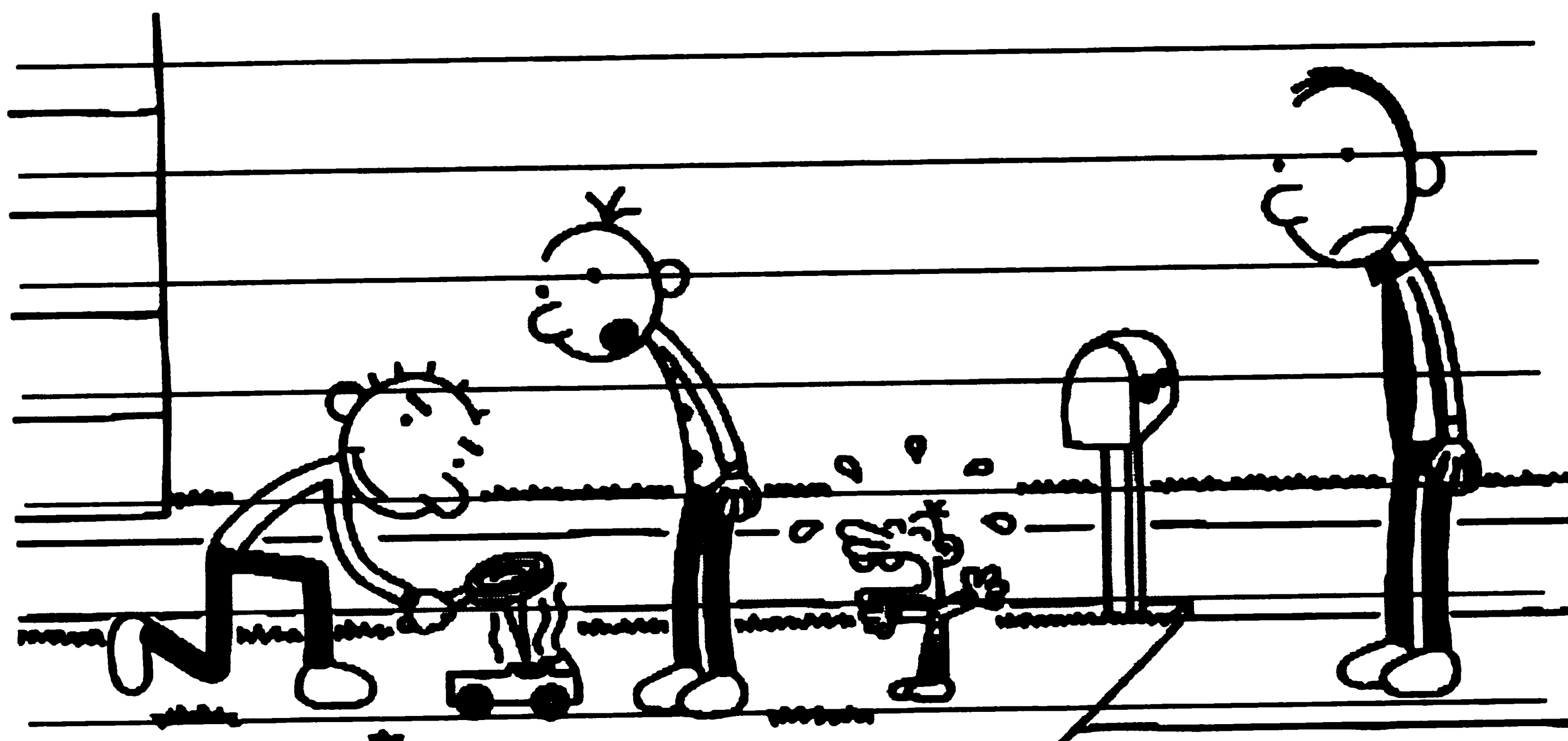
Đáng ra tôi nên nghĩ ra thứ gì đó dễ tin hơn, bởi vì những điều tôi nói hiển nhiên không phải là sự thật.

Nguyên nhân sâu xa khiến bố can thiệp vào việc tập thể dục của tôi là vì sếp của bố, ông Warren. Ba cậu con trai của ông ta đều là những người đam mê thể thao. Hàng ngày trên đường từ công ty về nhà, khi lái xe ngang qua nhà sếp, bố luôn thấy những chàng trai nhà ông Warren ở sân tập trước nhà.

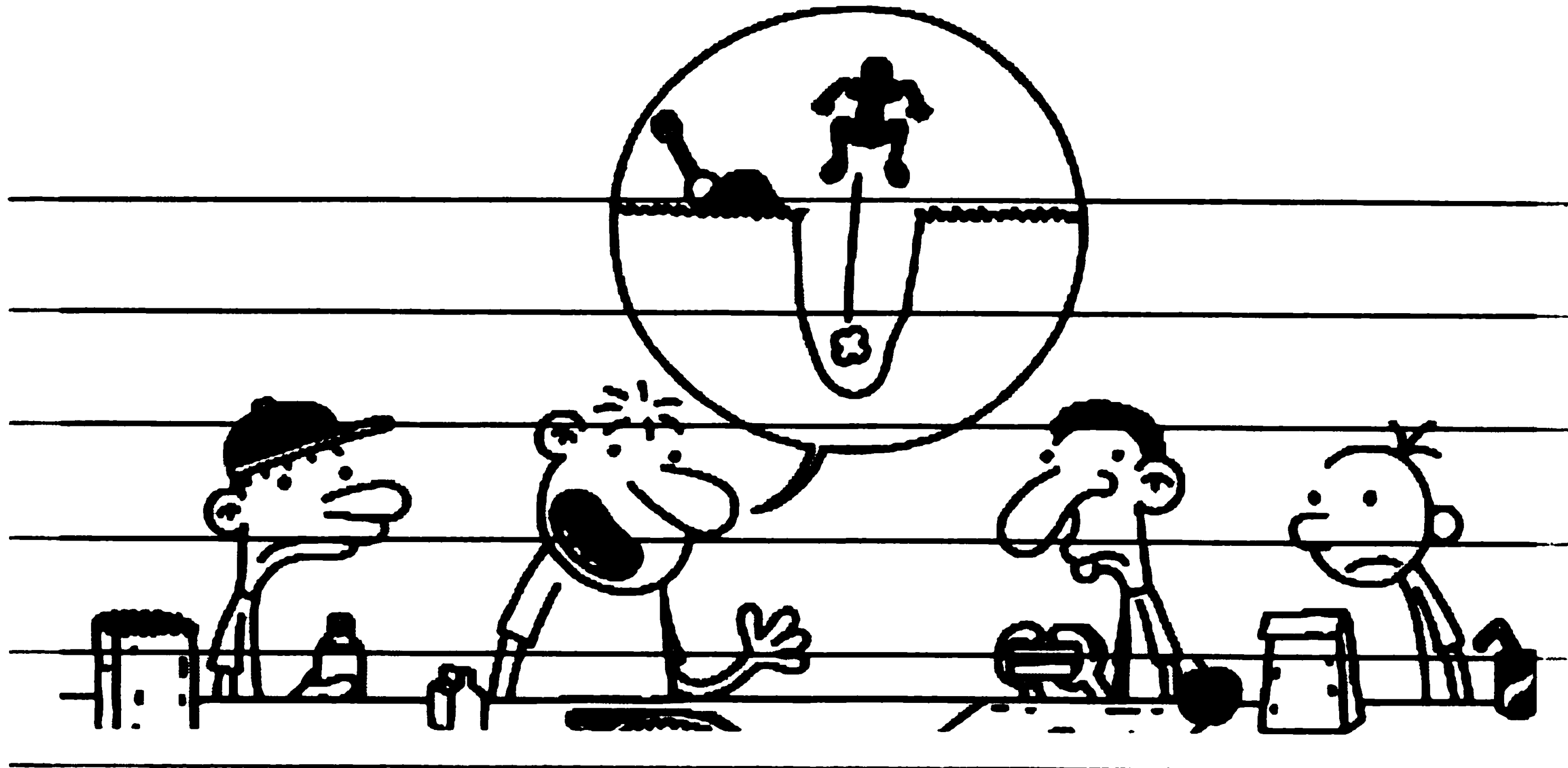

Vì vậy tôi nghĩ bố đã rất thất vọng mỗi khi đi về nhà và nhìn thấy mấy cậu quý tử của MÌNH đang làm gì.

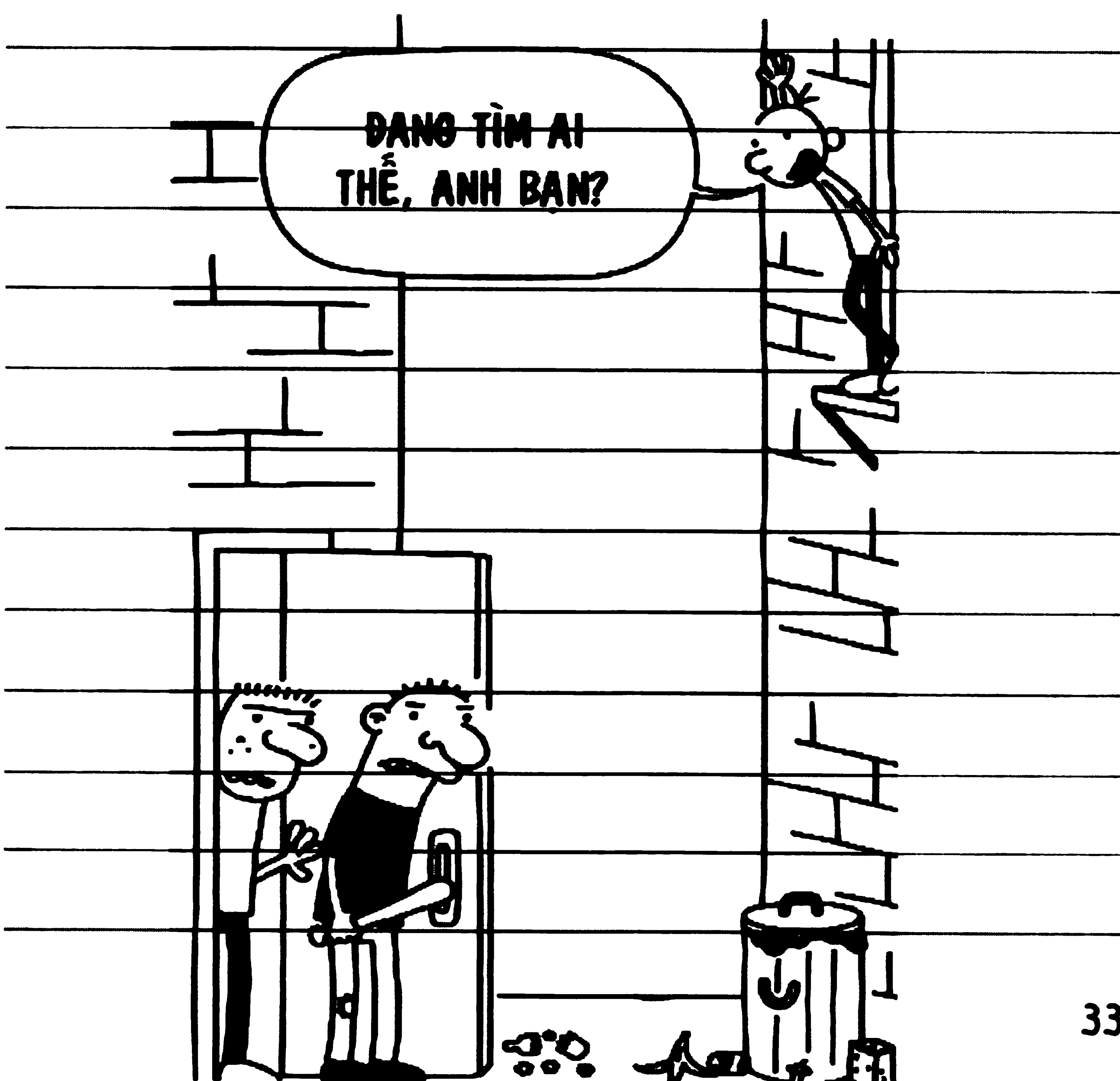

Dù cố bao biện nhưng rốt cuộc hôm nay bố cũng nhất quyết đã tôi ra khỏi nhà. Tôi thật sự không thể nghĩ ra được trò gì hay ho để giải khuây, nhưng sau đó tôi nảy ra một ý tưởng.

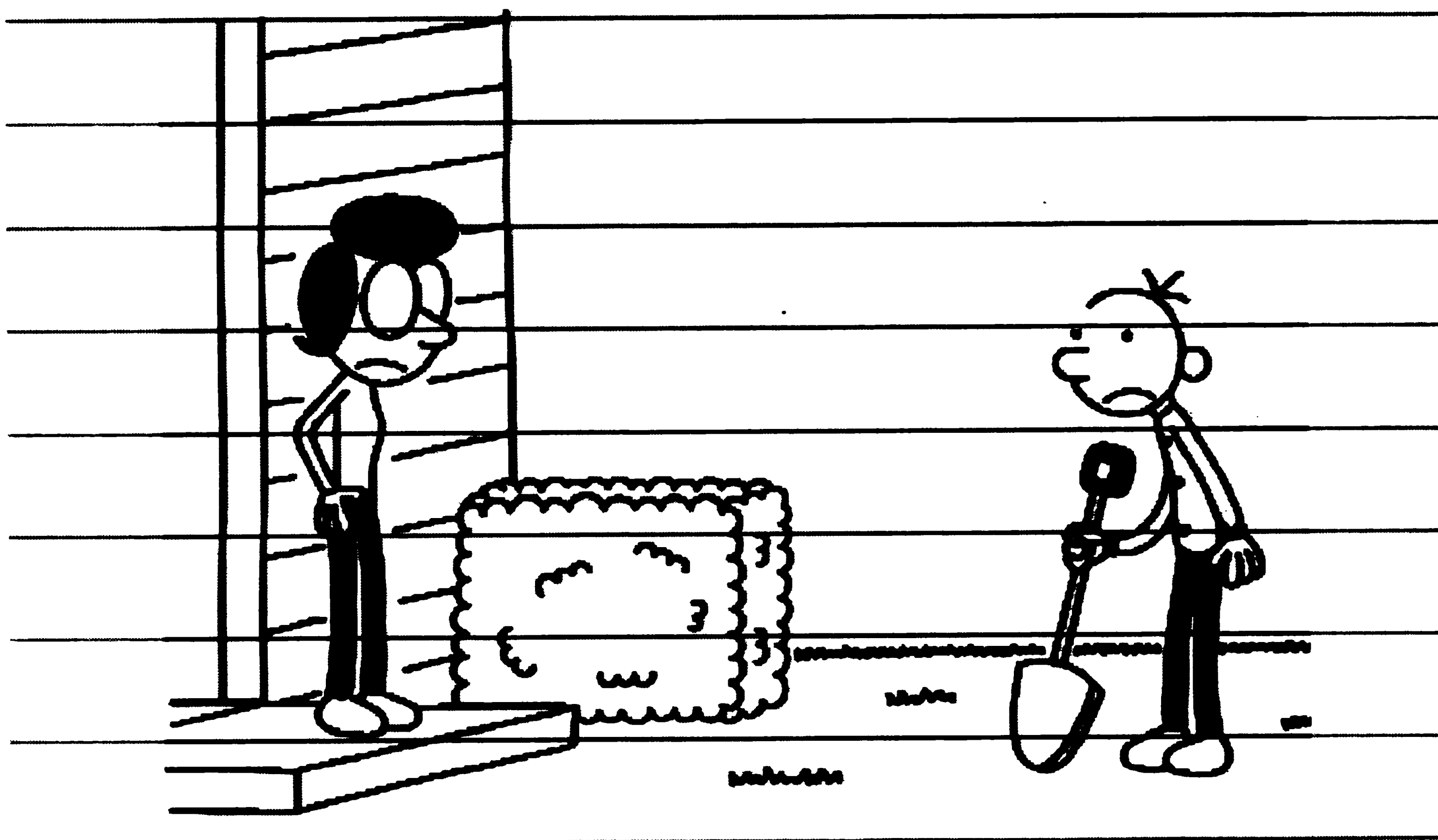
Bữa trưa hôm qua, Albert Sandy đã kể cho mọi người về một gã ở Trung Quốc hay Thái Lan hoặc nơi nào đó mà tôi không nhớ chính xác, rằng gã ta có thể nhảy cao tới sáu feet. Đây là sự thực tôi không hề nói ngoa một tí nào. Cách gã đó luyện tập là đào một cái hố sâu ba inches sau đó nhảy vào và nhảy ra khỏi cái hố đó một trăm lần. Ngày tiếp theo, gã tăng gấp đôi kích cỡ cái hố và lại tiếp tục nhảy vào và ra khỏi ĐÓ. Đến ngày thứ mười lăm, gã thực sự giống như một con chuột túi.

Một vài đứa bảo Albert rằng điều đó thật là vớ vẩn, nhưng với TÔI thì những điều Albert nói rất có ý nghĩa. Hơn nữa, nếu như tôi làm theo đúng chỉ dẫn và sau đó luyện tập THÊM một vài ngày nữa, thì tất cả những kẻ bắt nạt tôi hãy coi chừng.

Tôi hăm hờ lấy cái xẻng từ ga-ra ô tô và chọn được một vị trí rất lý tưởng ở sân trước để thực hành. Nhưng trước khi tôi kịp bắt đầu, mẹ đã đi ra và hỏi tôi đang định làm gì.

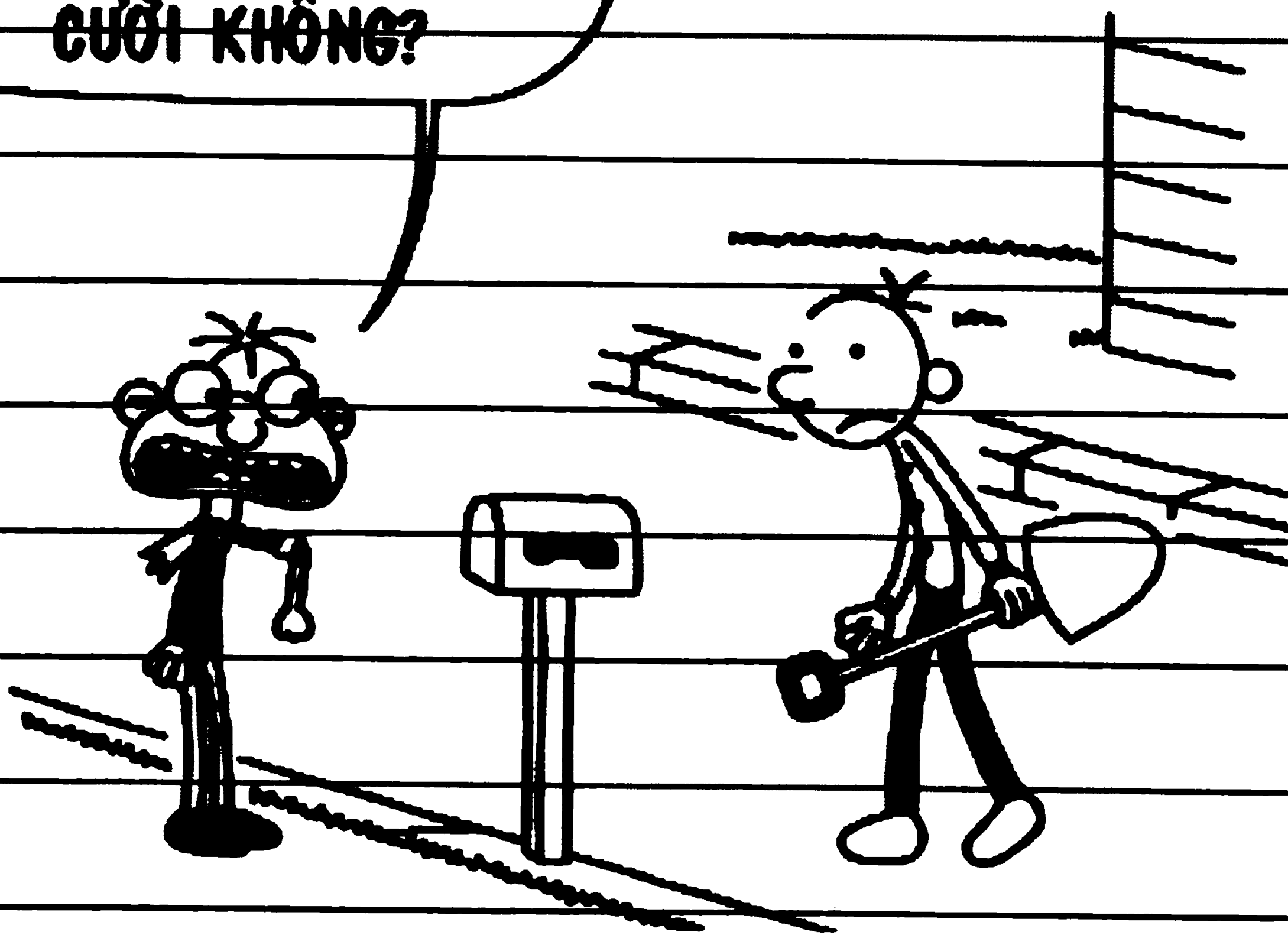
Tôi bảo với mẹ là tôi chỉ đào một cái hố bé xíu thôi, nhưng tất nhiên là mẹ không đời nào tán thành cái ý tưởng ĐÓ. Và ngay lập tức mẹ liệt kê đến hai mươi lý do tại sao tôi không được phép làm như vậy.

Mẹ nói rất "nguy hiểm" nếu tôi đào bới ở sân bởi vì sẽ chạm vào đường điện ngầm hay đường ống ngầm và hàng ngàn thứ khác. Rồi mẹ bắt tôi phải hứa lên hứa xuống rằng tôi sẽ không được đào bất kỳ một cái hố nào ở trong sân nữa. Tôi bắt buộc phải hứa với mẹ.

Sau khi lên lớp cho tôi một bài dài lê thê, mẹ đi vào trong nhà, nhưng vẫn lén theo dõi từ cửa sổ. Tôi biết tốt hơn hết là nên vác xẻng đi đào một cái hố ở chỗ khác, và đương nhiên tôi đi thẳng đến nhà Rowley.

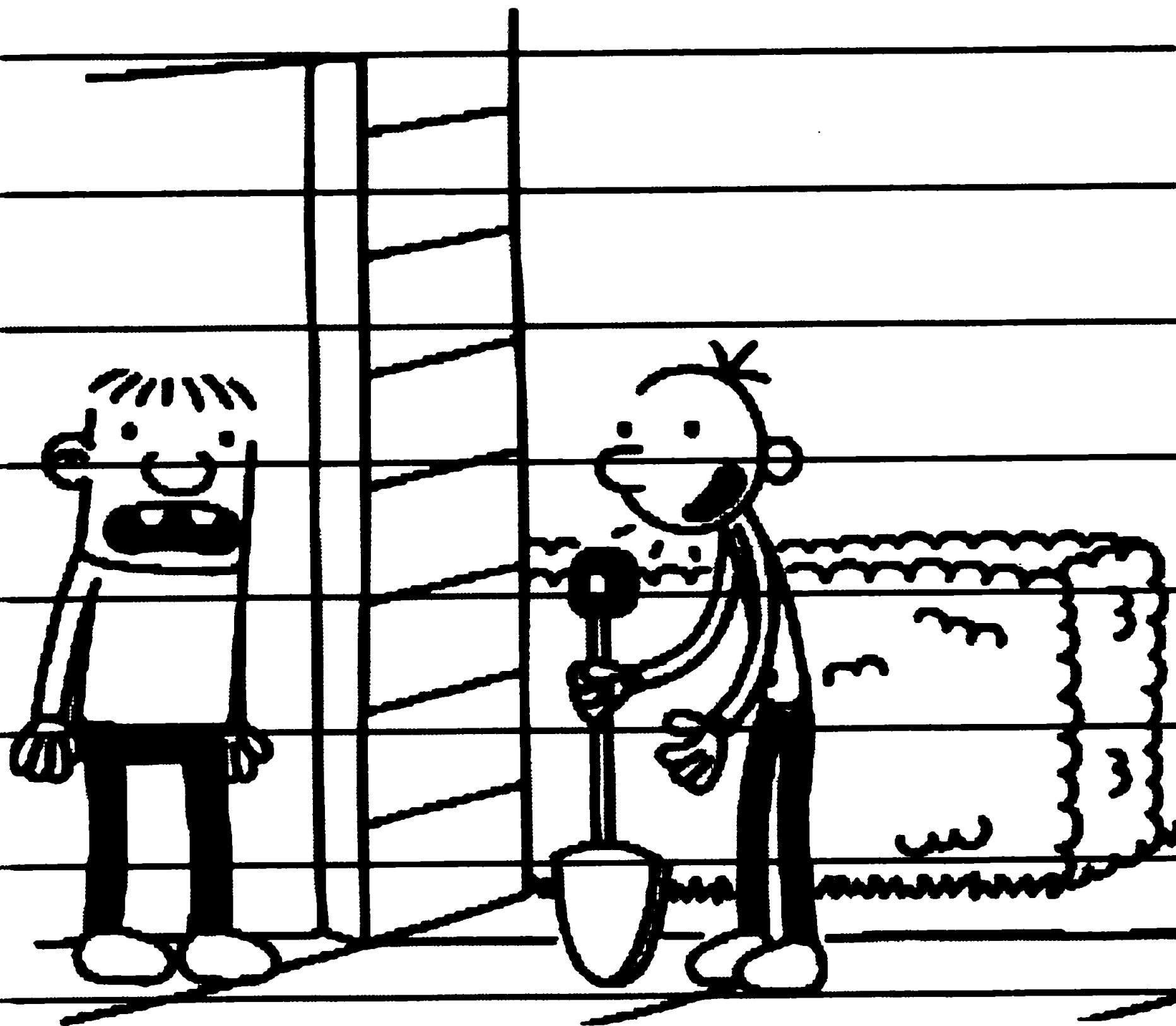
Dạo này tôi không hay đến nhà Rowley, lý do là tại thằng Fregley "ngớ ngẩn". Nó thường dành cả ngày đứng ở sân trước, và tôi dám chắc hôm nay cũng không phải ngoại lệ.

CẬU THẤY CÁI
VẦY NÀY MÙI CÔ BUỒN
CƯỜI KHÔNG?

Tôi đã nghĩ ra một chiến thuật mới để đối phó với Fregley đó là vờ như không nhìn thấy nó và đi thẳng, cách này đã phát huy hiệu quả ngay.

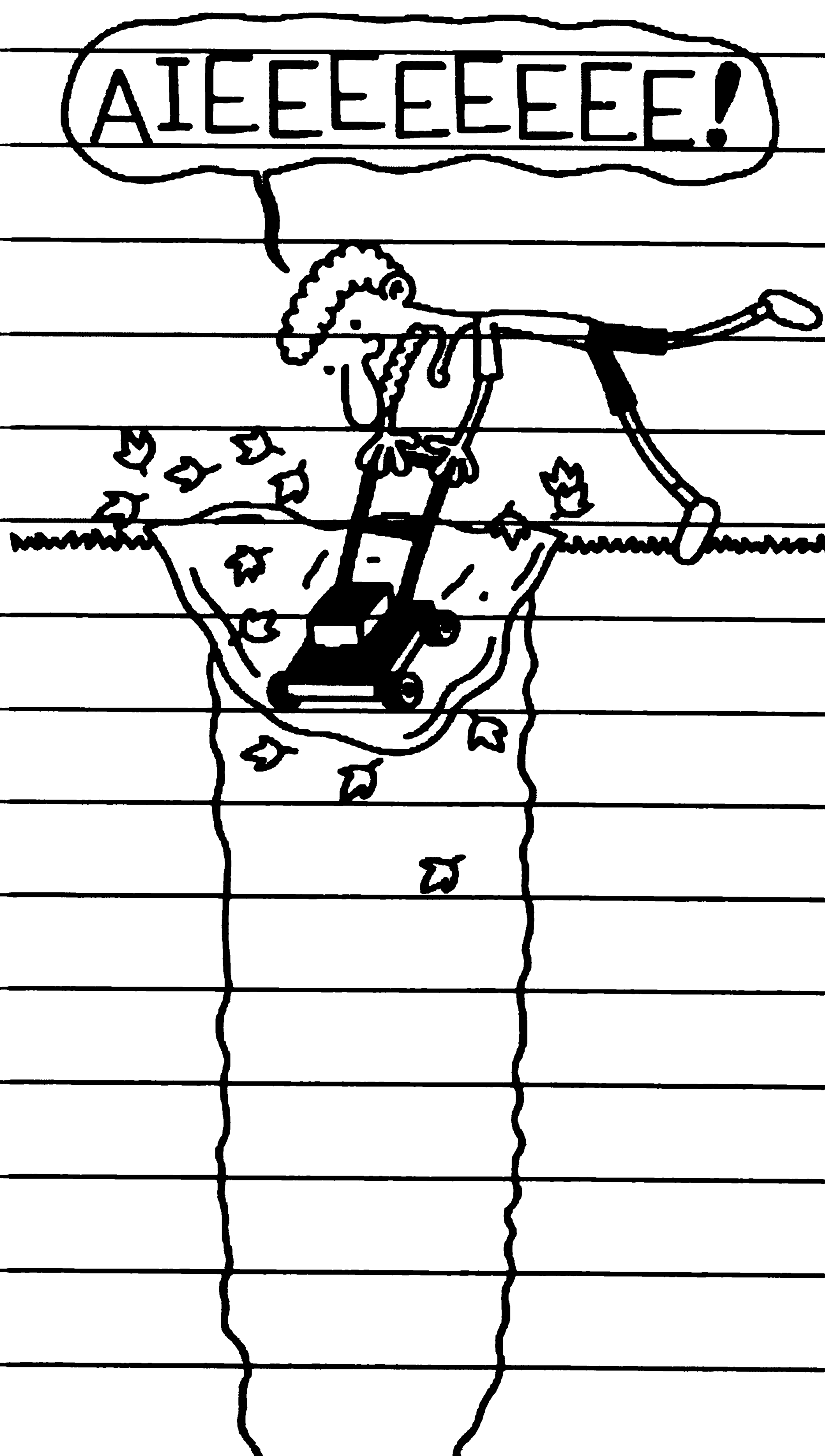
Đến nhà Rowley, tôi nói với nó ý tưởng của mình, và nịnh nọt rằng chúng tôi sẽ trở thành những Ninja thực sự nếu như tập luyện chăm chỉ đúng theo chương trình nhảy hố mà tôi đã lên kế hoạch.

Nhưng Rowley tỏ ra không mấy mặn mà với ý tưởng của tôi. Nó nói bố mẹ nó sẽ nổi giận nếu chúng tôi đào một cái hố sâu những mười bước chân ở sân trước mà không xin phép, vì vậy nó muốn hỏi ý kiến bố mẹ.

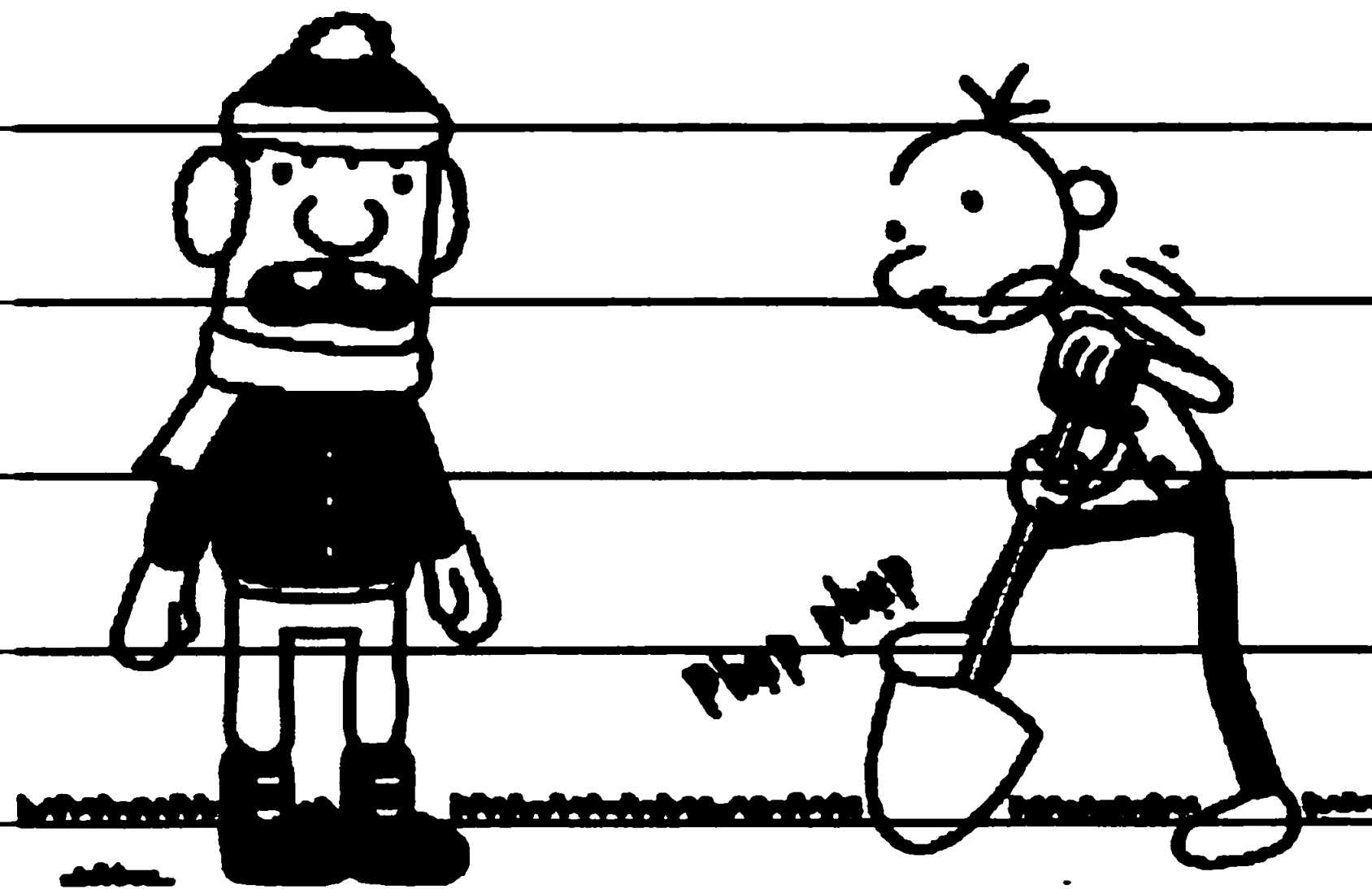
Bây giờ, nếu kể một điều mà tôi biết rõ về bố mẹ Rowley thì đó là họ KHÔNG BAO GIỜ tán thành những ý tưởng của tôi. Tôi bảo Rowley rằng chúng tôi sẽ nguy trang cái hố bằng một mảnh vải bạt hoặc cái chăn hoặc cái gì đó và rải lá cây lên trên, mọi người sẽ chẳng bao giờ

phát hiện ra được. Sau một hồi gây lười thuyết phục thì Rowley đã đồng ý. Thành thật mà nói thì CUỐI CÙNG thế nào bố mẹ Rowley cũng sẽ phát hiện ra. Nhưng ít nhất cũng phải mất ba hoặc bốn tháng nữa.

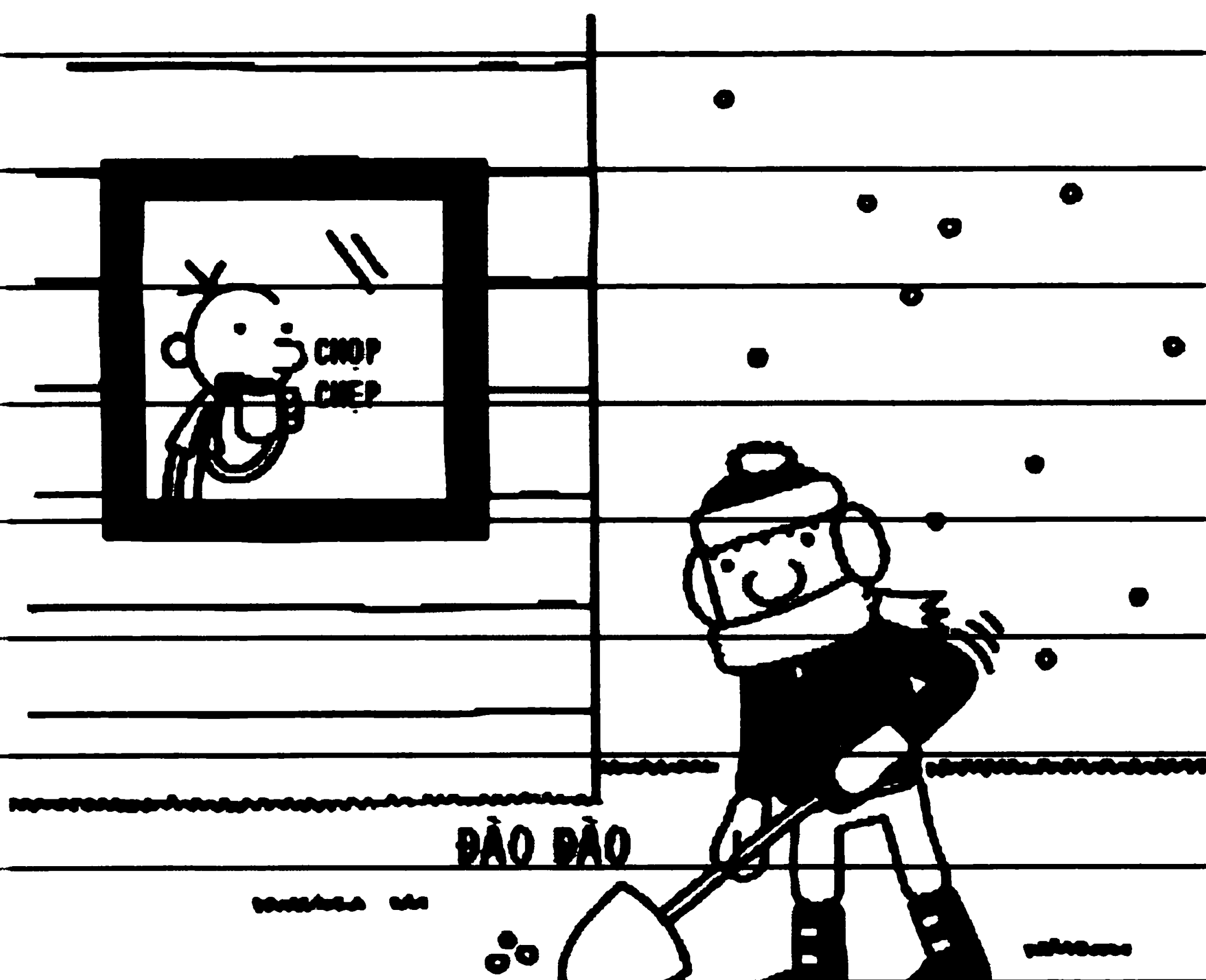

Tôi và Rowley tìm được một vị trí rất đẹp trong sân trước và bắt đầu đào bới, nhưng vừa khởi công chúng tôi đã gặp phải trục trặc.

Đất ở đây rất RẮN CHẮC, dù tôi có vận hết sức thì cũng khó có thể đào được dù chỉ là một chỗ lõm.

Tôi đã cố thử một vài phút trước khi đưa cái xẻng cho Rowley. Và nó cũng không giúp công việc tiến triển thêm tẹo nào, nhưng tôi cứ để mặc cho Rowley vật lộn với cái hố một lúc lâu vì như vậy nó sẽ cảm thấy tầm quan trọng của nó trong dự án này.

Có lẽ Rowley làm được khá khảm hơn tôi một chút, nhưng khi trời bắt đầu tối, nó đã đầu hàng.

Tôi nghĩ sẽ phải làm theo cách khác vào ngày mai.

Chủ nhật

Cả đêm tôi trằn trọc suy nghĩ rất nhiều về cái hố tập, và tôi nhận ra rằng với cái tốc độ mà tôi và Rowley đang tiến hành, chúng tôi sẽ vào trường đại học trước khi cái hố này được đào sâu mười bước chân.

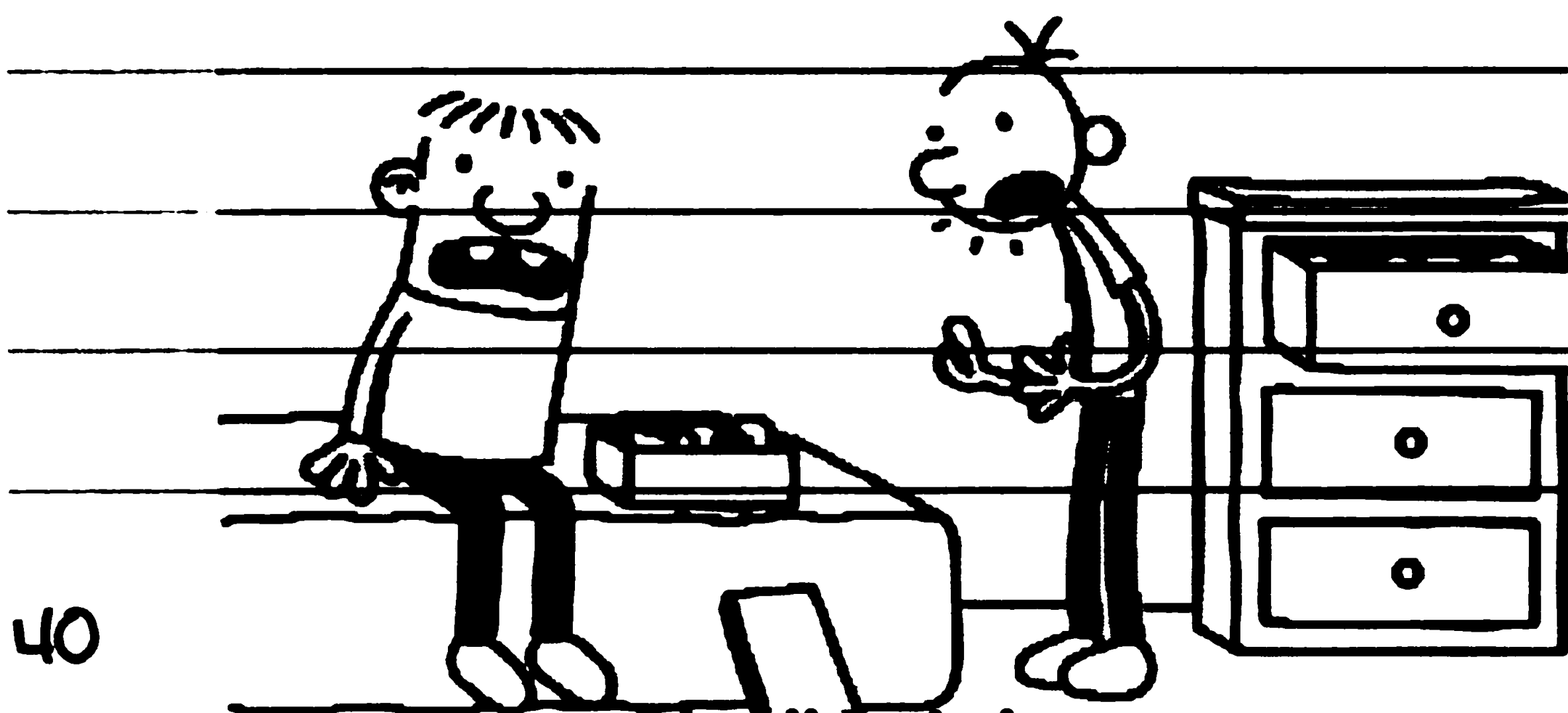
Vì vậy tôi đã nảy ra một ý tưởng hoàn toàn KHÁC mà không vượt quá khả năng của chúng tôi. Tôi nhớ mình đã được xem trên ti vi một chương trình nói về việc các nhà khoa học đã tạo một chiếc "hòm thời gian" và nhét vào đó rất nhiều thứ như sách, báo, đĩa DVD. Sau đó họ chôn chiếc hòm thời gian của mình xuống đất. Và một trăm năm sau khi một người nào đó tình cờ phát hiện và đào nó lên, họ có thể biết được những người ở thời trước của họ đã sống như thế nào.

Tôi nói cho Rowley ý tưởng mới của mình, và nó tỏ ra rất hăng hái. Tôi nghĩ lý do thực sự khiến Rowley vui mừng như vậy là vì chúng tôi không phải dành vài năm để có thể hoàn thành một cái hố nhảy.

Tôi đề nghị Rowley quyên góp vài thứ để đặt vào chiếc hòm thời gian của chúng tôi, nhưng ngay lập tức nó tỏ ra ngần ngại.

Tôi bảo Rowley rằng nếu nó đặt vài món quà giáng sinh vào trong chiếc hòm thời gian, khi những người trong tương lai mở chiếc hòm ra, họ sẽ thật sự sung sướng vì có những món đồ tuyệt vời. Nhưng Rowley không ngốc nghếch như tôi tưởng, nó bảo điều này thật không công bằng, bởi vì tôi chẳng cho món quà giáng sinh nào CỦA TÔI vào trong chiếc hòm cả. Vì vậy tôi lại phải giải thích cho Rowley hiểu những người ở tương lai sẽ nghĩ chúng ta thật vớ vẩn nếu họ mở chiếc hòm và thấy nó chứa đầy những quần áo và sách vở.

Cuối cùng tôi nói với Rowley tôi sẽ bỏ ra ba đô la CỦA CHÍNH MÌNH để chứng minh là tôi cũng hi sinh cho dự án cao cả này. Điều này dường như đủ để thuyết phục Rowley bỏ một trong những trò chơi điện tử mới của nó và một vài thứ khác nữa.

Tất nhiên là tôi đã có một kế hoạch bí mật khác mà tôi không bao giờ hé lộ cho Rowley. Tôi biết bỏ tiền vào trong chiếc hộp thời gian là một việc làm thông minh, bởi vì số tiền đó sẽ trở thành khối tài sản kếch xù trong tương lai.

Vì vậy tôi hi vọng người nào đó tìm thấy chiếc hộp thời gian này sẽ quay trở lại và hậu tạ tôi vì đã giúp họ trở nên giàu có.

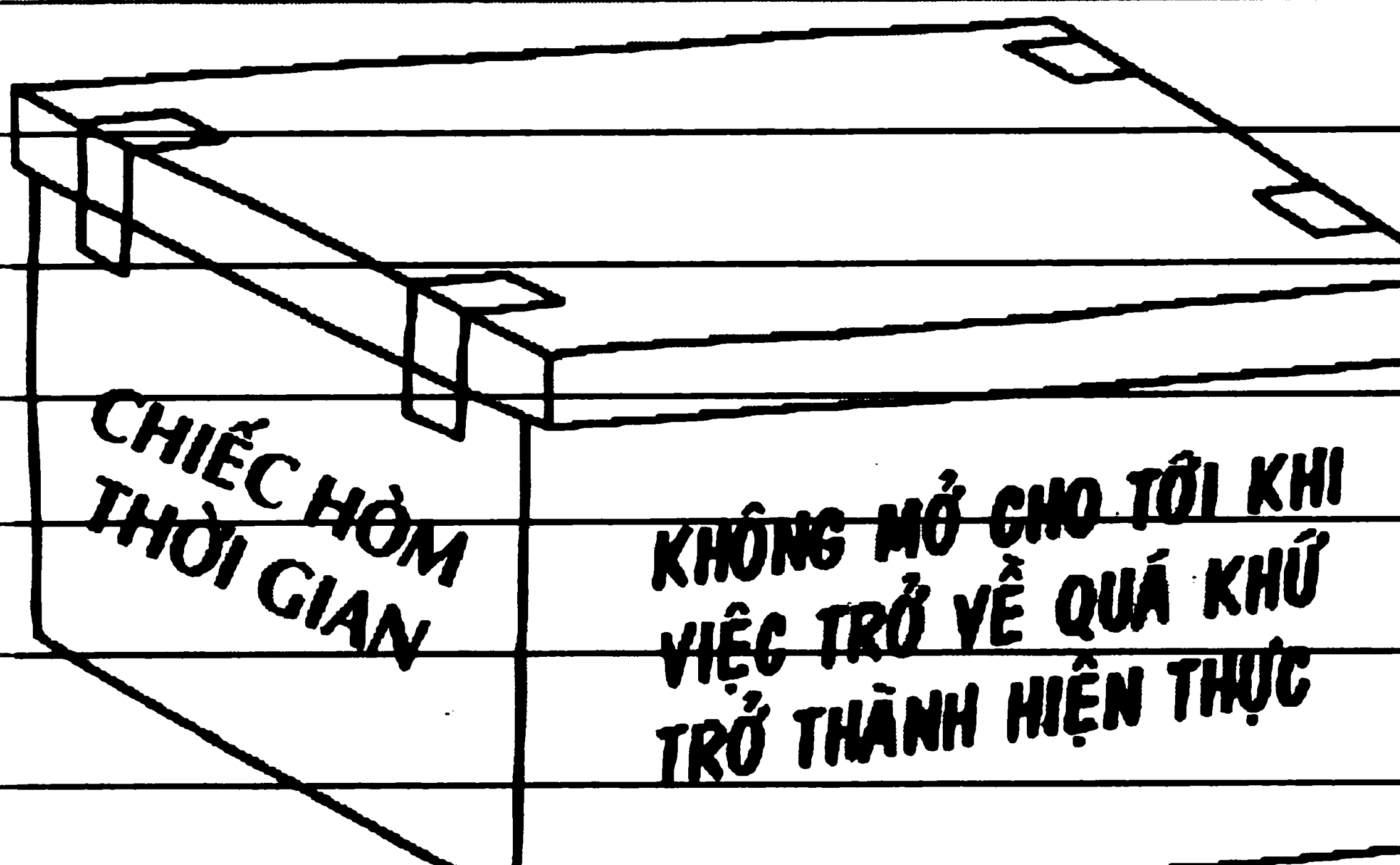
Tôi viết một ghi chú nhỏ nhỏ và đặt vào trong hộp để chắc chắn người tìm thấy nó biết chính xác được ai để cảm ơn.

GỬI ĐẾN AI QUAN TÂM

Số tiền này từ Greg heffley
số 12 phố Surrey

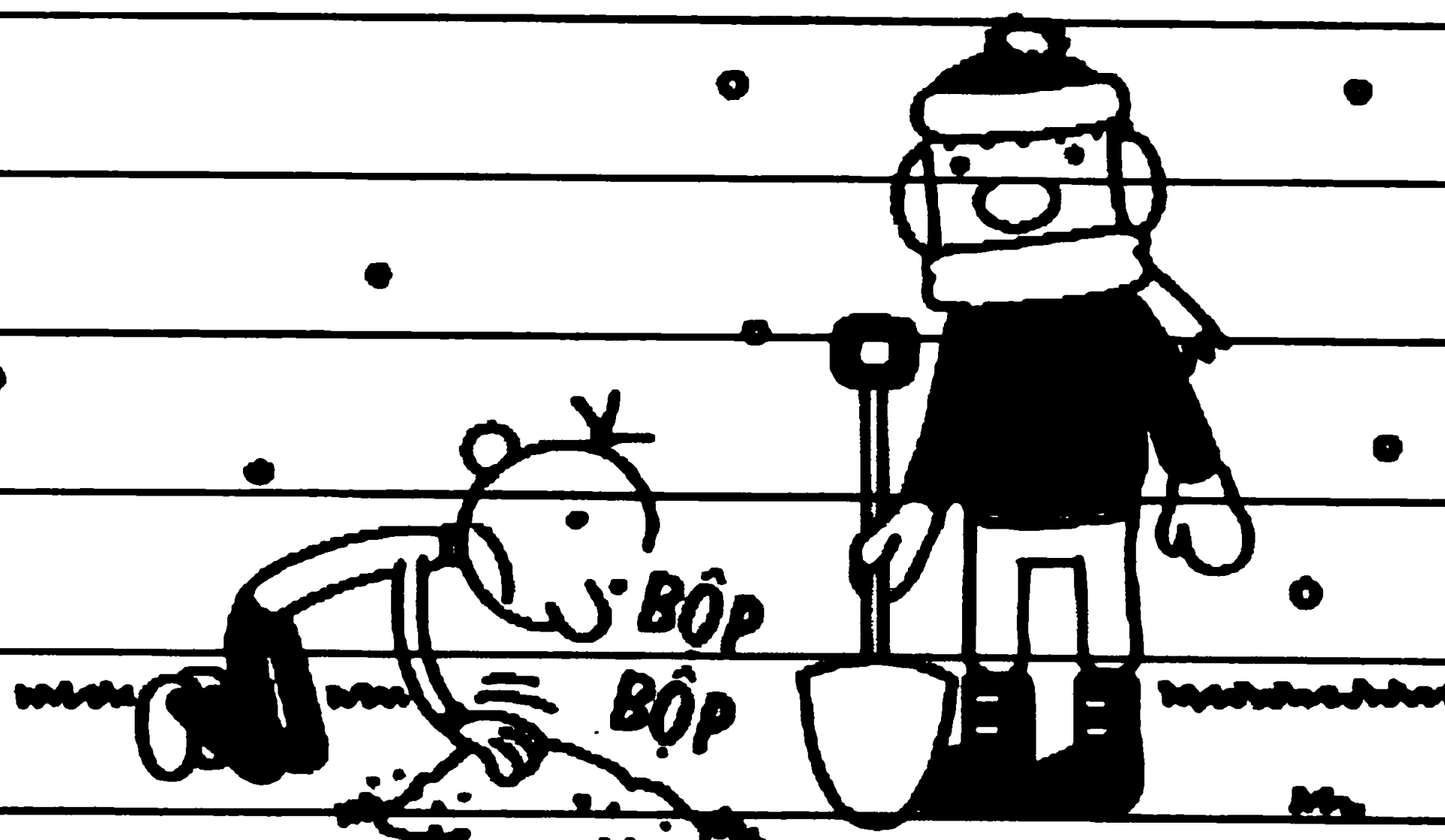
Tôi và Rowley đã tìm được một chiếc hộp đựng giấy, sau đó đặt tất cả mọi thứ của chúng tôi vào trong rồi dùng băng keo dính chặt nó lại.

Tôi viết một chú ý nhỏ bên ngoài chiếc hộp để chắc rằng nó sẽ không được mở ra quá sớm.

Sau đó, chúng tôi đặt chiếc hộp vào cái hố đã đào hôm qua và cố chôn nó một cách tốt nhất có thể.

Tôi ước Rowley có thể nỗ lực hơn vào việc đào cái hố này, bởi chiếc hộp thời gian của chúng tôi không thật sự được chôn. Hi vọng là không ai làm hỏng nó, vì nó cần được ở đó ít nhất một trăm năm nữa.

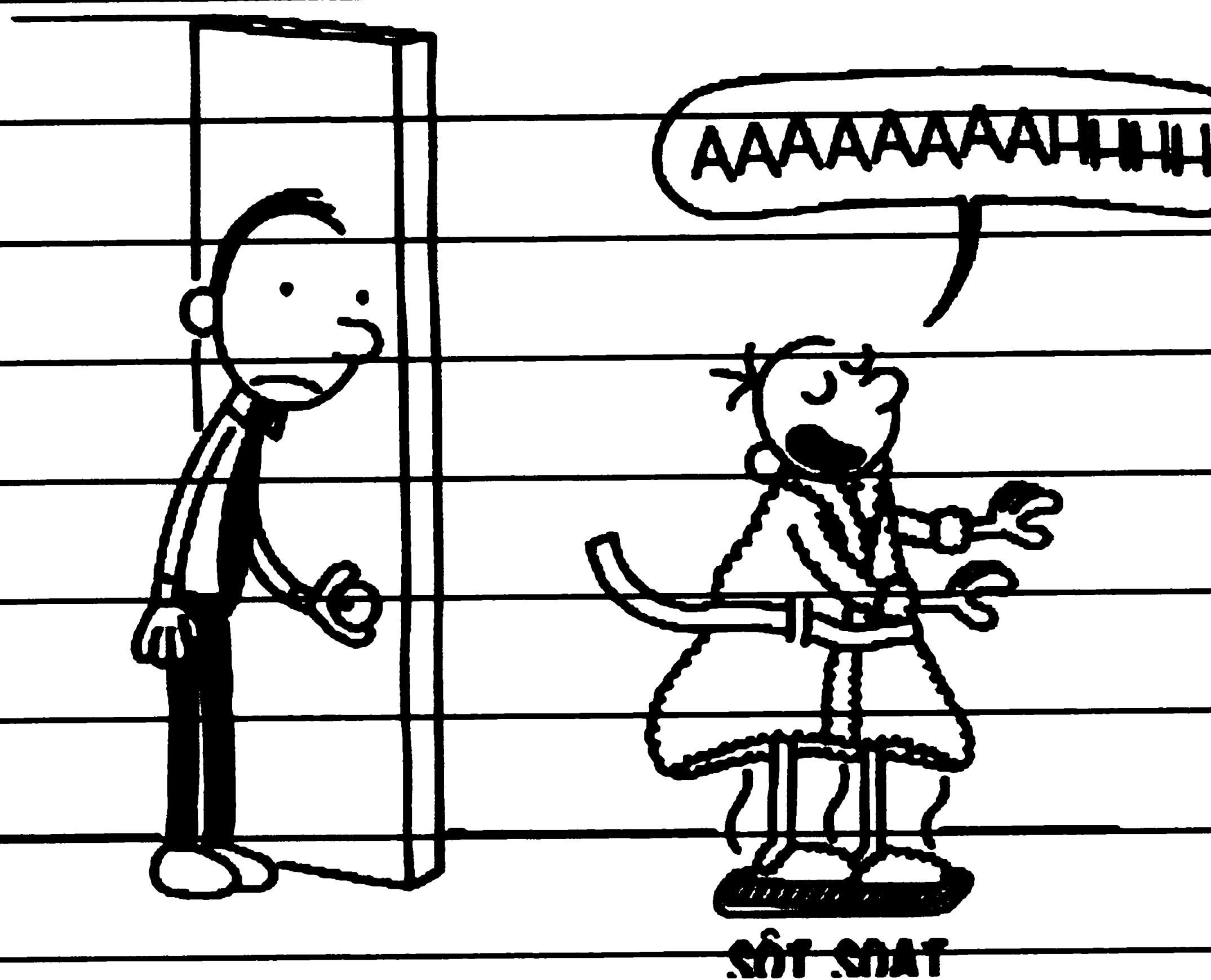

Thứ hai

Một tuần vui vẻ, an nhàn của tôi đã kết thúc và thay vào đó là một sự cố. Khi tôi bò ra khỏi giường, thì chiếc áo choàng tắm của mẹ không còn ở trên nệm nữa.

Tôi vội hỏi mẹ xem có phải mẹ đã lấy nó lại không, nhưng mẹ nói không lấy. Tôi có linh cảm rằng bố đã làm gì đó với cái áo yêu quý của tôi.

Cách đây vài ngày, tôi tìm ra cách kết hợp tuyệt vời giữa chiếc áo choàng tắm với đường ống dẫn nhiệt, nhưng tôi không nghĩ bố sẽ tán thành ý tưởng đó.

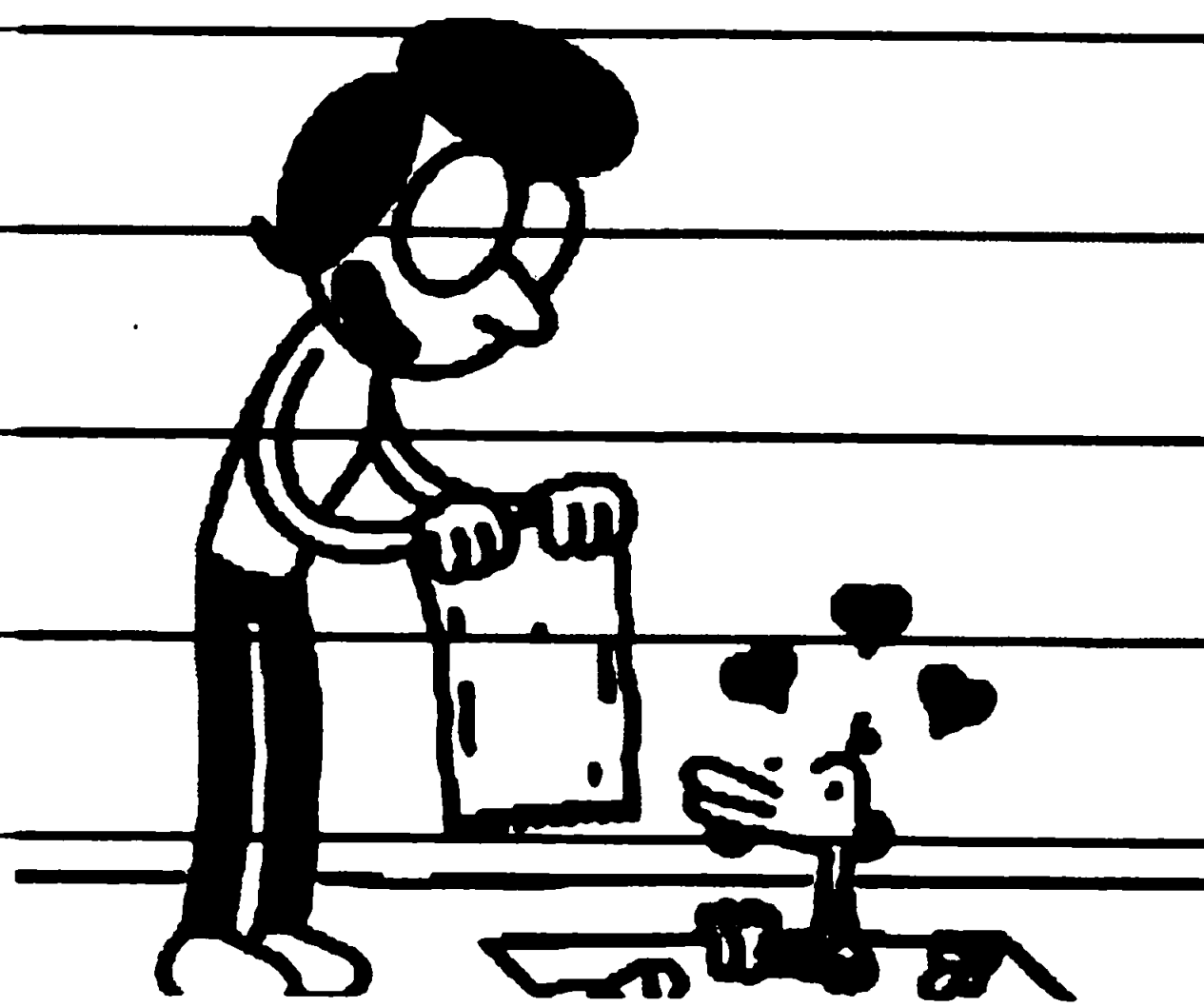
Tôi đoán hoặc là bố đã giấu chiếc áo hoặc là đã vứt nó đi. Bây giờ thì tôi đã nhớ, sau bữa tối ngày hôm qua bố đã chạy đến chiếc hòm từ thiện, và đó chắc hẳn không phải là một tín hiệu tốt.

Dù sao, nếu bố ĐÃ vứt chiếc áo, thì điều đó cũng không quá ngạc nhiên vì đây không phải là lần đầu bố vứt vật sở hữu riêng của người khác. Bạn biết Manny đã thế nào khi bị ép từ bỏ việc sử dụng nệm vú giả của nó không?

Sáng hôm qua Bố đã vứt hết nệm vú giả của Manny.

Tất nhiên, Manny đã hoàn toàn nổi khùng. Cách duy nhất mẹ có thể làm cậu quý tử bình tĩnh trở lại là đưa cho nó cái chăn cũ rích từ đời thừa nào, thứ mà nó gọi là "Cậu bé đáng yêu."

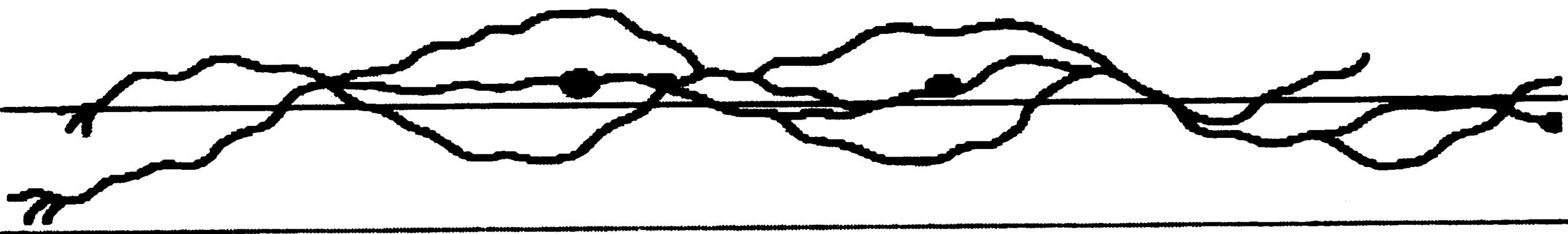
"Cậu bé đáng yêu" là cái chăn len màu xanh mà mẹ đã đan cho Manny nhân dịp nó tròn một tuổi, và nó đã mê tít ngay từ cái nhìn đầu tiên.

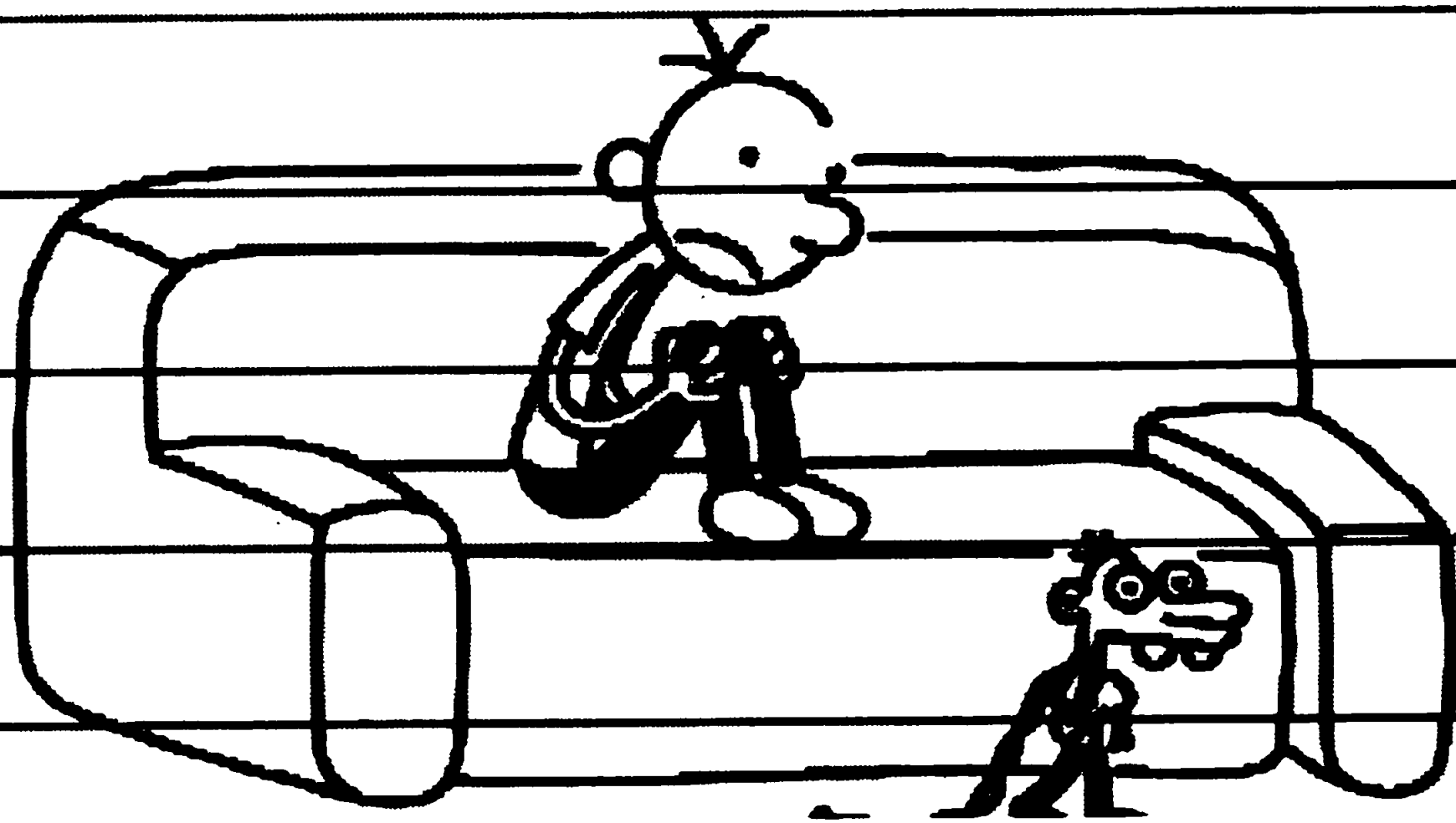
Đi bất cứ đâu Manny cũng lẻo đẻo tha cái chăn bên mình. Thậm chí nó còn không để cho mẹ mang đi GIẶT.

Cái chăn đã bắt đầu bị tuột ra, đến khi Manny hai tuổi thì nó chỉ còn là vài miếng len búng nhùng nối với nhau bởi những nút thắt.

Và tôi nghĩ đó cũng là lúc Manny bắt đầu đặt tên cho cái chăn của nó là "Cậu bé đáng yêu."

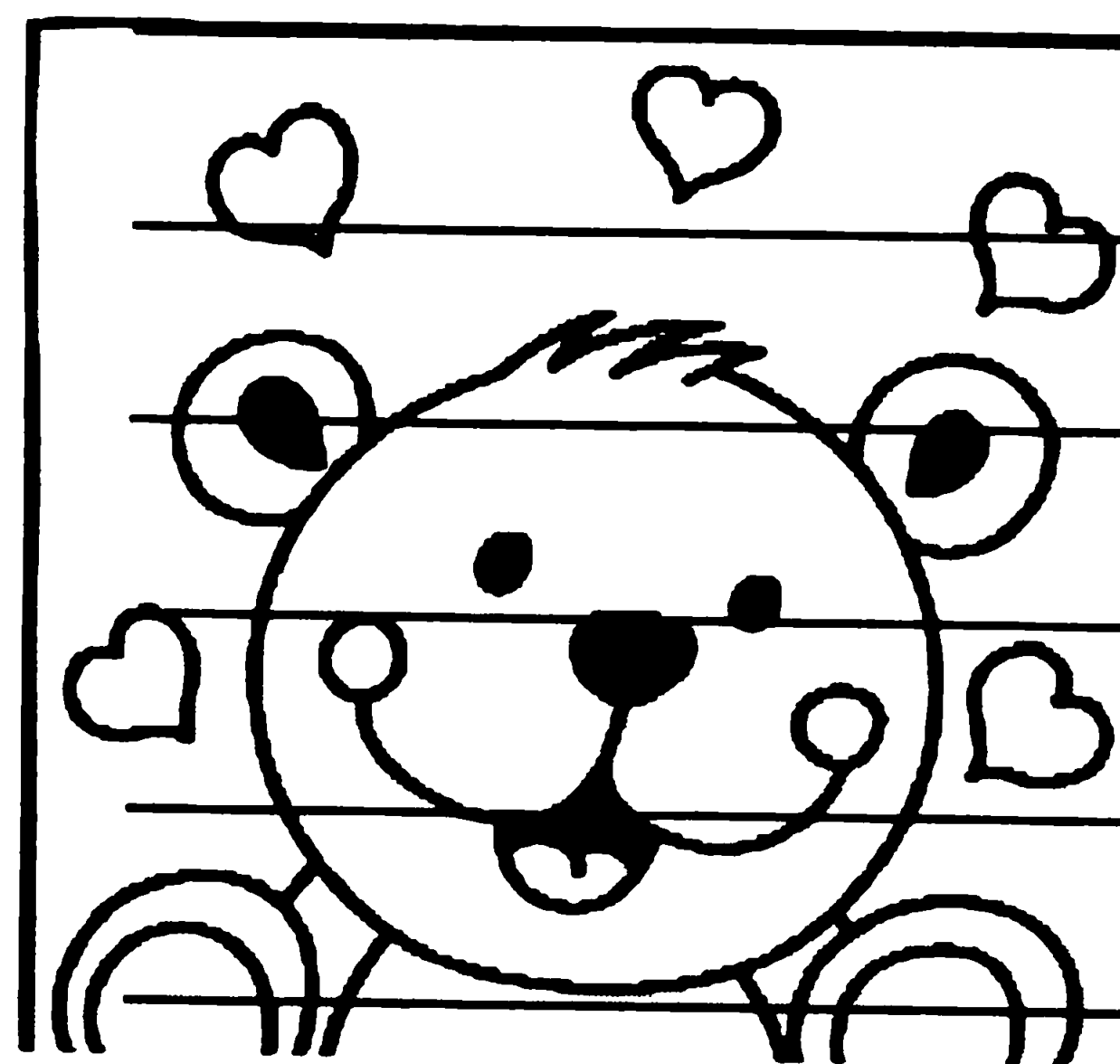
Mấy hôm nay, Manny lại lôi Cậu Bé Đáng Yêu đi vòng quanh nhà giống như nó đã làm ngày xưa, và tôi đã phải cố gắng hết sức có thể để không cản đường nó.

Thứ tư

Tôi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi với việc phải đi bộ đến trường mỗi ngày, vì vậy sáng nay tôi đã nhờ mẹ lái xe đưa tôi và Rowley đi học. Lý do tôi không nhờ mẹ sớm hơn vì ô tô của mẹ được phủ kín bởi những miếng dán lỗ bịch, và lũ bạn tôi sẽ trở nên quá khích nếu chúng nhìn thấy chiếc xe.

Tôi cố gắng bóc những miếng dán quái quỷ đó ra khỏi chiếc xe, nhưng đành bất lực vì loại keo họ dùng để dán là keo chết.

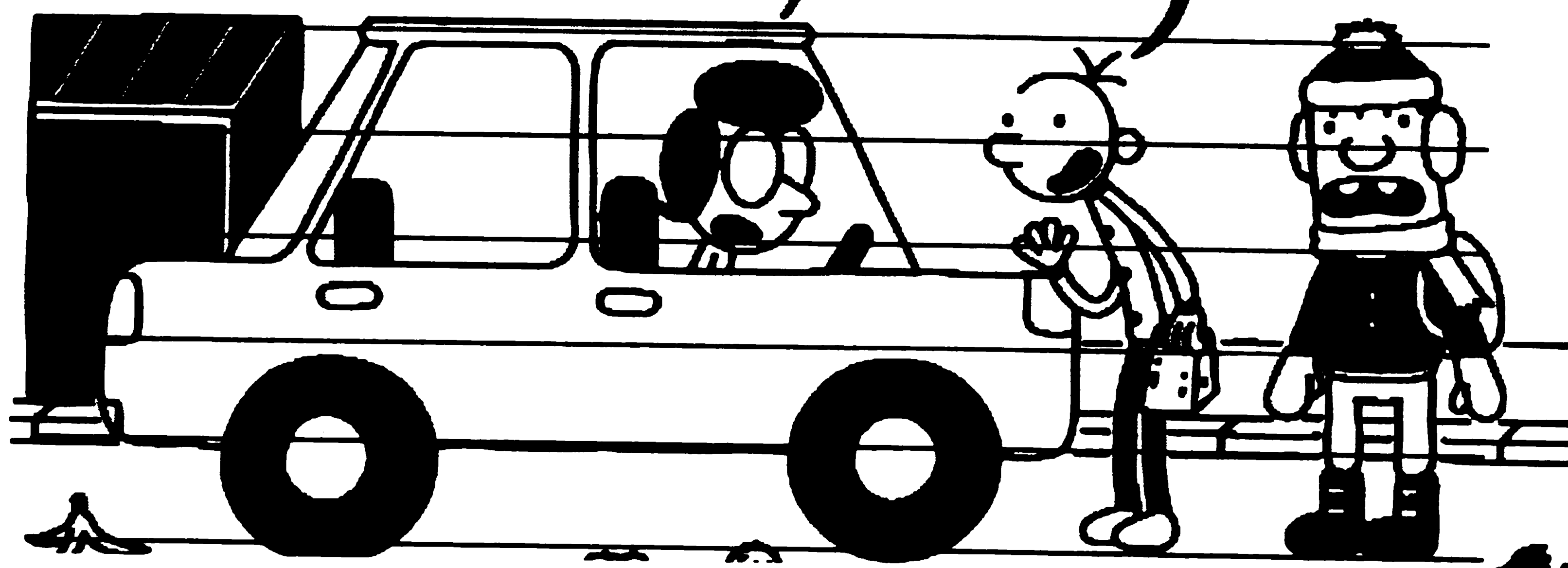

**BÉ YÊU CỦA TÔI LÀ MỘT TÀI
NĂNG CỦA TRƯỜNG MẪU GIÁO
TENDERCUDDLES**

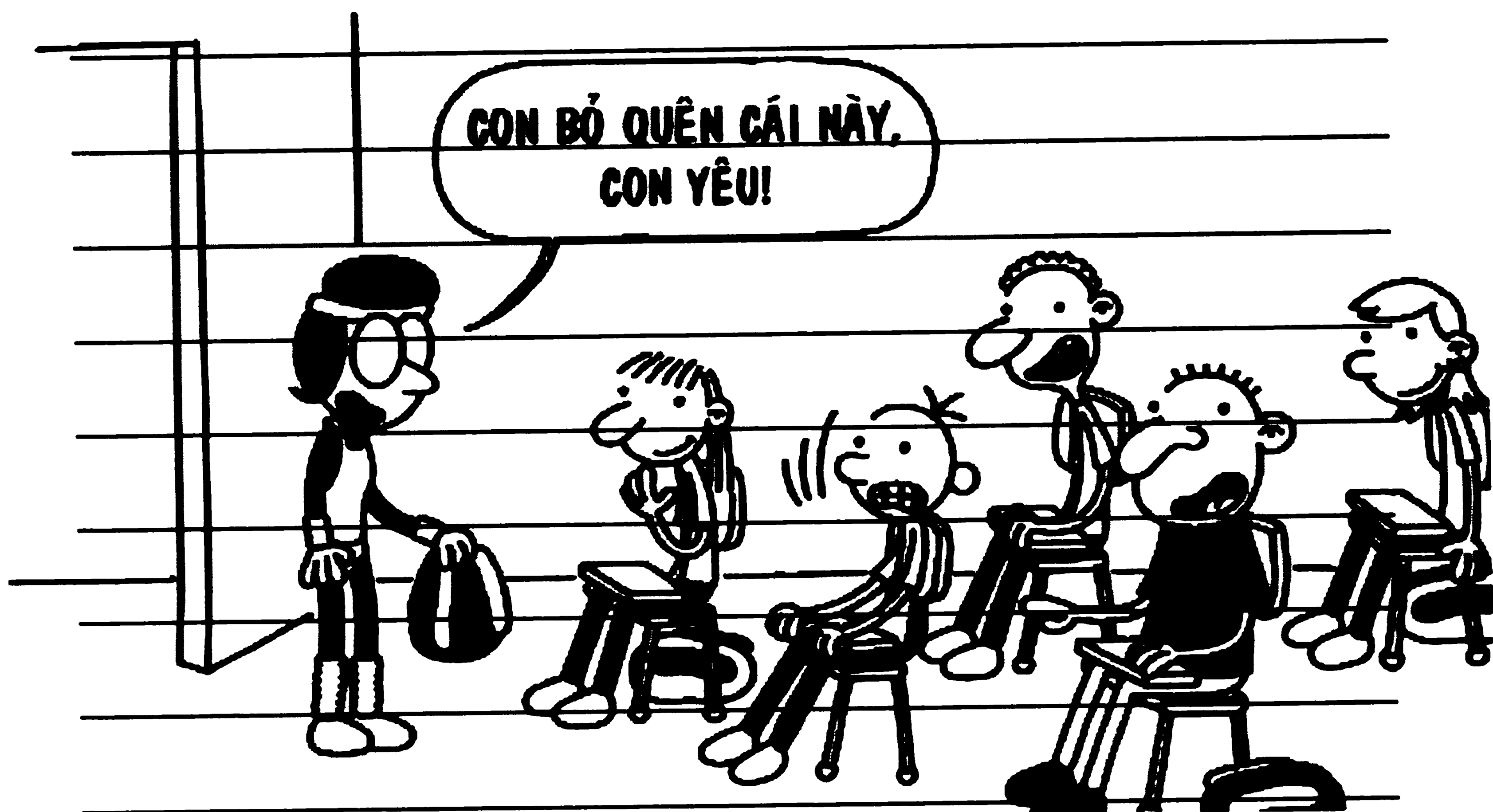
Hôm nay tôi và Rowley được mẹ chở đi học, nhưng tất nhiên là tôi đủ thông minh để bảo mẹ thả chúng tôi ở SAU trường.

**CON CÓ CHẮC LÀ CON MUỐN
XUỐNG Ở ĐÂY KHÔNG?**

**Vâng, cảm ơn mẹ
vì đã đưa bọn con
tới trường.**

Tuy nhiên tôi đã mắc một lỗi vô cùng ngớ ngẩn là để quên cặp sách trên xe, vì vậy mẹ đã phải mang cặp đến cho tôi vào tiết học thứ tư. Nhưng cũng nhờ đó mà mẹ quyết định HÔM NAY là ngày bắt đầu tập thể dục.

Tiết học thứ tư cũng là khoảng thời gian duy nhất tôi được ngồi học chung với Holly Hills, đó là một sự may mắn, và tôi đã hạ quyết tâm sẽ tạo ấn tượng thật tốt trong mắt cô ấy trong năm nay. Vậy mà cái tai nạn ngớ ngẩn vừa rồi có thể sẽ khiến quá trình ghi điểm của tôi bị quay ngược lại ba tuần.

Ở lớp, tôi không phải là thằng duy nhất cố tạo ấn tượng tốt với Holly Hills. Tôi nghĩ gần như tất cả con trai lớp tôi đều thích cô ấy.

Thực sự thì Holly chỉ là người xinh thứ tư trong lớp, nhưng ba người xinh nhất thì đều đã có bạn trai hết cả. Vì vậy rất nhiều thằng trong lớp giống như tôi đang làm mọi điều có thể để thu hút sự chú ý của Holly.

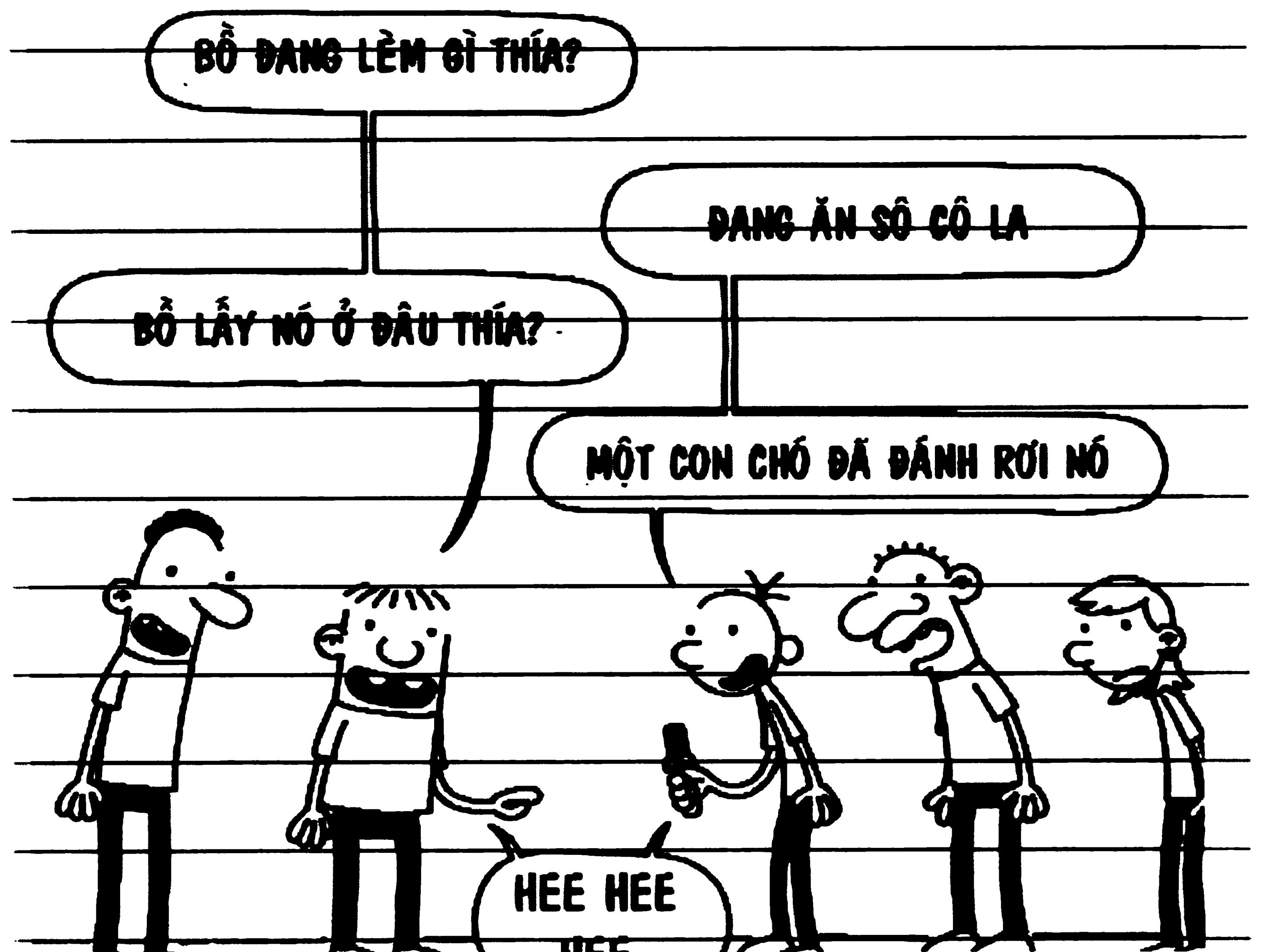
Tôi vắt óc suy nghĩ để tạo cho mình một phong cách riêng so với những thằng nhãi nhép vẫn lượn lờ quanh Holly. Và cuối cùng tôi cũng đã tìm ra được bí kíp, đó là: sự hài hước.

Sự thật, những thằng trong lớp tôi luôn thộn ra như những người tiền sử khi chúng nghe kể chuyện cười. Vì vậy chỉ cần làm cho chúng hiểu những cái tôi đang nói, thì cũng đã đủ để trở thành một cây hài ở trường rồi.

Bất kể lúc nào Holly ở trong tầm ngắm, tôi luôn chắc rằng mình sử dụng những thứ tốt nhất mình có.

Tôi sử dụng Rowley như một đối tác trong kế hoạch gây cười của mình, tôi phải cố huấn luyện cho Rowley để tôi và nó có thể diễn một cái gì đó hay ho.

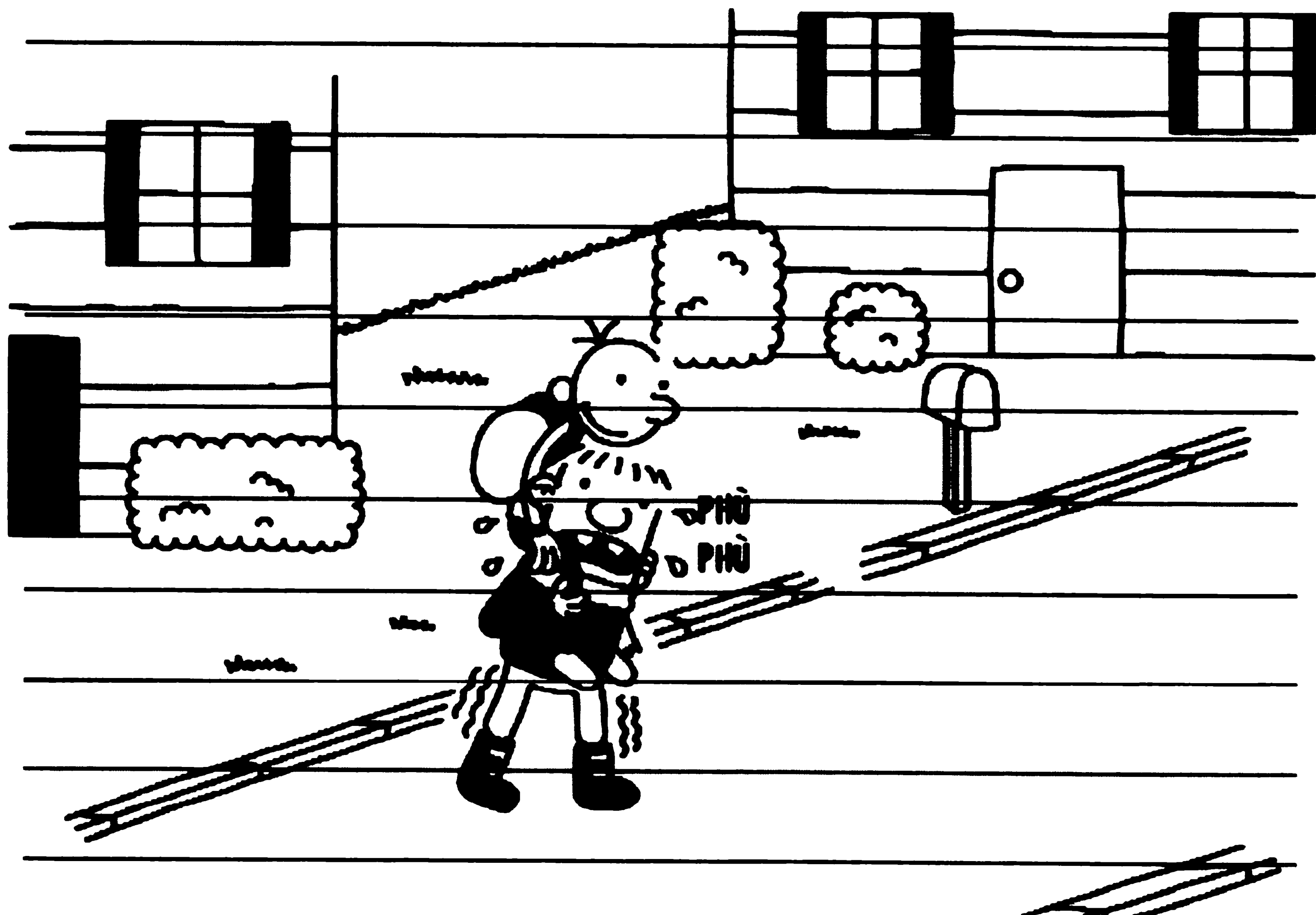
Có một vấn đề phát sinh là, Rowley bắt đầu tệ nạnh về việc ai sẽ nói cái gì, vì vậy tôi không biết liệu cái mối quan hệ đối tác này sẽ duy trì được trong bao lâu.

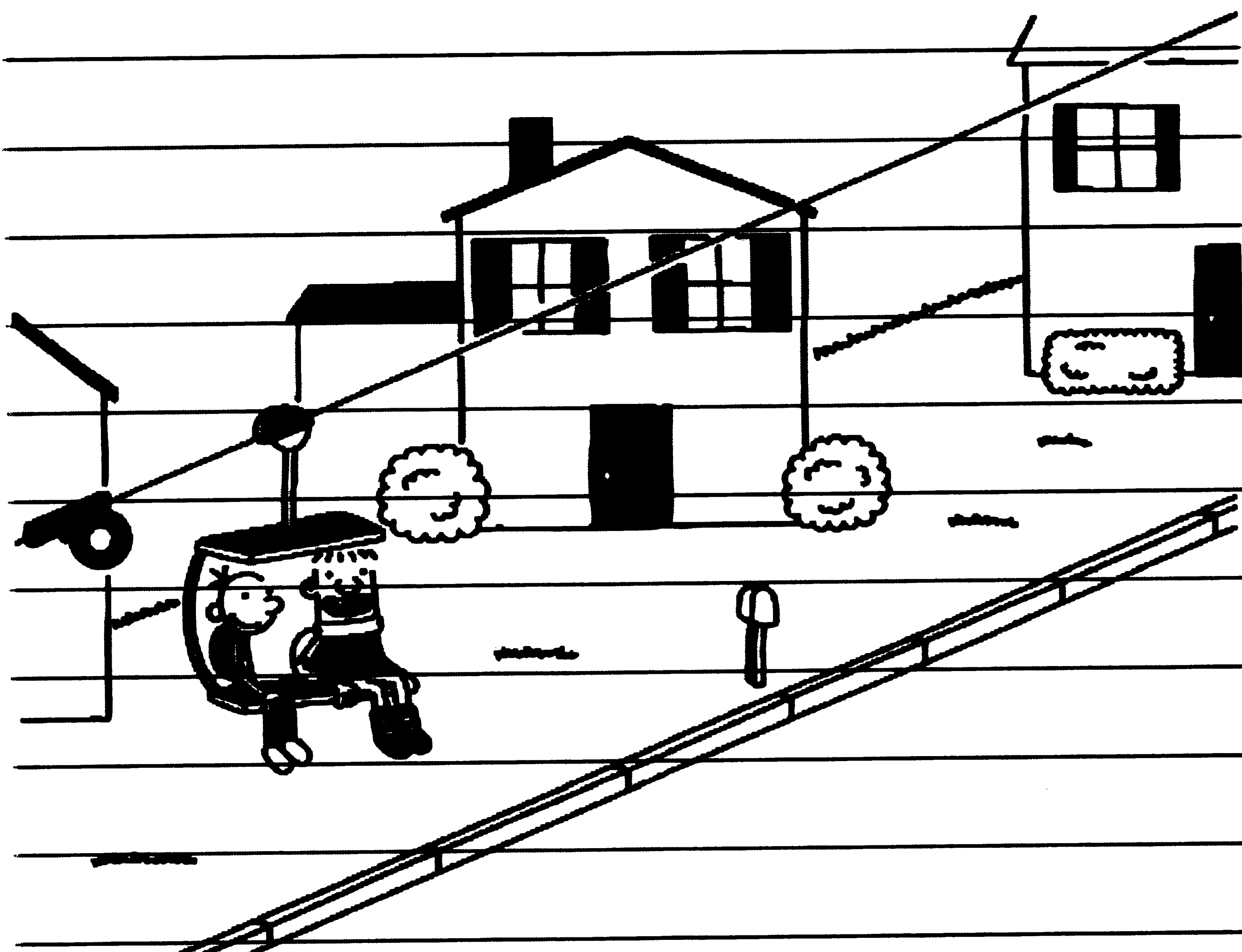
Thứ sáu

Tôi đã có được bài học đắt giá từ việc đi nhờ xe của mẹ lần trước, vì vậy tôi quay trở lại với việc đi bộ đến trường. Nhưng chiều nay khi thất thủ cùng Rowley trên đường, tôi thật sự nghĩ rằng mình không có đủ sức để vượt qua quả đồi trên chuyến hành trình về nhà này. Vì vậy tôi đã khẩn thiết nhờ Rowley công mình.

Rowley có vẻ không mặn mà lắm với ý tưởng này, vì vậy tôi phải nhắc nhở nó rằng chúng tôi là đôi bạn nối khố và đây là một trong những việc để thể hiện tình bạn cao cả đó. Cuối cùng Rowley cũng đồng ý với điều kiện tôi sẽ phải xách cái ba lô cho nó.

Dù về được đến nhà, nhưng tôi linh cảm điều này chỉ xảy ra một lần, bởi vì Rowley đã hoàn toàn kiệt sức khi nó thả tôi xuống. Bạn biết đấy, nếu như trường học lấy đi mất tuyến xe buýt của chúng tôi, thì tối thiểu họ cũng phải lắp đặt bù một hệ thống cáp treo vượt qua ngọn đồi.

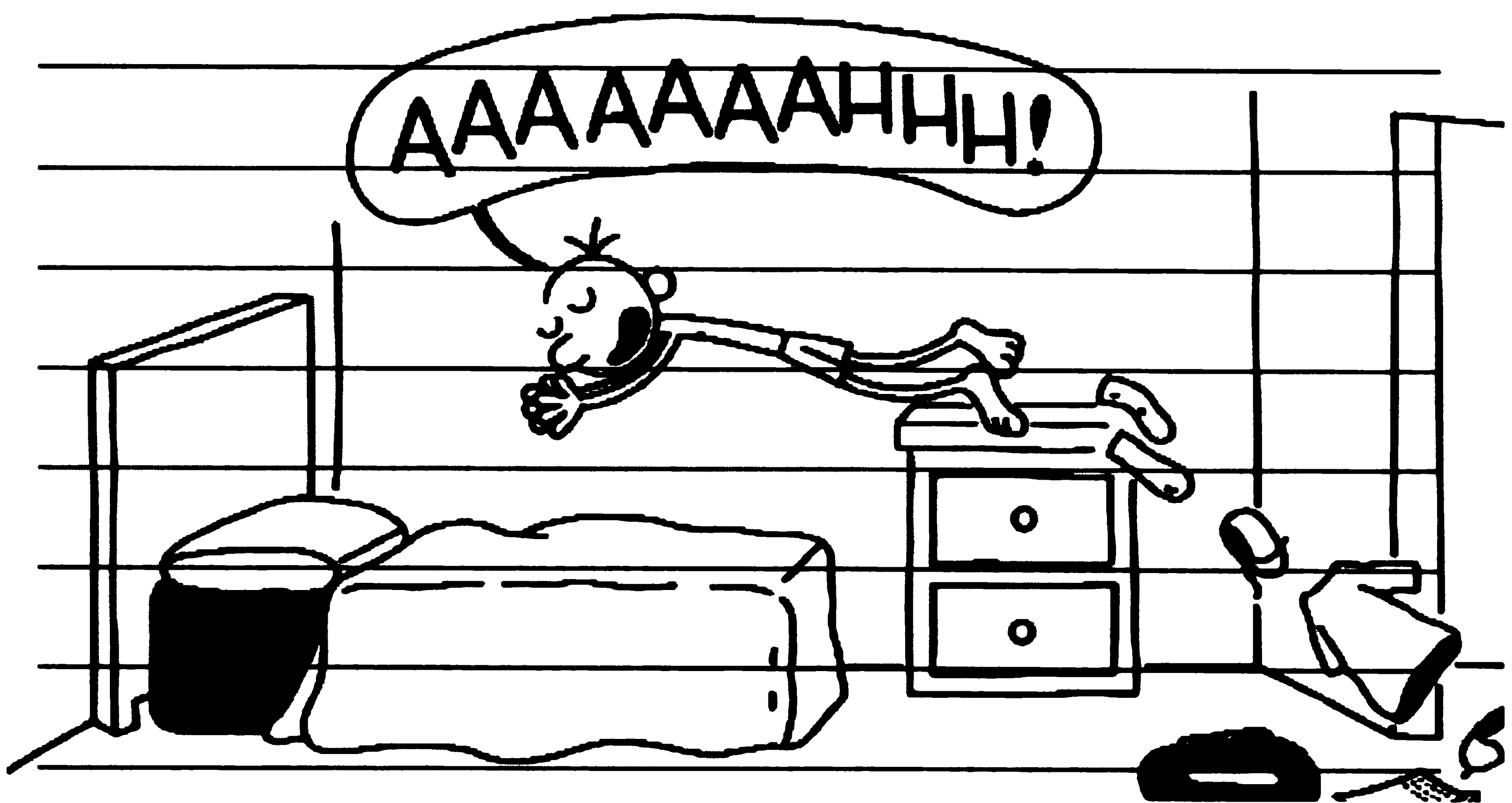

Tôi đã năm lần gửi E-mail cho thầy hiệu trưởng gợi ý về việc lắp đặt cáp treo, nhưng vẫn chưa nhận được bất cứ một hồi âm nào.

Thực sự việc phải leo qua quả đồi về nhà đã vắt kiệt sức lực của tôi. Vì vậy, tôi đã nghĩ ra một cách mới để phục

hồi thể lực đó là chớp mắt một lát sau khi đi học về.

Nói thật, tôi có thể SỐNG được là nhờ những giấc ngủ kiểu tranh thủ như vậy. Ngủ sau khi đi học về là cách duy nhất giúp tôi có thể nạp lại năng lượng cho mình, nên ngày nào cũng vậy cứ về đến nhà là tôi leo lên giường ngủ luôn.

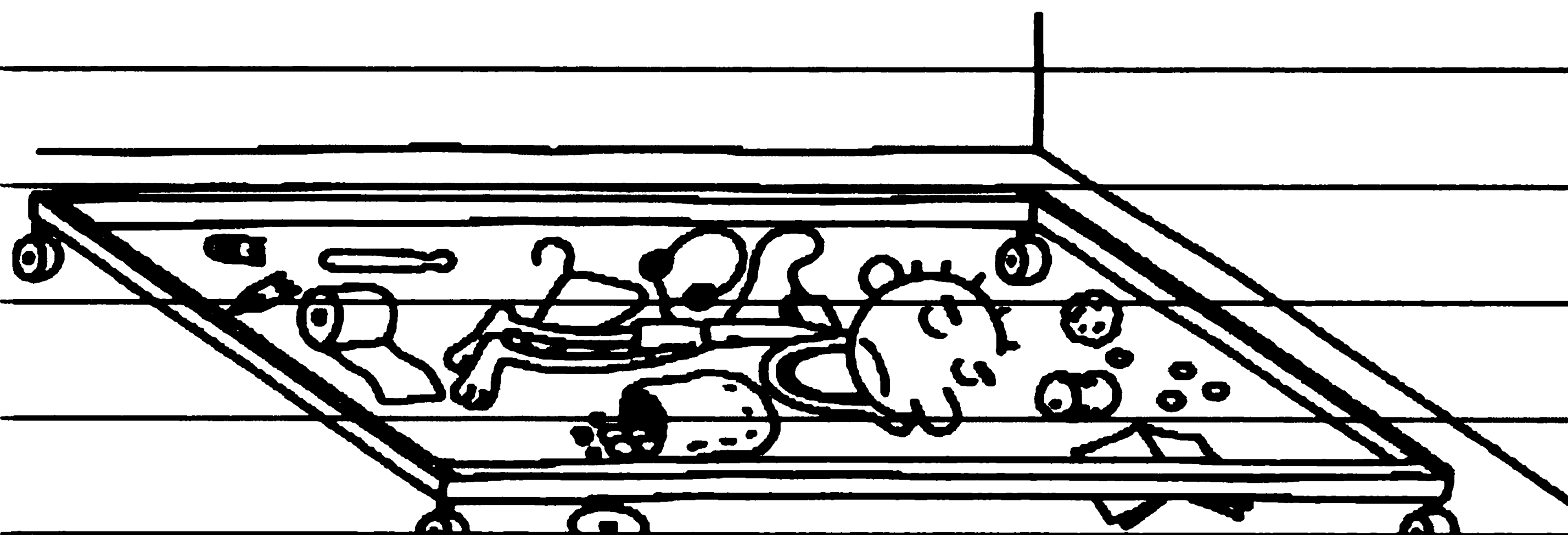

Tôi sẽ trở thành một chuyên gia ngủ. Vì tôi có thể ngủ trên bất cứ cái gì và ở bất cứ đâu.

Người duy nhất tôi biết có thể ngủ giỏi hơn tôi chính là RODRICK, lý do để tôi có thể khẳng định điều này là: cách đây một vài tuần mẹ phải đặt mua cho Rodrick một chiếc giường mới bởi chiếc giường của anh ta đã quá cũ kĩ. Vì vậy những người ở cửa hàng bán đồ nội

thất đã tới để mang giường và chiếc đệm lò xo cũ đi.

Khi họ đến, Rodrick vẫn đang say giấc nồng trên giường.
Tuy nhiên họ vẫn khuôn chiếc giường của anh ta đi, và
Rodrick vẫn tiếp tục ngủ ngon lành ngay trên sàn nhà,
trong cái khung giường trống không của anh ta.

Điều khiến tôi lo lắng nhất là bố sẽ cấm không cho
chúng tôi ngủ sau khi đi học về nữa. Tôi lẽ mờ cảm thấy
bố đã phát ốm khi tối nào cũng phải đánh thức hai cậu
con trai yêu dậy ăn tối.

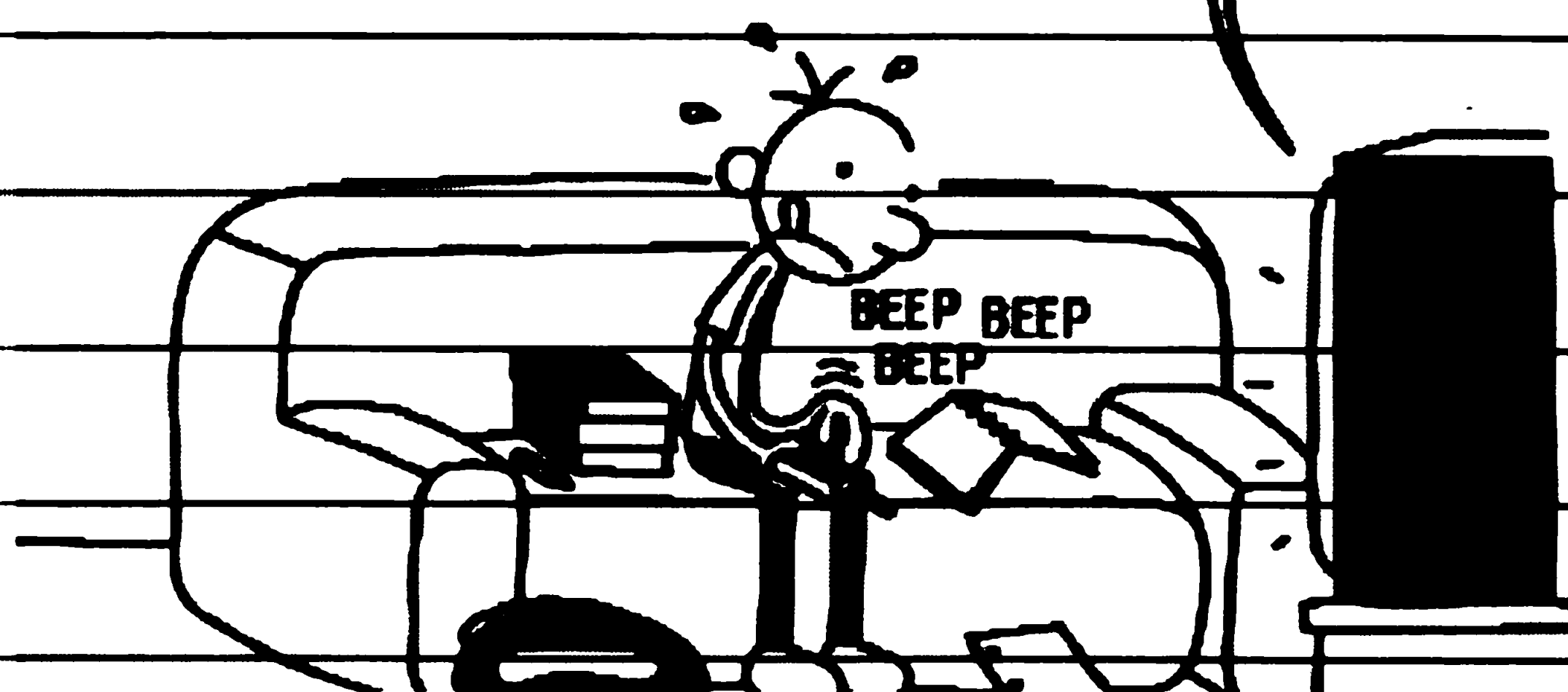

Thứ ba

Thật không hay khi phải thừa nhận điều này, nhưng tôi
nghĩ những giấc ngủ ngắn đó đang bắt đầu ảnh hưởng
tới kết quả học tập của mình. Trước đây, tôi thường

làm bài tập về nhà ngay sau khi ở trường về, và sau đó xem ti vi vào buổi tối. Nhưng bây giờ tôi đang phải cố gắng làm bài tập về nhà trong lúc xem ti vi, và đôi khi việc này cũng không được suôn sẻ như mong đợi.

**NẾU MUỐN CARISSA Ở LẠI THÊM MỘT TUẦN NỮA
HÃY BẤM SỐ "492", HOẶC SOẠN TIN
NHẮN VỚI TỪ "CARISSA" NGAY BÂY GIỜ.**

Hôm nay là hạn cuối cùng tôi phải nộp bài luận môn sinh học dài bốn trang, nhưng tối qua Tivi phát một chương trình tuyệt hay mà tôi không thể bỏ qua được. Hậu quả là tôi phải cố gắng viết tất cả mọi thứ ở phòng máy tính trong suốt thời gian nghỉ.

Không còn thời gian để nghiên cứu bất kể thứ gì nữa, nên tôi phải cố gắng chỉnh lề và cỡ chữ để kéo dài hết mức có thể những thứ tôi có trong đầu cho đủ bốn trang. Nhưng tôi chắc rằng thế nào rồi cô Nolan cũng sẽ mời tôi lên gặp vì điều này.

CON VƯỜN

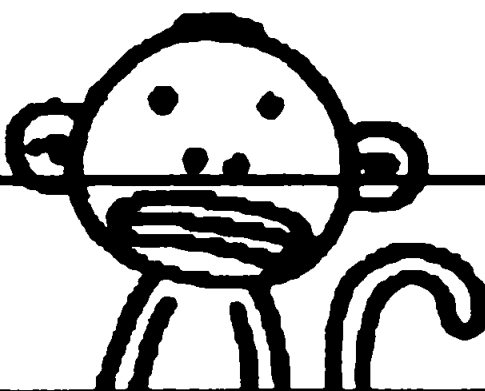
Bài luận 4 trang

tác giả

**GREG
HEFFLEY**

1

*Đây là một con Tinh Tinh
hay gọi tắt là Vườn*

*Những con Vườn là chủ đề
của bài viết mà bạn đang
cầm trong tay.*

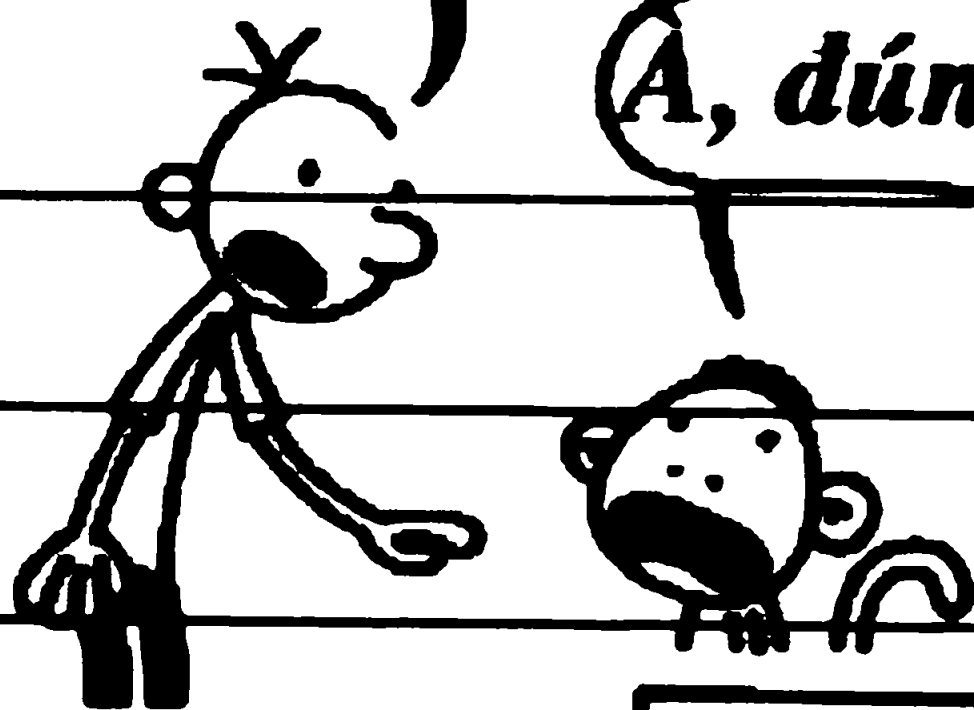
**Những con Vượn luôn được
coi là thông minh nhưng tôi
thì không chắc điều này có
đúng không.**

**Con Vượn này,
tránh xa tao ra.**

**Nhưng cậu là
một con vượn.**

**Đừng gọi tôi
là “Vượn”**

(À, đúng rồi)

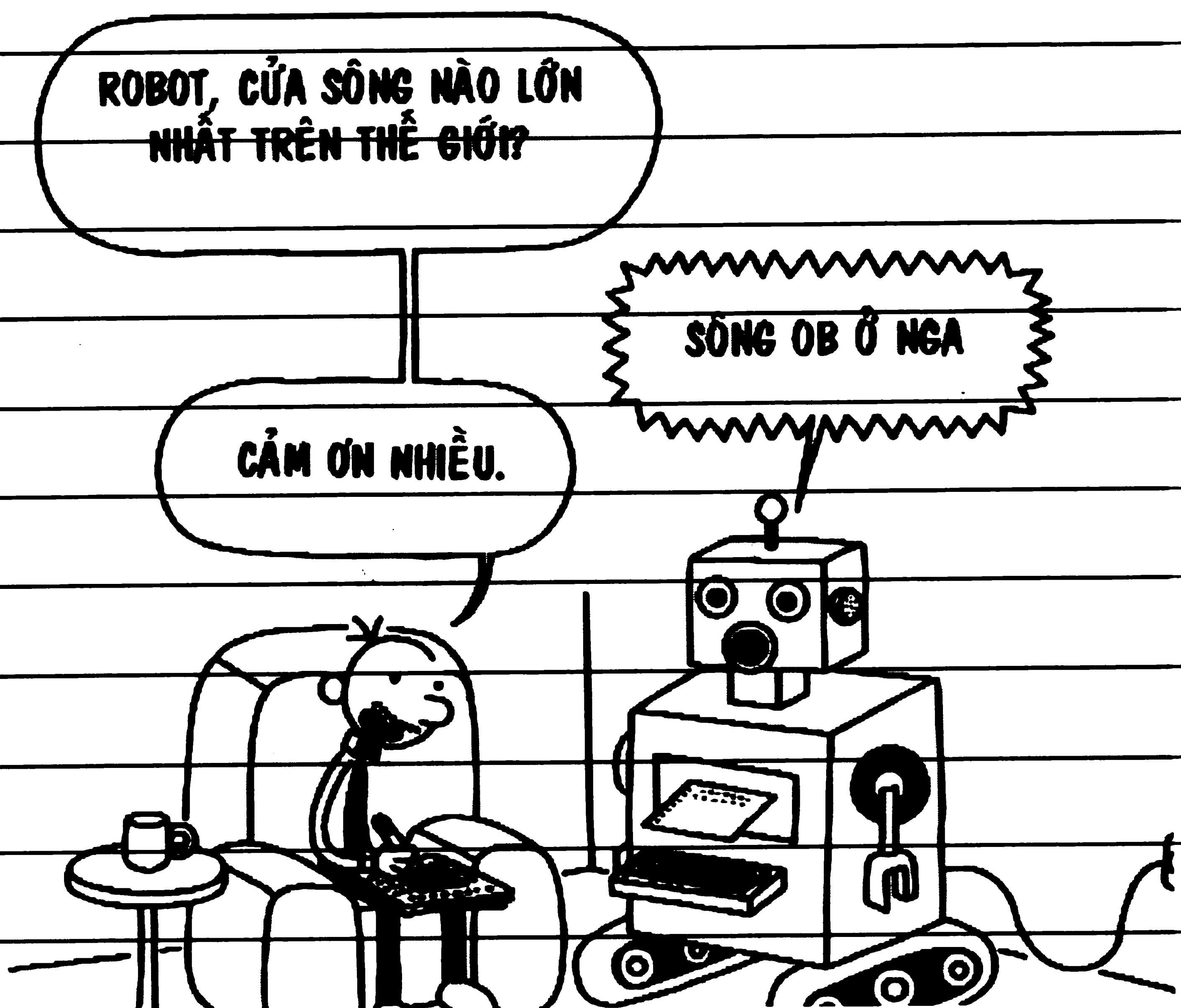
3

**Có vẻ như đã đủ 4 trang.
Tôi nghĩ bài luận này tới
đây là**

**KẾT
THÚC**

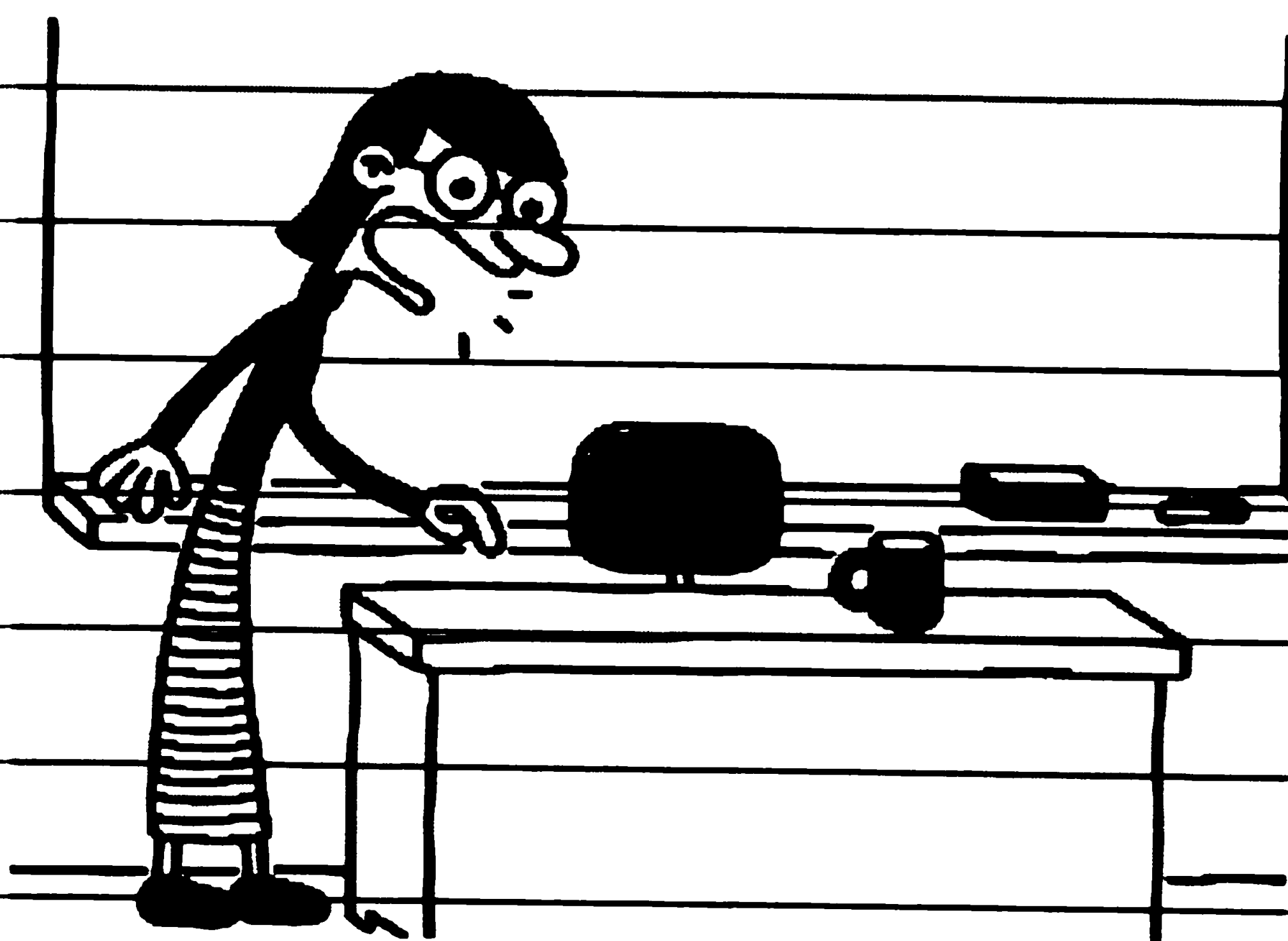
Hôm qua tôi đã bị điểm 0 cho bài kiểm tra môn Địa lý.
Nhưng tôi có thể bào chữa cho mình rằng, thật sự rất
khó để cùng một lúc vừa ôn bài vừa xem bóng đá.

Thành thật mà nói, tôi nghĩ giáo viên không nên bắt
học sinh phải nhớ hết tất cả mọi thứ học được từ đầu
đến giờ, bởi vì trong tương lai mỗi người sẽ có một con
robot cho riêng mình và nó sẽ nói cho bạn tất cả
những gì bạn muốn biết.

Lại nói đến chuyện của giáo viên, hôm nay cô Craig đã thật sự tức giận. Lý do là vì cuốn từ điển cũ rích nằm "bất di bất dịch" trên mặt bàn của cô tự dưng không cánh mà bay.

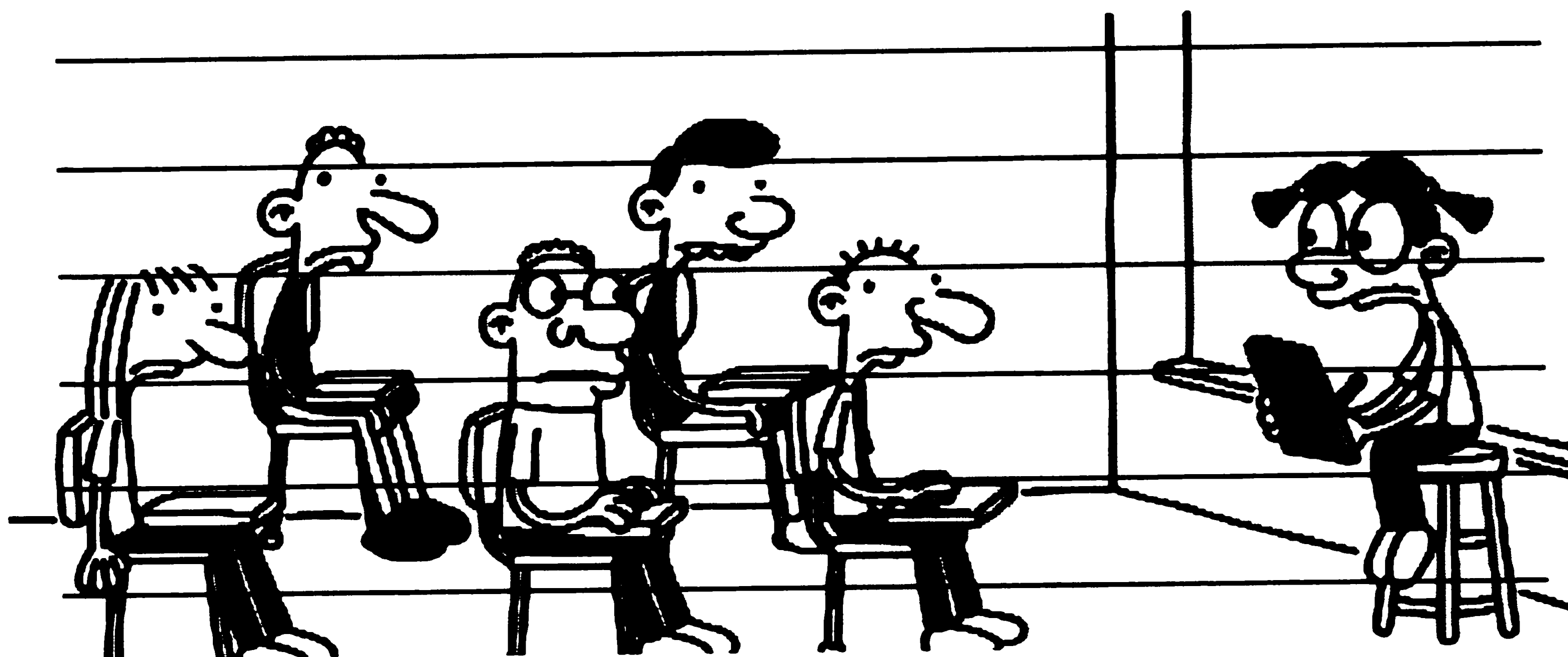
Tôi chắc đứa nào đó chỉ mượn nó và quên không trả về vị trí cũ, nhưng cái từ mà cô Craig vẫn đang thao thao bất tuyệt là "ăn cắp."

Cô Craig nói rằng nếu cuốn từ điển không được đặt trở lại mặt bàn trước khi tiết học này kết thúc, thì không một ai được bước ra khỏi lớp trong giờ nghỉ giải lao.

Sau đó cô nói với chúng tôi là cô sẽ ra ngoài, và đó là cơ hội để "thủ phạm" đặt lại cuốn từ điển lên bàn. Cô Craig hứa rằng nếu làm thế "thủ phạm" sẽ không bị truy cứu và không phải chịu bất kỳ một hình phạt nào.

Cô Graig giao cho Patty Farrell quản lớp, và con nhỏ Patty đã làm cái công việc giám sát lớp một cách rất nghiêm túc, các bạn biết không khi con nhỏ đáng ghét ấy đang làm nhiệm vụ thì không một ai dám dở trò gì.

Tôi chỉ hi vọng cái đứa lấy cuốn từ điển nhanh chóng lộ mặt, bởi vì hai bịch sữa sôcôla ngon lành cho bữa trưa đang chờ tôi.

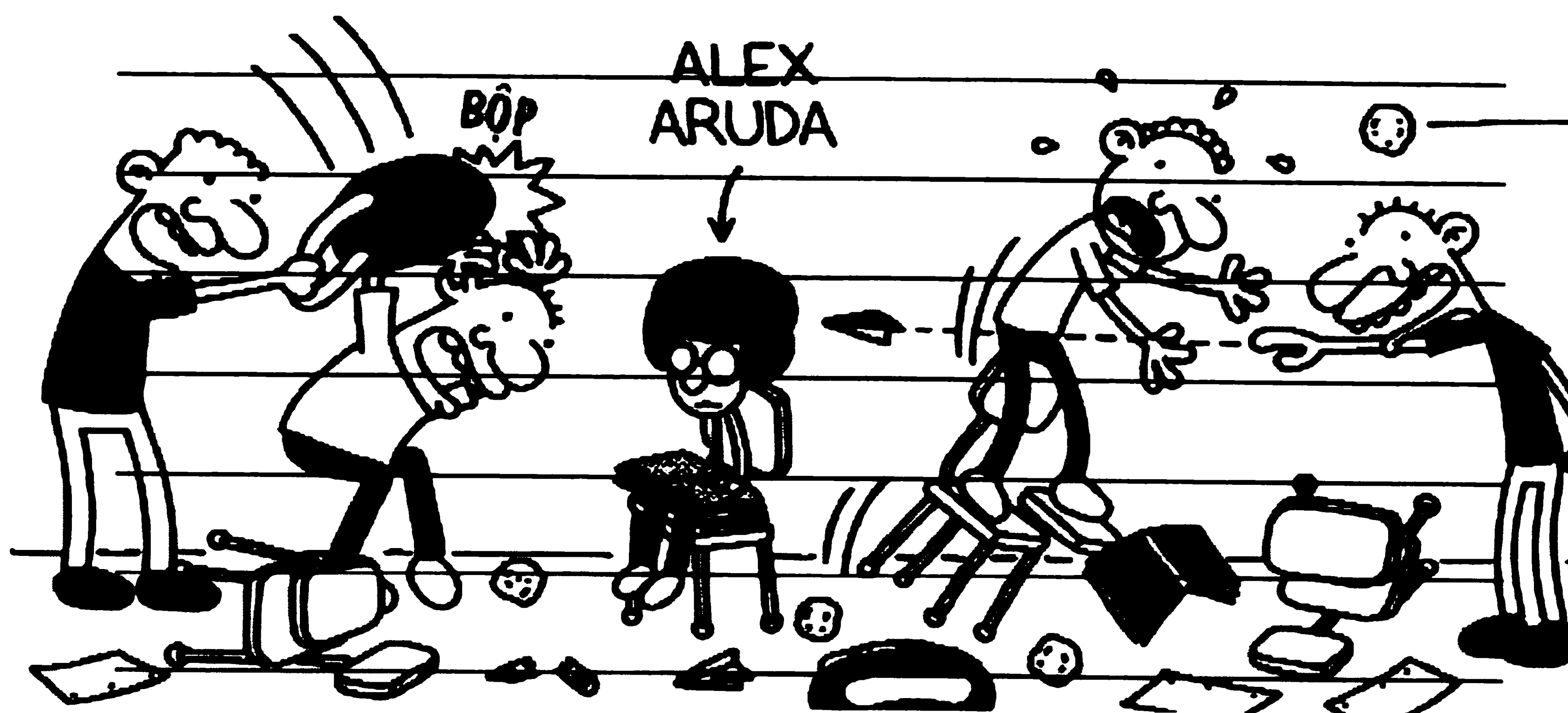

Đợi mãi nhưng chẳng thấy dấu hiệu sẽ có ai đó bước lên. Và tôi chắc chắn, Cô Graig sẽ thực hiện lời nói của mình, chúng tôi phải ở trong lớp cho đến khi cuốn từ điển được trả lại.

Thứ sáu

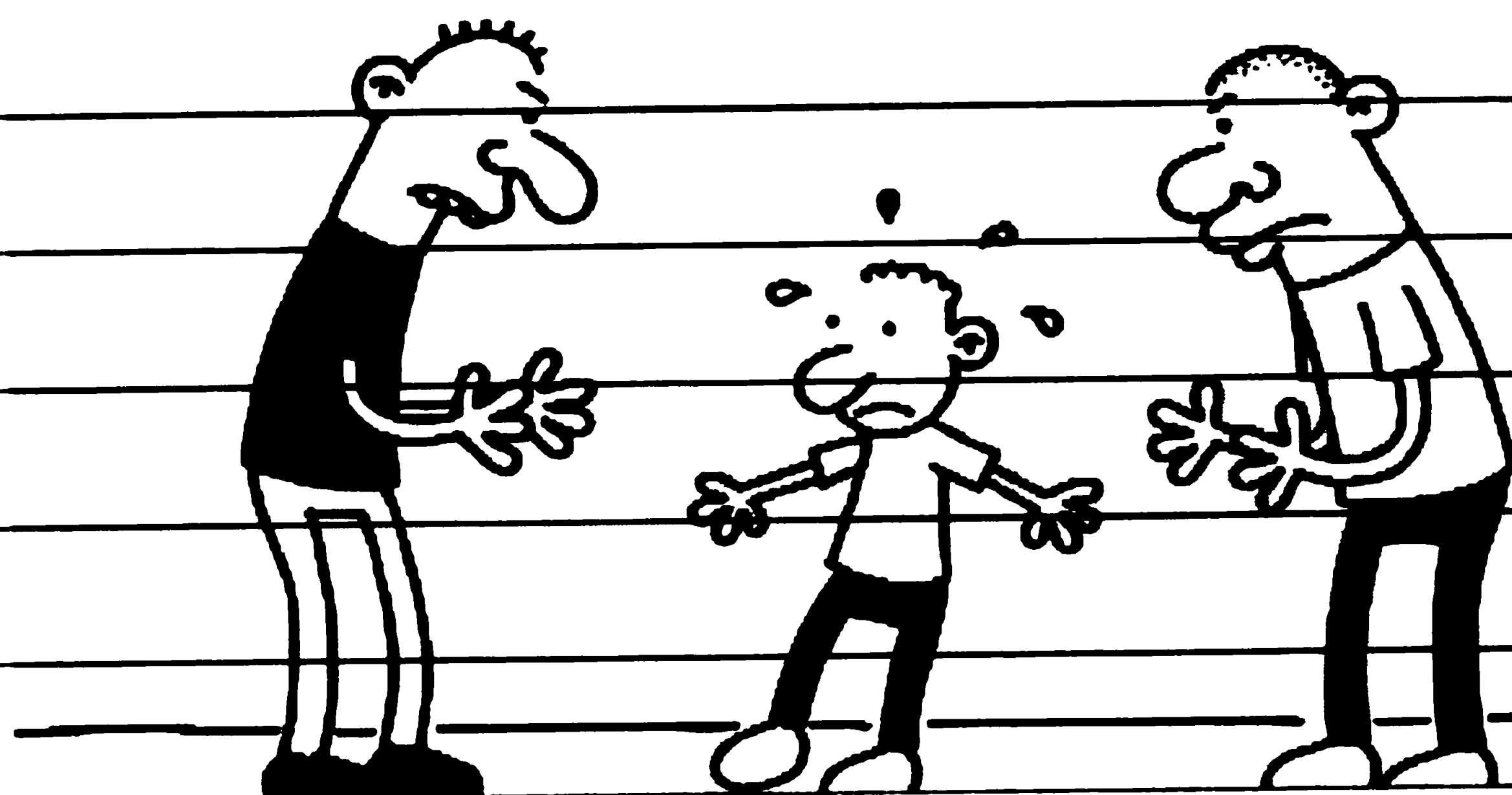
Cô Graig đã bắt chúng tôi ở trong lớp trong suốt ba ngày trời mà cuốn từ điển thì vẫn bật vô âm tín. Hôm nay, Patty Farrell bị ốm, vì vậy Cô Graig giao trách nhiệm giám sát lớp cho Alex Aruda khi cô ra ngoài.

Alex là thằng thông minh nhất lớp, nhưng mọi người lại không sợ nó như con nhỏ Patty Farrell. Ngay sau khi cô Graig quay đi, lớp học đã hoàn toàn hỗn loạn.

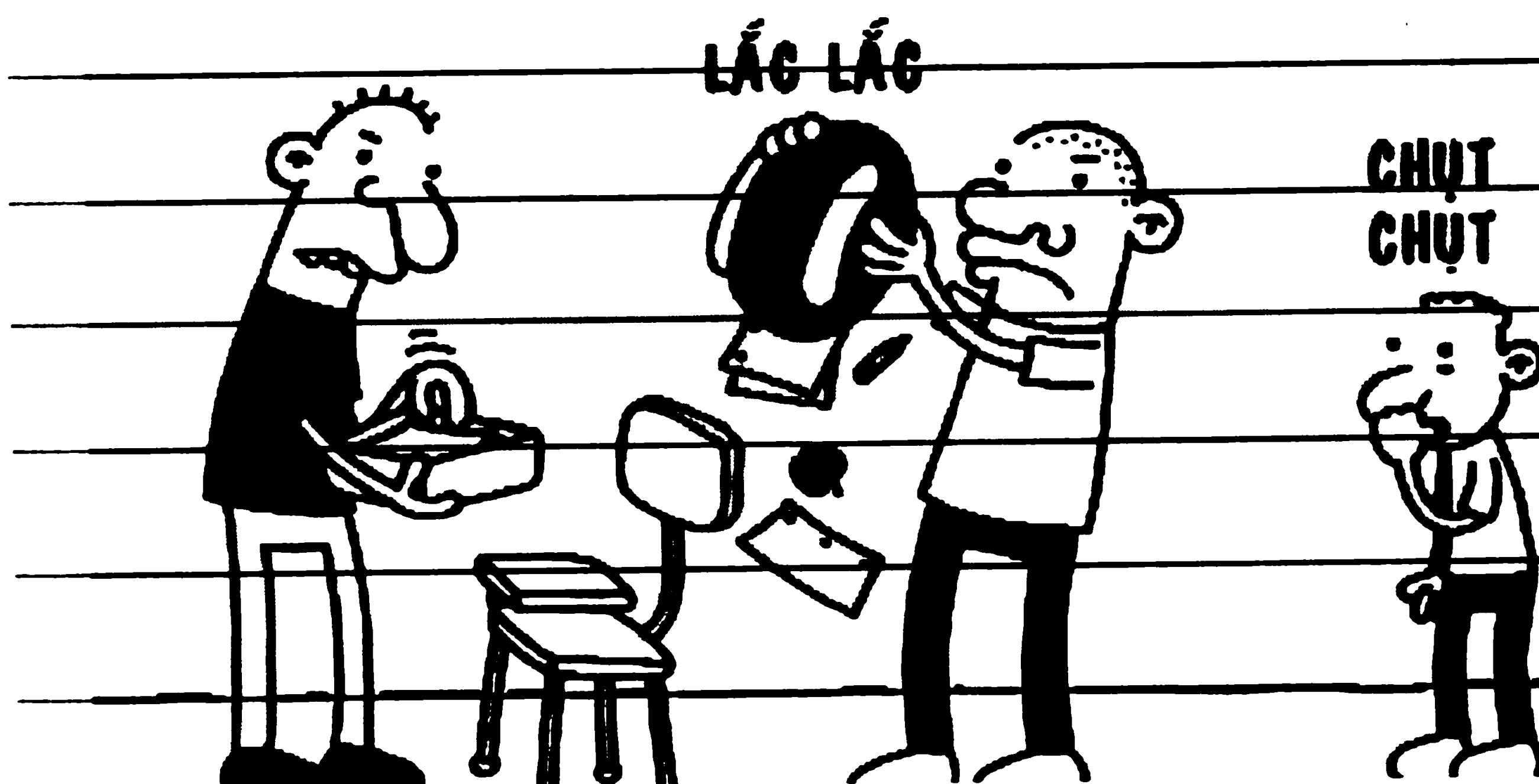

Mấy thằng con trai cảm thấy phát ớn vì bị mắc kẹt ở lớp trong giờ nghỉ giải lao nên quyết định phải tìm ra bằng được kẻ đã lấy cuốn từ điển của cô Graig.

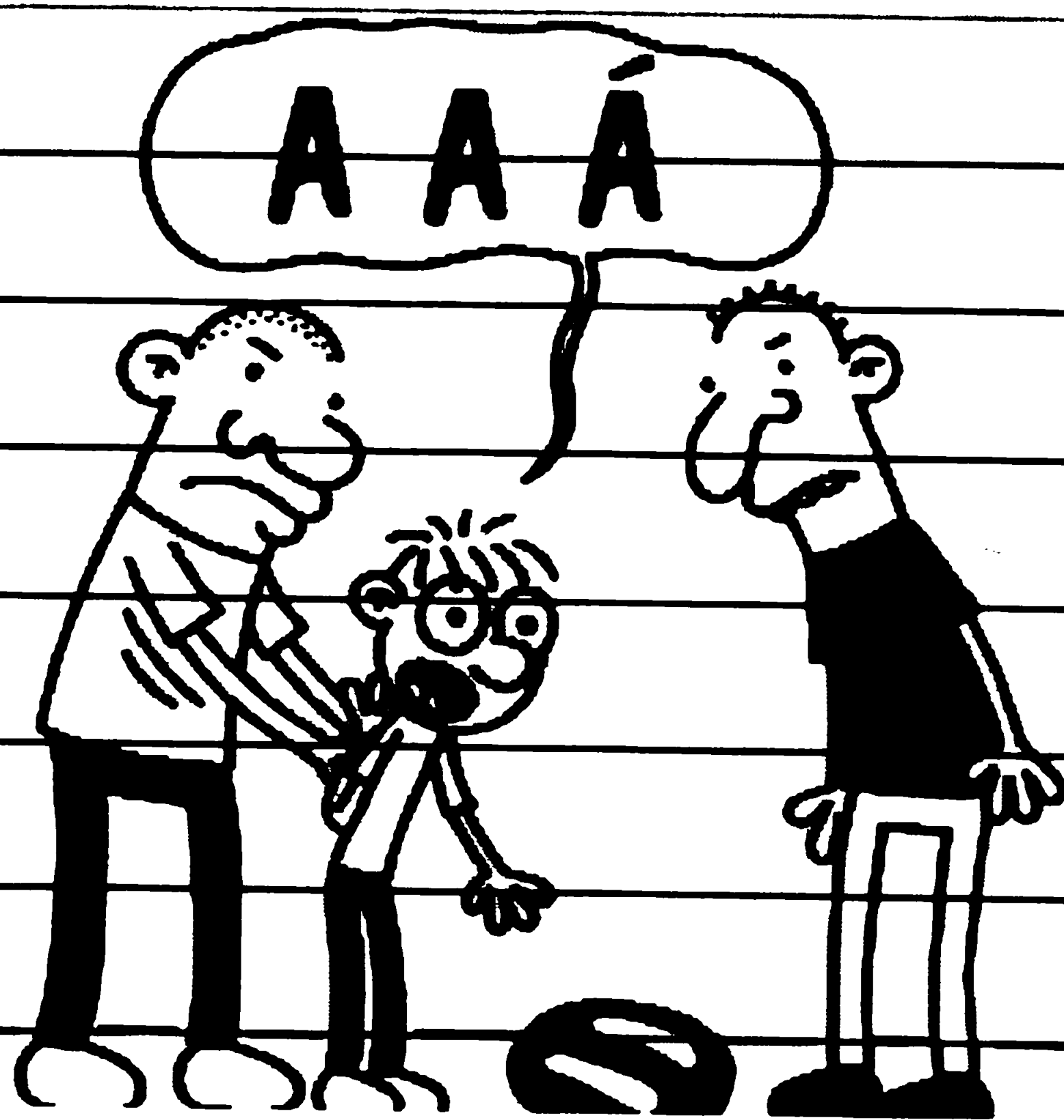
Người đầu tiên chúng thẩm vấn là Corey Lamb. Tôi nghĩ Corey là đứa bị tình nghi số một trong danh sách bởi vì nó là thằng thông minh và rất hay sử dụng những từ hoa mỹ.

Không cần mất nhiều thời gian tra khảo, Corey đã thừa nhận ngay mình là thủ phạm. Nhưng hóa ra nó nhận bừa như vậy là vì không chịu được áp lực.

Nghi phạm tiếp theo trong danh sách là Peter Lynn, và trước khi bạn kịp biết nó là kẻ tình nghi thứ hai thì Peter cũng đã thừa nhận.

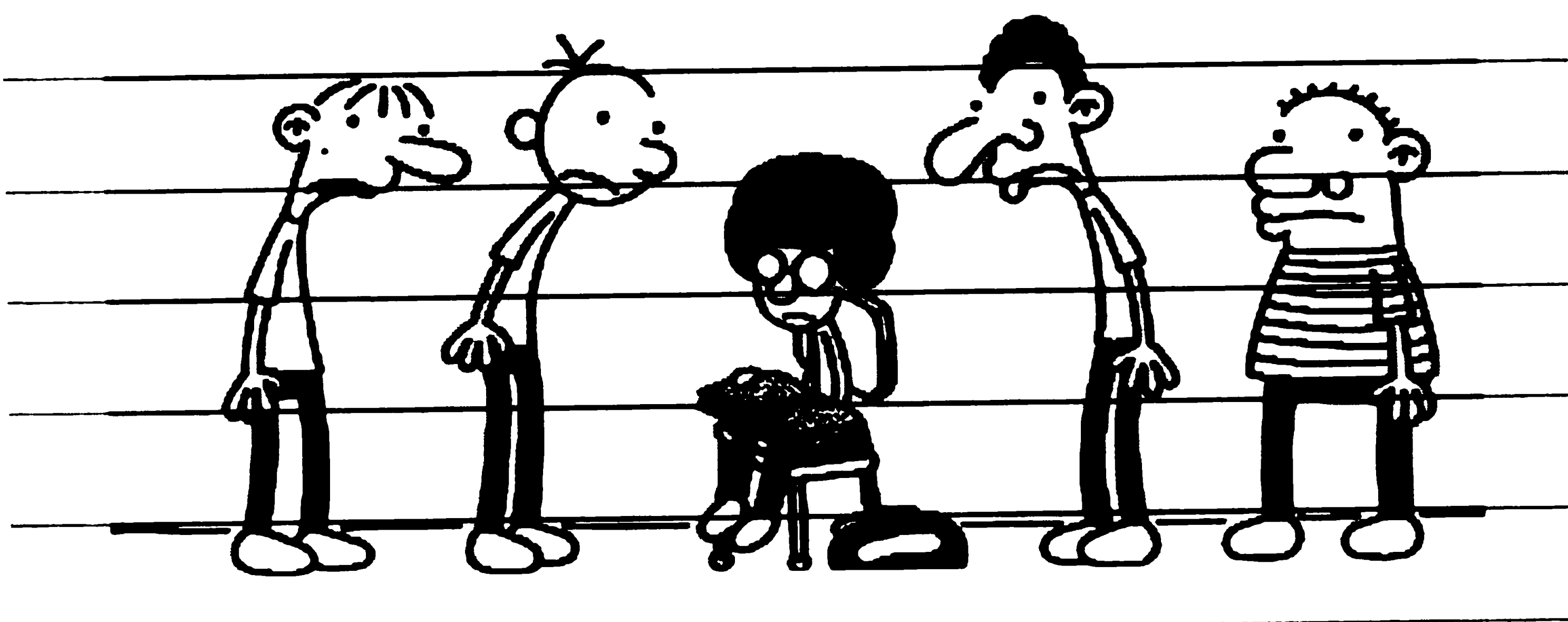

Tôi nghĩ chẳng chóng thì chày cũng sẽ đến lượt MÌNH. Vì vậy tôi phải nghĩ ra một cái gì đó thật nhanh.

Tôi đã từng đọc rất nhiều truyện về Sherlock Sammy và biết rằng đôi lúc cần phải có một thằng ngốc nào đó hi sinh để thoát khỏi vấn đề rắc rối này. Và tôi nghĩ người có thể giải quyết được tình huống nan giải này chỉ có thể là Alex Aruda.

Vì vậy tôi và vài thằng khác kéo đến chỗ Alex để xem liệu nó có thể giúp được gì không.

Chúng tôi nói với Alex rằng cần nó giúp để tìm ra kẻ huyền bí đã lấy cuốn từ điển của cô Graig, nhưng nó thậm chí không hiểu chúng tôi đang NÓI về cái gì nữa. Tôi nghĩ Alex đã quá tập trung vào cuốn sách đến mức nó không nhận biết được những gì đang xảy ra xung quanh mình trong vài ngày gần đây.

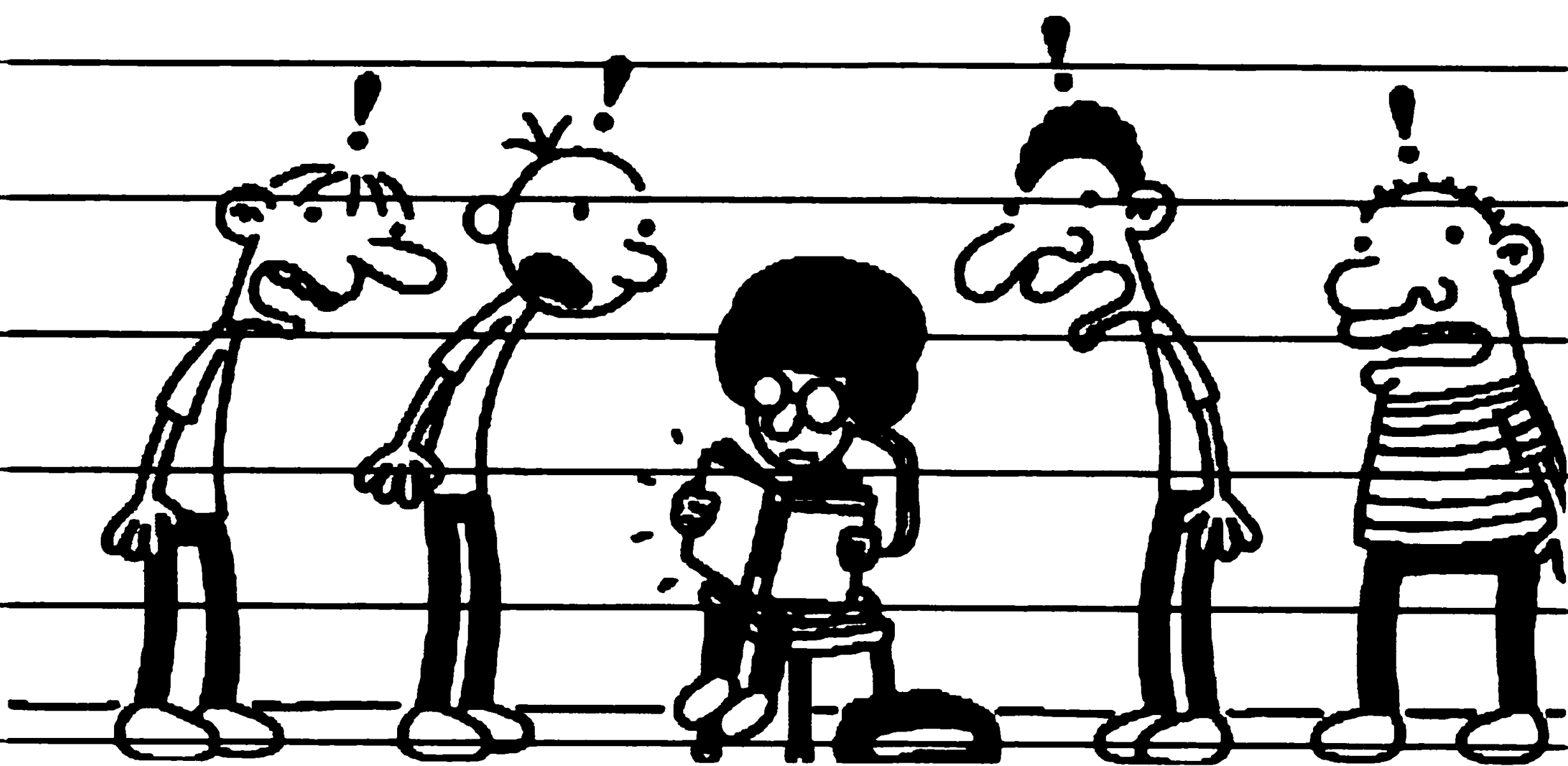

Hơn nữa, Alex luôn luôn ở trong lớp để đọc trong giờ nghỉ giải lao, vì vậy cái hình phạt kinh khủng của cô Graig chẳng mấy may ảnh hưởng gì đến cuộc sống của nó.

Thật không may cho chúng tôi, Alex cũng từng đọc những truyện về Sherlock Sammy, vì vậy nó nói nó sẽ giúp nếu như chúng tôi trả cho nó năm đô-la. Một điều hoàn toàn vô lý, bởi vì Sherlock Sammy chỉ lấy có năm xu. Sau một hồi bàn bạc chúng tôi thấy rằng cái giá năm đô-la cũng không phải là quá đắt, vì vậy chúng tôi quyết định mỗi đứa sẽ đóng góp một ít.

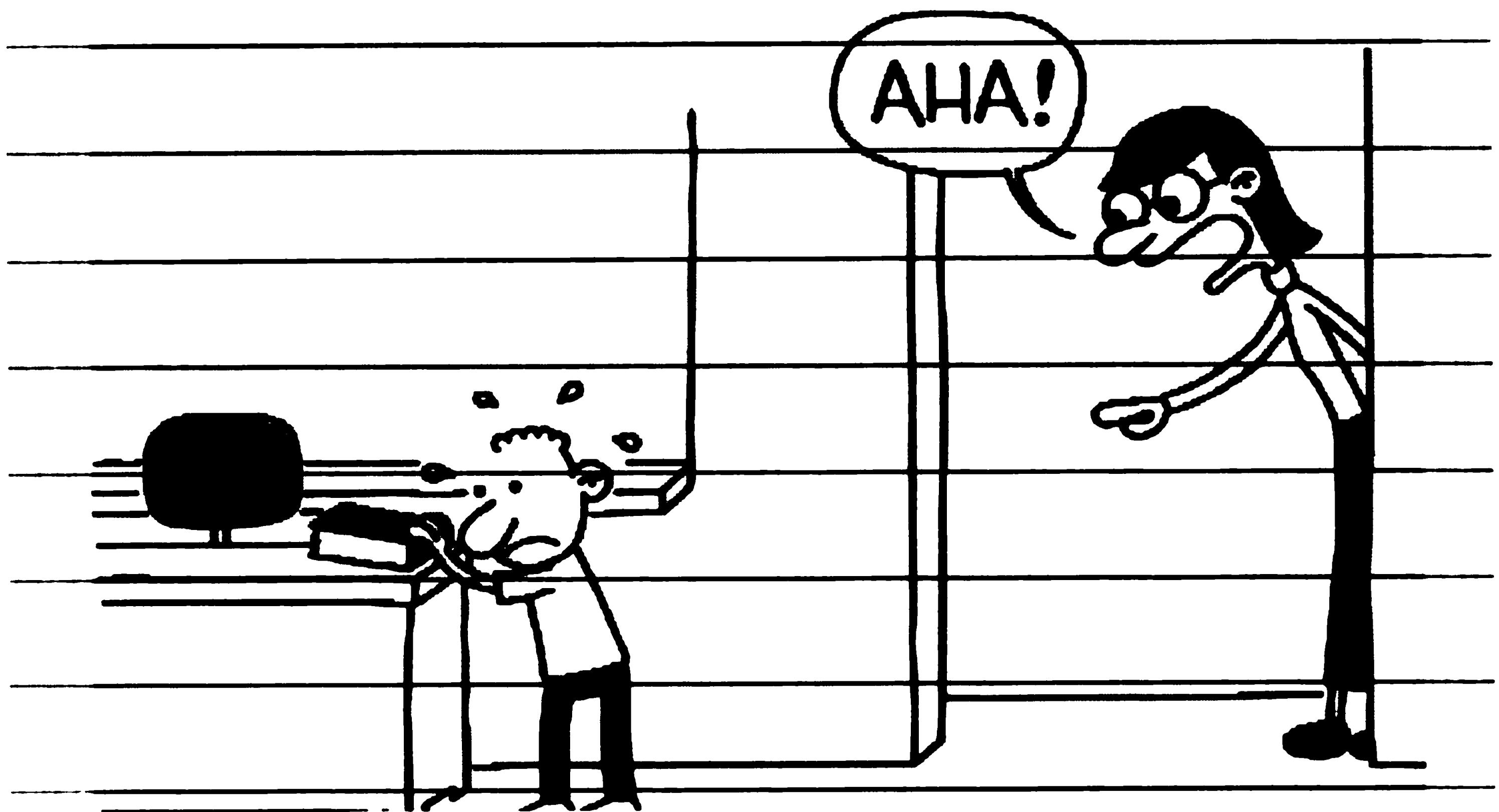
Chúng tôi thuật lại cho Alex một cách chi tiết những rắc rối đang gặp phải, rồi hỏi Alex xem liệu nó có thể đưa ra một hướng điều tra đúng đắn nào không.

Tôi cứ nghĩ Alex sẽ ghi chép lại rồi sau đó phun ra một vài câu đậm chất khoa học vớ vẩn, nhưng tất cả những cái nó làm là gập quyển sách mà nó đang đọc lại và đưa cho chúng tôi xem bìa quyển sách. Bạn sẽ không thể TIN được điều này, đó chính là cuốn từ điển của cô Graig.

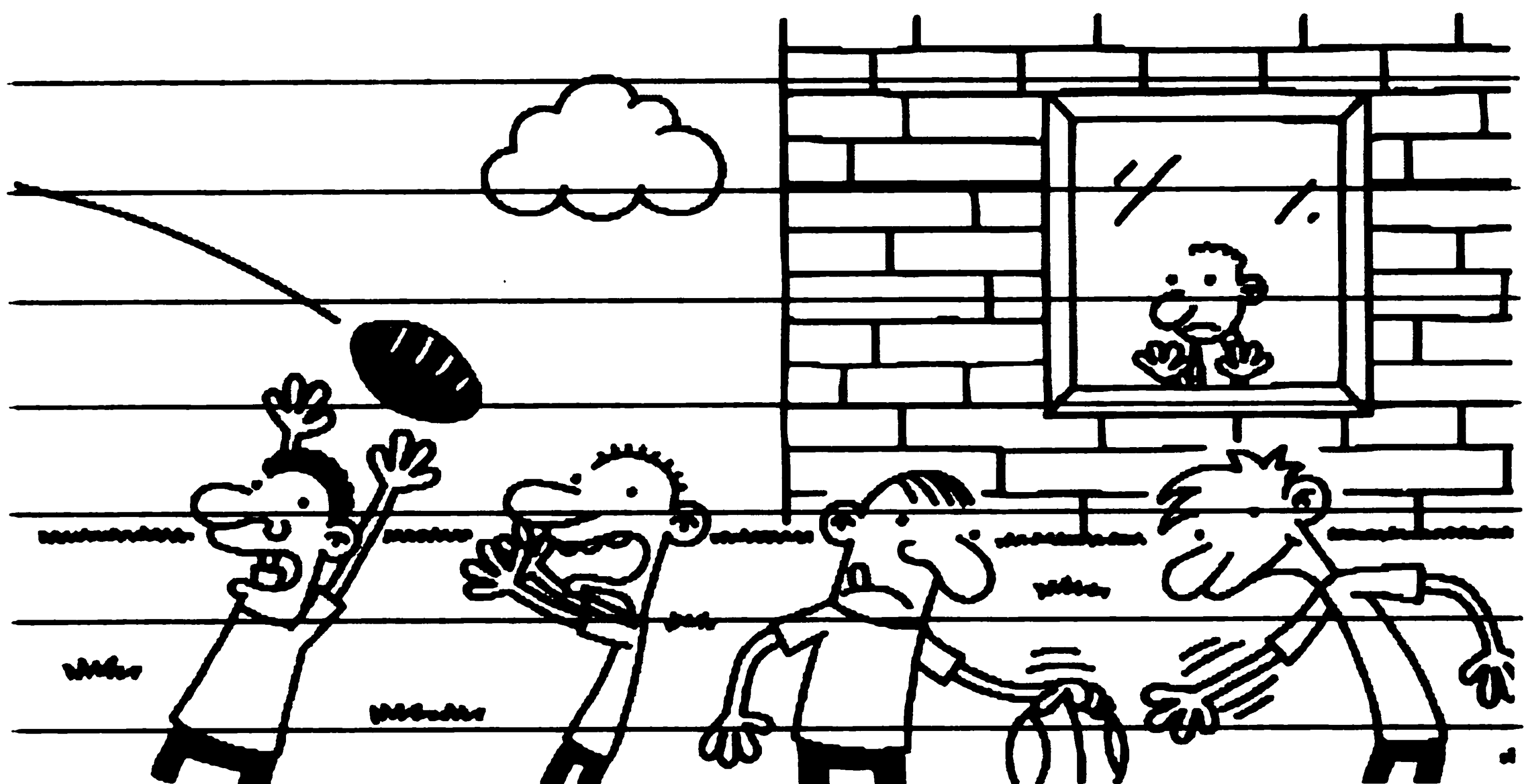

Alex nói rằng nó đang nghiên cứu cuốn từ điển này để sẵn sàng cho cuộc thi chính tả của bang vào tháng tới. Sẽ tốt hơn rất nhiều nếu như ĐIỀU NÀY được biết TRƯỚC KHI chúng tôi đưa cho thằng một sách ấy năm đô-la. Dù rất cay cú, nhưng chúng tôi không còn thời gian để trách móc nó, bởi vì Cô Graig sẽ quay trở lại lớp bất cứ lúc nào.

Corey Lamb chớp lấy quyển từ điển từ tay Alex và đặt nó lên trên mặt bàn của Cô Graig. Nhưng thật bất hạnh cho nó đúng lúc đó cô Graig bước vào lớp.

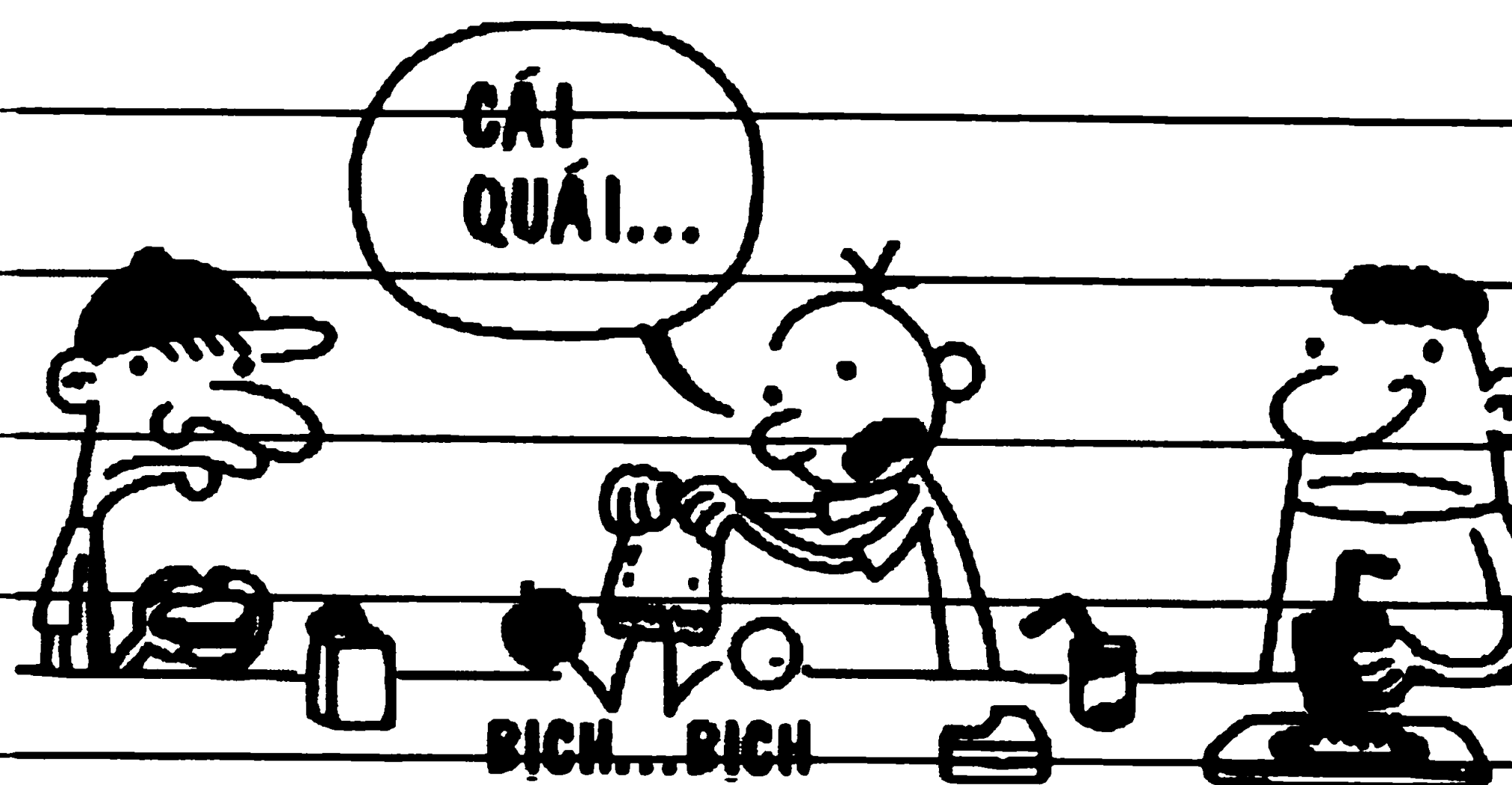
Cô Graig giữ đúng lời hứa "không phải chịu hậu quả gì" nhưng là trừ Corey Lamb. Vì vậy nó sẽ phải dành ba tuần tiếp theo ở trong lớp trong giờ giải lao. Dù sao Corey cũng được an ủi, vì ít nhất cũng có Alex Aruda chơi cùng.

THÁNG HAI

Thứ ba

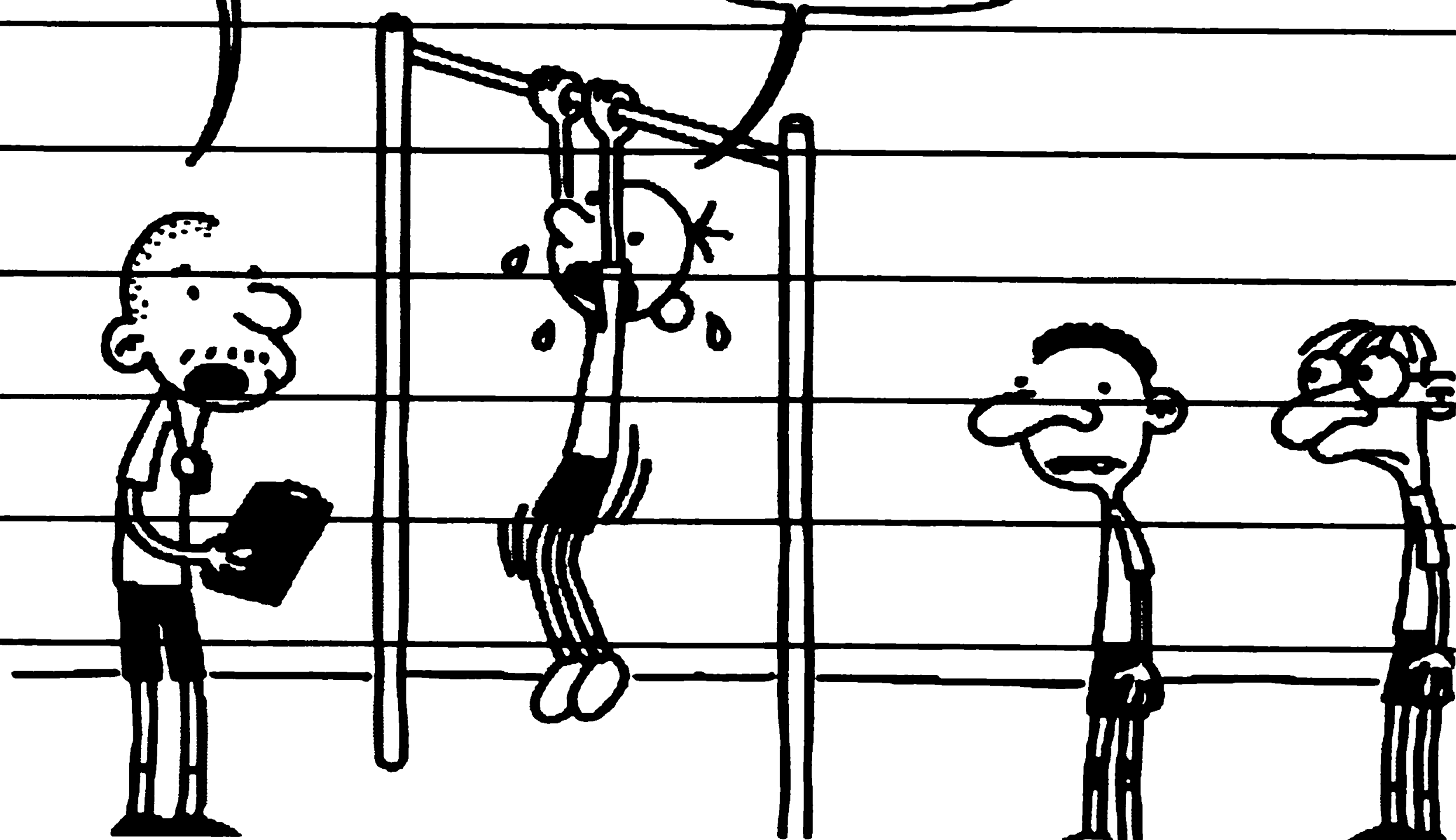
Hôm qua ở căng tin, khi tôi lấy đồ ăn từ trong tủ ra, tôi giật mình vì chỉ có độc HAI QUẢ TÁO.

Đây thực sự là một vấn đề nghiêm trọng. Bình thường mẹ luôn chuẩn bị sẵn bánh quế đường hoặc một món gì đó ngon lành cho tôi, và đó là những thứ duy nhất tôi có cho bữa trưa. Vì vậy tôi đã không còn chút năng lượng nào trong khoảng thời gian còn lại ngày hôm nay.

ÍT NHẤT PHẢI
LÊN ĐƯỢC MỘT
CÁI CHỮ.

EM... EM
KHÔNG THỂ.

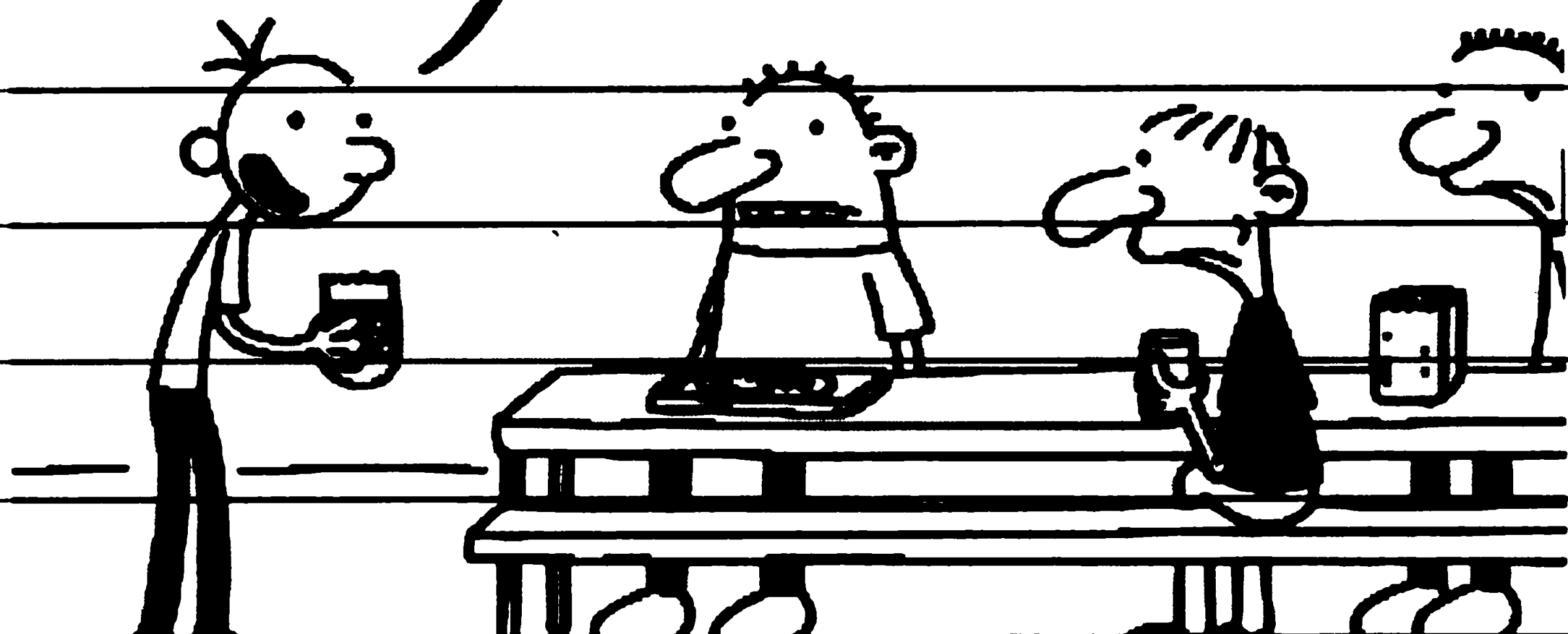

Về đến nhà, tôi hỏi mẹ ngay về vấn đề hai quả táo. Mẹ nói rằng mẹ luôn mua đủ đồ ăn ngon cho chúng tôi trong vòng một tuần, vì vậy chắc chắn một trong số chúng tôi đã ăn vụng thức ăn mà mẹ để trong tủ ở phòng giặt.

Tôi tin chắc mẹ lại nghĩ tôi là đứa đã lên lút ăn vụng chỗ thức ăn đấy, nhưng tin tôi đi, tôi đã có một bài học đắt giá về VIỆC ĐÓ RỒI.

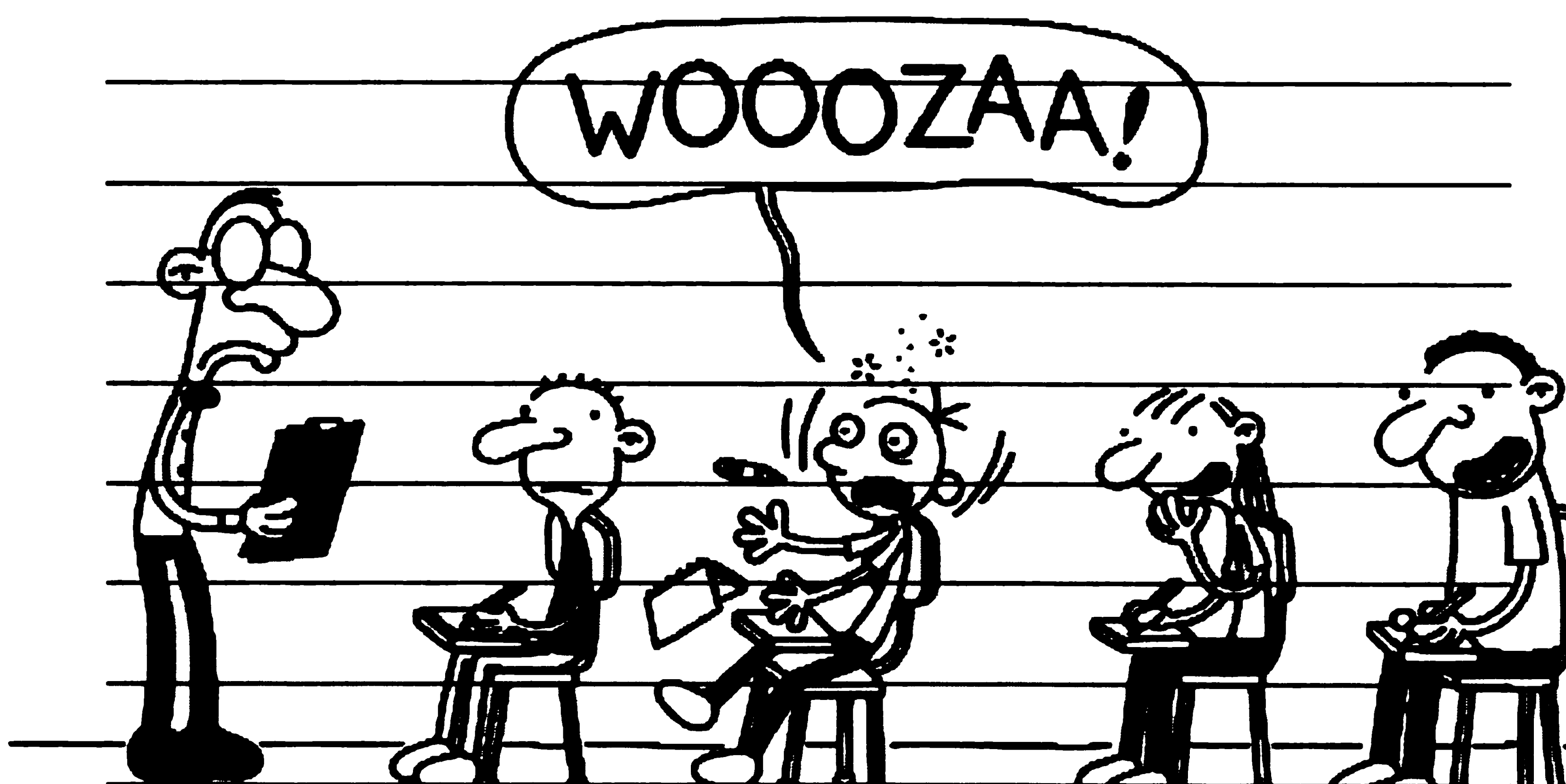
Năm ngoái tôi đã đại dột lấy trộm một ít đồ ăn trong tủ, nhưng tôi đã phải trả giá cho cái hành động nông nổi ấy của mình khi mở túi đựng thức ăn ở trường.

**CÓ AI TRONG SỐ CÁC QUÍ NGÀI
QUAN TÂM TỚI VIỆC ĐỐI THỬ GÌ ĐÓ
LẤY TÚI BÁNH MỠ NƯỚNG NÀY
KHÔNG?**

Hôm nay điều tương tự đó đã lặp lại: duy nhất hai quả táo và không có đồ ăn nhanh.

Như đã nói, tôi thật sự bị phụ thuộc vào nguồn năng lượng ít ỏi từ chỗ đồ ăn đó. Vì vậy, tôi đã ngủ gà ngủ gật vào tiết thứ sáu giờ của thầy Watson, nhưng thật may mắn tôi đã được đánh thức kịp thời khi đầu bị đập vào cái tựa ghế.

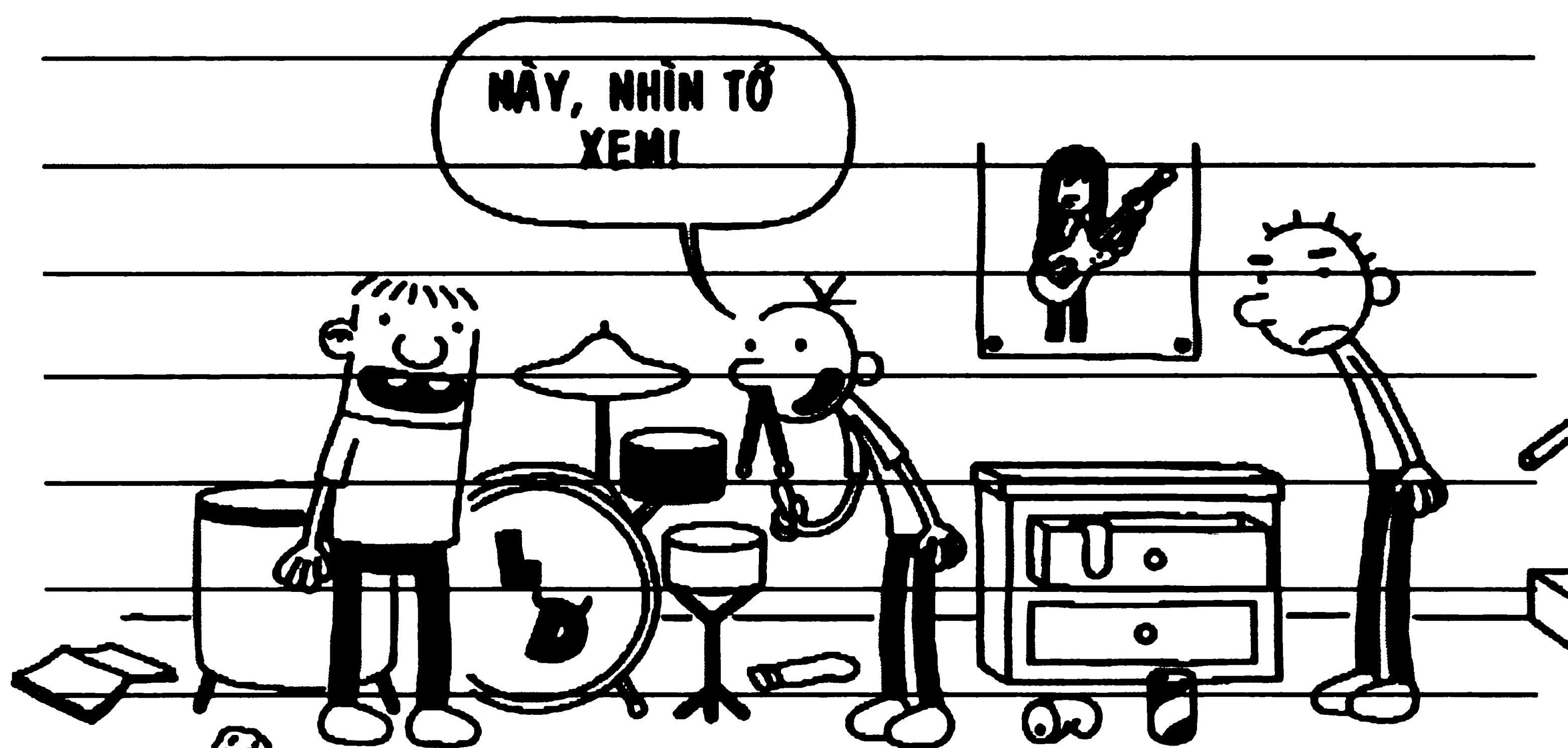

Về nhà, tôi nói với mẹ rằng điều này thật không công bằng, ai đó đã ăn vụng và tôi phải hứng chịu hậu quả. Nhưng mẹ nói mẹ sẽ không đi siêu thị cho đến cuối tuần này, điều đó cũng có nghĩa là tôi sẽ phải "ăn kiêng" từ giờ đến hết tuần.

Bố cũng chẳng giúp được gì cho tôi. Khi nghe tôi phàn nàn, bố chỉ bịa ra một hình phạt nặng cho bất cứ ai ăn vụng, kiểu như "không được chơi trống và trò chơi điện tử trong vòng một tuần." Vậy hiển nhiên bố nghĩ thủ phạm hoặc là tôi hoặc là Rodrick.

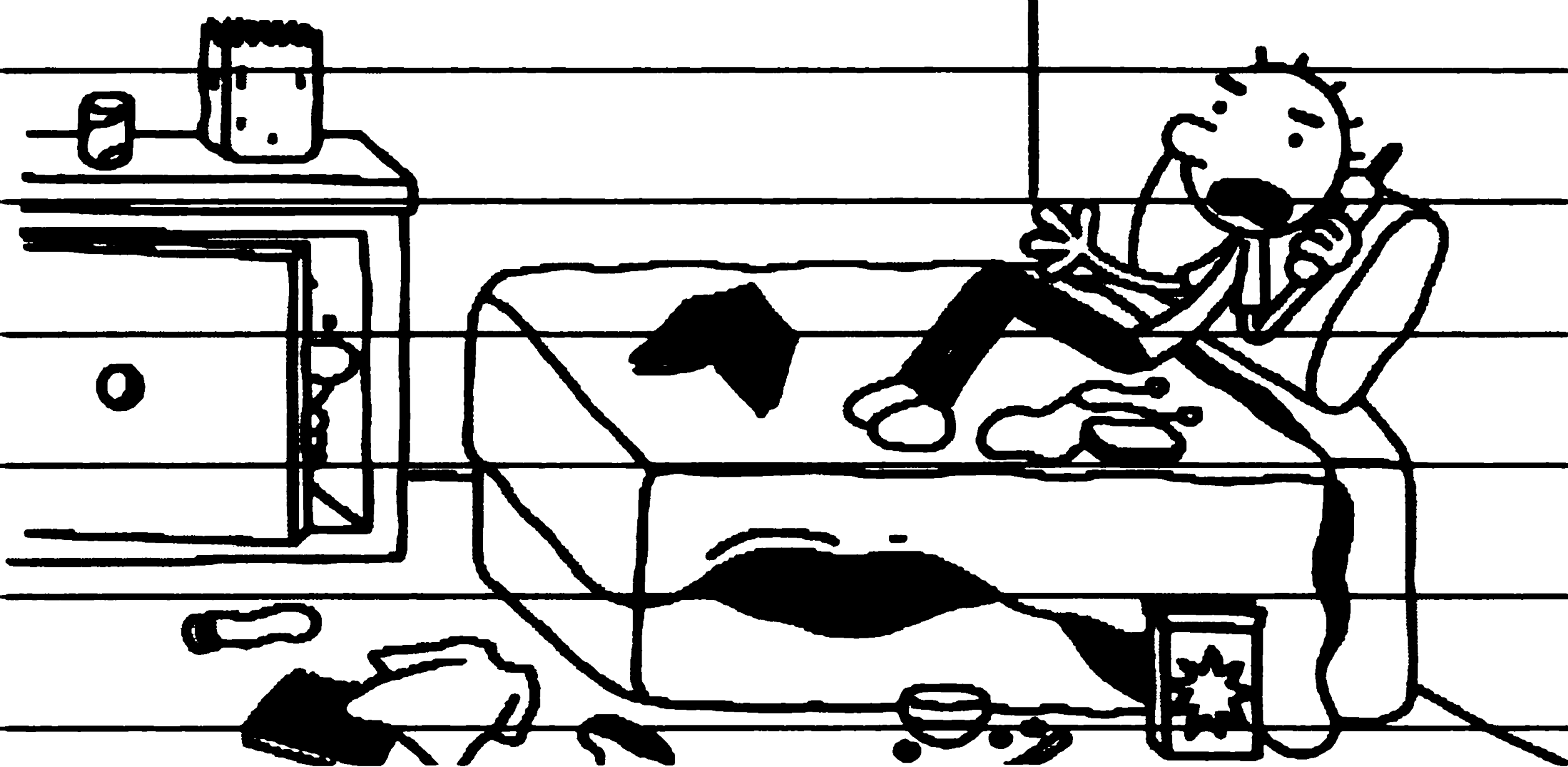
Tôi khẳng định một lần nữa, chắc chắn không phải là TÔI, nhưng với Rodrick thì có thể bố đã đúng. Sau bữa tối, khi Rodrick đi tắm, tôi mò ngay xuống phòng anh ta để tìm xem liệu còn dấu vết nào của thức ăn không.

Trong lúc đang lục lọi khắp phòng thì tôi nghe thấy tiếng chân Rodrick đi xuống cầu thang. Tôi phải nhanh chóng nấp vào đâu đấy, bởi Rodrick sẽ thực sự tức giận khi bắt gặp tôi ở trong phòng của anh ta, giống như hôm qua.

Ngay lúc Rodrick đặt chân tới bậc thang cuối cùng, tôi đã kịp chui vào trong tủ và đóng cửa lại. Rodrick vào phòng, rồi nhảy lên giường gọi điện cho Ward bạn anh ta.

Hai gã dở hơi này buồn chuyện LÂU KHỦNG KHIẾP, và tôi bắt đầu nghĩ mình có lẽ phải ở trong tủ cả đêm mất.

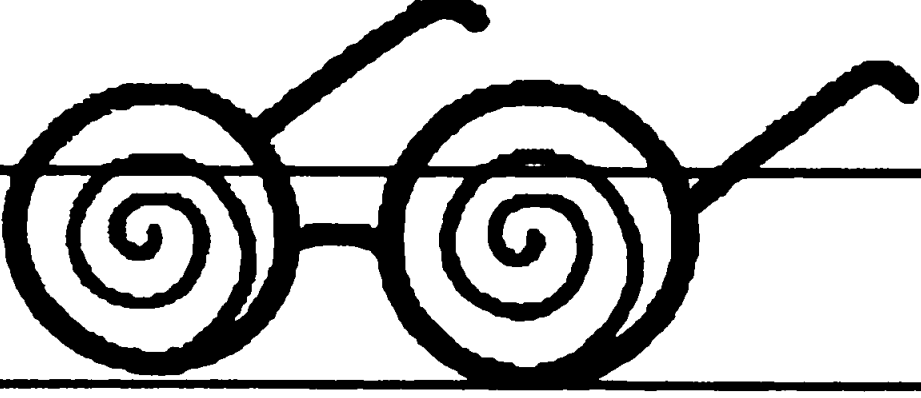
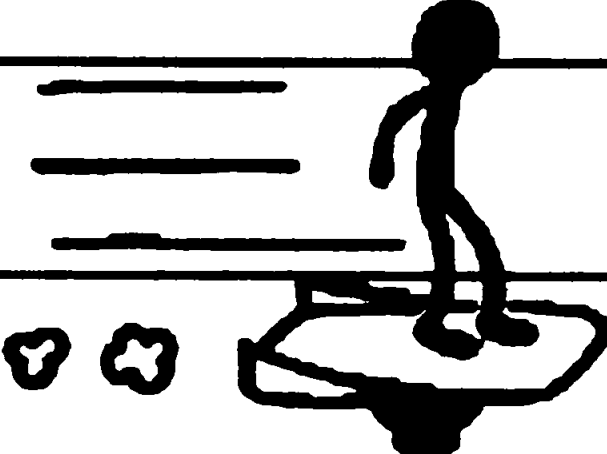
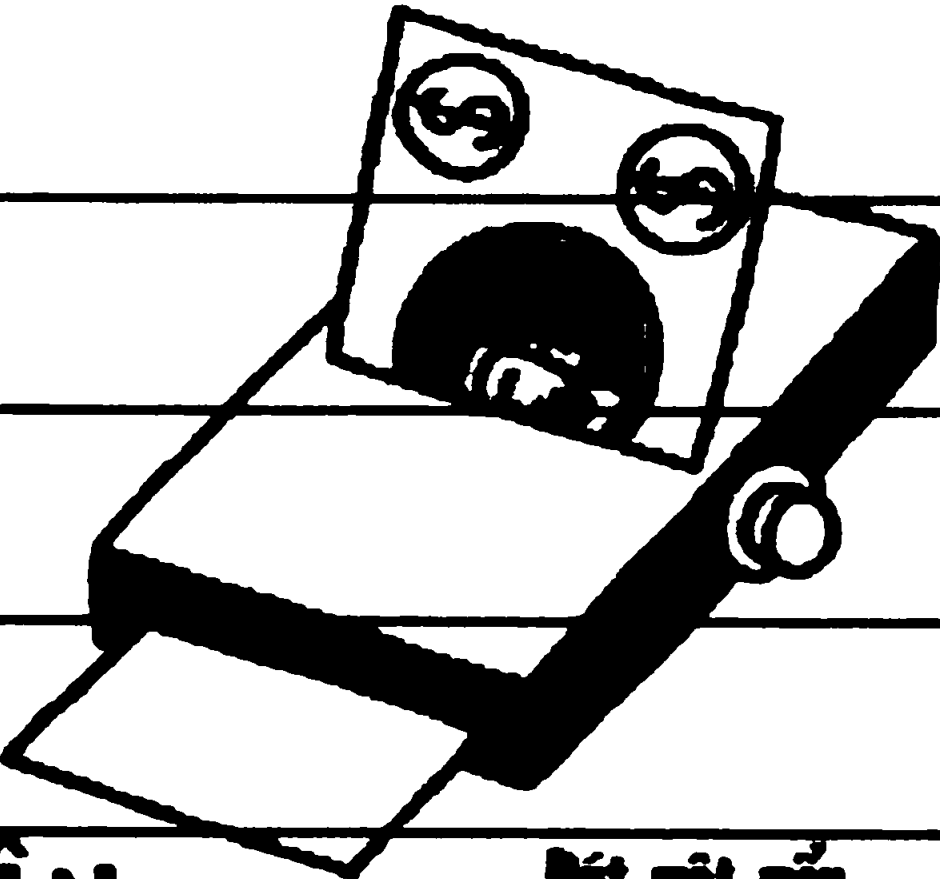
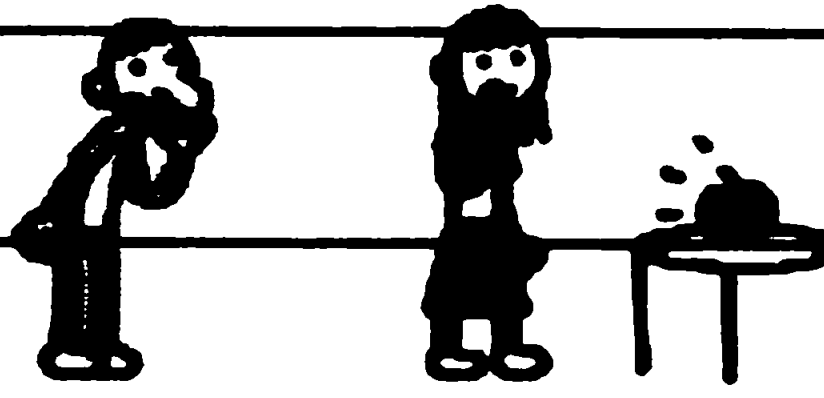

Rodrick và Ward bị cuốn vào một cuộc tranh luận ngu ngốc về việc một người có thể sẽ bị nôn mửa trong khi trồng cây chuối, và tôi thực sự bắt đầu cảm thấy buồn nôn. Thật may mắn, ngay sau đó điện thoại bị hết pin. Lợi dụng lúc Rodrick đi lên gác để lấy cái điện thoại sơ cua, tôi nhanh chóng thoát ra khỏi cái tủ đáng ghét của anh ta.

Vấn đề đồ ăn nhanh sẽ dễ dàng được giải quyết nếu như tôi có tiền. Vì tôi có thể mua một cái gì đó từ máy bán hàng tự động ở trường.

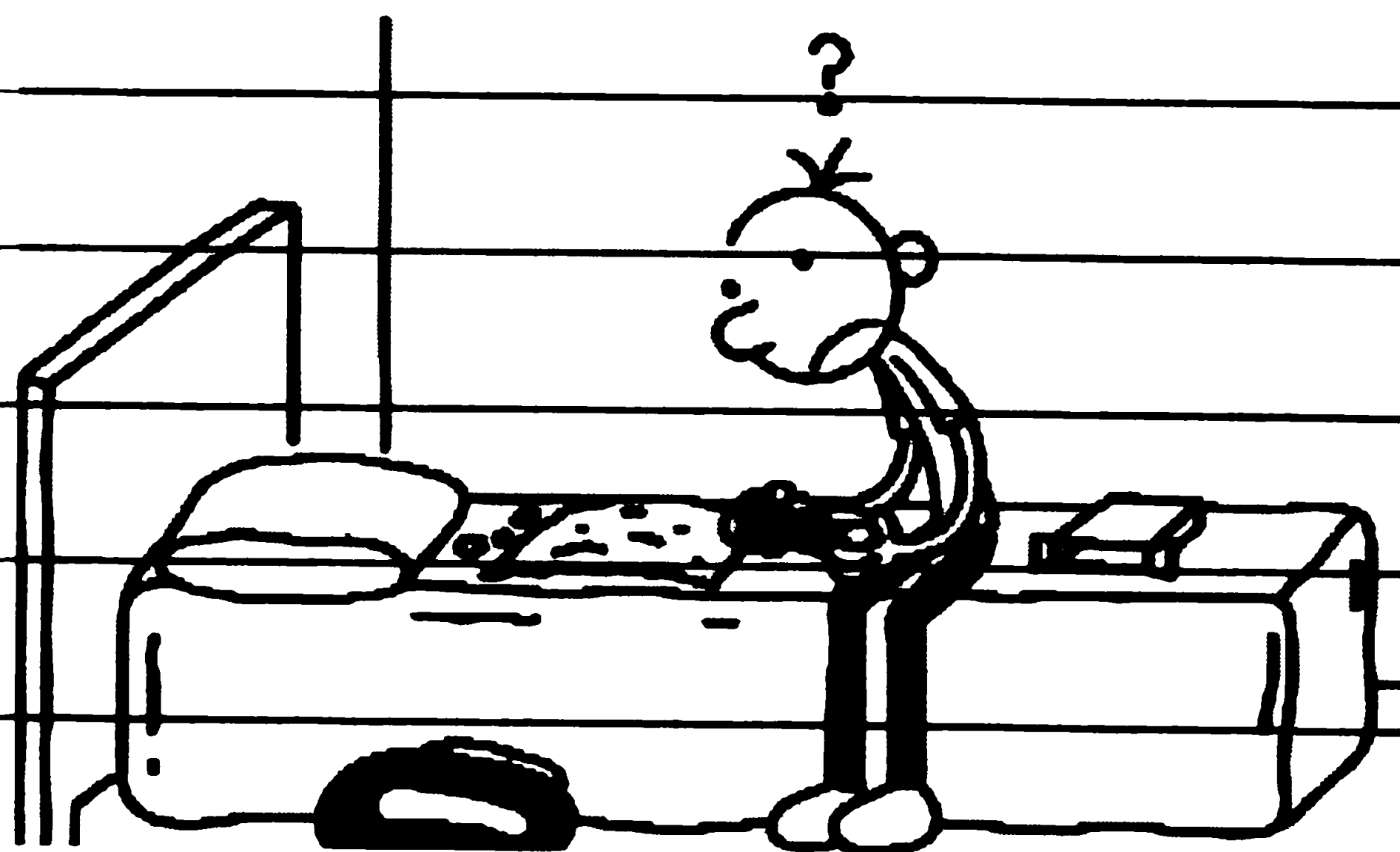
Nhưng vào thời điểm này, kế hoạch đó hoàn toàn bị phá sản. Bởi tôi đã lỡ tay phung phí hết số tiền dành dụm của mình vào mà thậm chí không thể SỬ DỤNG được.

Khoảng một tháng trước, tôi đọc được đoạn quảng cáo phía sau bìa một quyển truyện tranh, tôi đã gửi tiền mua ngay vài thứ mà tôi cho là sẽ thay đổi HOÀN TOÀN cuộc đời mình.

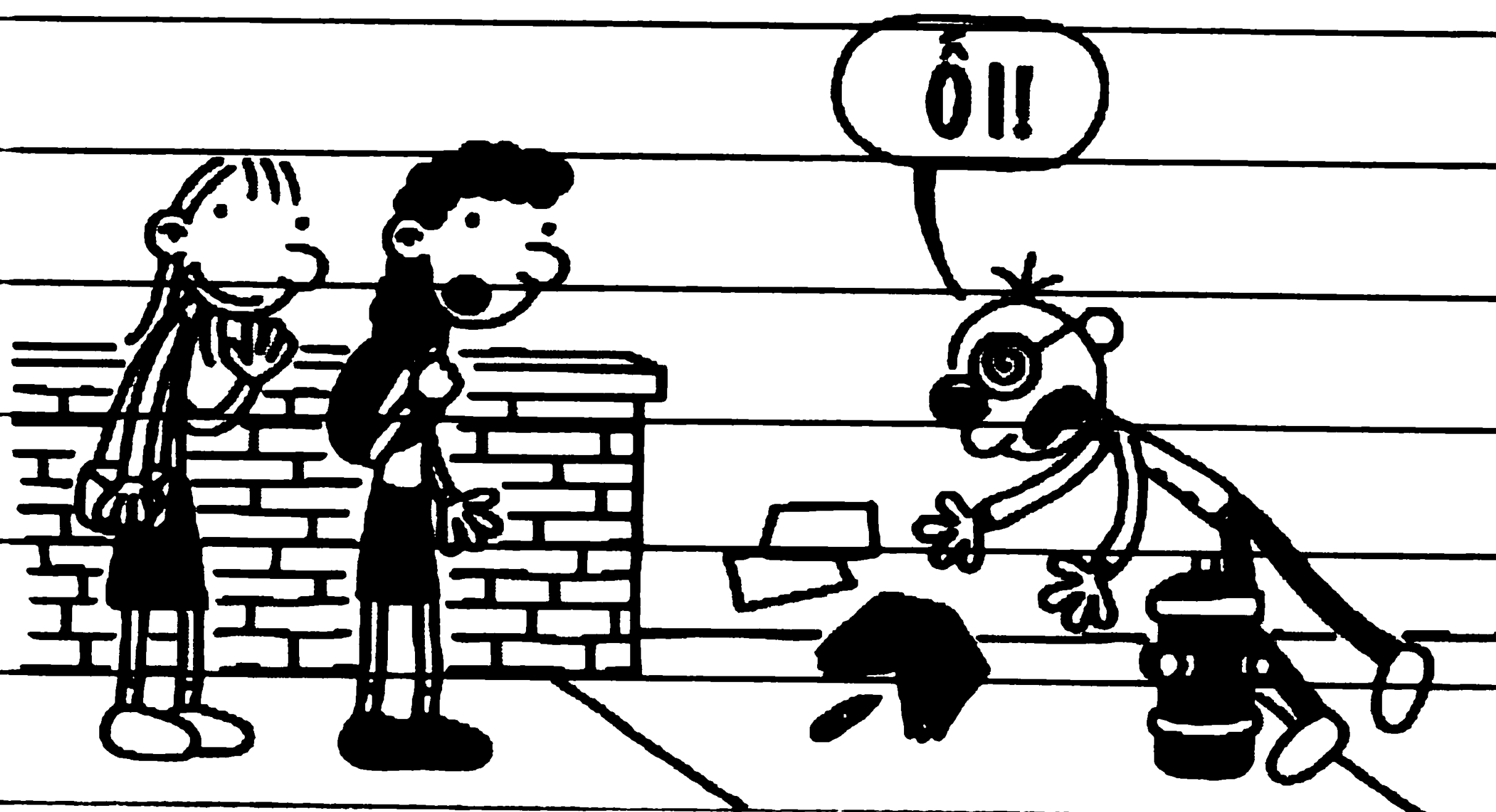
Kính TIA X Nhìn xuyên: TƯỜNG - KIM LOẠI - QUẦN ÁO	TÀU ĐÈM HƠI CÁ NHÂN BAY VÒNG QUANH THỊ TRẤN TRÊN MỘT CHIẾC ĐÈM KHÔNG KH BAY CAO SÁU FEET SO VỚI MẶT ĐẤT!
HÃY TỰ IN TIỀN CHO BẠN VỚI CHIẾC MÁY IN TIỀN CÁ NHÂN Đốt một mẩu giấy trắng và quay ra tiền c đm lol	NÓI TIẾNG BỤNG hà hà hà hà hà hà hà hà

Khi nhận được đồ gửi kèm với thư hồi âm cách đây hai tuần tôi mới ngả ngửa ra rằng:

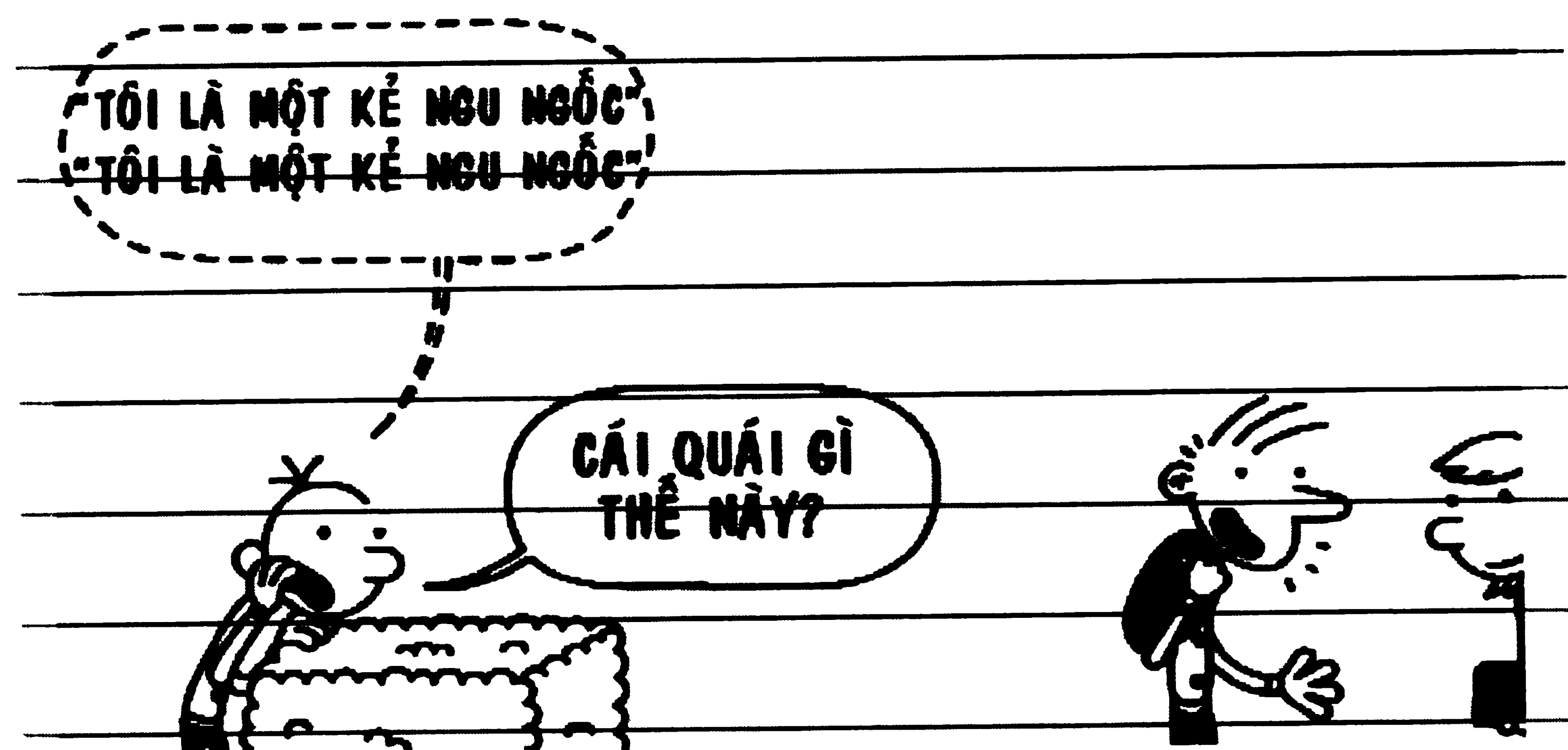
Máy in tiền hóa ra chỉ là một trò lừa bịp ngu ngốc, bạn phải đút tiền của CHÍNH MÌNH vào một cái khe bí mật để cho nó hoạt động. Điều này đã khiến tôi hoàn toàn thất vọng, bởi tôi thực sự kì vọng cái máy đó sẽ giúp tôi đỡ phải tìm một công việc khi trưởng thành.

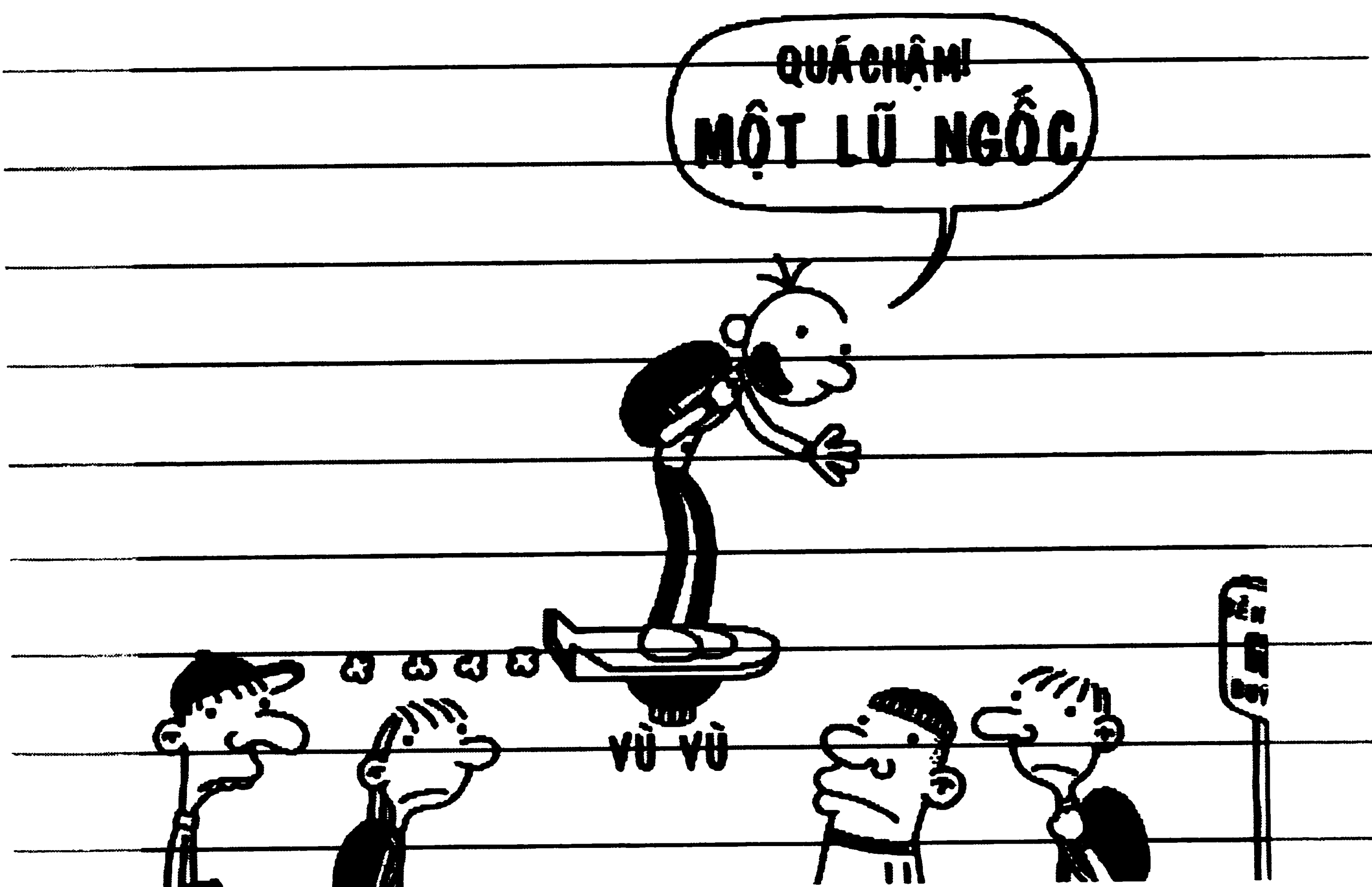
Cái kính chống tia X chỉ khiến mắt bạn nhìn mờ đi, thậm chí còn bị lác nữa, vì vậy nó cũng là một thứ bỏ đi.

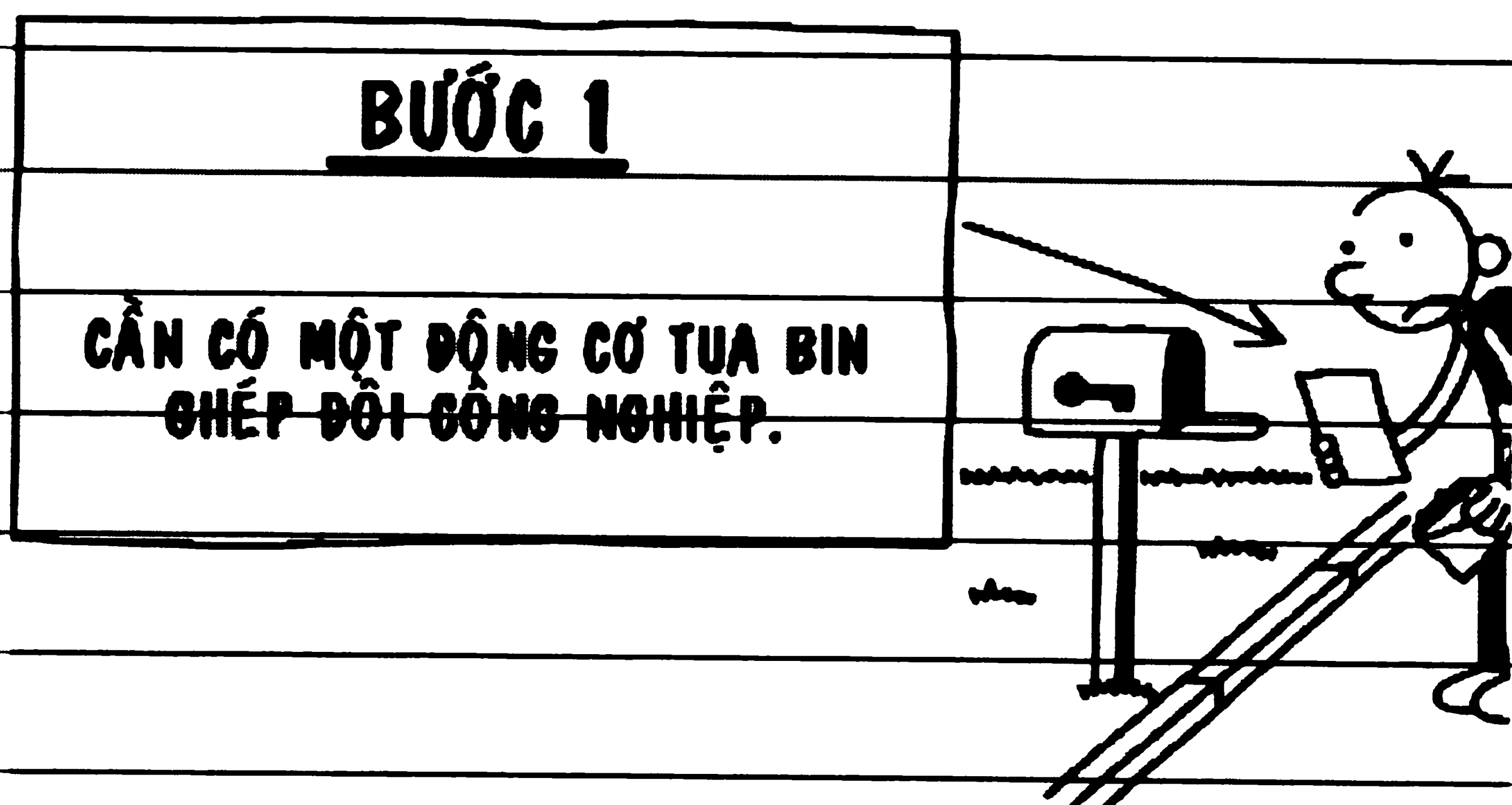
Còn chiếc máy nói tiếng bụng cũng chẳng hề được việc CHÚT NÀO, mặc dù tôi đã làm theo đúng hướng dẫn trong sách.

Nhưng cái mà tôi đặt hi vọng nhiều nhất là chiếc Tàu Đệm Hơi Cá Nhân. Tôi nghĩ việc đi về nhà sau giờ học sẽ nhẹ nhàng như một cơn gió khi tôi nhận được chiếc tàu tuyệt vời đó cùng với bức thư nhỏ.

Hôm nay tôi đã rất hí hửng khi nhận được một gói bưu phẩm, nhưng sự thực thì chẳng có cái Tàu đệm hơi cá nhân nào ở trong cả. Chỉ duy nhất một bản thiết kế hướng dẫn cách CHẾ TẠO và tôi đã bị mắc ngay từ Bước Một.

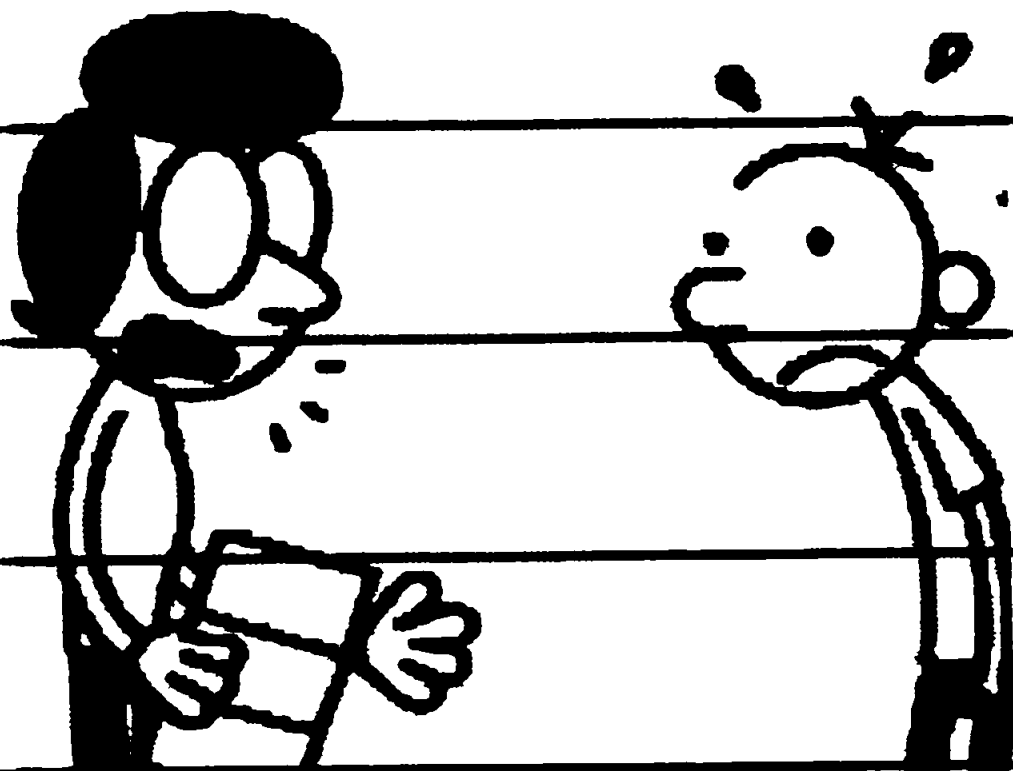

Tôi không thể tin có kẻ viết ra những đoạn quảng cáo gian dối như vậy để lừa trẻ con. Tôi đã nghĩ đến việc thuê một luật sư để kiện bọn họ, nhưng phí thuê luật sư thì quá đắt đỏ, và như tôi đã nói, cái Máy In Tiền lại chỉ là một thứ rác rưởi.

Thứ năm

Hôm nay, khi tôi vừa về đến nhà, đã thấy mẹ đang đứng đợi sẵn ở cửa với vẻ mặt nghiêm trọng. Nhà trường gửi về nhà báo cáo kết quả học tập giữa kỳ, và mẹ đã nhận được nó trước khi tôi có cơ hội để phi tang.

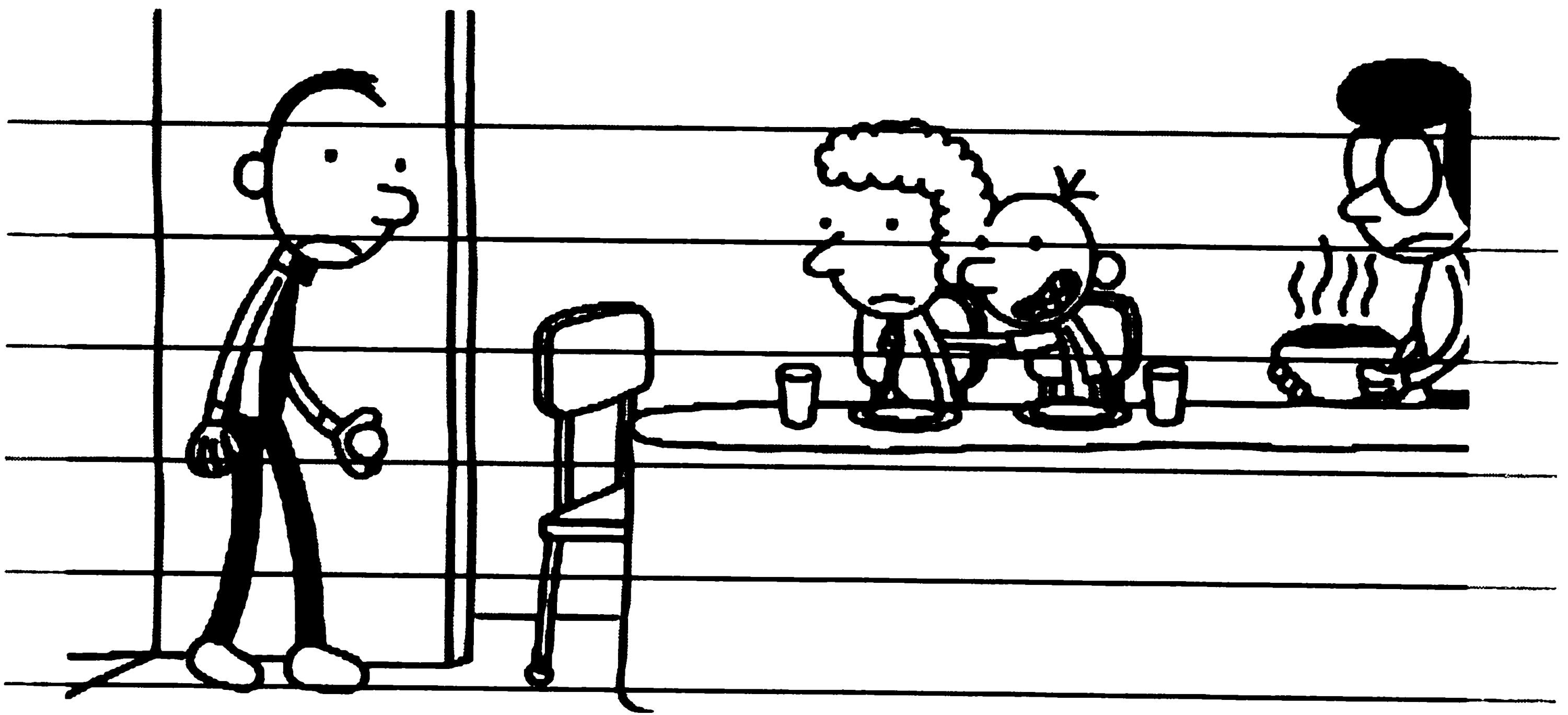
Mẹ đưa cho tôi xem bản báo cáo, và tôi phải thừa nhận rằng nó không được "mỹ mãn" cho lắm. Sau đó mẹ bảo chúng tôi sẽ đợi BỐ về để giải quyết.

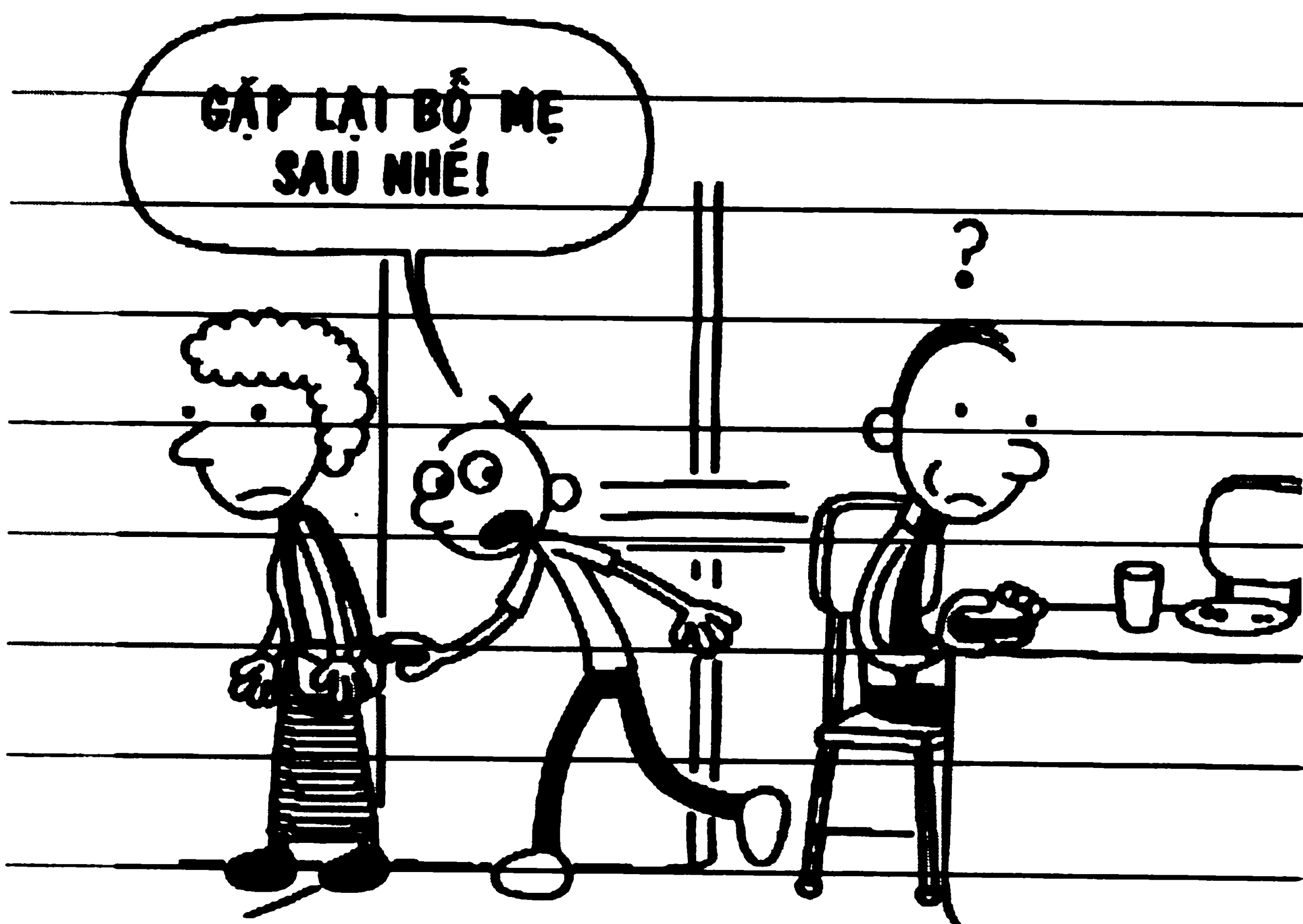
Lạy Chúa, đợi bố về giải quyết khi mà bạn đang mắc phải vấn đề TỆ HẠI NHẤT. Lúc trước mỗi lần gặp phải tình huống rắc rối tôi thường chui vào tủ quần áo và ở lì trong đó cho đến khi mọi chuyện lắng xuống, nhưng tôi đã nghĩ ra một cách hay hơn để giải quyết việc này. Đó là tôi sẽ mời bà đến nhà ăn tối cùng, bởi vì bố thừa biết sẽ không thể nổi khùng với tôi trước mặt bà.

Đến bữa tối, tôi phải chắc chắn rằng tôi sẽ ngồi ngay cạnh bà.

Thật may mắn, mẹ đã không đề cập đến bản báo cáo kết quả học tập của tôi trong suốt bữa ăn. Và khi bà nói bà phải đi chơi Bingo để thử vận may, tôi đã bám đuôi bà ngay lập tức.

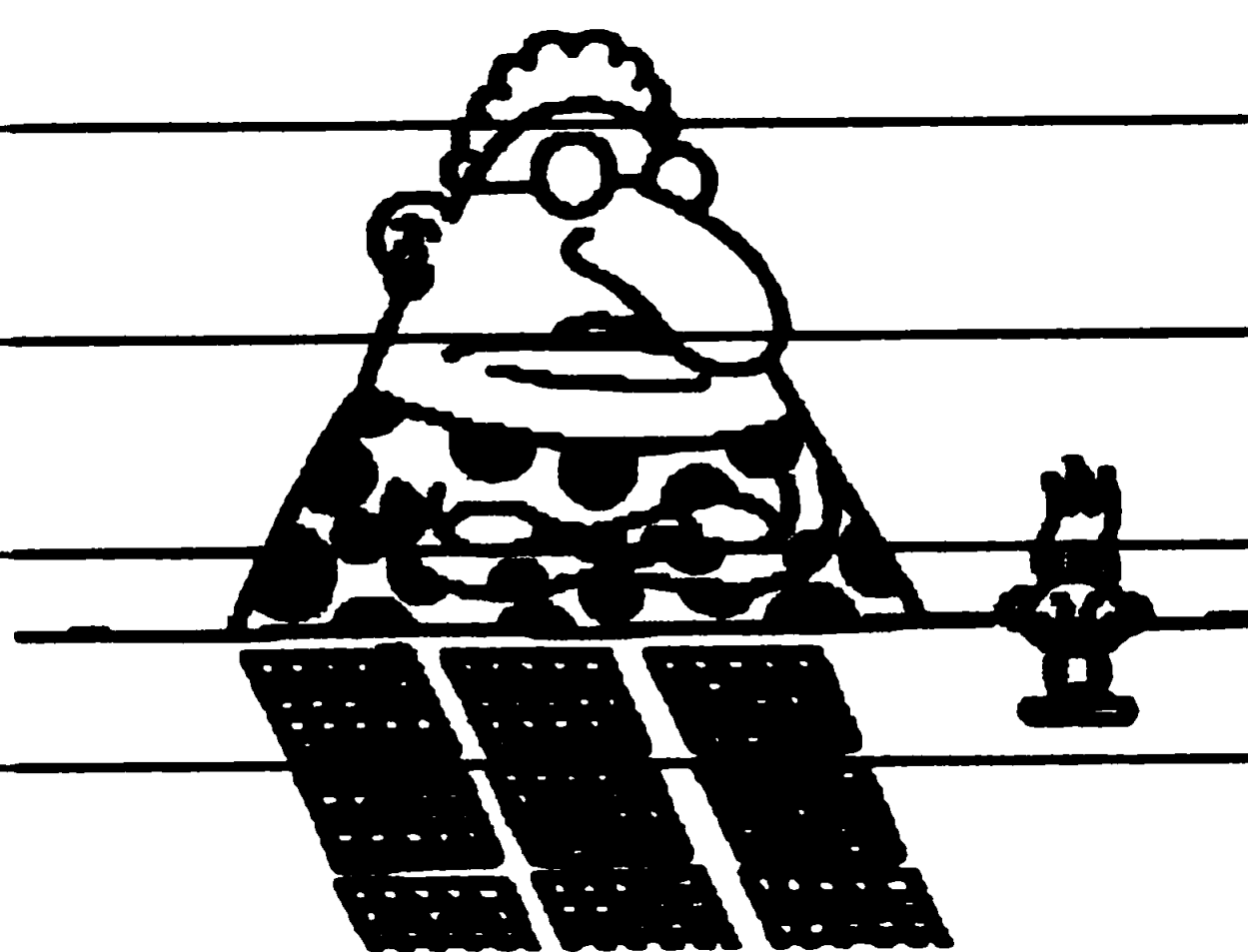

Trốn bố không phải là lý do DUY NHẤT khiến tôi đi chơi Bingo với bà. Mà tôi đi còn bởi vì đó là cách khả thi nhất giúp tôi kiếm được một ít tiền.

Tôi cho rằng bỏ ra vài giờ cùng bà và những người bạn của bà ở sòng chơi Bingo là một cái giá rất hợp lý để tôi có tiền mua đồ ăn nhanh cho một tuần từ chiếc máy bán hàng tự động trong quán ăn tự phục vụ ở trường.

Hội của bà là những chuyên gia chơi Bingo, và họ thật sự dành nhiều tâm huyết cho cái nghề tay trái này. Họ sưu tập đầy đủ các loại bùa hộ mệnh như sổ nháp may mắn, "Búp Bê Xcăng-di-na-vi" và những thú tương tự như vậy để giúp họ chiến thắng.

Trong hội còn có một người siêu đến mức có thể nhớ được toàn bộ những thẻ bài mà không CẦN sử dụng tới bất kỳ cuốn sổ nào để đánh dấu chúng.

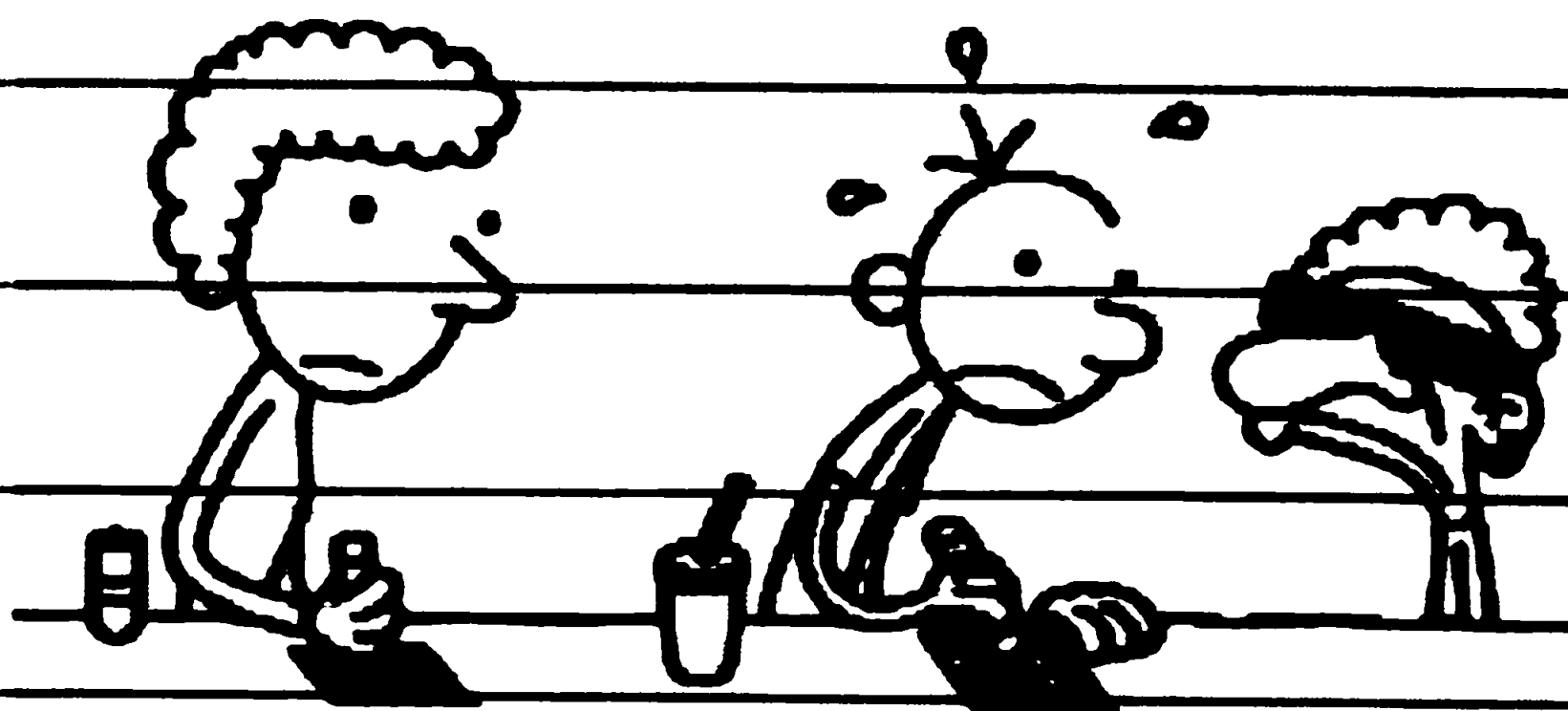

Vì một lý do nào đó, tối nay hội của bà không thắng như mọi khi. Nhưng đến phần chơi "Bao tất", trước đó tôi đã tích vào tất cả các ô trên thẻ chơi của mình vì vậy tôi nghĩ mình đã trúng và gào lên "Trúng Rồi".

Việc này khiến người quản lý ở đó chú ý và đi đến kiểm tra thẻ chơi của tôi. Hóa ra tôi đã nhầm lẫn vì chọn cả những ô mà tôi không nên chọn. Người quản lý tuyên bố tôi không thắng, và những người còn lại trong phòng rất vui vì họ vẫn có thể tiếp tục chơi.

Bà bảo tôi không nên tạo sự chú ý nếu như tôi lại có cơ hội nói "Trúng Rồi", bởi những người chơi chuyên nghiệp ở đó không thích những kẻ mới đến thắng.

Tôi nghĩ bà đang nói đùa với mình, nhưng đó hoàn toàn là sự thật khi một người phụ nữ trong số họ được cử đến mắng xà xả vào mặt tôi. Và tôi phải thừa nhận rằng, bà ta đã hoàn thành công việc của mình một cách xuất sắc.

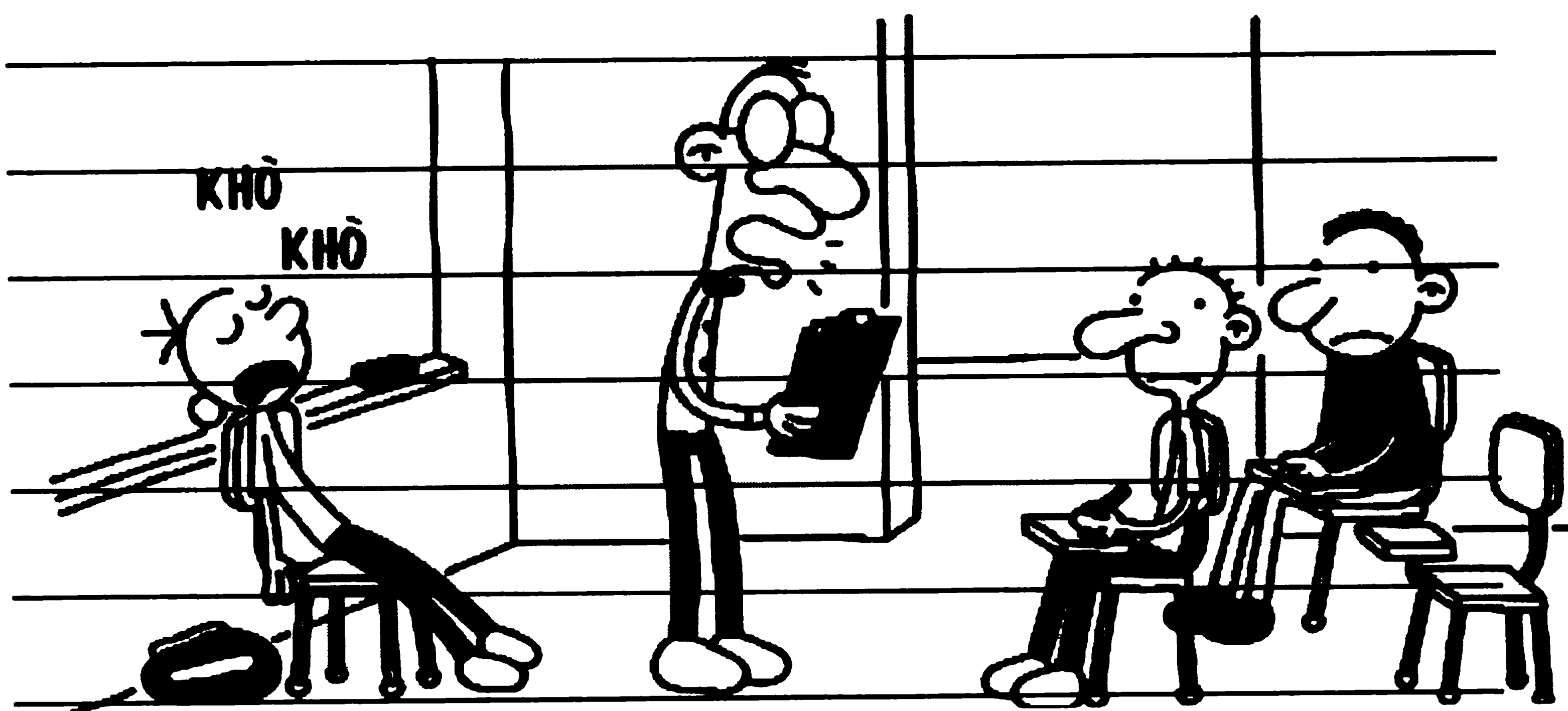

Thứ sáu

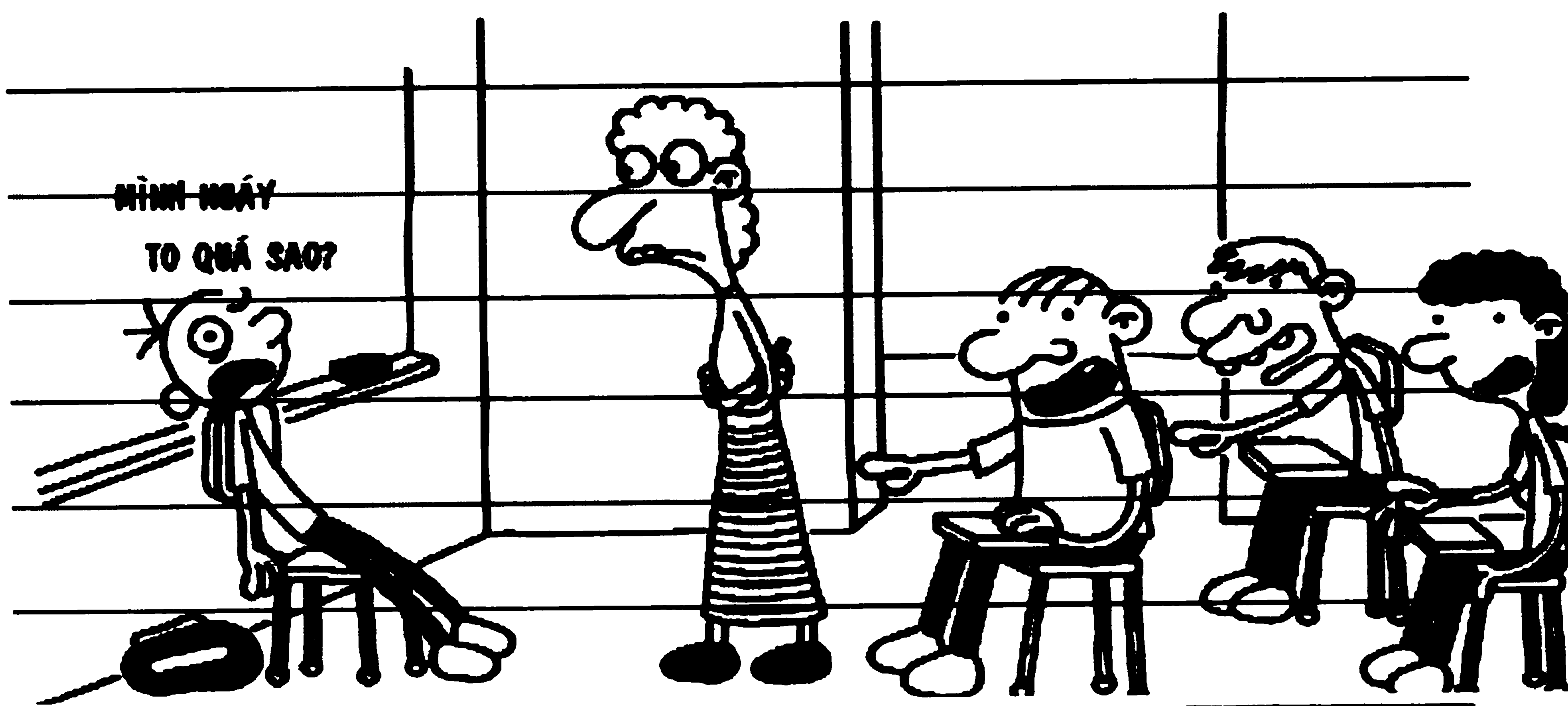
Hôm nay thật sự không phải là một ngày may mắn của tôi. Đầu tiên, tôi bị trượt bài kiểm tra môn Khoa học. Có thể sẽ là một ý tưởng hay nếu hôm qua tôi ở nhà để ôn bài thay vì dành ra bốn tiếng đồng hồ chơi Bingo.

Tiếp đó, tôi đã ngủ gật trong tiết học thứ sáu, và lần này thì tôi hoàn toàn không biết gì cho đến khi thầy Watson lay vào người tôi liên hồi. Kết quả là tôi bị phạt phải ngồi lên phía trước và quay mặt về phía cả lớp.

Đối với tôi hình phạt này cũng không quá ghê gớm, bởi vì ngồi ở đó tôi có thể ngủ một cách thoải mái hơn.

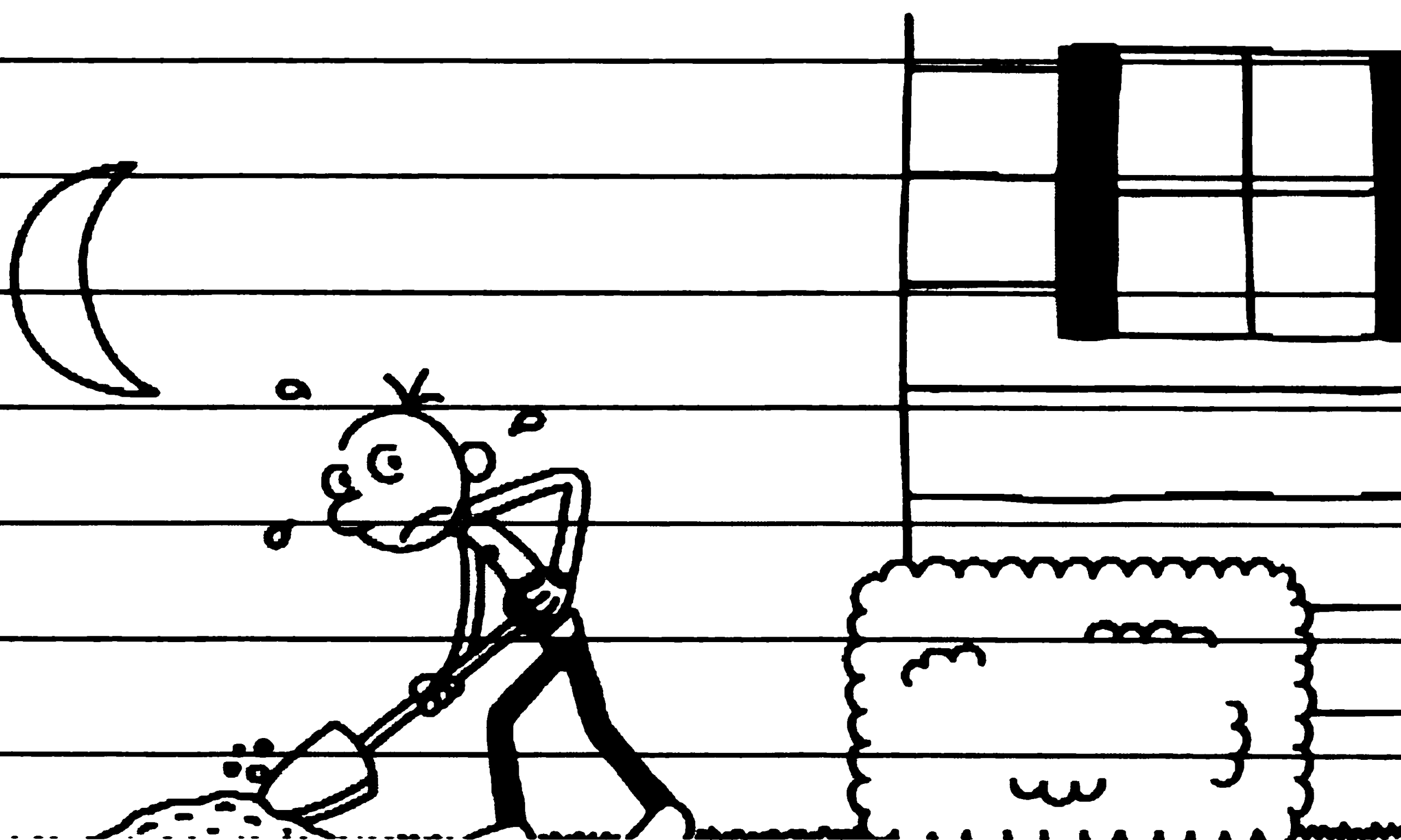
Ước gì có ai đó đánh thức tôi khi hết tiết sáu, bởi tôi vẫn thiu thiu ngủ khi tiết học tiếp theo bắt đầu.

Tôi chỉ thực sự tỉnh vào giờ của cô Lowry. Và cô đã phạt tôi phải ở lại sau khi tan học vào Thứ hai.

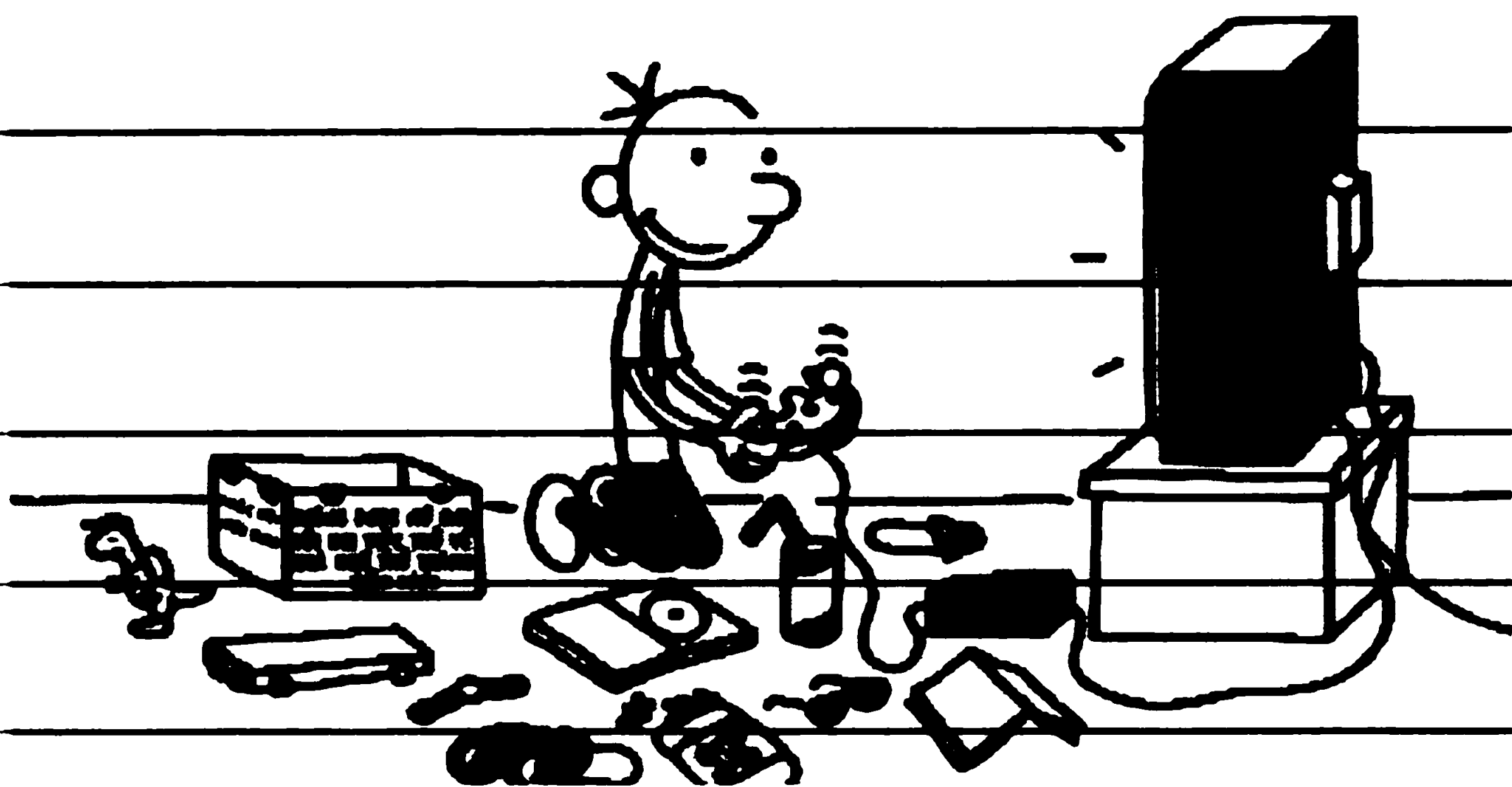
Tối nay tôi thực sự lo lắng về thói nghiện đồ ngọt của mình. Tệ nhất là tôi không còn một xu nào để mua Sô-đa hay kẹo ở cửa hàng gần nhà. Vì vậy bất đắc dĩ tôi đã phải làm một số việc không được tự hào cho lắm.

Tôi đến nhà Rowley và đào chiếc hòm thời gian mà tôi và nó đã vất vả chôn ở sân trước. Nhưng tôi làm việc này chỉ vì bị rơi vào bước đường cùng mà thôi.

Tôi ôm chiếc hòm thời gian về nhà, mở ra, và lấy ba đô-la mà tôi đã để vào lúc trước. Sau đó tôi đi xuống cửa hàng gần nhà mua một lon Sô-đa lớn, một túi kẹo gồm hình gấu, và một thanh sôcôla.

Tôi cảm thấy hơi tội lỗi vì chiếc hòm thời gian tôi và Rowley đã cố công chôn giấu không thể nằm dưới đất trong vòng một trăm năm nữa. Hay nói một cách khác, là một trong hai CHÚNG TÔI đã đào nó lên, bởi vì chúng tôi đã đặt vào đó những thứ quá quý giá.

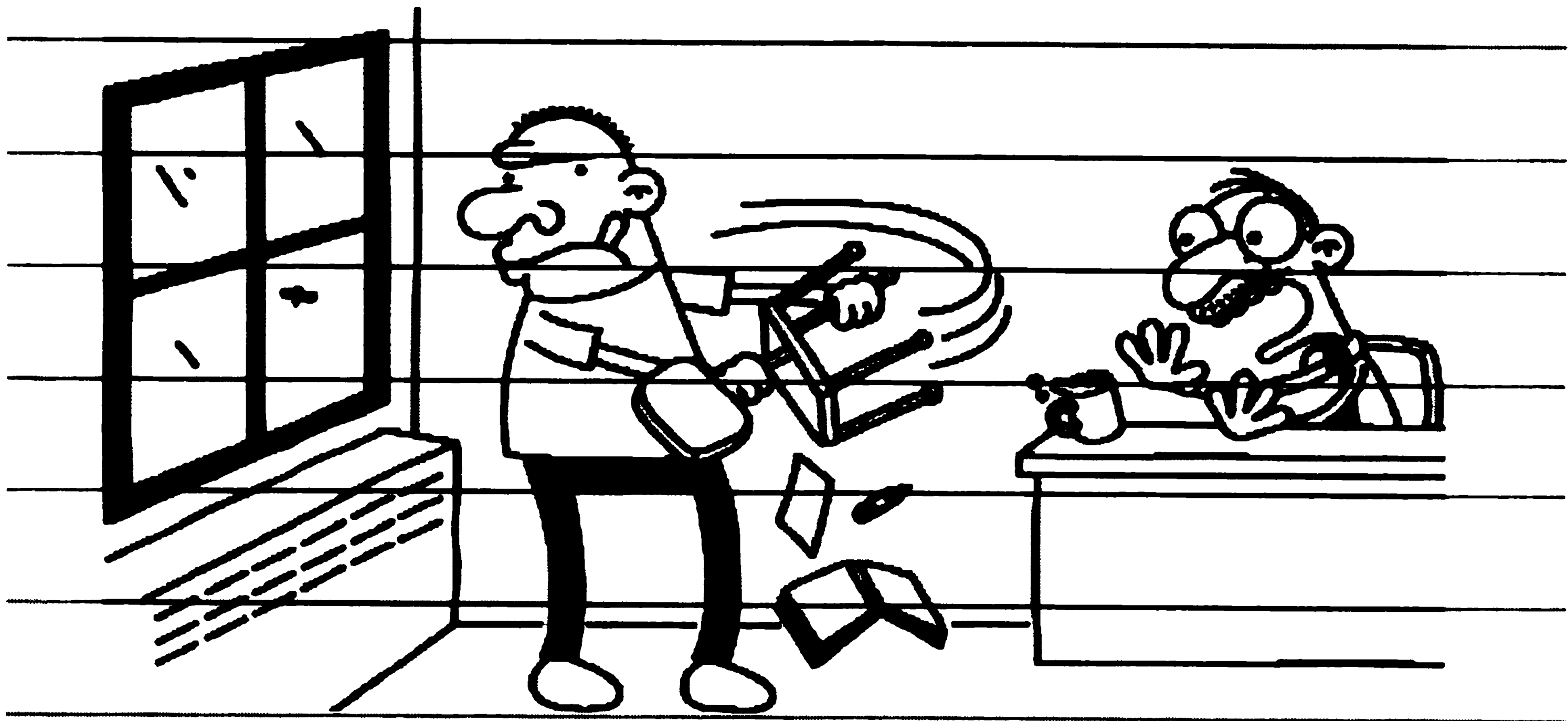
Thứ hai

Tôi thật sự không biết việc bị phạt phải ở lại trường sau giờ học có gì thú vị không, nhưng ngay khi bước vào trong phòng, suy nghĩ đầu tiên của tôi là, "Tôi không thuộc về nơi đây với những tên tội phạm tương lai này."

Tôi ngồi lên chiếc ghế duy nhất còn trống ngay đằng trước thằng Leon Ricket.

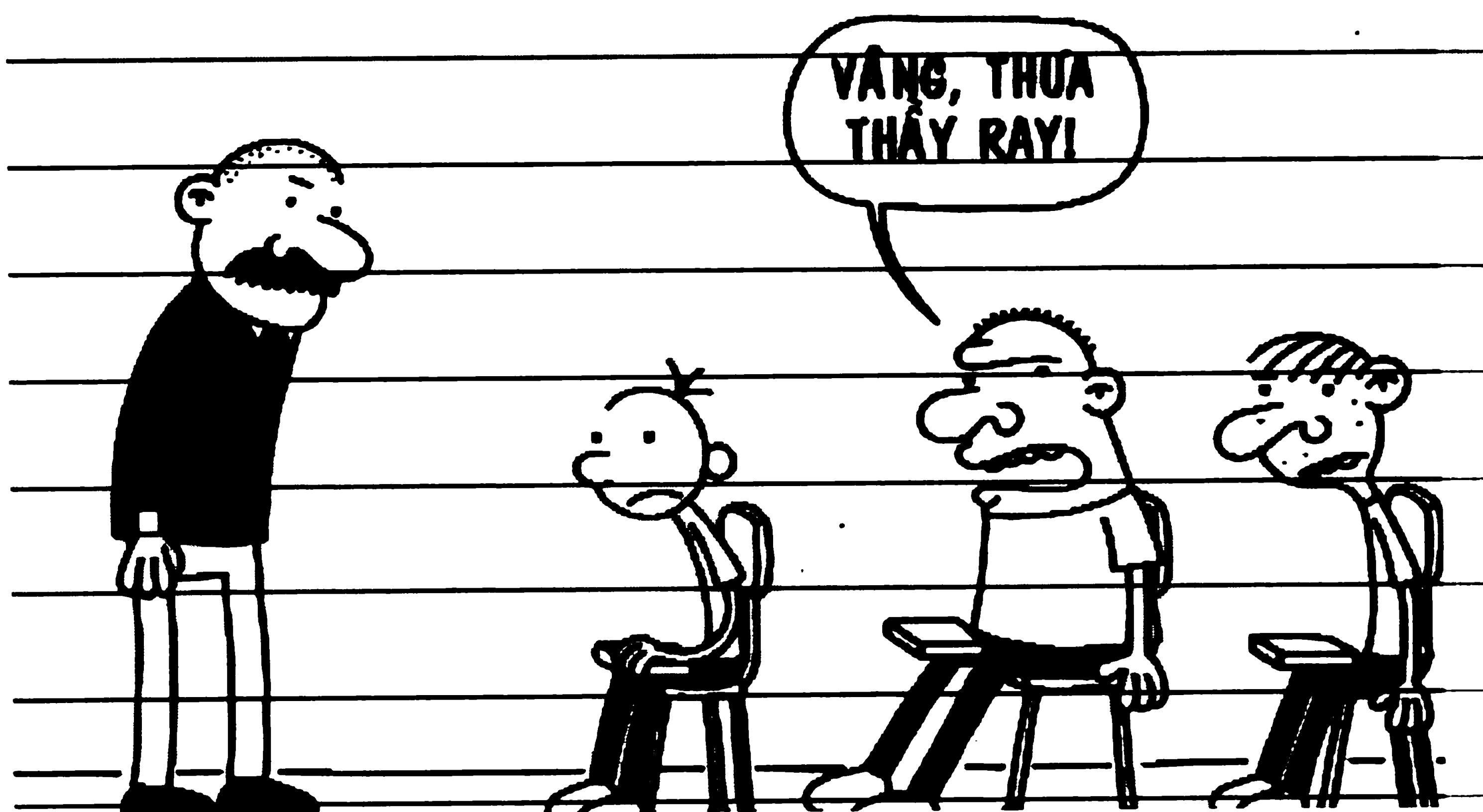
Leon không phải là một thằng sáng dạ ở trường. Nó bị phạt ở lại sau giờ học vì những việc ngu ngốc mà nó đã làm khi có một con ong bắp cày đậu trên cửa sổ phòng học.

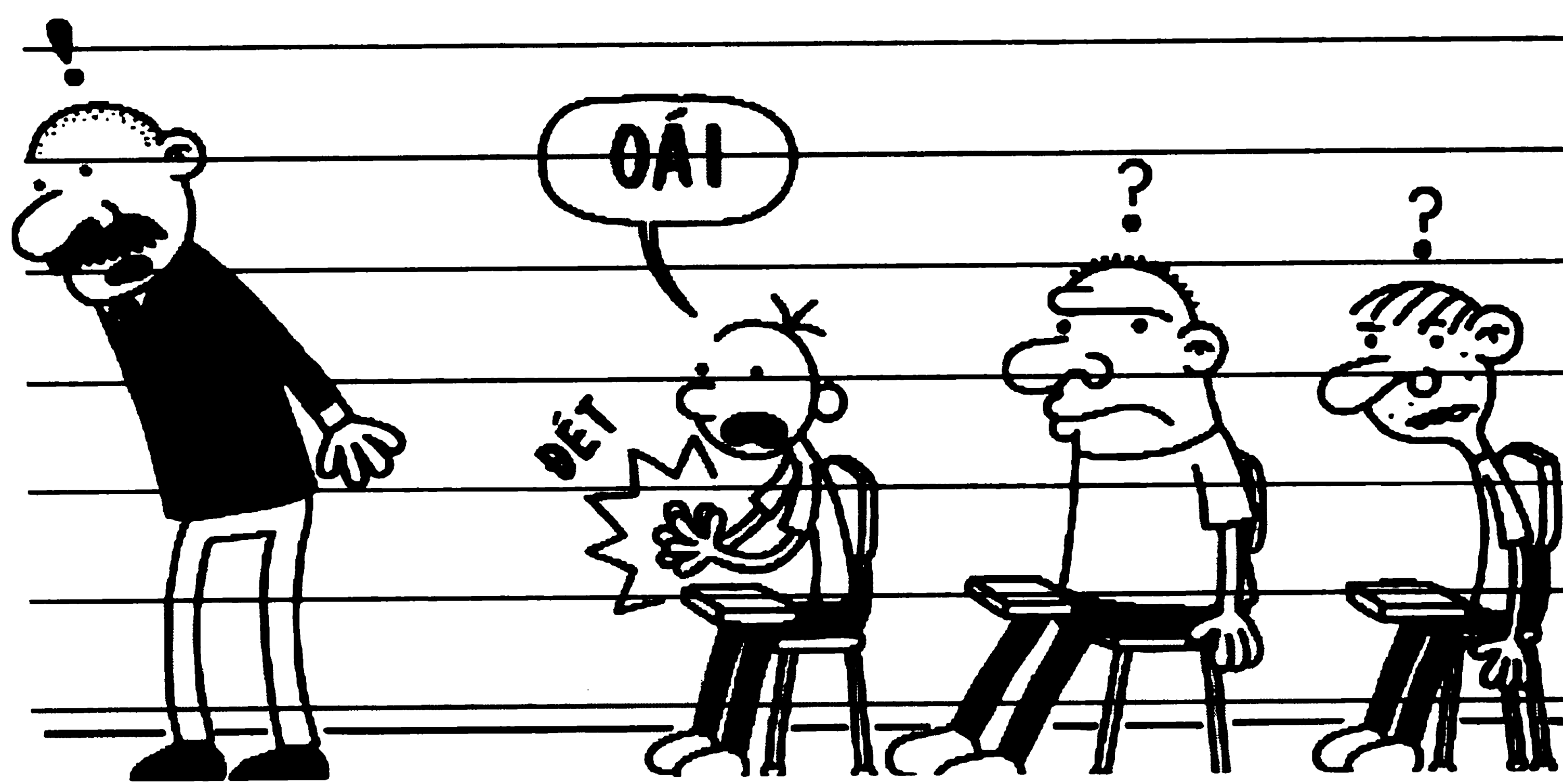
Khi đang bị phạt tất cả những gì bạn có thể làm là ngồi im đợi cho đến khi hết thời gian. Bạn không được phép đọc sách hay làm bài tập về nhà hoặc **BẤT KỂ THỨ GÌ** khác. Đó đúng là một hình phạt vô nghĩa, tôi nghĩ tốt hơn nhiều nếu tất cả những đứa phải ngồi ở đây có thể sử dụng khoảng thời gian này để ôn tập thêm.

Thầy Ray là giáo viên phụ trách chung, và dù sao thầy cũng phải trông chừng chúng tôi. Nhưng mỗi khi thầy Ray không để ý, Leon lại búng tai hay hắt nước vào quần tôi. Cuối cùng Leon đã bắt cấn, và thầy Ray bắt quả tang nó đang búng tai tôi.

Thầy Ray nói rằng nếu như còn bắt gặp Leon thêm một lần nữa, thì nó sẽ gặp phải rắc rối LỚN.

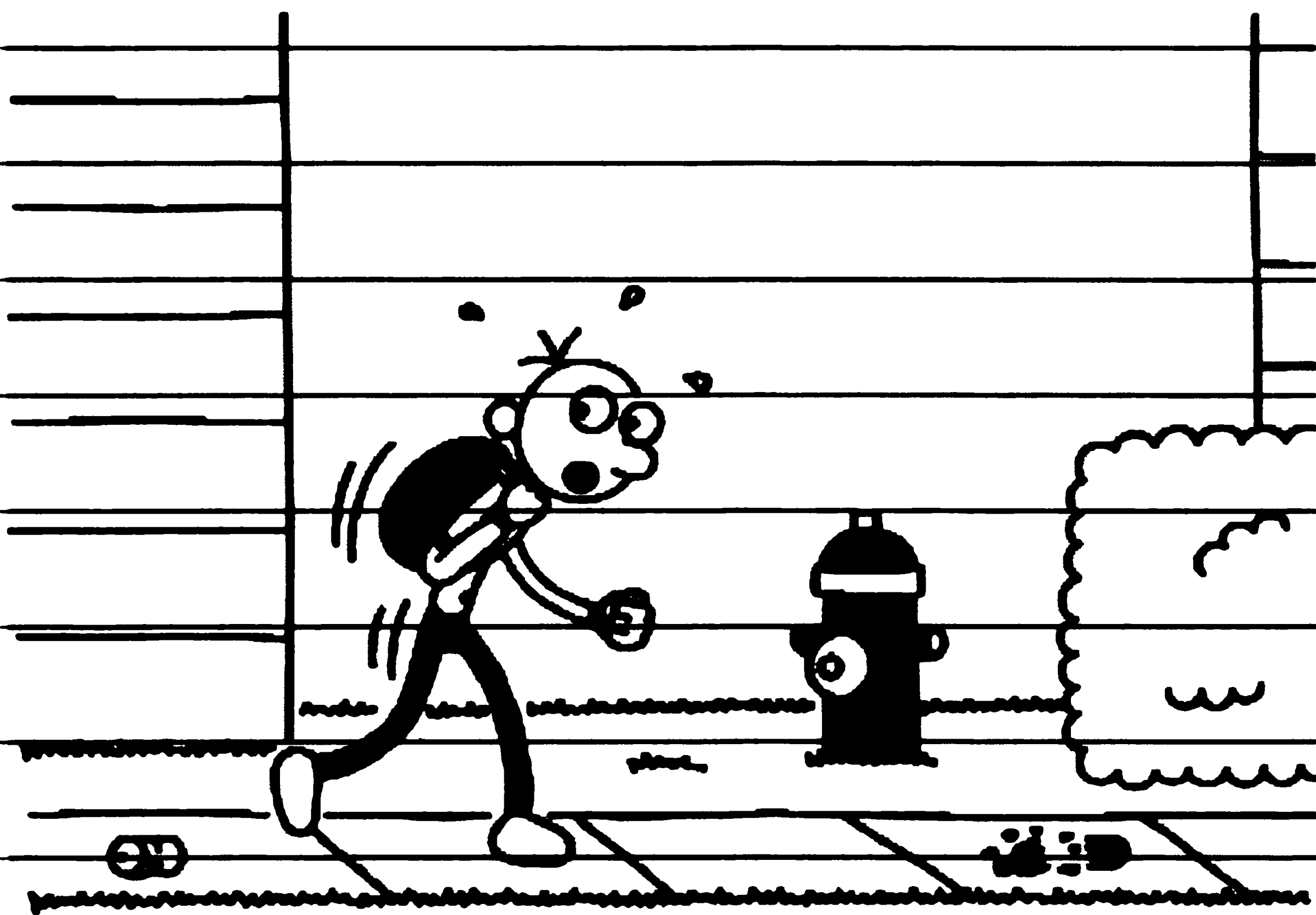

Tôi biết thằng Leon dở hơi thế nào cũng lại dở trò hành hạ tôi tiếp, vì vậy tôi quyết định phải đặt dấu chấm hết cho việc ngu ngốc này. Ngay khi thầy Ray vừa quay lưng lại, tôi đập thật mạnh hai tay vào nhau giả vờ như thế Leon vừa đánh tôi.

Lập tức thầy Ray quay lại và nói với Leon rằng hôm nay nó sẽ phải ở lại thêm nửa tiếng nữa, và nó sẽ tiếp tục bị phạt ở lại trường sau giờ học vào NGÀY MAI.

Trên đường về nhà, tôi băn khoăn tự hỏi liệu việc mình vừa làm có thực sự khôn ngoan hay không. Vì tôi không phải là vận động viên maraton, và nửa tiếng chạy trước chưa chắc đã là an toàn tuyệt đối.

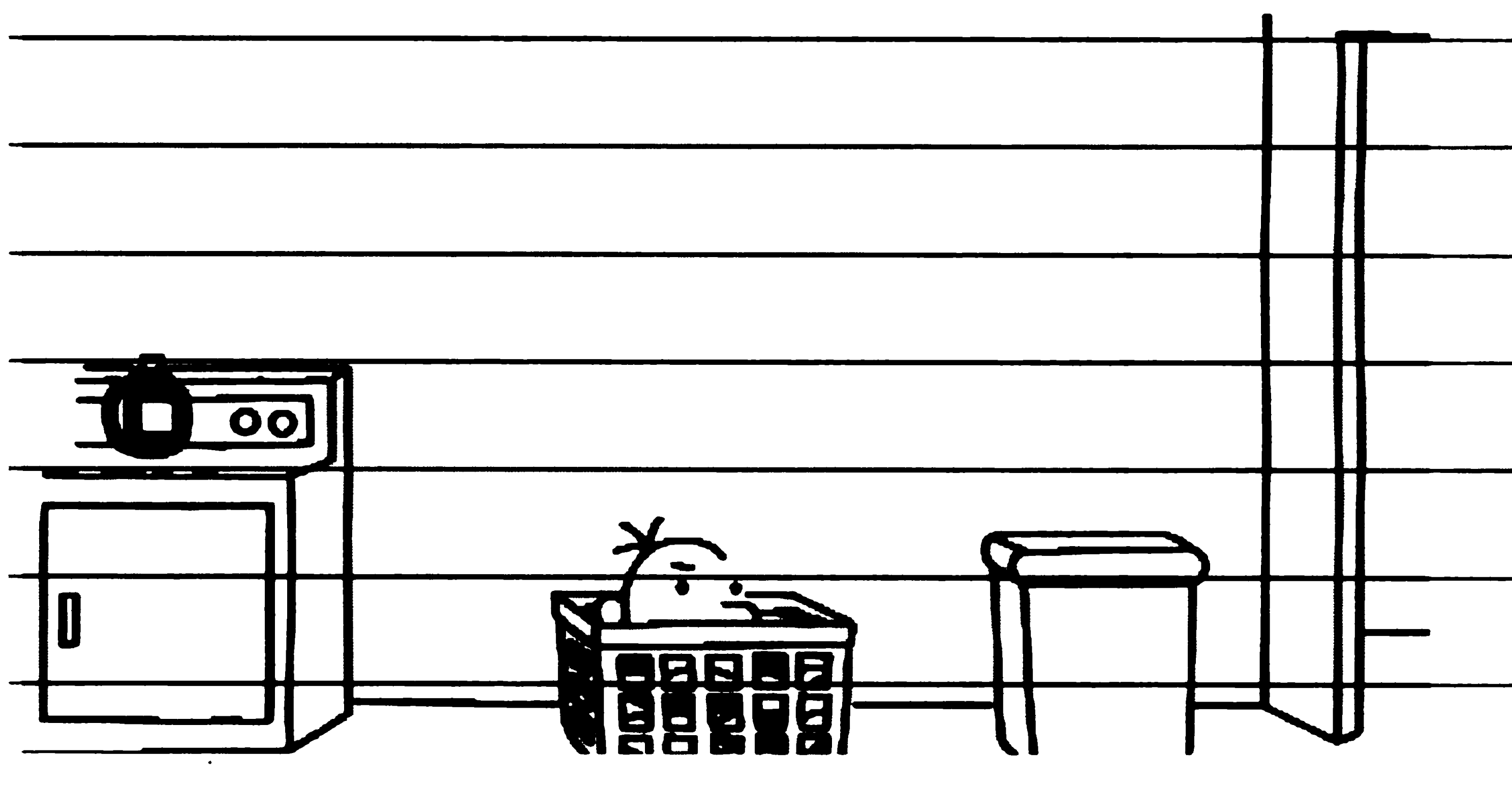

Thứ ba

Tối nay tôi đã nhận ra rằng TẤT CẢ những việc tồi tệ xảy đến với tôi đều bắt nguồn từ lúc một ai đó trong nhà đã ăn vụng bữa trưa của tôi. Vì vậy, để giải quyết triệt để vấn đề này tôi quyết định sẽ phải bắt bằng được tên trộm vật đó.

Tôi biết cuối tuần mẹ đã đi siêu thị mua thức ăn, và đồ ăn trưa dự trữ cho cả tuần đều để ở phòng giặt. Điều đó có nghĩa kẻ ăn vụng chắc chắn sẽ "ngựa quen đường cũ".

Sau bữa tối tôi đi vào phòng giặt và tắt đèn. Sau đó tôi chui vào một cái giỏ trống và chờ đợi.

Khoảng nửa tiếng sau, có một bóng người đi vào phòng giặt và bật đèn lên, vì vậy tôi phải thận trọng nấp bên dưới một chiếc khăn, nhưng hóa ra đó chỉ là mẹ.

Tôi nằm im thin thít ở trong giỏ trong khi mẹ lấy quần áo ra khỏi chiếc máy sấy. Thật may mẹ không nhìn thấy tôi và đã vút luôn đóng quần áo vừa lấy vào đúng chiếc giỏ mà tôi đang trốn.

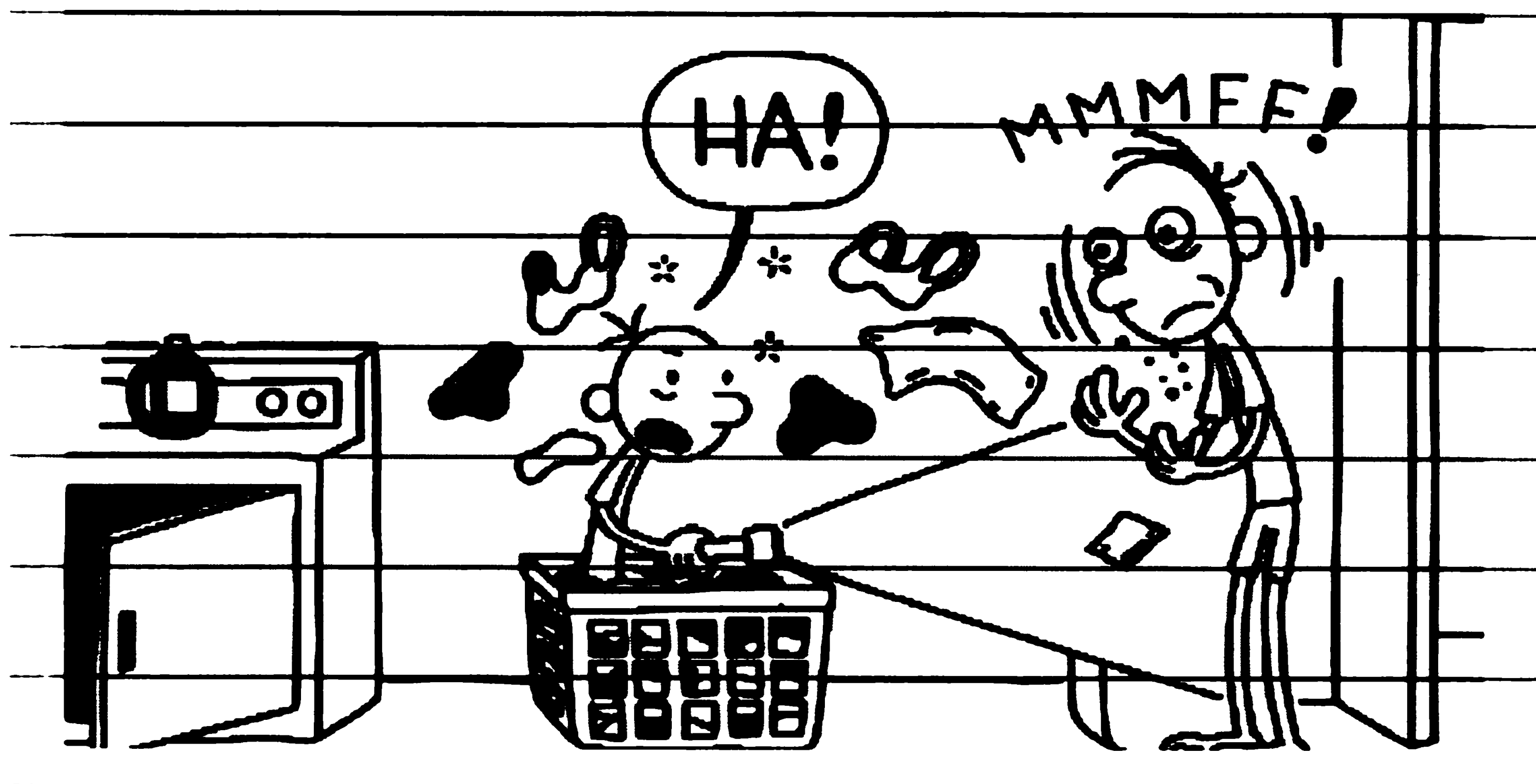
Sau đó mẹ đi ra khỏi phòng, còn tôi vẫn tiếp tục đợi. Tôi đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng cố thủ cả đêm trong đó nếu cần thiết.

Nhưng quần áo mới lấy ra từ máy sấy còn rất ấm, khiến tôi bắt đầu cảm thấy hơi buồn ngủ. Và trước khi tôi biết được điều cần biết thì tôi đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Tôi không biết mình đã ngủ bao nhiêu lâu, nhưng cái mà tôi BIẾT là tôi đã bị đánh thức bởi âm thanh phát ra từ tờ giấy bóng kính.

Khi nghe thấy tiếng nhai chóp chép, tôi lập tức bật đèn pin lên và bắt quả tang kẻ trộm.

Đó là bố! Chứa ơi, lẽ ra tôi nên biết thủ phạm chính là bố ngay từ đầu chứ. Mỗi khi có đồ ăn vặt là bố cứ như là một kẻ NGHIÊN NGẬP vậy.

Tôi định nói chuyện với bố như hai người đàn ông về việc này, nhưng bố đã gạt đi luôn. Bố nói bố không có hứng thú về chuyện tại sao bố lại ăn vụng đồ ăn nhanh cho bữa trưa của tôi. Mà điều bố thật sự quan tâm bây giờ là tại làm sao tôi lại chui dưới đồng quần áo lót của mẹ vào nửa đêm thế này.

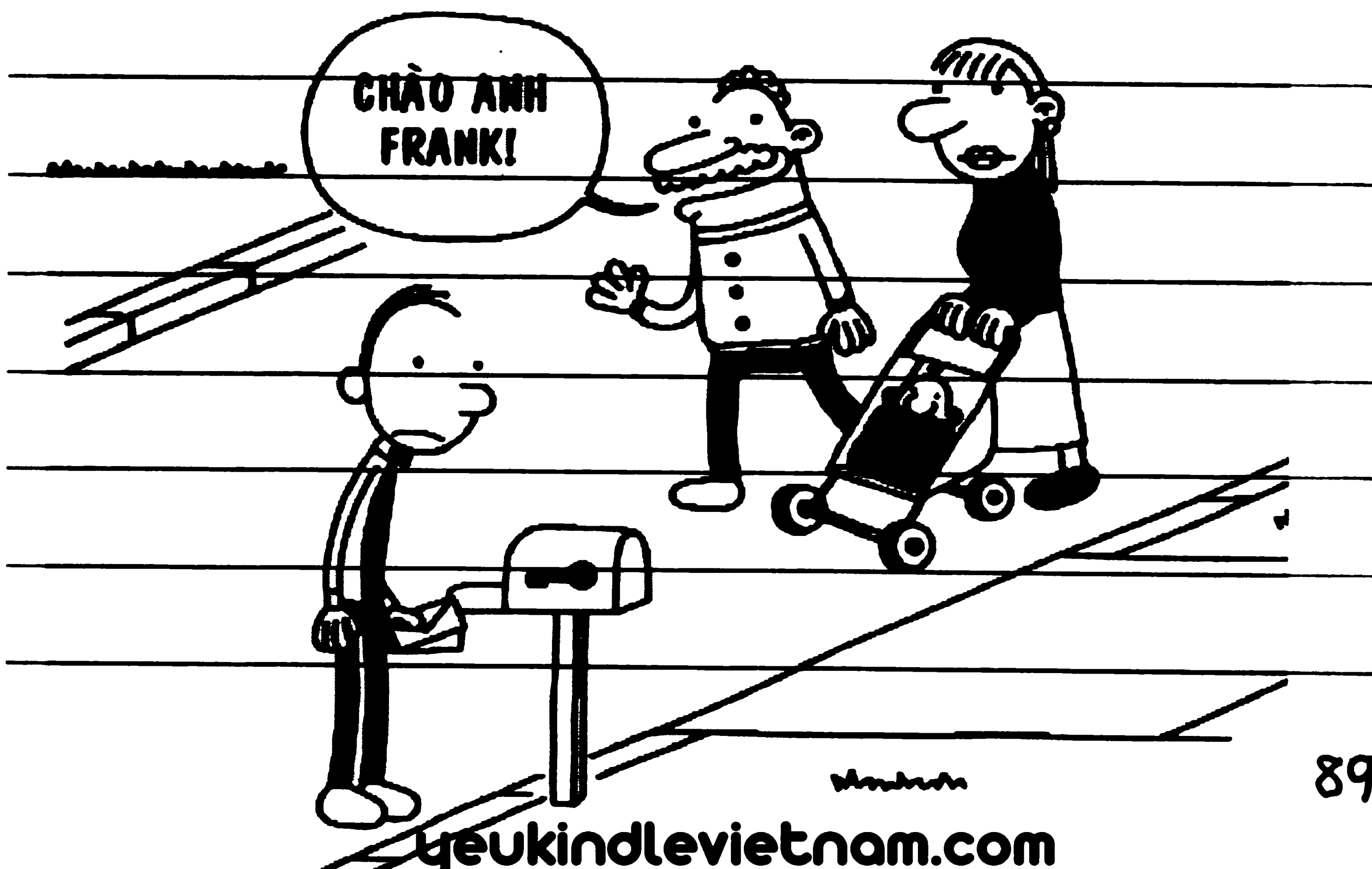
Đúng lúc đó, hai bố con nghe thấy tiếng bước chân mẹ đang đi xuống cầu thang.

Tôi nghĩ tôi và bố đều nhận ra tình huống trở trêu mà chúng tôi đang mắc phải và nó sẽ tồi tệ như thế nào nếu bị mẹ phát hiện. Vì vậy hai bố con vợ nhiều nhất có thể bột yến mạch rồi chuẩn thật nhanh.

Thứ tư

Tôi rất thất vọng về bố vì đã ăn vụng đồ ăn trưa của tôi, và tôi dự định sẽ ba mặt một lời đối chát với bố tối nay. Nhưng bố lại đi ngủ từ lúc 6 giờ, vì vậy tôi chẳng còn cơ hội để làm việc đó nữa.

Bố đi ngủ sớm như vậy là vì bố thấy phiền lòng về những chuyện đã xảy khi đi làm về. Lúc đó bố đang lấy thư từ hòm thư trước cửa nhà thì gặp ngay mấy người hàng xóm, đó là gia đình nhà Snella, họ đang đi bộ dọc theo ngọn đồi với đứa con mới sinh.

Tên của đứa bé đó là Seth, và tôi đoán nó được khoảng hai tháng tuổi.

Mỗi lần gia đình Snella có thêm em bé thì sáu tháng sau họ sẽ tổ chức một bữa đại tiệc mừng sinh nhật "nửa tuổi" và mời tất cả hàng xóm trong khu phố tham dự.

Điểm đặc biệt của những bữa tiệc này là mọi người tham dự phải xếp hàng và lần lượt diễn trò cho đứa bé cười. Người lớn cố bắt chước những trò diễn không để gây cười và điều đó đã biến họ trở thành một đám người HOÀN TOÀN ngớ ngẩn.

Cho đến bây giờ thì tôi đã tham gia tất cả những bữa tiệc sinh nhật nửa tuổi nhà Snella, và chưa có bất kỳ đứa bé nào cười dù chỉ một lần.

Mọi người đều biết lý do THẬT SỰ mà gia đình Snella tổ chức những bữa tiệc sinh nhật nửa tuổi này là vì giấc mơ giết được giải thưởng lớn \$10,000 của chương trình "Những Gia Đình Hài Hước Nhất Nước Mỹ." Đó là chương trình chuyên phát những đoạn phim về sự cố hài hước, kiểu như một người bị quả bóng golf bay trúng háng hay những thú tương tự như vậy.

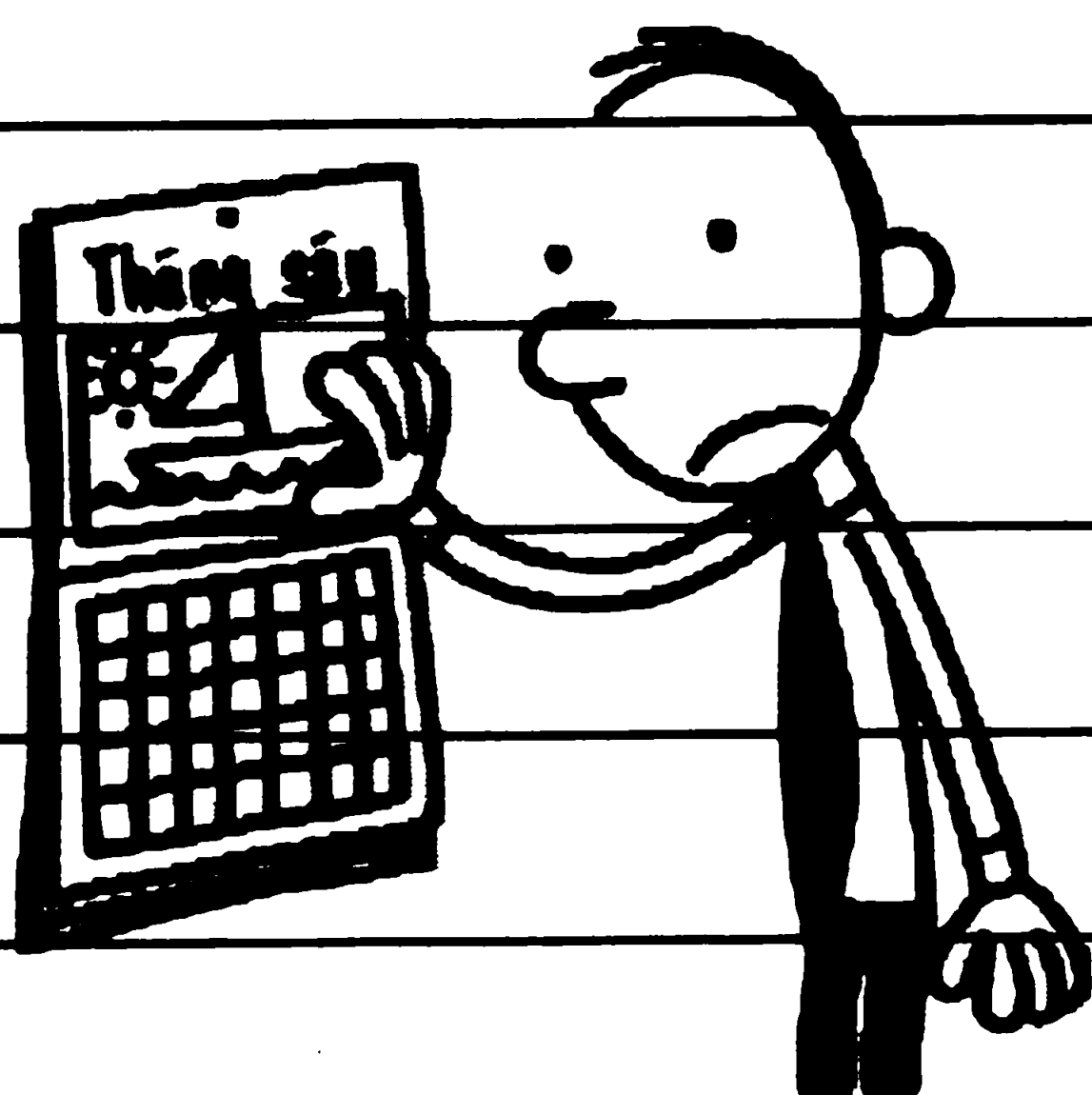
Gia đình Snella hi vọng sẽ quay lại được một tình huống hài hước nào đó ở một trong những bữa tiệc của họ. Thực tế họ cũng đã có một vài đoạn băng video khá hay sau vài năm mở tiệc. Như trong bữa tiệc sinh nhật nửa tuổi của Sam Snella, ông Bittner đã xé te tua chiếc quần của mình và biểu diễn trò tung hứng với những quả bóng cao su. Hay là trong một bữa tiệc khác, ông Odom đi giặt lùi, và bị ngã vào cái bể bơi cao su dành cho trẻ con.

Gia đình Snella đã gửi những đoạn băng video, nhưng họ chưa dành được bất cứ giải thưởng nào. Vì vậy tôi nghĩ họ sẽ tiếp tục sinh thêm vài đứa con nữa cho đến khi giật được giải thưởng đó mới thôi.

Bố GHÉT nhất phải diễn trò trước đám đông, vì vậy bố sẽ làm mọi thứ để tránh trở thành thằng hề trước mặt hàng xóm láng giềng. Và cho đến tận bây giờ thì bố khá may mắn khi chưa phải diễn một trò ngu ngốc nào trong những bữa tiệc sinh nhật nửa tuổi nhà Snella.

Vào bữa tối, mẹ bảo bố tháng sau PHẢI đi dự tiệc sinh nhật nửa tuổi nhà Snella. Và tôi chắc chắn rằng bố đang rất lo lắng vì lần này bố sẽ khó mà thoát được.

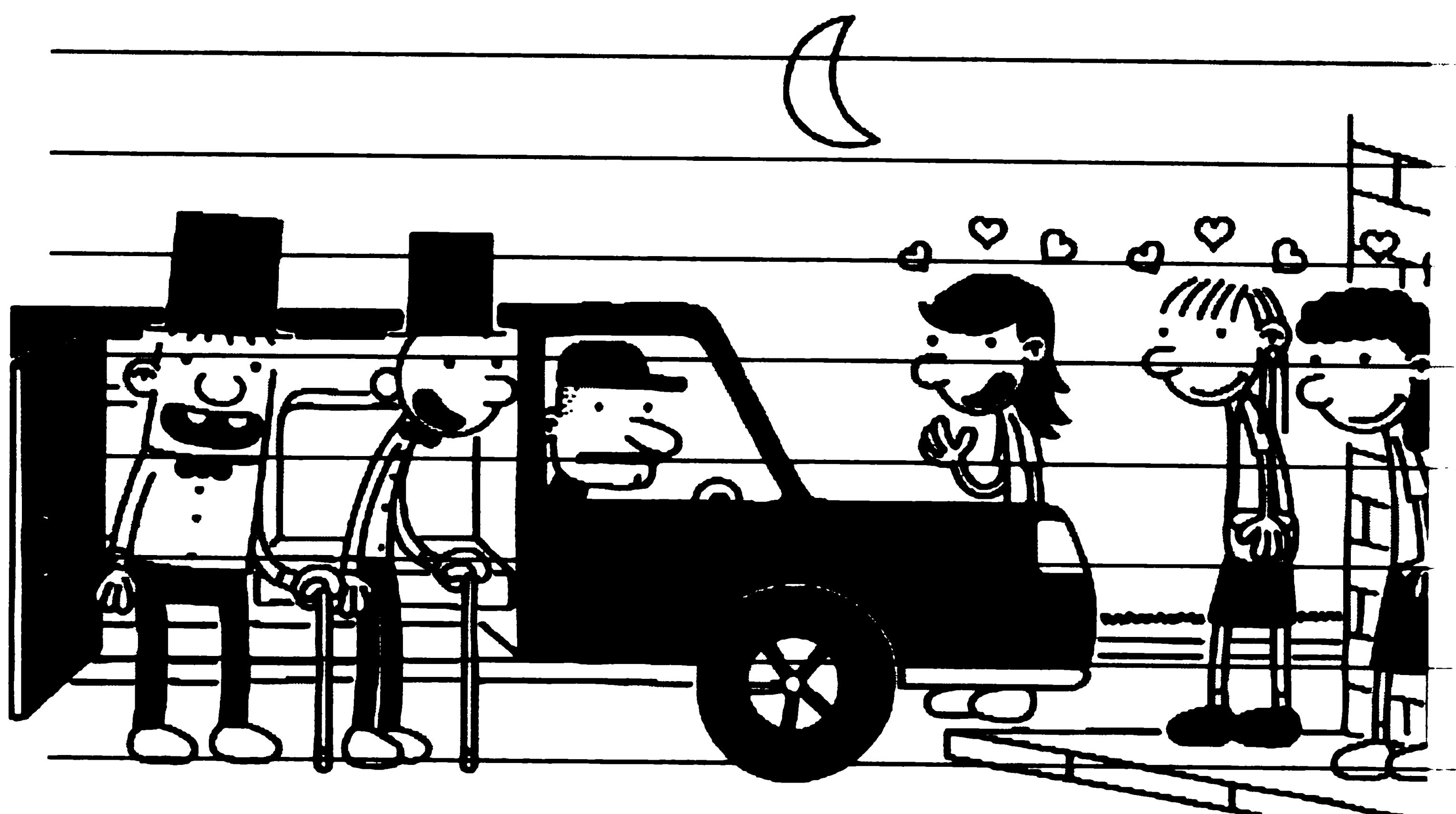

Thứ năm

Ở trường mọi người đang xôn xao về buổi đại Dạ hội Valentine diễn ra vào tuần sau.

Đây là lần đầu tiên nhà trường tổ chức khiêu vũ, vì vậy tất cả mọi người đều rất háo hức. Một vài đứa trong lớp tôi đã bắt đầu đi mời mấy đứa con gái làm bạn nhảy vào hôm đó.

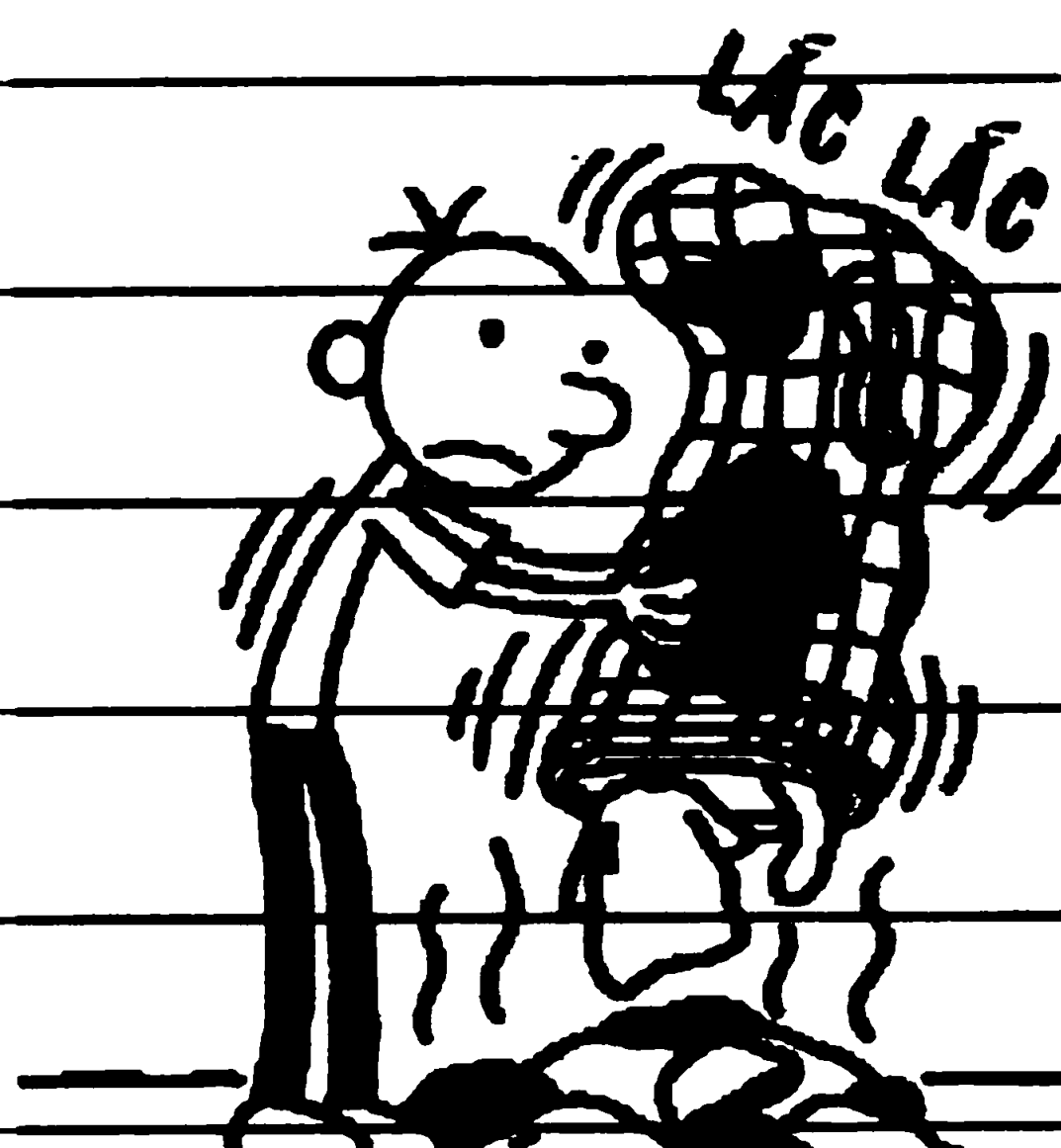
Hiện tại, tôi và Rowley đều chưa có bạn nhảy, nhưng điều đó không cản trở được việc chúng tôi đến dự tiệc trong những bộ cánh sành điệu.

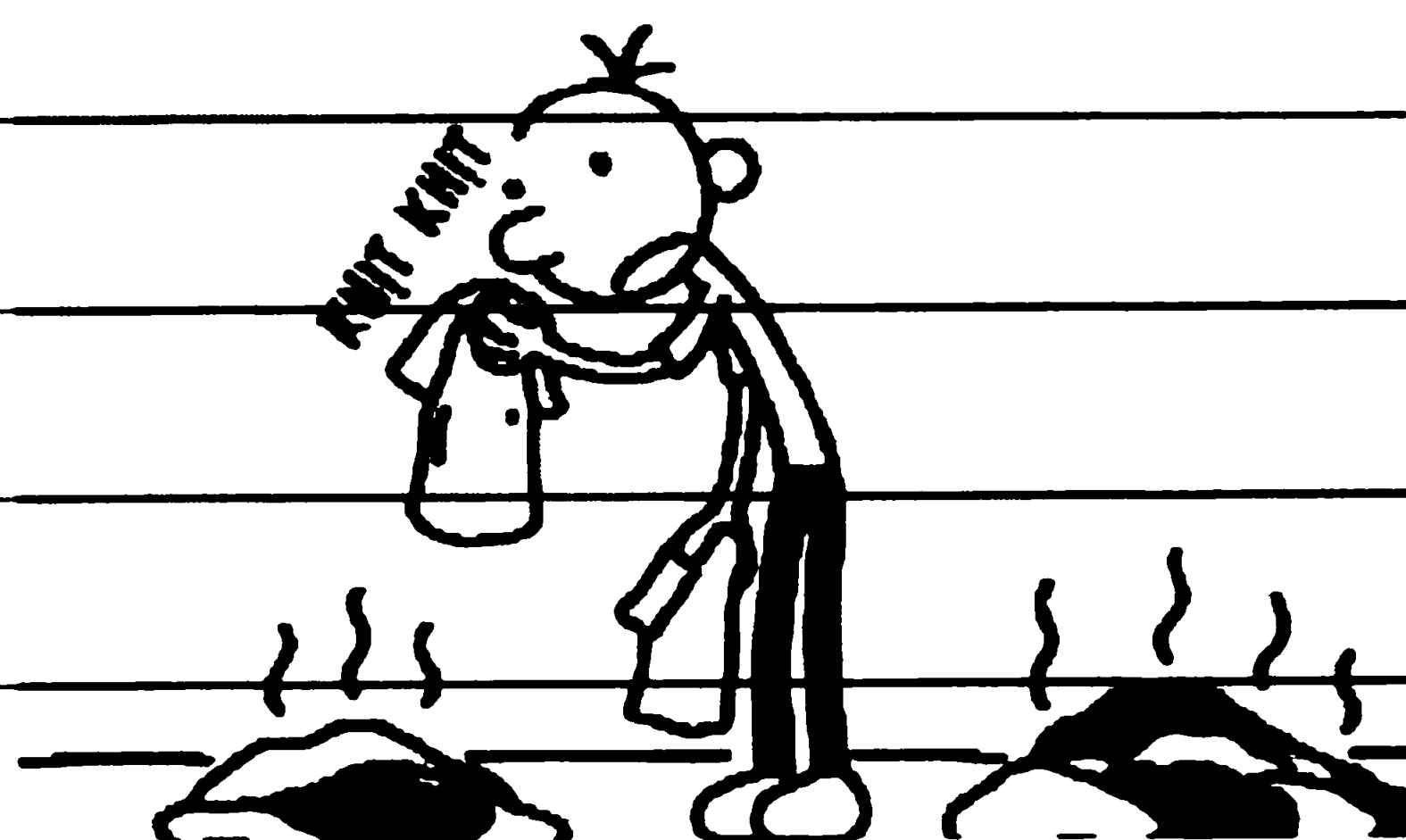
Tôi nghĩ nếu tôi và Rowley vét sạch tiền tiêu vặt trong vài ngày, chúng tôi còn có thể thuê một chiếc xe sang trọng cho đêm dạ hội. Nhưng khi tôi gọi tới công ty cho thuê ô tô, người trả lời điện thoại đã phạm một sai lầm nghiêm trọng khi gọi tôi là "Bà." Chính điều này đã làm tan biến mọi cơ hội của ông ta có một phi vụ làm ăn với TÔI.

Buổi khiêu vũ sẽ diễn ra vào cuối tuần, và tôi thấy mình cần phải có một bộ cánh thật oách để diện.

Nhưng tôi đang gặp một chút rắc rối bởi tôi đã mặc hết chỗ quần áo mà tôi được tặng nhân dịp Giáng sinh, thậm chí quần áo sạch của tôi cũng không còn chiếc nào nữa. Tôi đành phải kiểm tra lại một lượt những cái đã mặc qua xem liệu có bộ nào khả dĩ để mặc lần THỨ HAI không.

Tôi chia quần áo lẽ ra phải được giặt thành hai đồng: một đồng là những thứ tôi có thể mặc lại, và một đồng là những thứ sẽ đưa tôi đến văn phòng của y tá Powell để nghe một bài giảng dài lê thê của cô về vệ sinh.

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy một cái sơ mi, chiếc áo này không quá tệ, ngoại trừ một vết bẩn do thạch ở bên tay trái. Đó không phải là vấn đề lớn vì ở buổi khiêu vũ, tôi chỉ cần nhớ luôn giữ Holly Hills ở bên phải suốt là ổn.

Ngày lễ tình nhân

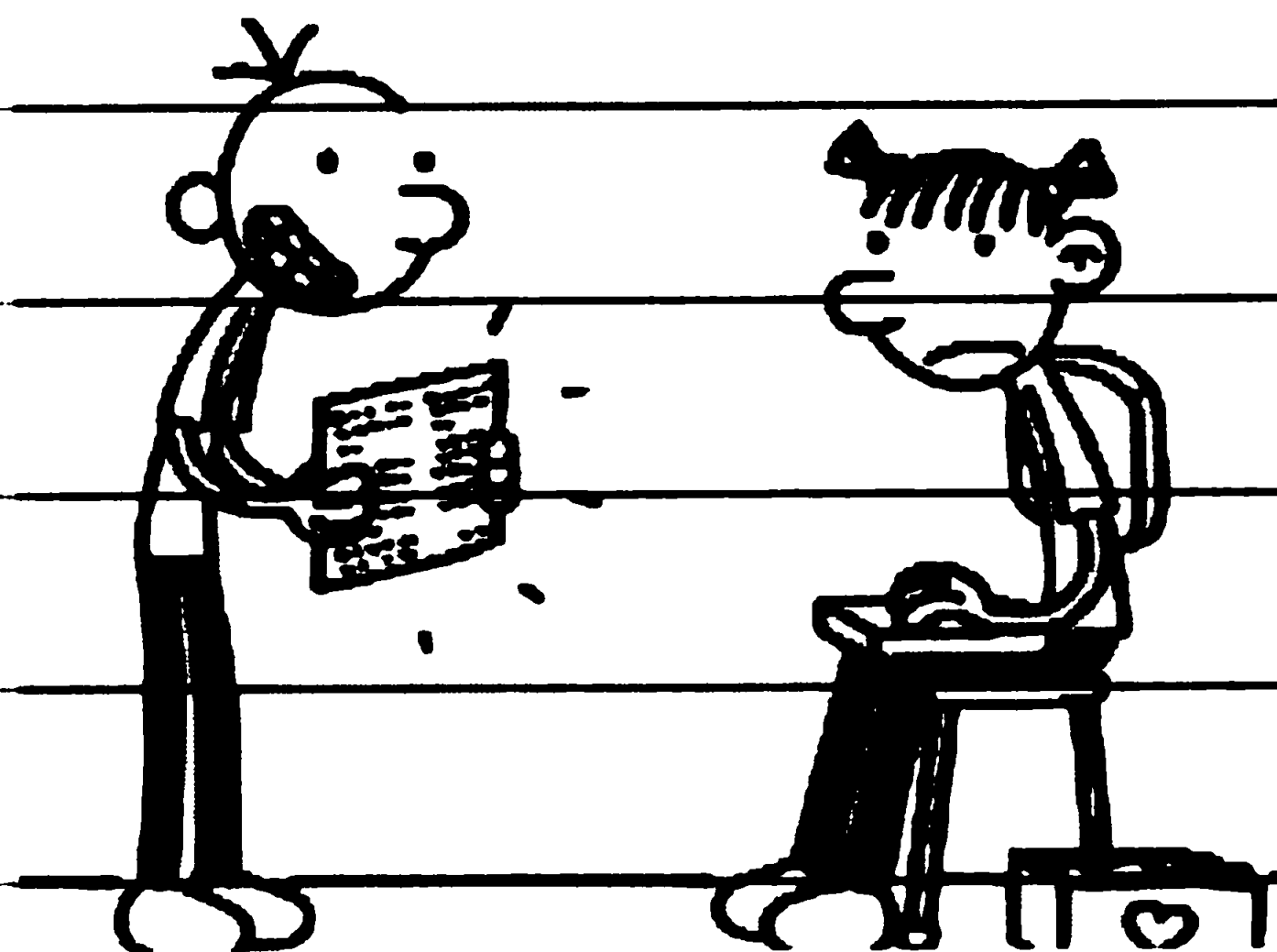
Tôi đã phải thức rất khuya vào tối hôm trước để làm thiệp Valentine tặng mọi người trong lớp. Tôi chắc chắn rằng trường tôi là trường duy nhất trong bang vẫn giữ cái phong tục lạc hậu bắt học sinh tặng thiệp lẫn nhau.

Năm ngoái tôi đã thực sự hào hứng khi được trao đổi thiệp. Vào đêm trước lễ Valentine, tôi đã dành toàn bộ thời gian và tâm huyết để làm một tấm thiệp hoàn hảo tặng Natasha cô gái mà tôi hơi thích.

 Natasha thân yêu!	
Dành cho cậu, một ngọn lửa đang cháy bùng trong trái tim tớ. Mạnh liệt đến mức chỉ cần một đốm nhỏ cũng có thể làm một ngàn bồn nước nóng bị đun sôi. Cháy bỏng đến mức nó có thể làm cho tất cả người tuyết trên khắp thế giới này tuyết vong.	Hãy để ngọn lửa lớn tình yêu của tớ gói cậu trong hơi ấm của nó. Chỉ có nụ hôn ngọt ngào của cậu mới có thể dập tắt ngọn lửa đang thiêu cháy tớ. Gửi đến cậu tình yêu của tớ, mong muốn của tớ, cuộc sống của tớ.
	 Greg

Tôi đã đưa cho mẹ xem tấm thiệp để mẹ kiểm tra lỗi chính tả giúp, nhưng mẹ nói những cái tôi viết không "phù hợp với lứa tuổi." Mẹ bảo tôi nên tặng Natasha một hộp kẹo nhỏ hay một thứ gì đó, nhưng tôi sẽ không làm theo lời khuyên kém lãng mạn đó của mẹ.

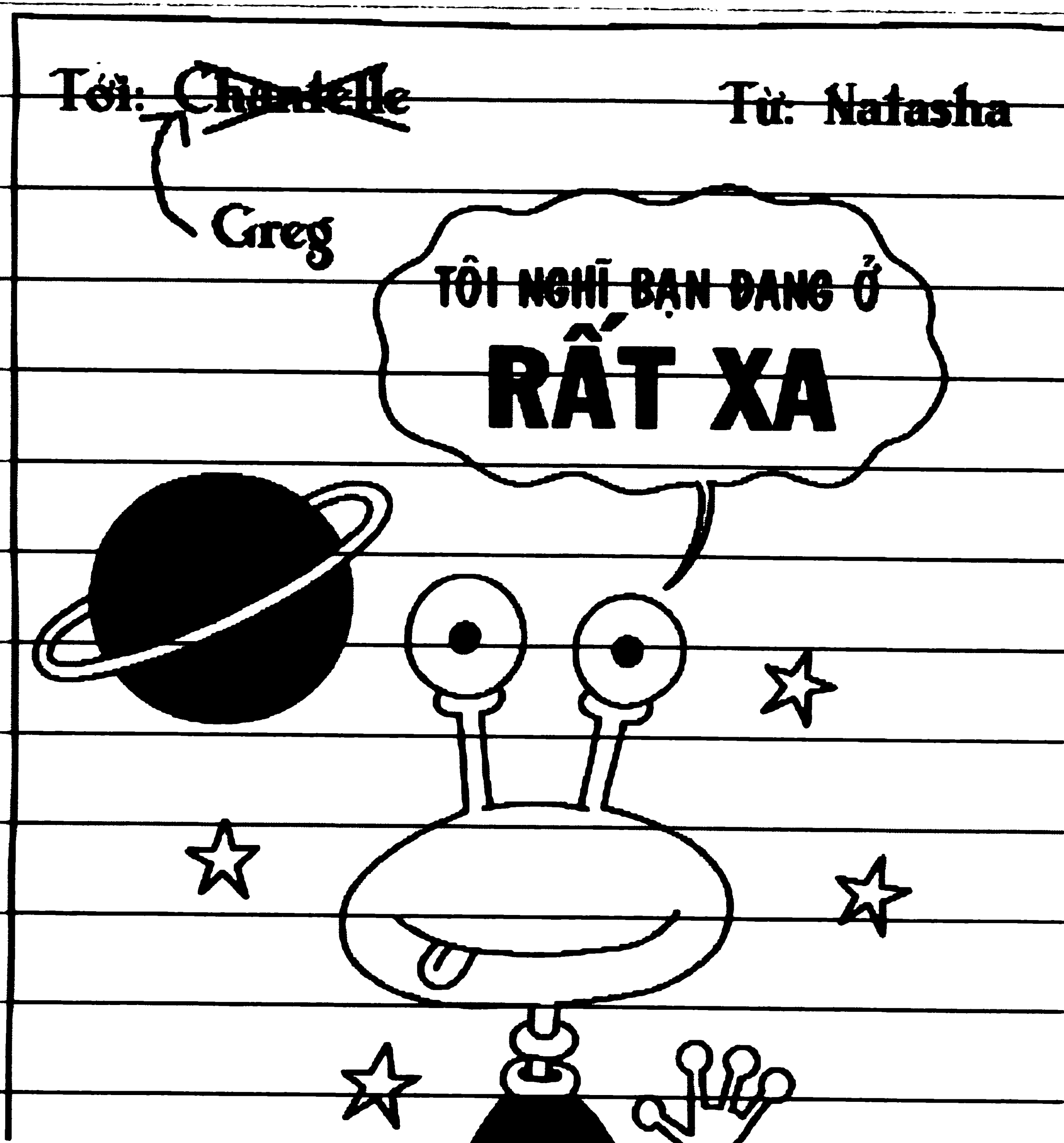
Theo quy định mọi người sẽ xếp hàng đi xung quanh phòng và đặt những tấm thiệp Valentine vào trong hộp của nhau, nhưng tôi đã đưa trực tiếp cho Natasha tấm thiệp của mình.

Tôi để Natasha đọc nó và hồi hộp chờ đợi xem cô ấy đã làm gì TẶNG TÔI.

Natasha tìm trong hộp của mình và lấy ra một tấm thiệp rẻ tiền mua ngoài hàng tạp hóa, tệ hơn nữa nó lại là tấm thiệp mà đáng ra sẽ tặng cho thành Chantelle đàn độn bạn của cô ấy, nhưng nó đã không thể có mặt vì bị ốm.

Sau đó Natasha đã gạch tên Chantelle đi và ghi tên CỦA TÔI thế vào đó.

Như vậy, bạn đã rõ tại sao tôi không còn mặn mà với việc trao đổi thiệp trong năm NAY.

Tôi qua tôi đã nghĩ ra một ý tưởng rất hay. Tôi sẽ làm thiệp tặng mọi người trong lớp, nhưng thay vì viết vào đó những điều suýt soát giả dối, tôi sẽ viết CHÍNH XÁC những gì tôi nghĩ về chúng nó.

Tất nhiên tôi chả dại gì mà KÝ tên mình lên bất cứ tấm thiệp nào.

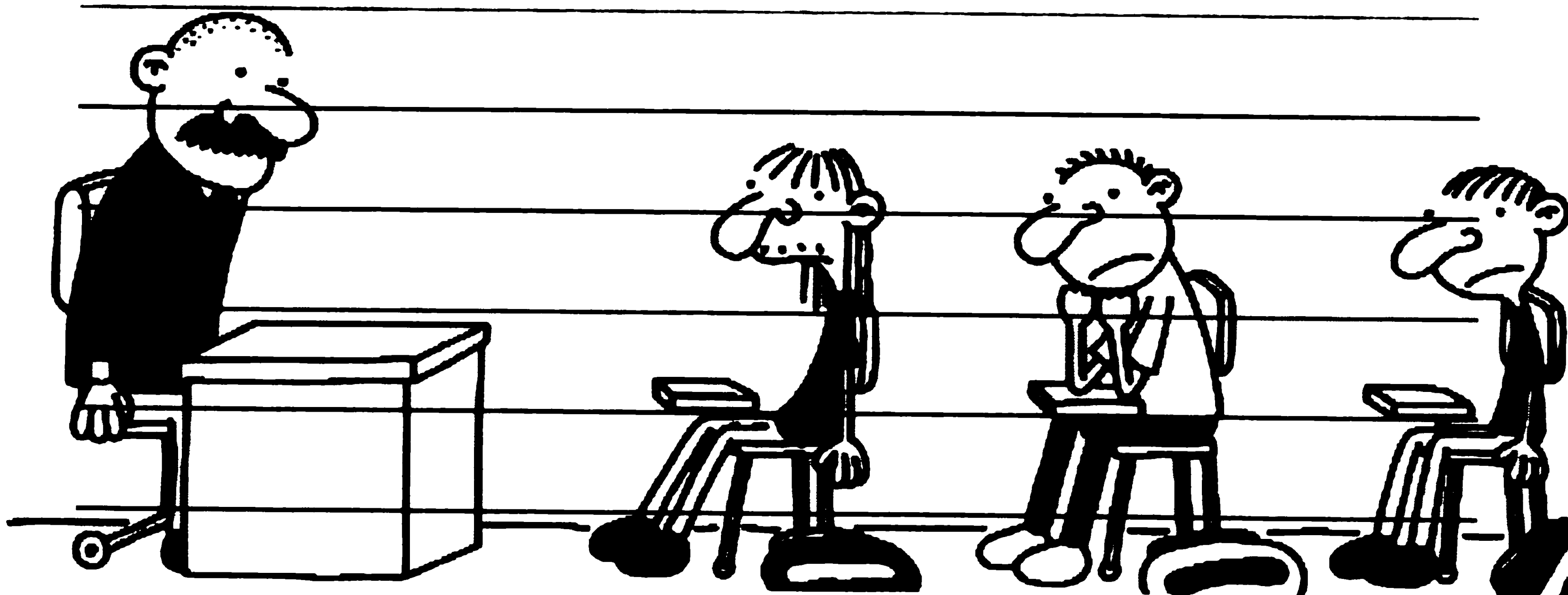
Một vài đứa trong lớp đã phàn nàn với cô Riser về những tấm thiệp. Vì vậy, cô Riser đi vòng quanh lớp và cố tìm ra thủ phạm đã gửi chúng. Tôi biết cô Riser sẽ nghĩ ai đó KHÔNG nhận được thiệp chính là thủ phạm, nhưng một thằng thông minh như tôi làm sao có thể quên điều đơn giản đó, nên tôi đã chuẩn bị trước một tấm thiệp cho MÌNH.

Sau tiết mục trao đổi thiệp là đến tiết mục khiêu vũ Valentine. Đầu tiên buổi khiêu vũ dự kiến sẽ diễn ra vào BUỔI TỐI, nhưng tôi đoán do không có nhiều phụ huynh muốn đi cùng bọn con gái nên nhà trường tổ chức luôn vào giữa giờ học.

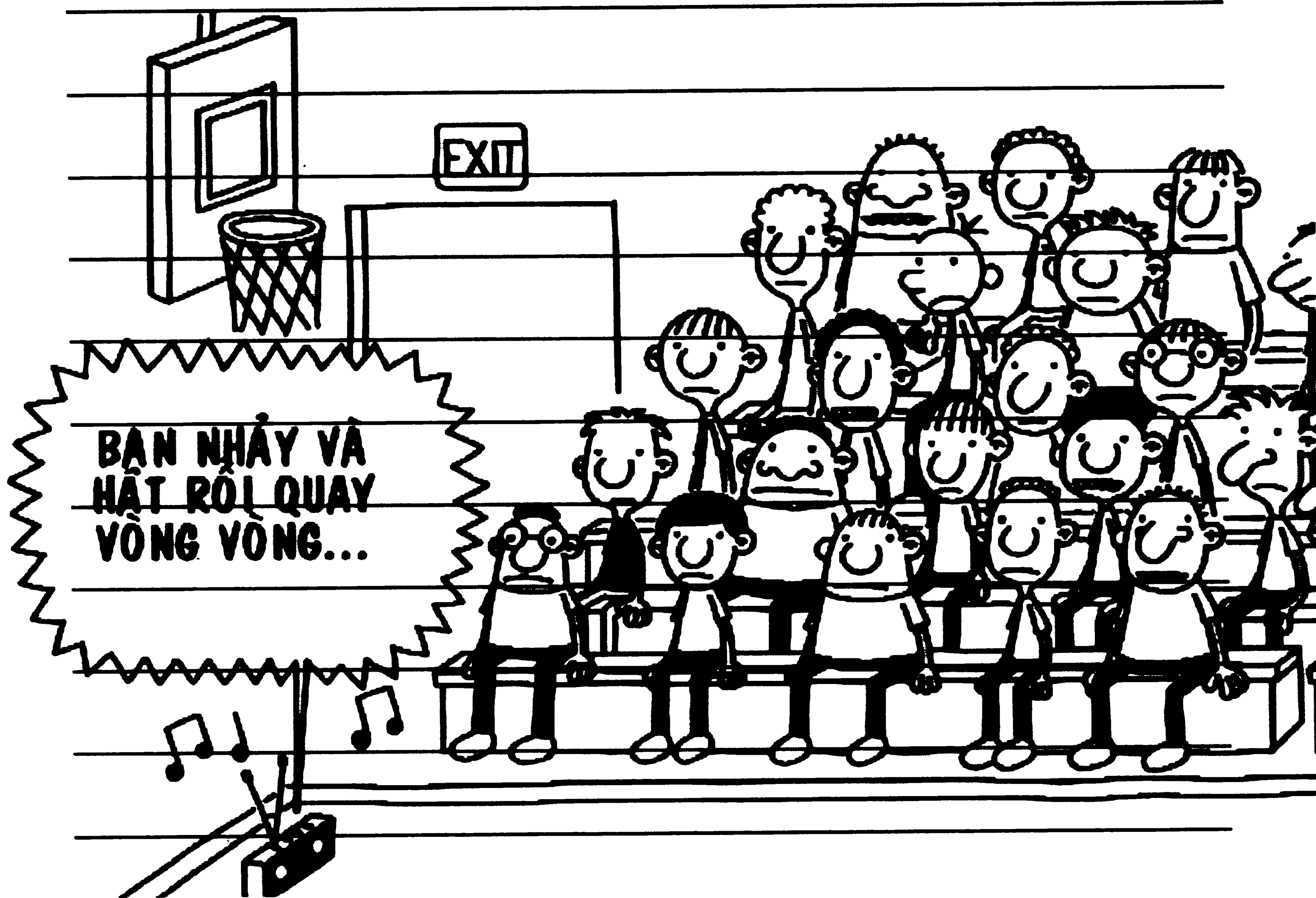
Vào khoảng 1 giờ chiều, giáo viên bắt đầu tập hợp học sinh để dẫn xuống hội trường. Nhưng ai không muốn bỏ ra 2 đô-la cho vé vào cửa thì phải đi xuống phòng của thầy Ray và ngồi yên ở đó.

Nhưng với chúng tôi việc ngồi yên trong phòng của thầy Ray và bị phạt ở lại sau giờ học về cơ bản là giống nhau.

Chúng tôi xếp hàng đi vào hội trường và ngồi ở chỗ dành cho khán giả. Tôi không biết tại sao, nhưng con

trai và con gái ngồi thành hai dãy riêng rẽ trong hội trường. Đợi cho mọi người ổn định chỗ ngồi, giáo viên bắt đầu bật nhạc. Tôi chắc chắn người chọn những bản nhạc này THẬT SỰ mù tịt về phong cách âm nhạc mà bọn trẻ bây giờ hay nghe.

Mười lăm phút đầu trôi qua, không một ai nhúc nhích. Sau đó thầy Phillips - trợ lý, và y tá Powell đi xuống giữa phòng và bắt đầu nhảy.

Tôi đoán thầy Phillips và y tá Powell nghĩ nếu HQ mở màn thì tất cả học sinh sẽ đi theo xuống và nhảy cùng

với họ. Nhưng những thứ họ đã THẬT SỰ làm được là ĐẢM BẢO chắc chắn mọi người ngồi im ở chỗ của mình.

Cuối cùng, cô Mancy, hiệu trưởng trường tôi, cầm microphone và tuyên bố. Cô YÊU CẦU những người đang ngồi trên ghế khán giả xuống nhảy, và nếu ai làm theo lời cô thì sẽ được cộng 20% vào điểm tổng kết môn thể dục.

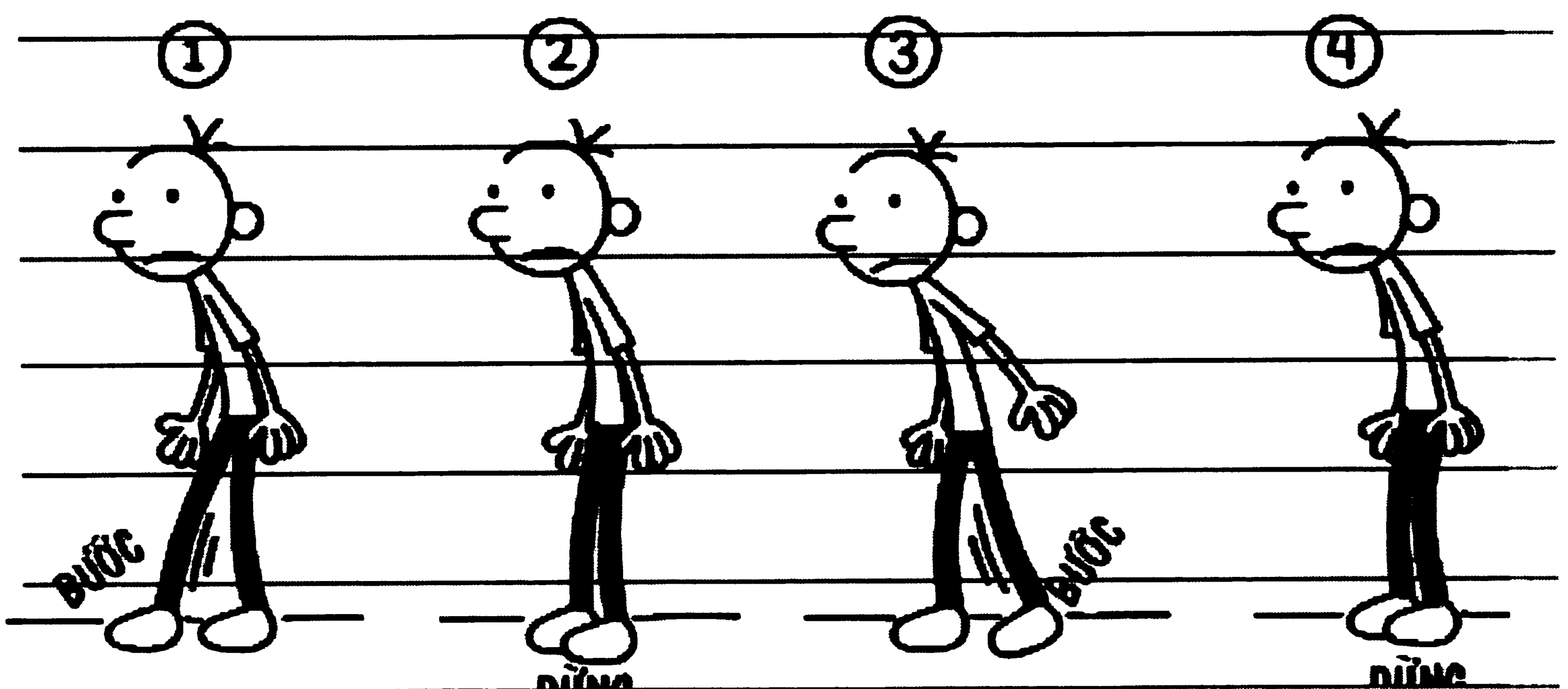
Đến lúc này tôi và vài thằng khác cố gắng lẻn xuống phòng thầy Ray, nhưng chúng tôi đã bị giáo viên đứng chặn ở lối ra tóm cổ lôi vào.

Cô Mancy không hề nói đùa về việc cộng điểm vừa này. Để chứng minh cô đã đi xung quanh cùng thầy

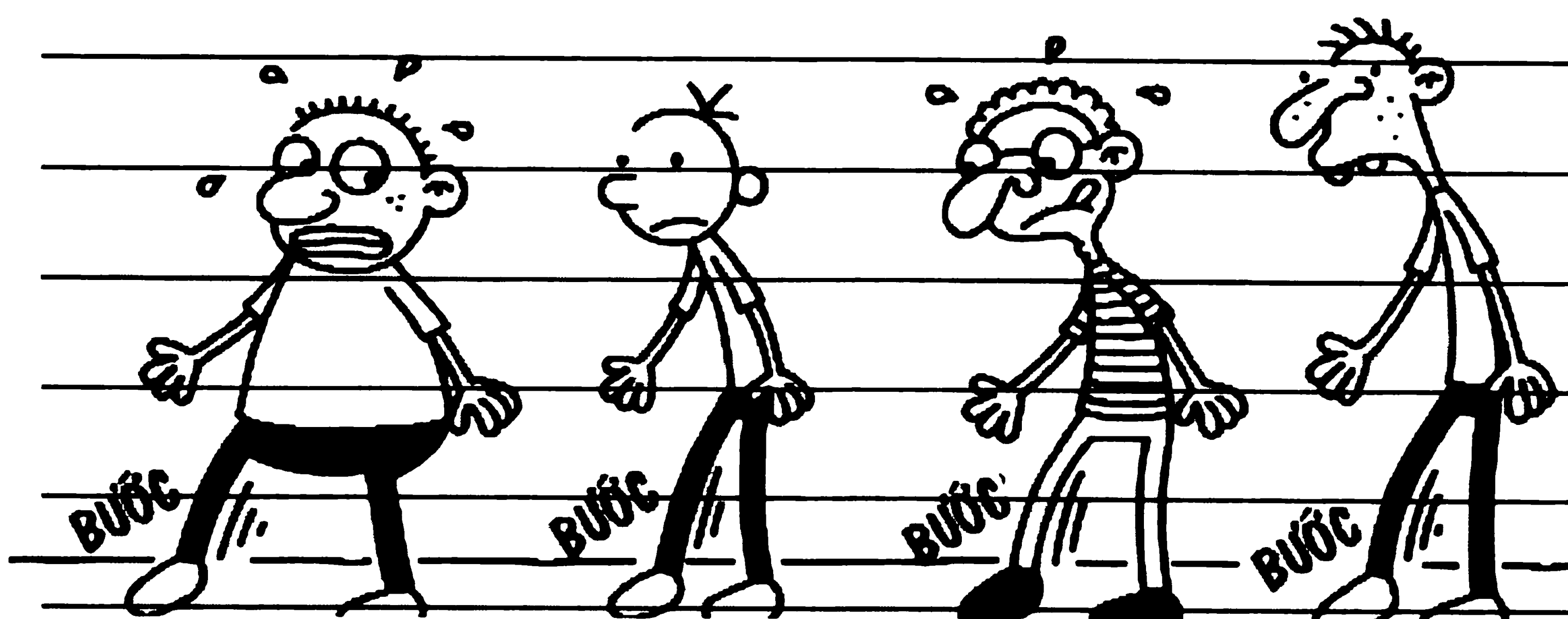
Underwood, giáo viên môn thể dục với cuốn sổ điểm trong tay.

Tôi đang ở trong vùng nguy hiểm và có nguy cơ sẽ bị trượt môn thể dục, vì vậy đây là cơ hội hiếm hoi để tôi có thể cải thiện tình hình. Nhưng tôi cũng không muốn mình trở thành tên đại ngốc trước mặt bạn bè trong lớp. Vì vậy tôi đã nghĩ ra một số bước đi đơn giản nhất, đủ tiêu chuẩn để gọi là "nhảy" nhằm thực hiện việc nhảy nhót của mình.

Thật không may, rất nhiều đứa trong lớp cũng đang lo lắng về điểm môn thể dục CỦA MÌNH. Vì vậy, khi nhìn thấy tôi biểu diễn, chúng lập tức ủa đến. Và điều tiếp theo tôi biết là tôi đã bị vây kín bởi một lũ ngốc và chúng đã đánh cắp trắng trợn bản quyền bước nhảy của tôi.

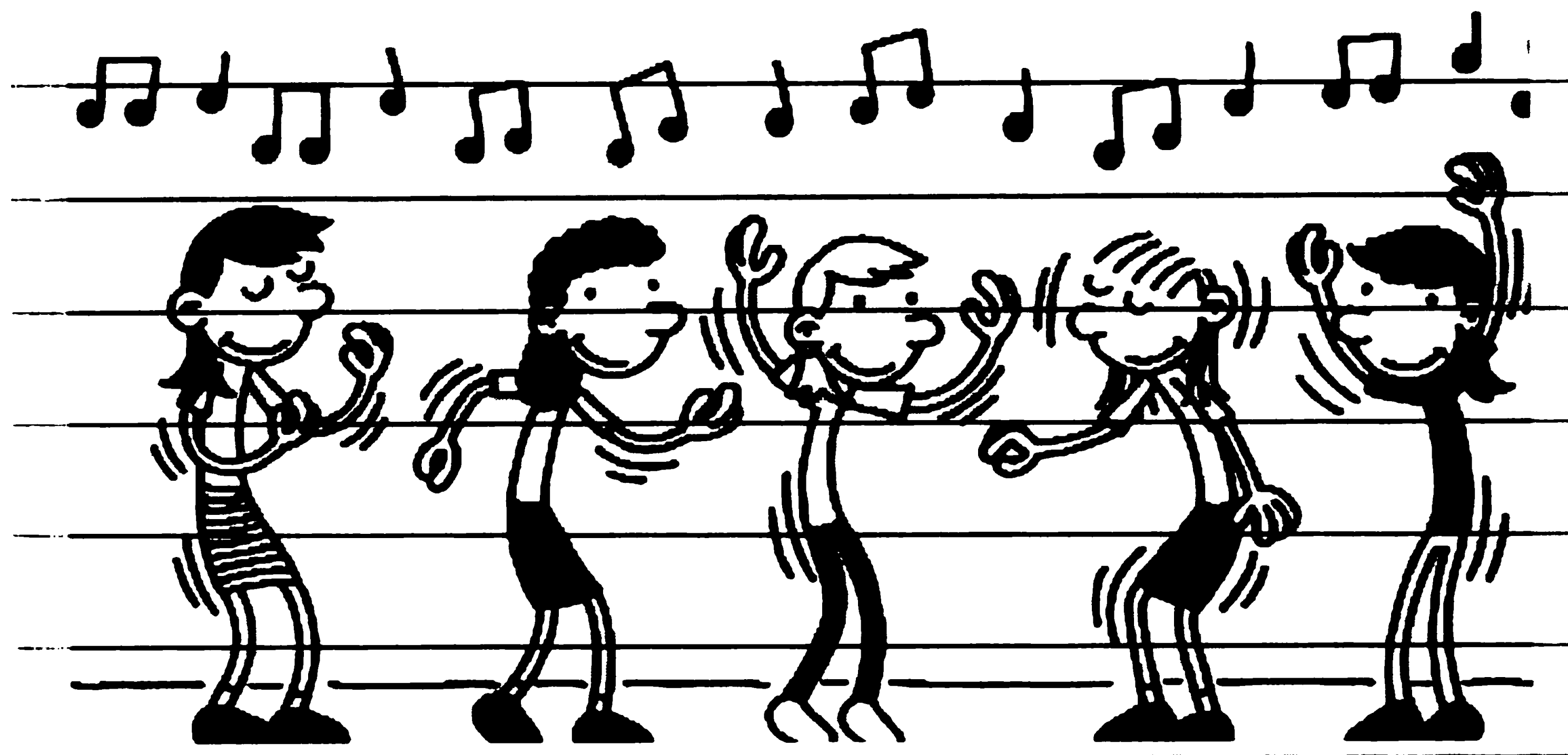

Tôi muốn tránh càng xa bọn này càng tốt nên nhìn quanh phòng tìm một khoảng trống để tôi có thể nhảy một cách thoải mái.

Đúng lúc đó tôi phát hiện Holly Hills cũng đang ở trong phòng, và tôi đã nhớ ra tại sao lúc đầu tôi lại ngại không muốn nhảy.

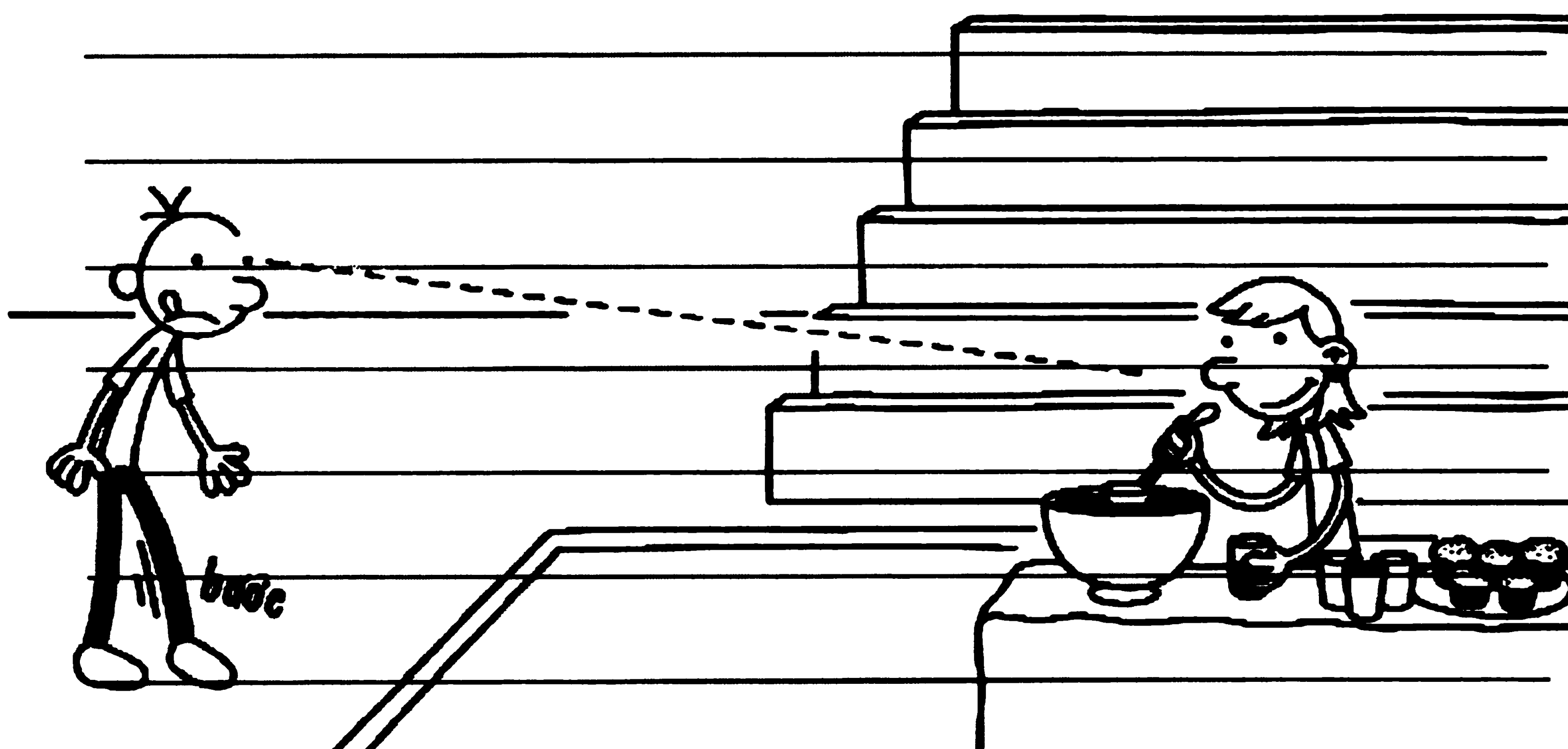
Holly đang nhảy với vài đứa bạn của cô ấy ở giữa phòng, tôi bắt đầu thực hiện bước nhảy điệu nghệ của mình để từ từ tiến gần tới chỗ họ.

Bọn con gái quây thành một nhóm, và nhảy như những vũ công chuyên nghiệp, có lẽ là chúng đã dành tất cả thời gian rảnh để xem MTV.

Khổ nỗi Holly lại đang ở giữa nhóm nhảy. Vì vậy tôi phải nhảy xung quanh bên ngoài để tìm một lối có thể đi vào trong nhưng tôi đã thực sự đầu hàng.

Cuối cùng thì Holly cũng ngừng nhảy và đi lấy đồ uống, tôi biết đây là một cơ hội lớn không thể bỏ lỡ.

Nhưng ngay khi tôi chuẩn bị tiến đến chỗ Holly và nói một câu gì đấy thật dí dỏm thì thằng Fregley đã **BẤT THÌNH LÌNH** xuất hiện phá đám.

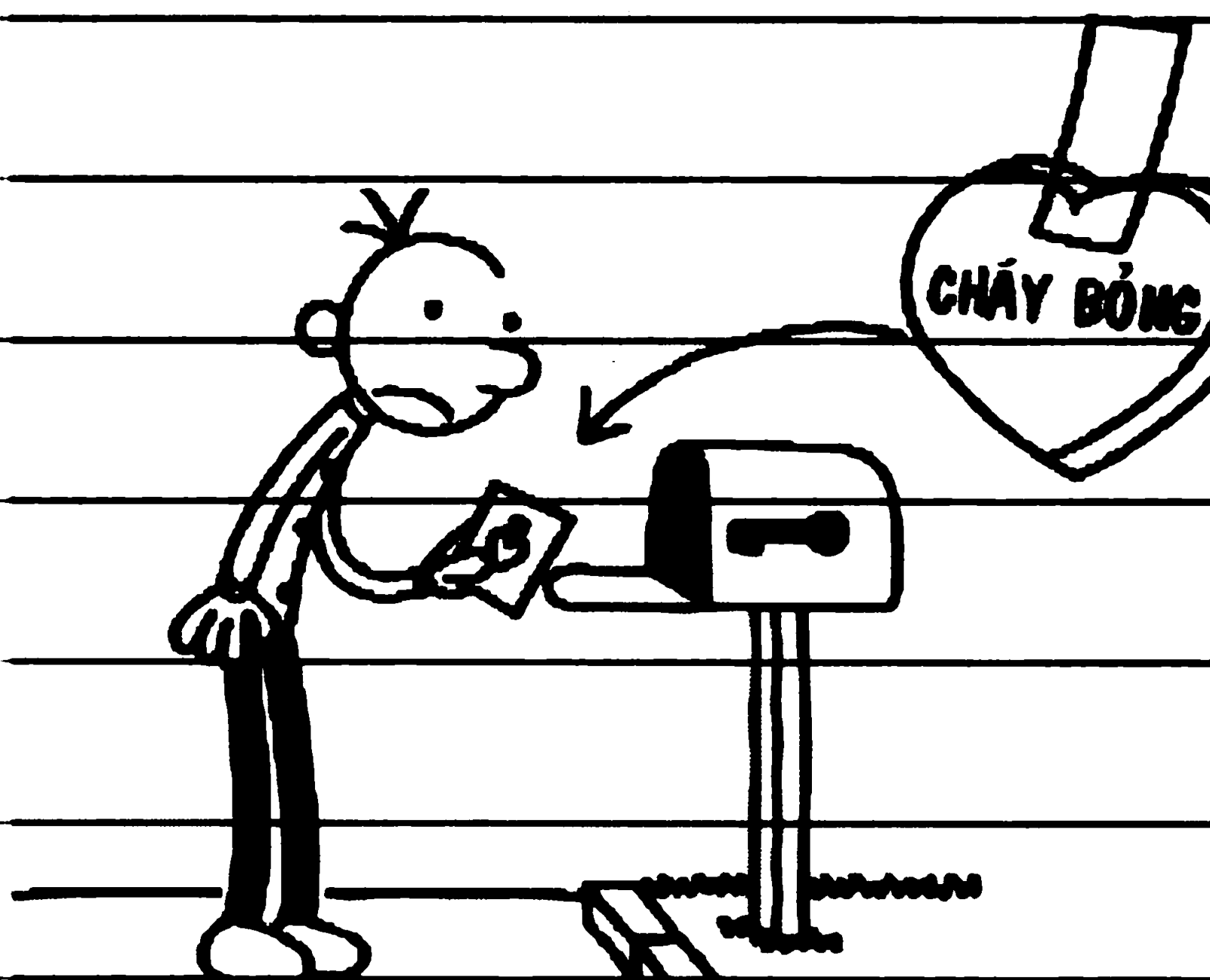

Mặt Fregley dính đầy đường màu hồng rắc trên những chiếc bánh nướng ở bàn ăn, thằng ngố này bị kích ứng với đồ ngọt và đây có thể là lý do khiến nó bị kích động như vậy. Nhưng dù thế nào tôi cũng biết chắc chắn là nó đã làm hỏng **HOÀN TOÀN** khoảnh khắc tuyệt vời giữa tôi và Holly.

Vài phút sau đó, buổi dạ hội kết thúc, và tôi đã bỏ lỡ cơ hội hiếm hoi để gây ấn tượng tốt với Holly. Tôi đi bộ về một mình sau khi tan học, vì tôi cần một khoảng thời gian cho riêng mình.

Sau bữa tối mẹ bảo tôi có một tấm thiệp Valentine ở ngoài hòm thư. Tôi hỏi mẹ tấm thiệp đó do ai tặng, mẹ chỉ nói, "một người đặc biệt nào đó." Tôi hồi hộp chạy ra hòm thư để lấy thiệp, và phải thừa nhận rằng lúc đó tôi thật sự rất vui. Tôi hy vọng nó là của Holly gửi, nhưng tôi cũng muốn nhận thiệp của ít nhất bốn hay năm bạn gái khác ở trường.

Tấm thiệp được gói cẩn thận trong một chiếc phong bì màu hồng với tên tôi được viết bay bướm trên đó. Tôi mở phong bì ra, cái mà tôi thấy là: một mẫu giấy màu với một chiếc kẹo dán lên trên, và nó là từ ROWLEY ông bạn quý hóa của tôi.

Đôi khi tôi không thật sự hiểu hết về người này!

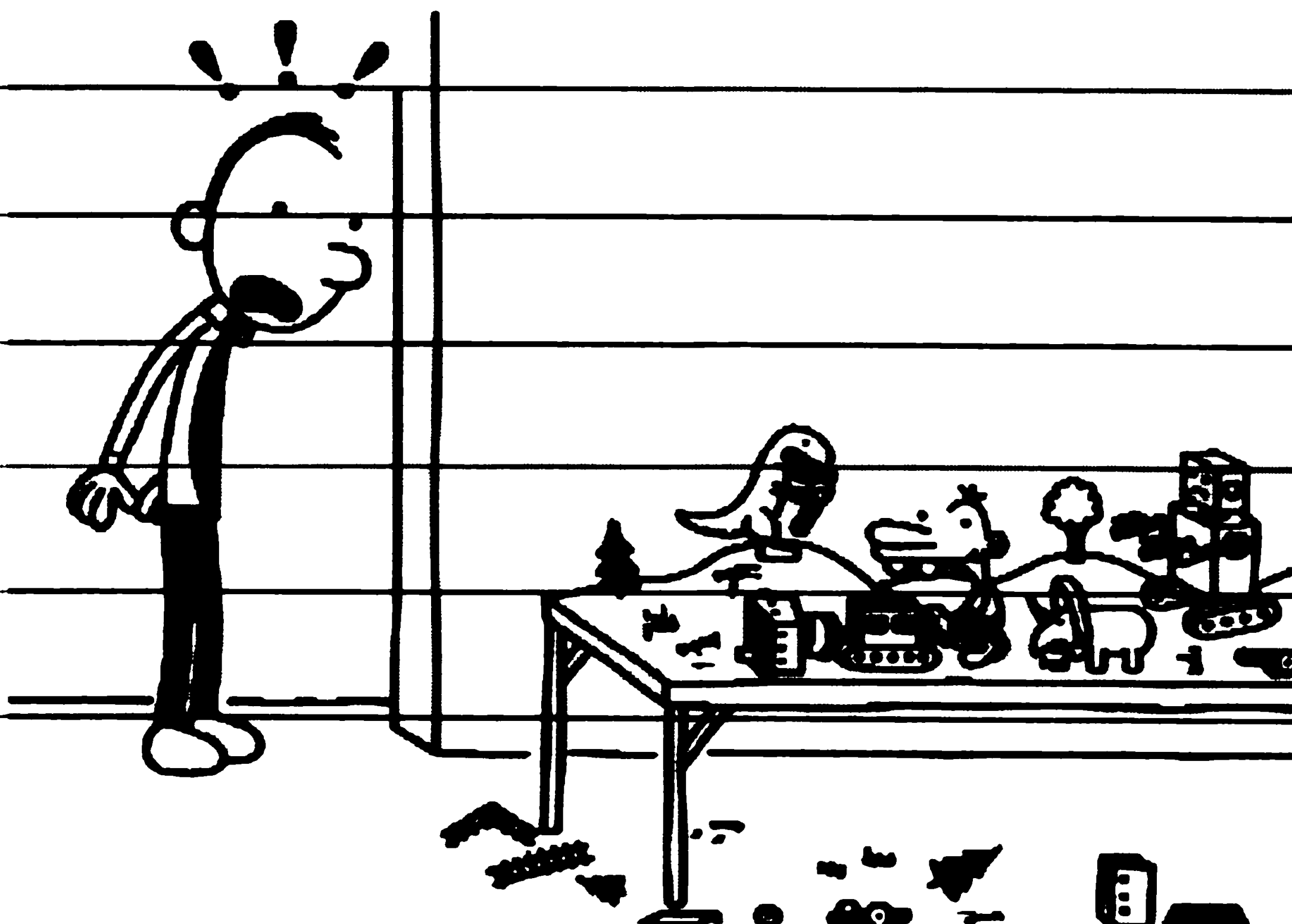
THÁNG BA

Thứ bảy

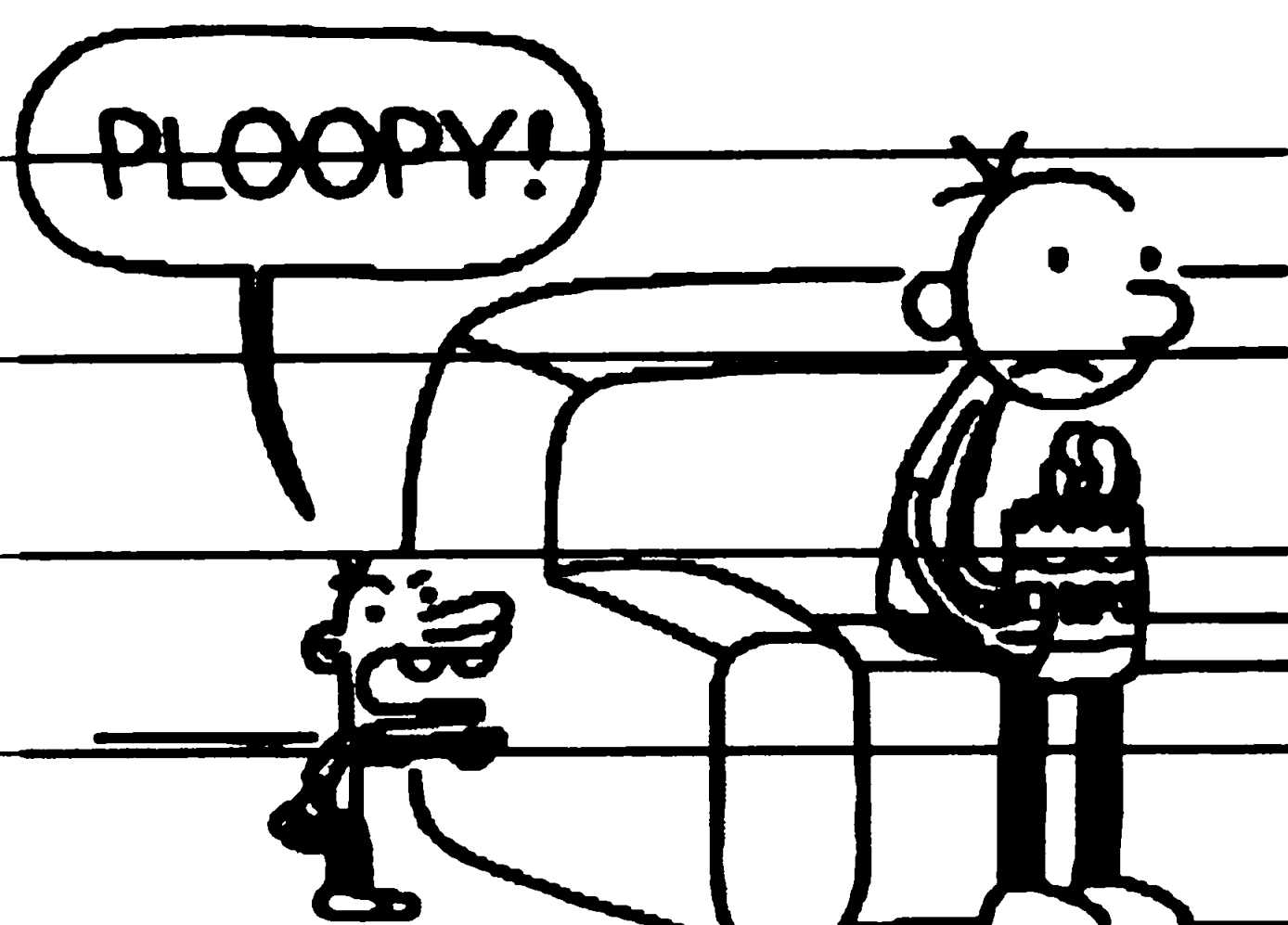
Bố nhìn thấy cái chăn "Cậu bé đáng yêu" của Manny ở trên ghế salon. Tôi đoán bố không biết đó là cái gì, nên đã quăng ngay nó vào sọt rác.

Sau đó Manny đã lục tung cả nhà để tìm cái chăn yêu quý của mình, cuối cùng bố đành phải khai thật với nó rằng bố đã lỡ vứt chiếc chăn đi rồi. Hôm qua, Manny trả đũa bố bằng cách lấy những món đồ trong mô hình chiến trường thời nội chiến của bố làm đồ chơi.

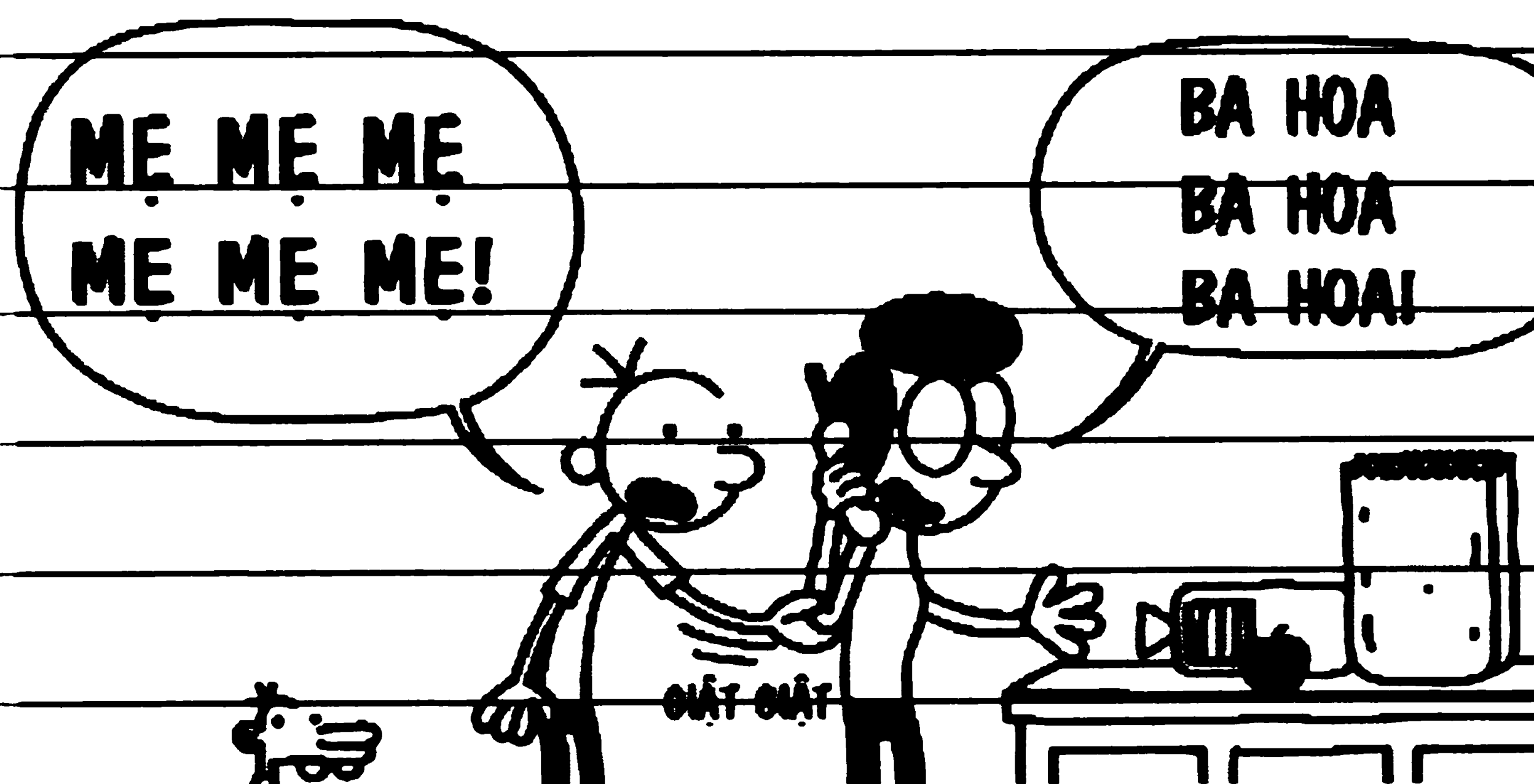

Manny còn trút giận lên đầu những người vô tội khác trong nhà. Hôm nay lúc tôi đang ngồi trên ghế sofa suy nghĩ về công việc của mình, Manny lân la tới gần và gọi tôi.

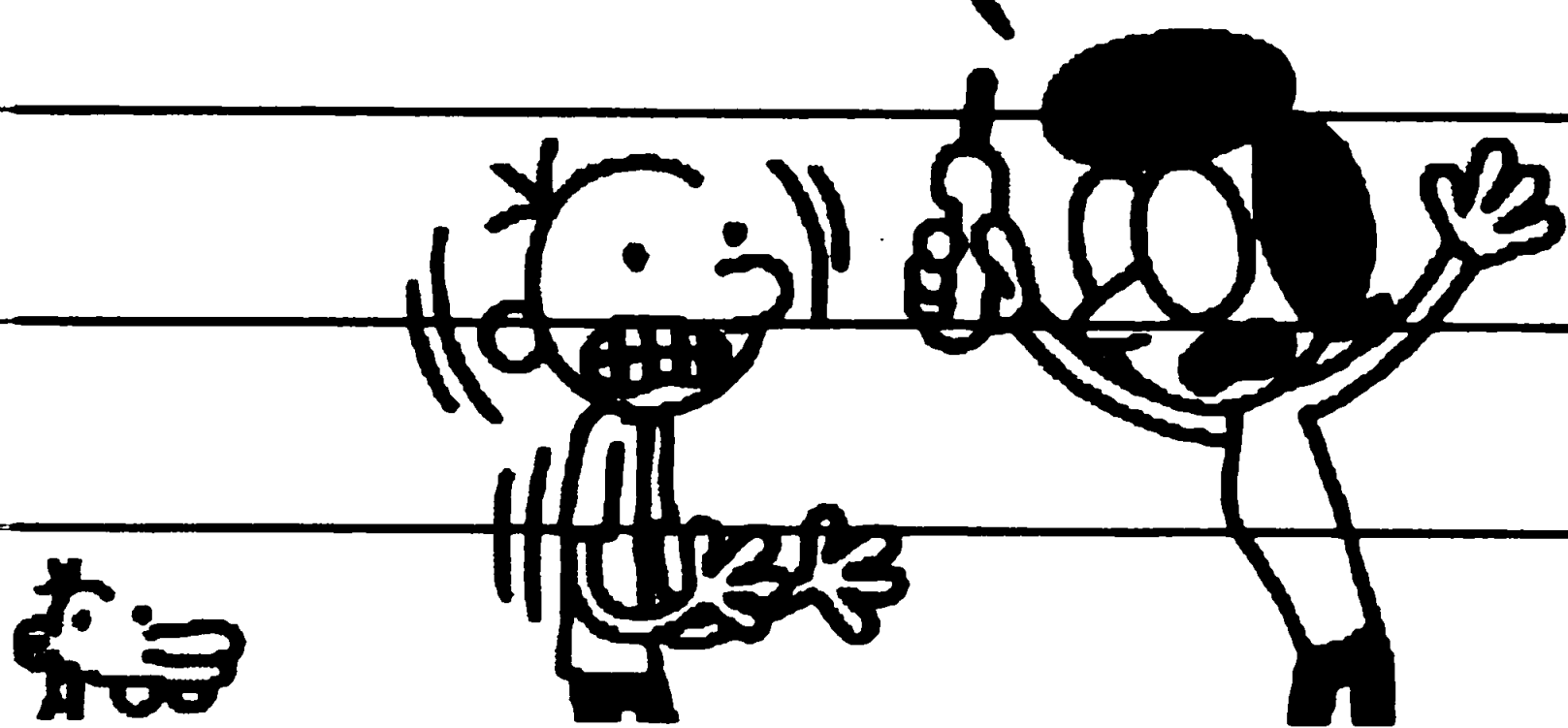
Tôi không biết chắc "Ploopy" có phải là một từ bậy bạ của bọn trẻ con hay không, nhưng tôi không thích cái âm thanh của nó. Vì vậy tôi đã đi tìm mẹ để hỏi xem MẸ có biết nghĩa của nó là gì không.

Thật không may, lúc đó mẹ lại đang bận nói chuyện điện thoại, mà một khi mẹ đã buồn chuyện thì chẳng có cách nào có thể làm mẹ chú ý đến mình hết.

Cuối cùng thì mẹ cũng dứt ra để nói chuyện với tôi trong vài giây, nhưng mẹ tỏ ra khó chịu vì tôi đã làm mẹ bị gián đoạn. Tôi nói với mẹ Manny gọi tôi là «Ploopy» và mẹ đã hỏi lại tôi.

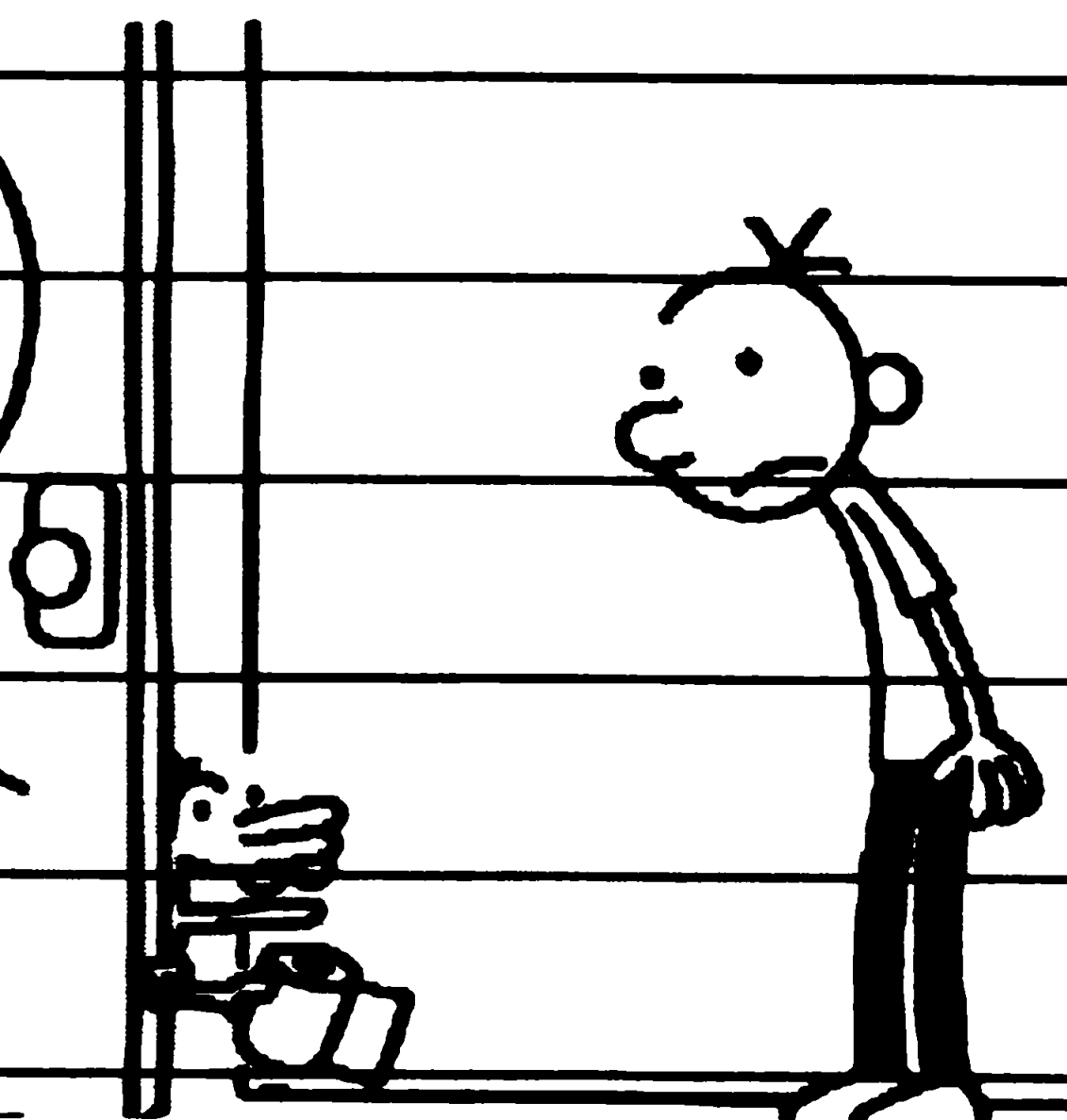
PLOOPY LÀ CÁI GÌ VẬY?

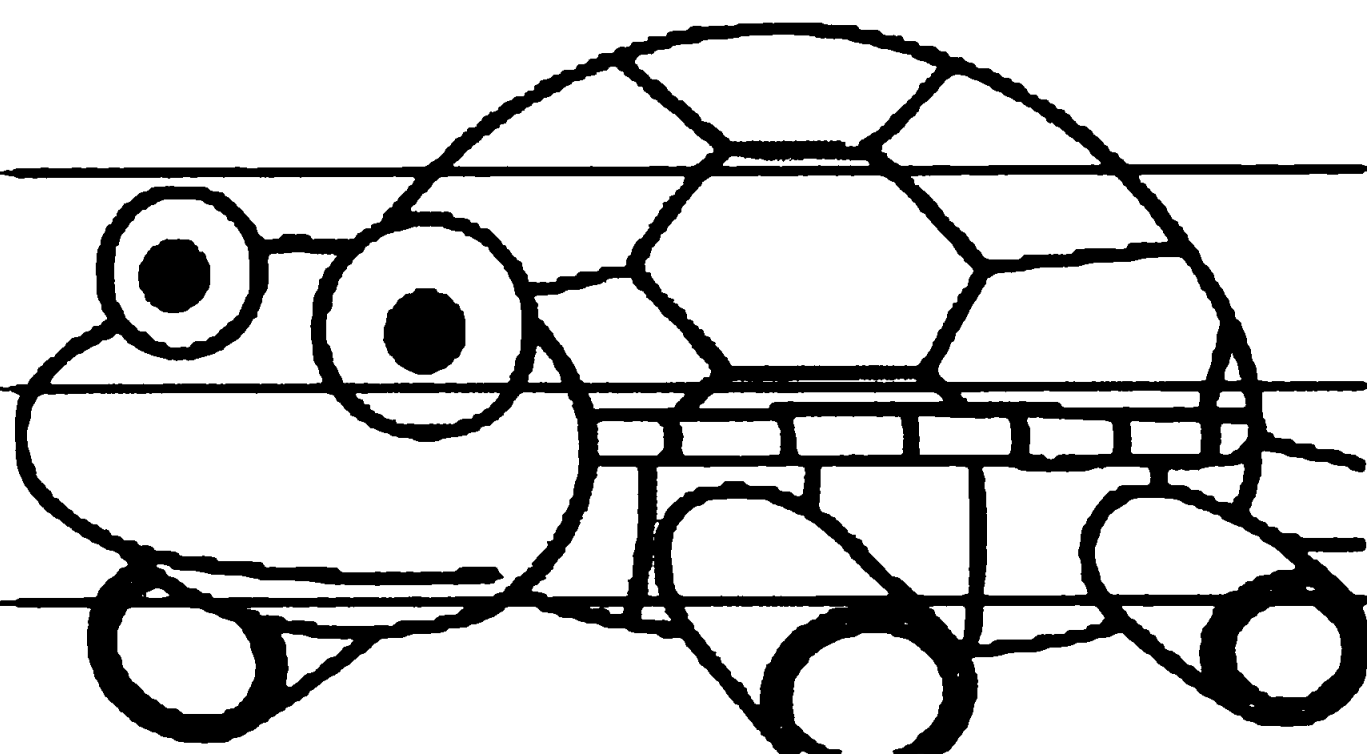
Vài giây mẹ dành cho tôi thật vô nghĩa, bởi đó chính là câu mà tôi đang cố hỏi MẸ. Tôi không có câu trả lời, nên mẹ quay lại buồn điện thoại tiếp.

Sau đó, Manny biết nó đã được bật đèn xanh để gọi tôi là Ploopy bất kể khi nào nó muốn, và nó đã leo lẻo như vậy suốt cả ngày.

**LAU CHO EM
ĐI, PLOOPY!**

Lẽ ra tôi nên biết việc mách tội của Manny sẽ chẳng đi tới đâu. Khi tôi và Rodrick còn bé, chúng tôi mách nhau nhiều đến mức làm mẹ phát điên. Vì vậy mẹ đã mua một thứ gọi là Con Rùa Ba Hoa để giải quyết vấn đề này.

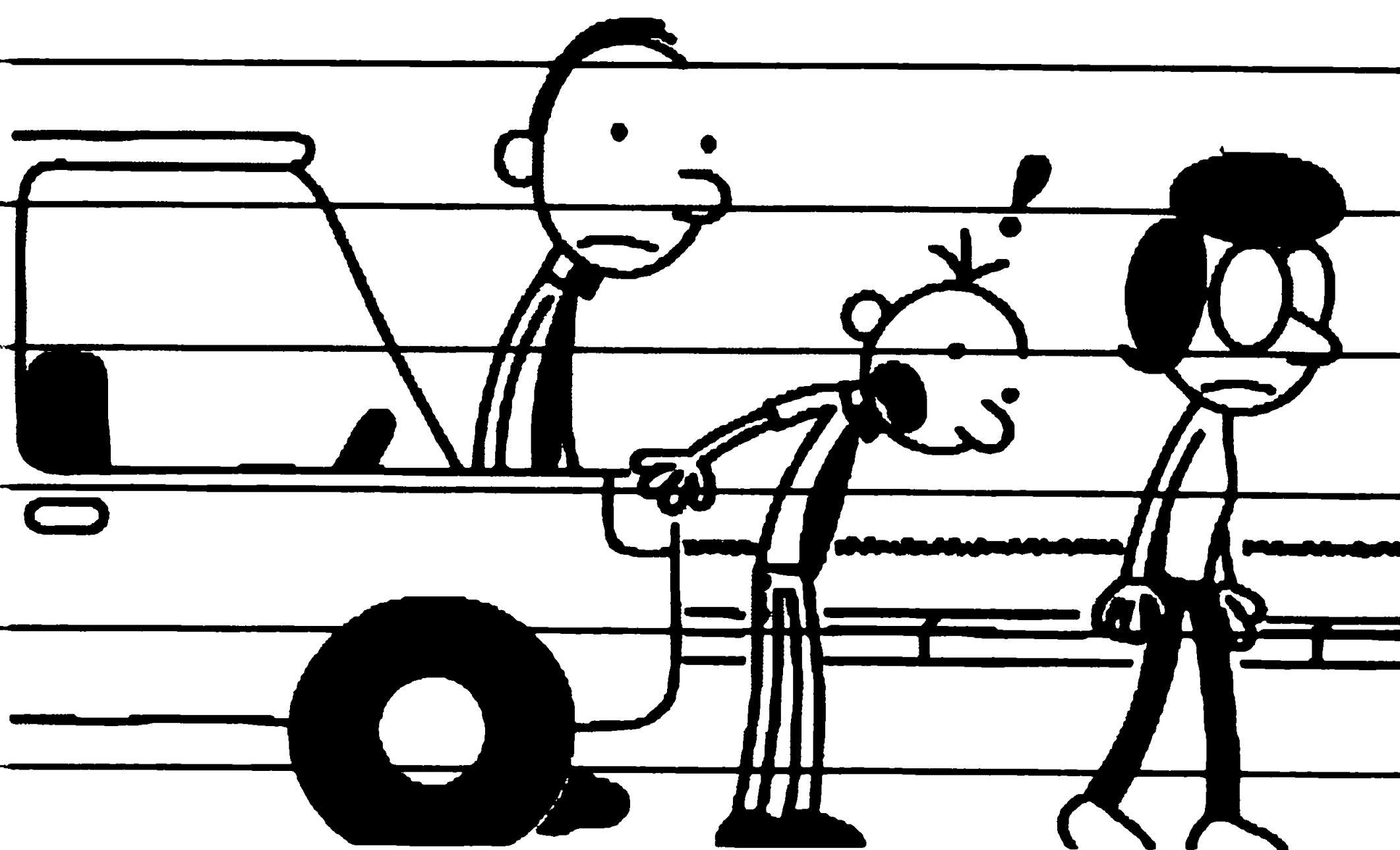
Mẹ nghĩ ra ý tưởng về Con Rùa Ba Hoa khi mẹ dạy ở trường mẫu giáo. Có nghĩa là bất cứ khi nào tôi và Rodrick cãi nhau, thay vì mách mẹ, chúng tôi sẽ nói cho Con Rùa Ba Hoa. Nhưng Con Rùa Ba Hoa chỉ thật sự TUYỆT VỜI với Rodrick, còn đối với tôi nó chẳng có ý nghĩa gì cả.

RÙA BA HOA, RODRICK
ĐÃ ĂN TRỘM HẾT TIỀN
TRONG CON LỢN TIẾT KIỆM
CỦA TÔI RỒI.

Lễ phục sinh

Hôm nay, lúc ngồi trên ô tô đi đến nhà thờ, tôi cảm giác như mình đã đặt mông trúng cái gì đó dính dính. Khi ra khỏi xe, tôi quay lại và nhìn xuống thì than ôi sôc ôla dính ở khắp đất quần.

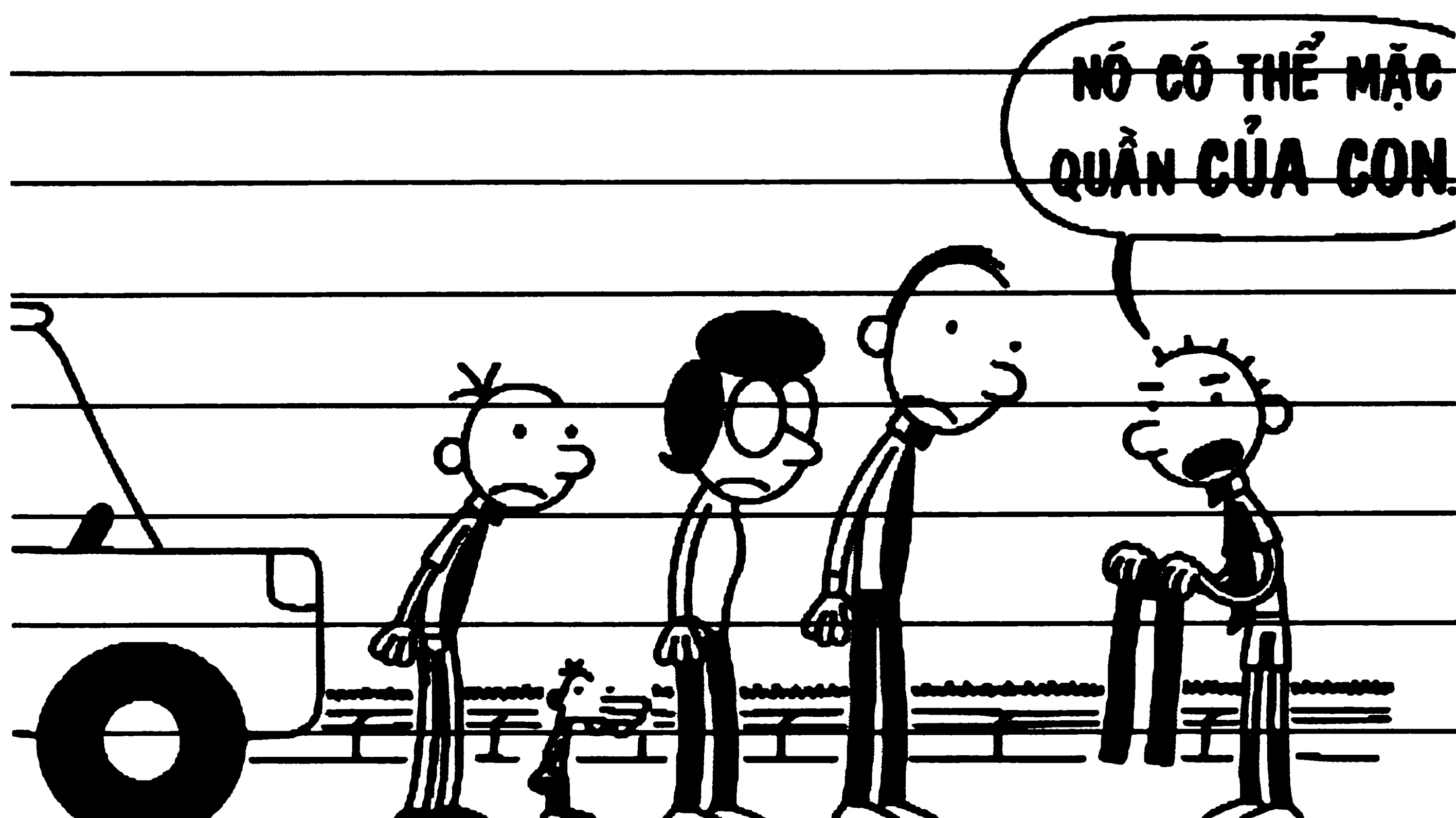

Manny mang theo một chiếc kẹo hình con thỏ lên ô tô, và chắc hẳn tôi đã ngồi lên cái tai hay một bộ phận nào đó.

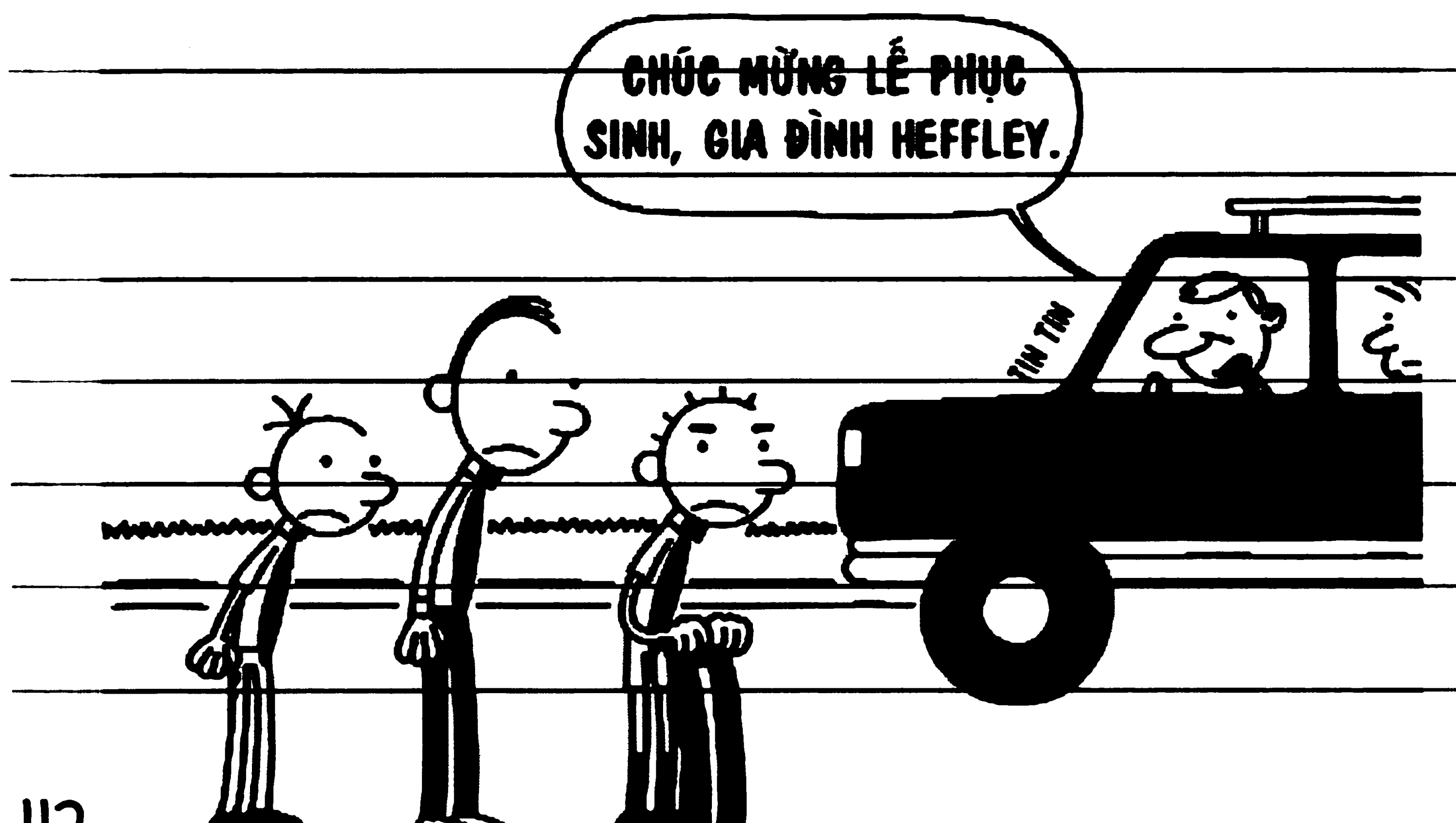
Mẹ muốn cả nhà đến nhà thờ sớm để chúng tôi có được một chỗ ngồi tốt, nhưng tôi bảo với mẹ là tôi sẽ KHÔNG BAO GIỜ vào trong đó với bộ dạng như thế này.

Tôi biết Holly Hills và gia đình cô ấy có thể đã ở trong nhà thờ, và tôi thật sự không muốn cô nàng phải băn khoăn liệu có phải tôi ị đùn ra quần hay không.

Mẹ nói không thể bỏ qua được buổi Lễ Phục Sinh ở nhà thờ, và hai mẹ con đã tranh cãi một hồi. Sau đó Rodrick đưa ra giải pháp giàn hòa CỦA ANH TA.

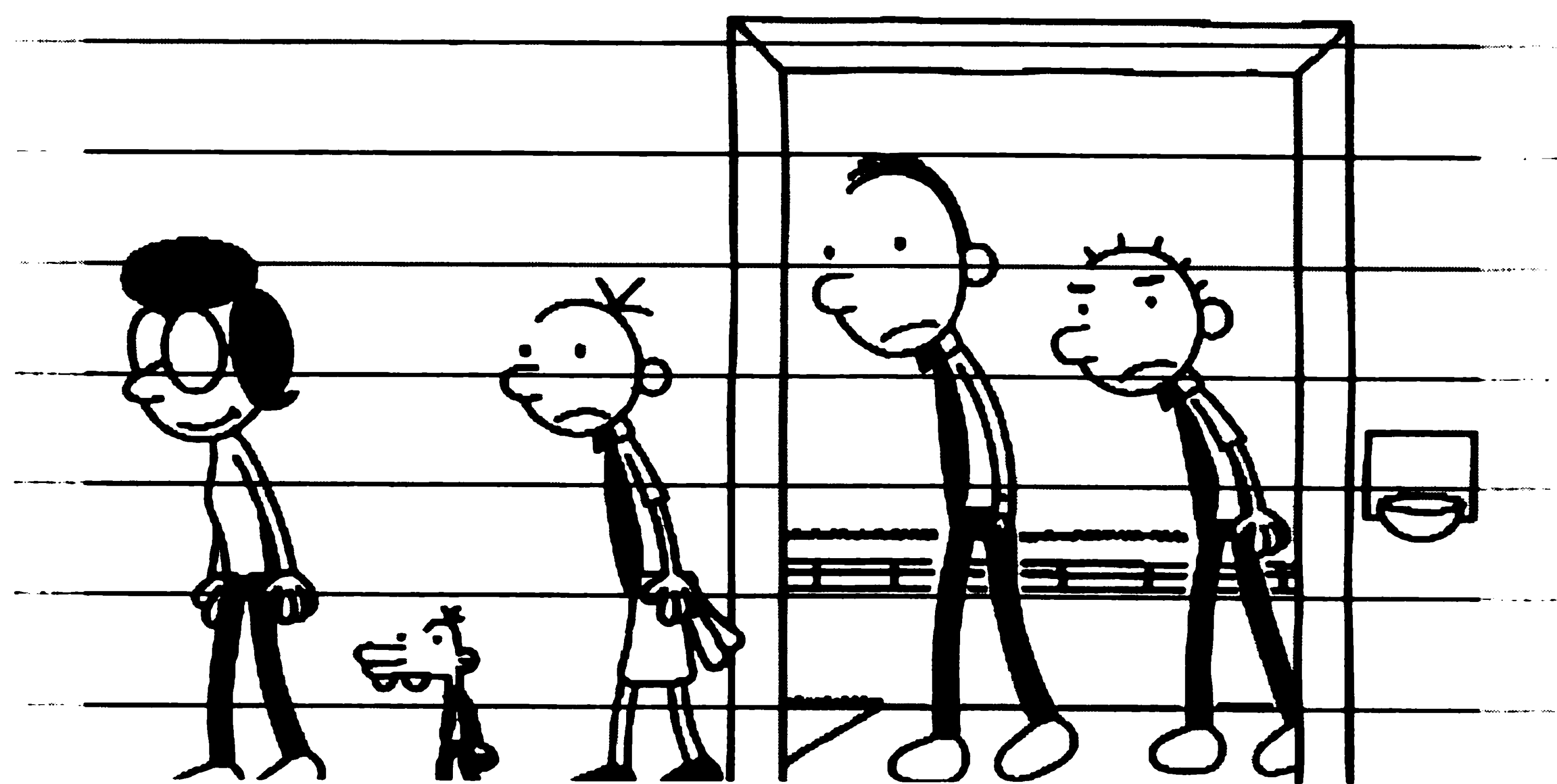

Rodrick biết lễ Phục Sinh ở nhà thờ luôn kéo dài ít nhất là hai tiếng đồng hồ, vì vậy anh ta đã tìm ra một cách hợp lý để không phải tham dự buổi lễ tẻ ngắt ấy. Nhưng đúng lúc đó, Sếp của bố và gia đình ông ấy đã dừng lại ngay cạnh chỗ chúng tôi đậu xe.

Mẹ bắt Rodrick mặc lại quần, rồi mẹ đưa cho tôi chiếc áo khoác rộng thùng thình của mẹ để tôi quấn xung quanh thắt lưng.

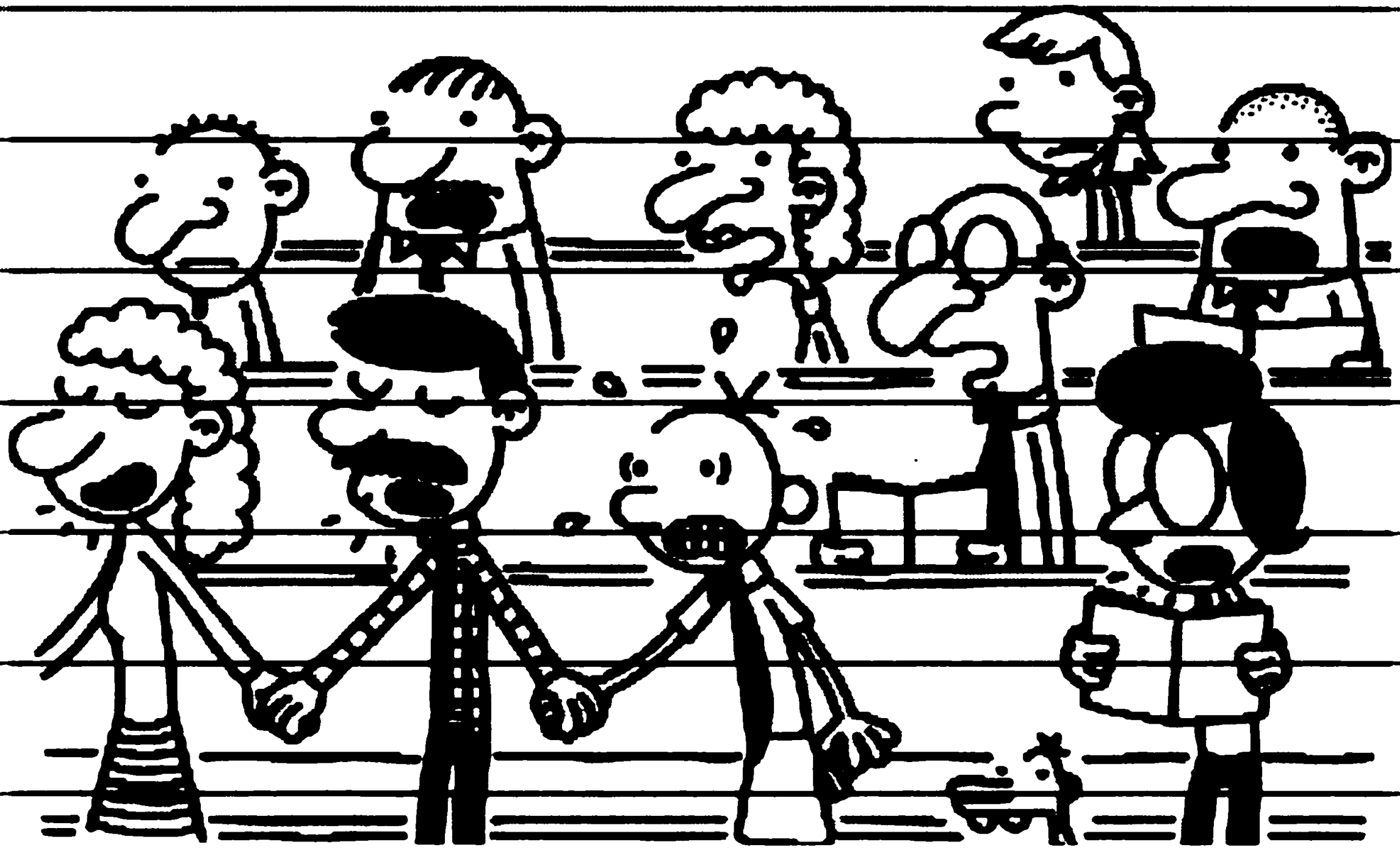
Tôi không biết cái nào sẽ tệ hơn: mặc chiếc quần với sôcôla dính đầy trên mông hay là quấn chiếc áo phục sinh đỏ choét của mẹ quanh người.

Nhà thờ đã rất đông. Chỉ còn một chỗ trống duy nhất bên cạnh gia đình chú Joe đang ngồi, vì thế tôi đành phải ngồi cạnh họ.

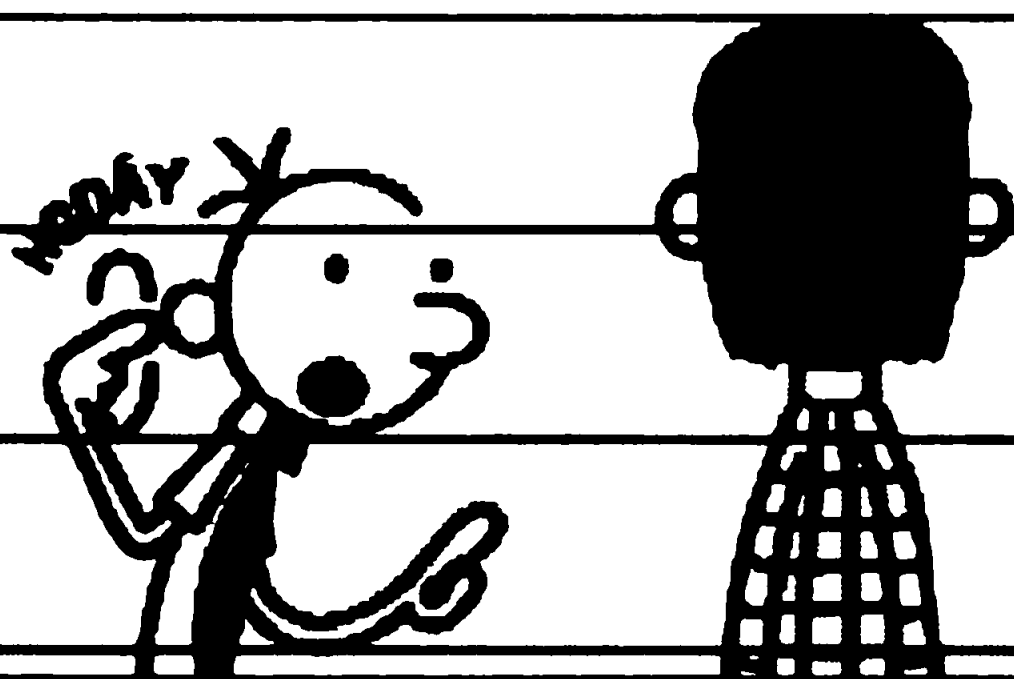
Tôi nhìn quanh, và thấy Holly Hills cùng gia đình cô ấy đang ngồi sau tôi ba dãy ghế. Tôi chắc chắn Holly Hills không thể nhìn thấy tôi đang mặc cái gì từ thắt lưng trở xuống, vì vậy tôi cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Ngay khi tiếng nhạc vang lên, chú Joe tóm lấy tay tôi và tay vợ chú ấy rồi bắt đầu hát.

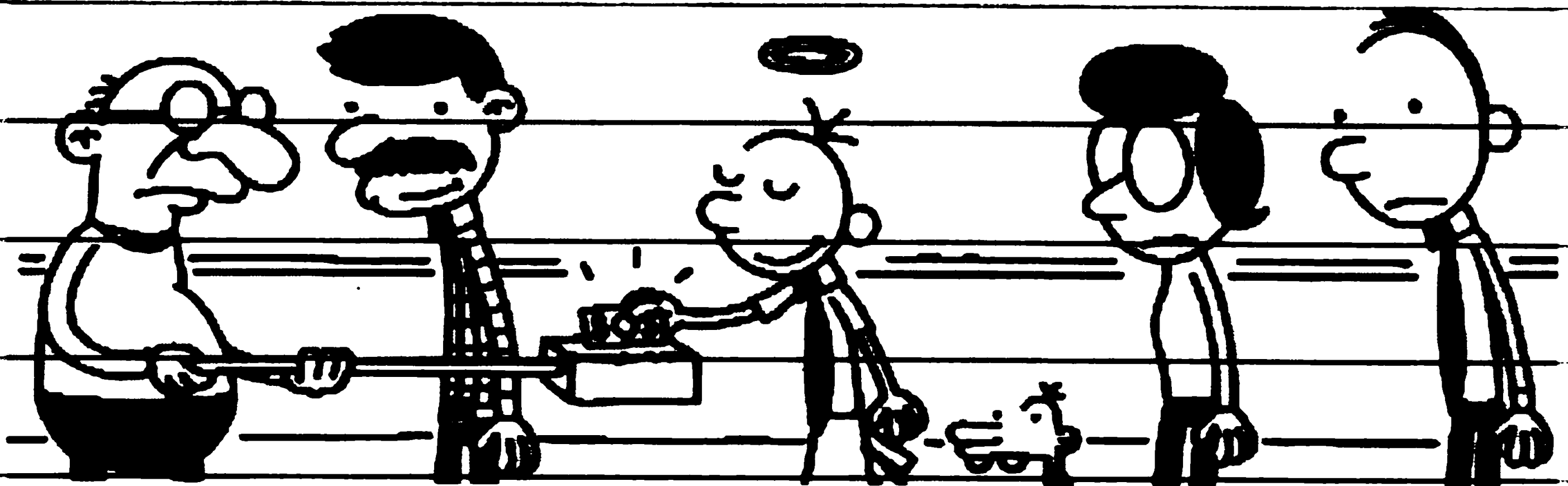
Tôi đã cố gắng để thoát khỏi tình huống oái oăm này một vài lần, nhưng chú Joe cứ xiết chặt lấy tay tôi như gọng kìm vậy. Bài hát chỉ dài khoảng một phút, nhưng đối với tôi nó như kéo dài đến ba mươi phút vậy.

Sau khi bài hát kết thúc, tôi quay lại phía sau rồi chỉ vào chú Joe để ra hiệu cho mọi người biết rằng tôi không đồng tình tý nào với cái trò nắm tay nắm chân sến sẩm này.

Ở giữa nhà thờ, họ đang chuyền tay nhau một cái hộp để mọi người quyên góp tiền ủng hộ người nghèo.

Tôi không có lấy một xu dính túi, vì vậy tôi đã nói thầm với mẹ để hỏi xem liệu mẹ có thể cho tôi một đô-la không. Khi chiếc hộp đến chỗ mình, tôi đã cố tình tạo sự chú ý khi bỏ một đô-la vào hộp để Holly có thể thấy tôi hào phóng thế nào.

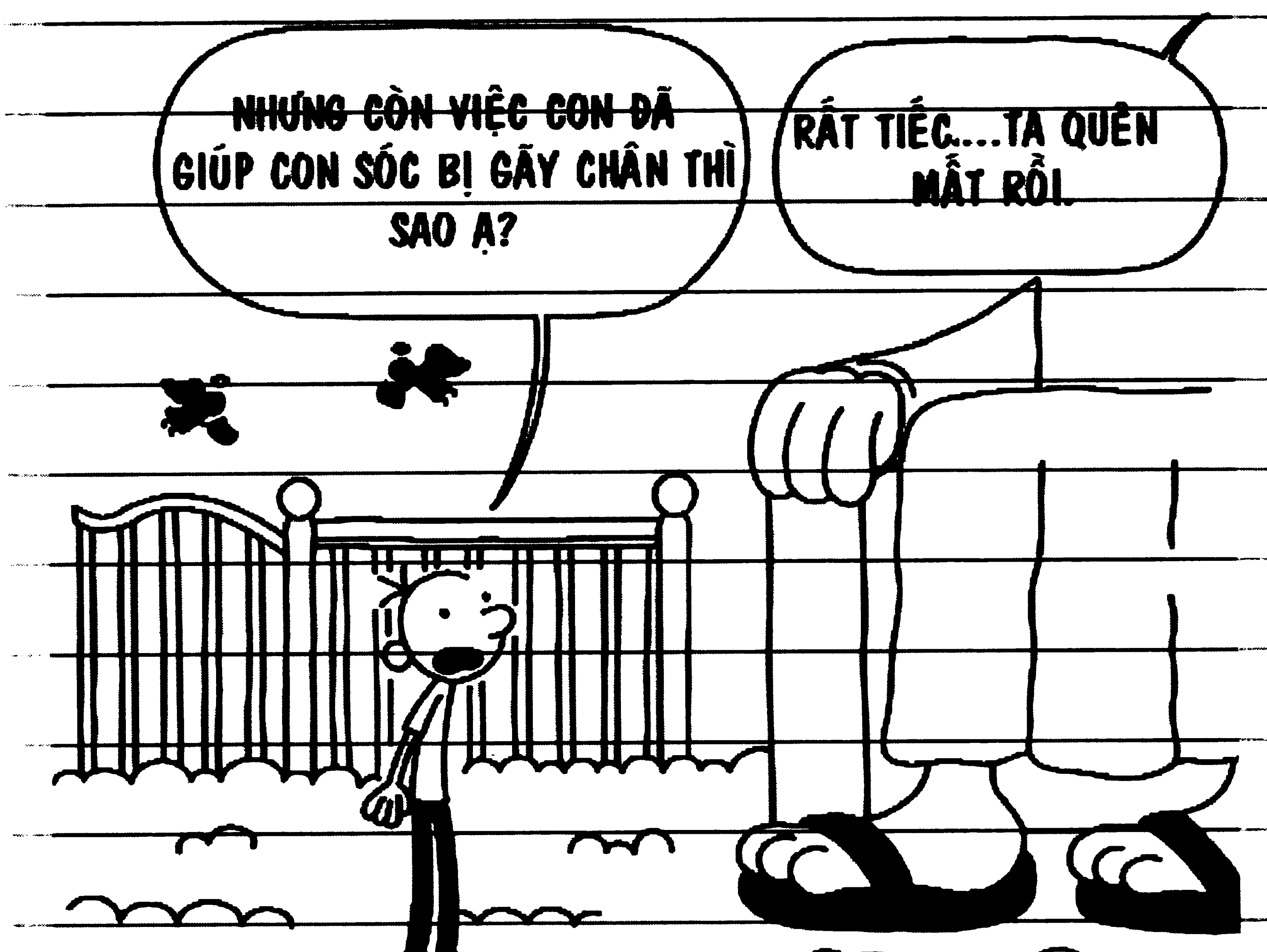
Nhưng khi tôi vừa bỏ tiền vào hộp, tôi đã nhận ra là mẹ đưa cho tôi HAI MƯƠI chứ không phải là một đô-la. Tôi tìm mọi cách tóm lấy chiếc hộp để lấy lại tiền thừa, nhưng đã quá muộn.

Tôi tự an ủi mình rằng, tôi sẽ có vài chỗ tốt ở trên thiên đường nhờ sự hào phóng bất đắc dĩ ĐÓ.

Tôi nghe nói là khi làm việc tốt, thì nên giữ nó cho riêng

mình thôi, nhưng có vẻ như TÔI đã không thật sự hiểu điều này cho lắm.

Bởi vì nếu tôi giấu giếm những việc làm tốt của mình, chắc chắn rằng tôi sẽ thấy hối tiếc ngay sau đó.

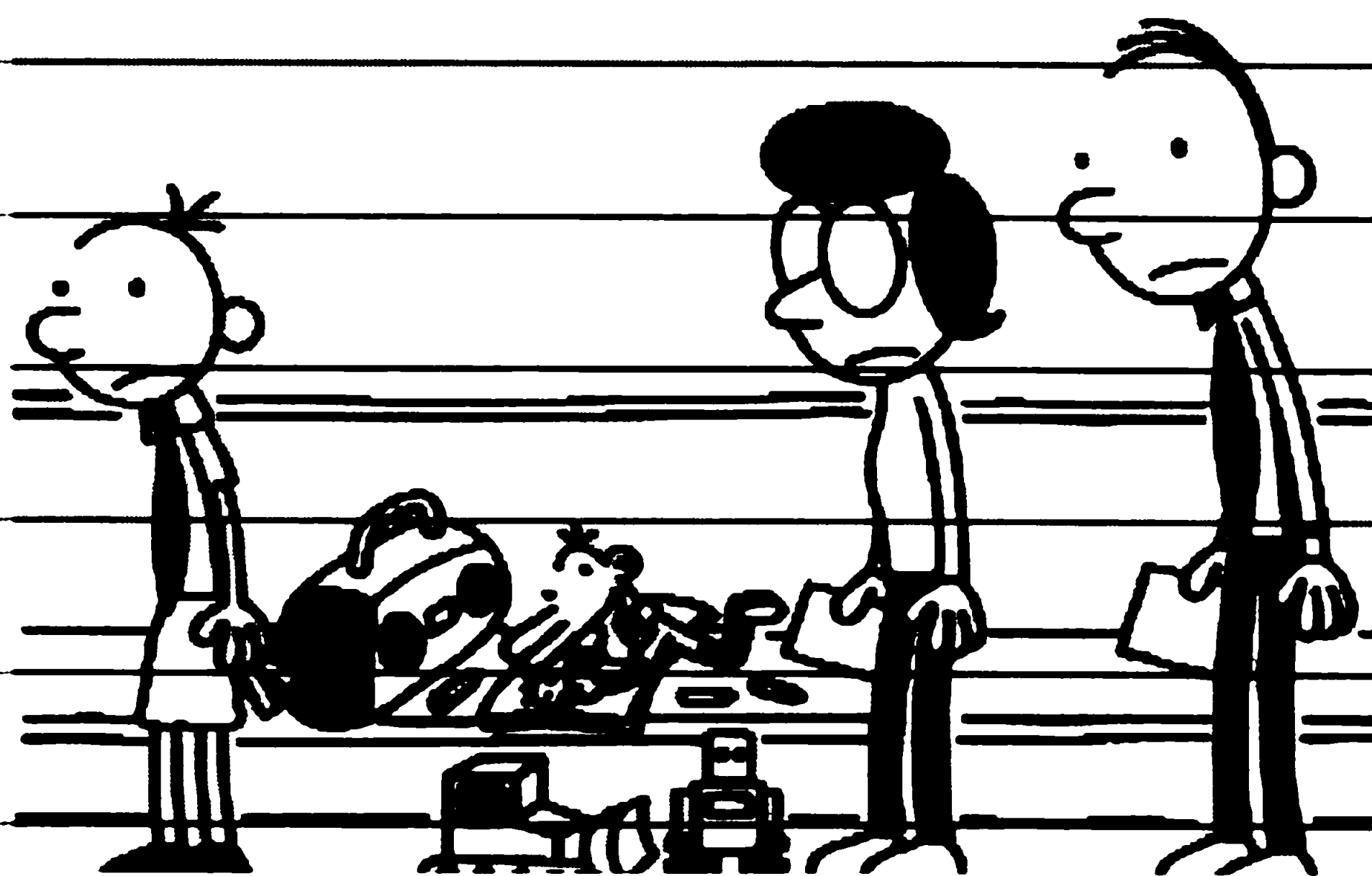

Như tôi đã nói, buổi lễ Phục Sinh luôn kéo dài LÊ THÊ. Có bài hát dài đến gần năm phút, nên tôi bắt đầu tìm một cách nào đó để tiêu khiển.

Cách Rodrick tạo công ăn việc làm cho mình lúc rỗi rảnh là bóc vẩy vết thương ở mu bàn tay của anh ta, cái

vết thương mà anh ta không bao giờ để nó lành, nhưng tôi thật sự không thích thú với trò này lắm.

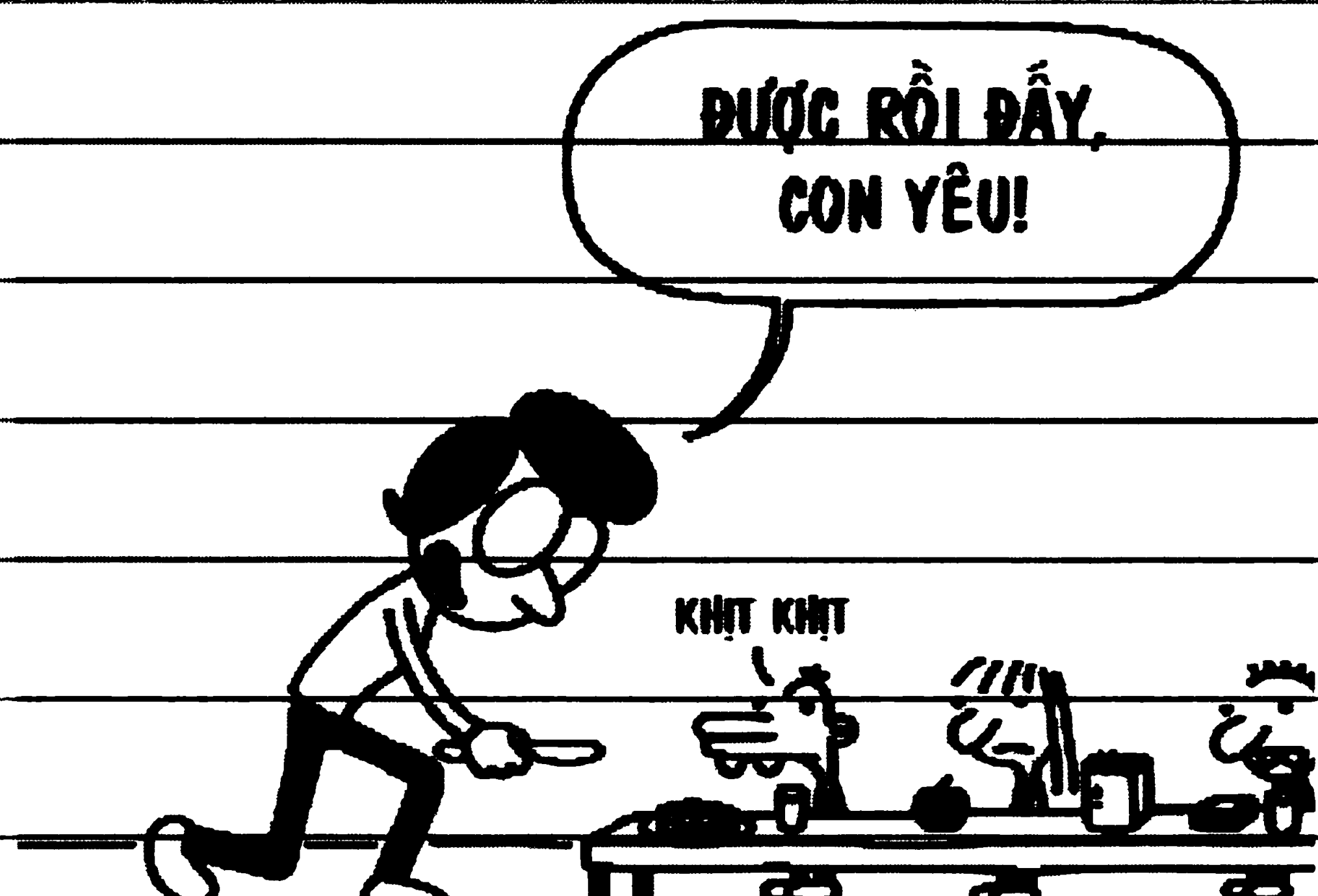
Manny thì lại KHÔNG hề cảm thấy buồn tẻ khi ở nhà thờ. Bố mẹ cho phép nó mang theo tất cả các loại đồ chơi để nó giải trí trong suốt buổi lễ. Tin tôi đi, bố mẹ không bao giờ để tôi mang bất cứ thứ gì đến nhà thờ khi tôi bằng tuổi nó.

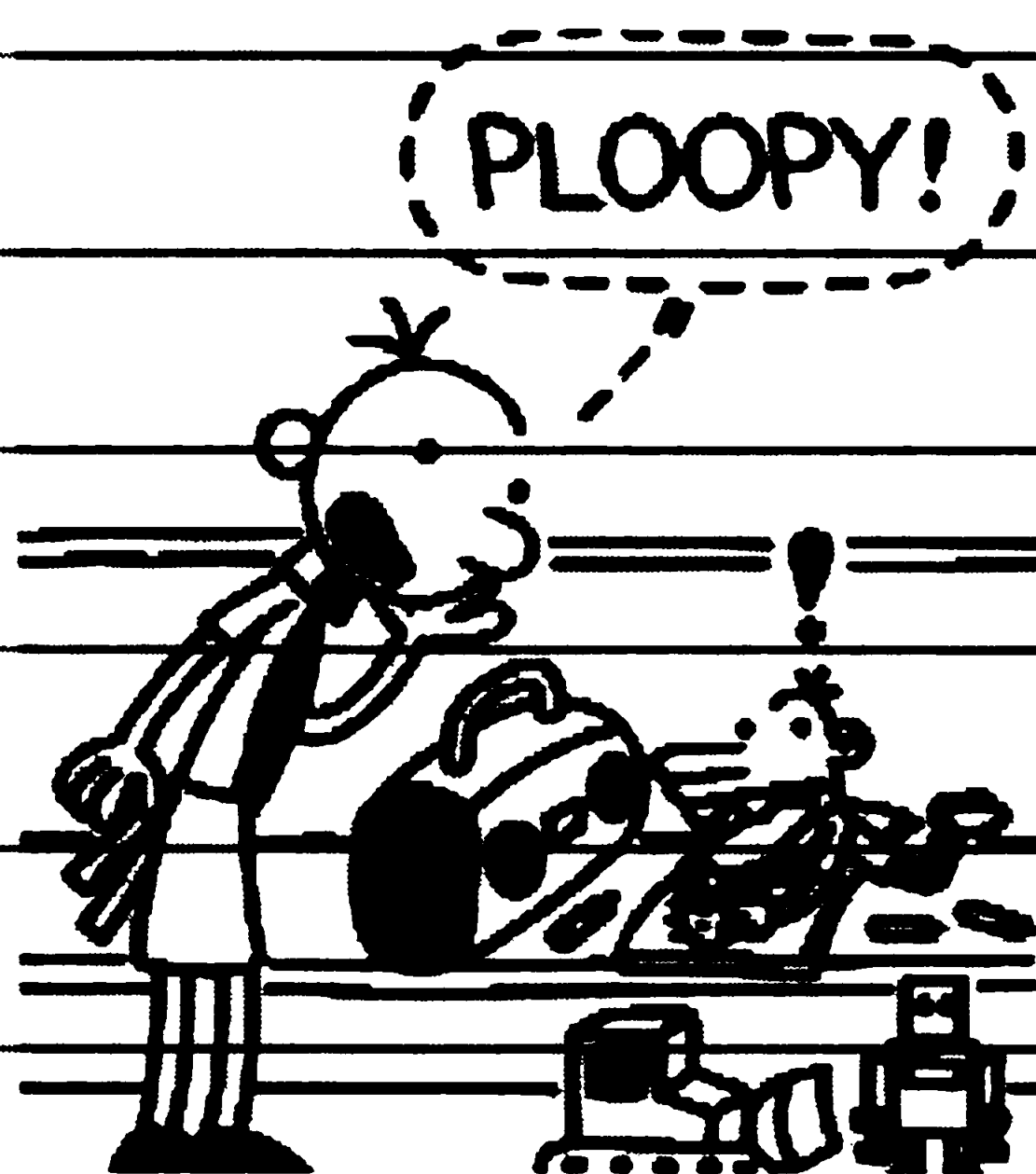
Bố mẹ LUÔN LUÔN đặc biệt chăm sóc cho cục cưng Manny cứ như nó là một kho báu không bằng, tôi sẽ đưa ra vài dẫn chứng chứng minh điều đó. Tuần trước ở lớp mẫu giáo, khi Manny mở hộp đựng đồ ăn trưa, chiếc bánh sandwich chỉ cắt thành Hai chứ không phải là BỐN như mọi khi.

Manny đã nổi cơn tam bành khiến cô giáo phải gọi mẹ tôi trường. Vì vậy mẹ phải bỏ dở công việc và lái xe tới

tận trường của Manny chỉ để cắt chiếc bánh thành bốn miếng.

Tôi đã nghĩ về điều đó trong buổi lễ ở nhà thờ, và thật tình cờ một ý tưởng hay ho đã nảy ra trong đầu tôi. Tôi ngả người về phía Manny thì thào vào tai nó.

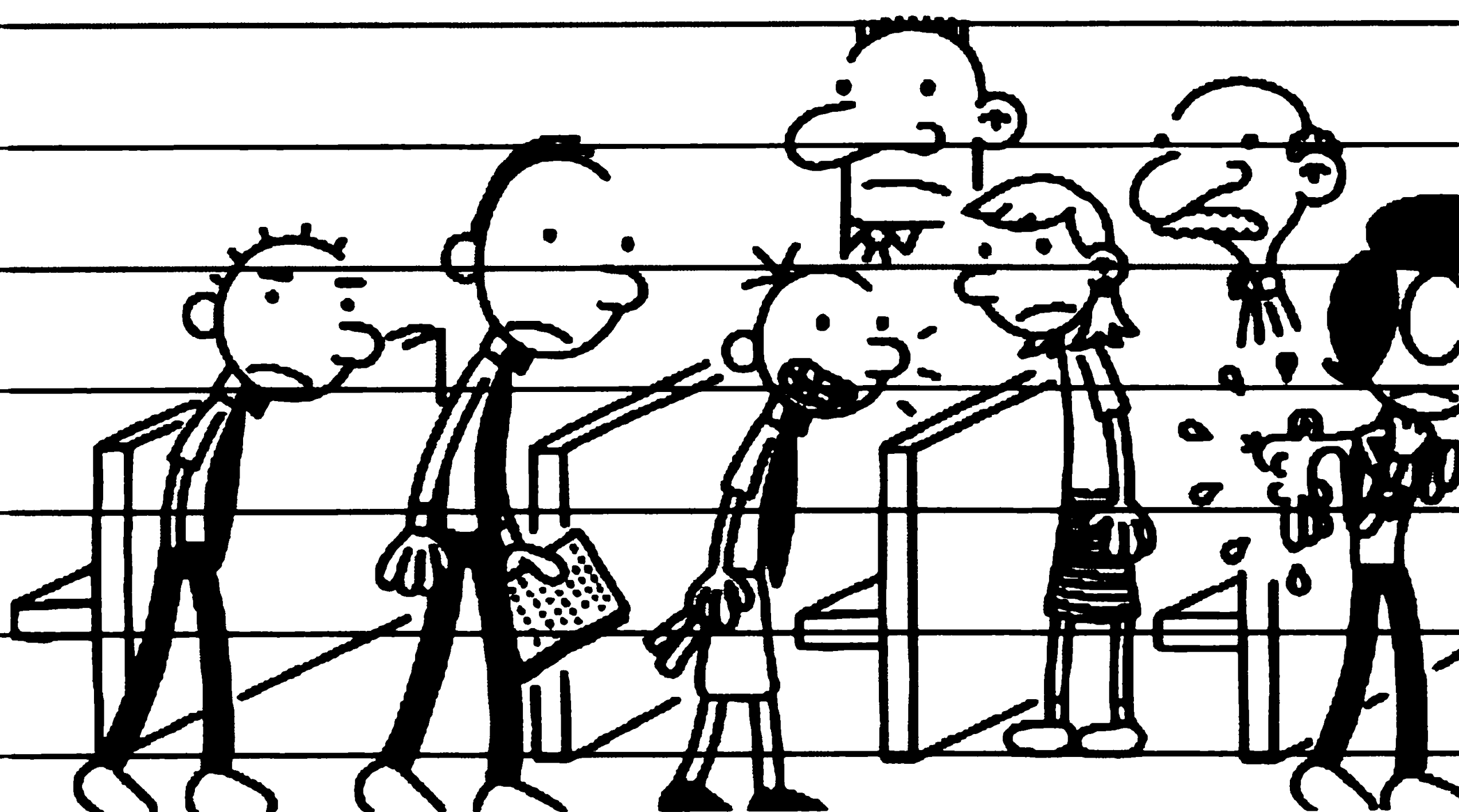

Sau khi nghe từ ấy, Manny đã hoàn toàn MẤT BÌNH TĨNH.

Nó bắt đầu gào lên ầm ĩ làm mọi người ở trong nhà thờ đều nhìn về phía chúng tôi. Thậm chí cả vị linh mục cũng phải ngừng lại để xem chuyện gì đang xảy ra.

Mẹ không thể làm cho Manny bình tĩnh trở lại, nên cả nhà phải rời khỏi nhà thờ. Thay vì đi ra bằng cổng bên, chúng tôi đi ra ngay trên lối giữa nhà thờ.

Tôi đã cố gắng để mình trông quyến rũ nhất có thể khi đi qua gia đình Hills, nhưng thực sự rất khó trong tình huống này.

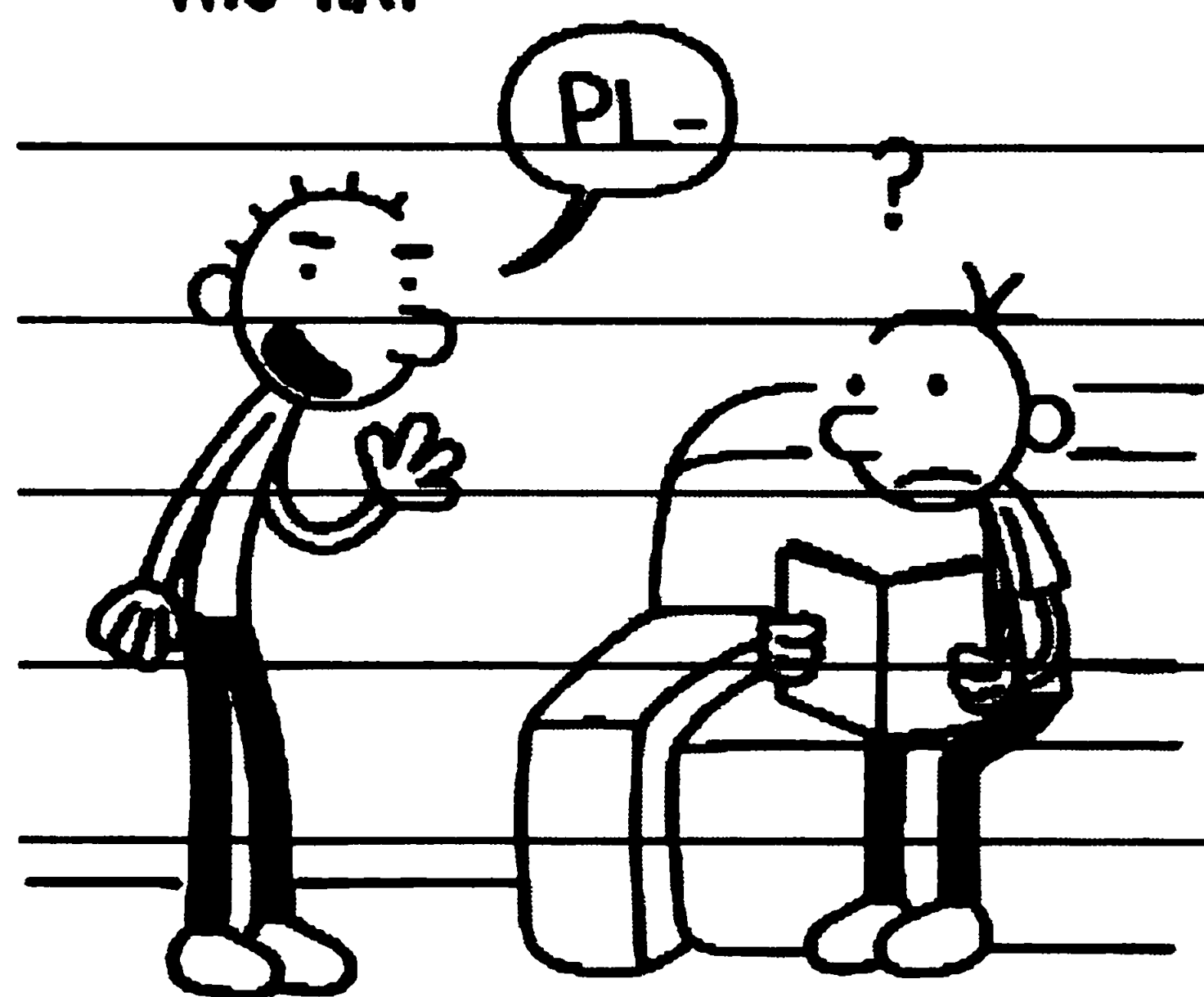

Tuy nhiên người cảm thấy xấu hổ nhất là bố. Bố cố gắng che mặt bằng tấm bảng thông báo của nhà thờ, nhưng sếp đã phát hiện ra và gửi đến bố một dấu hiệu không lấy gì làm tốt lành.

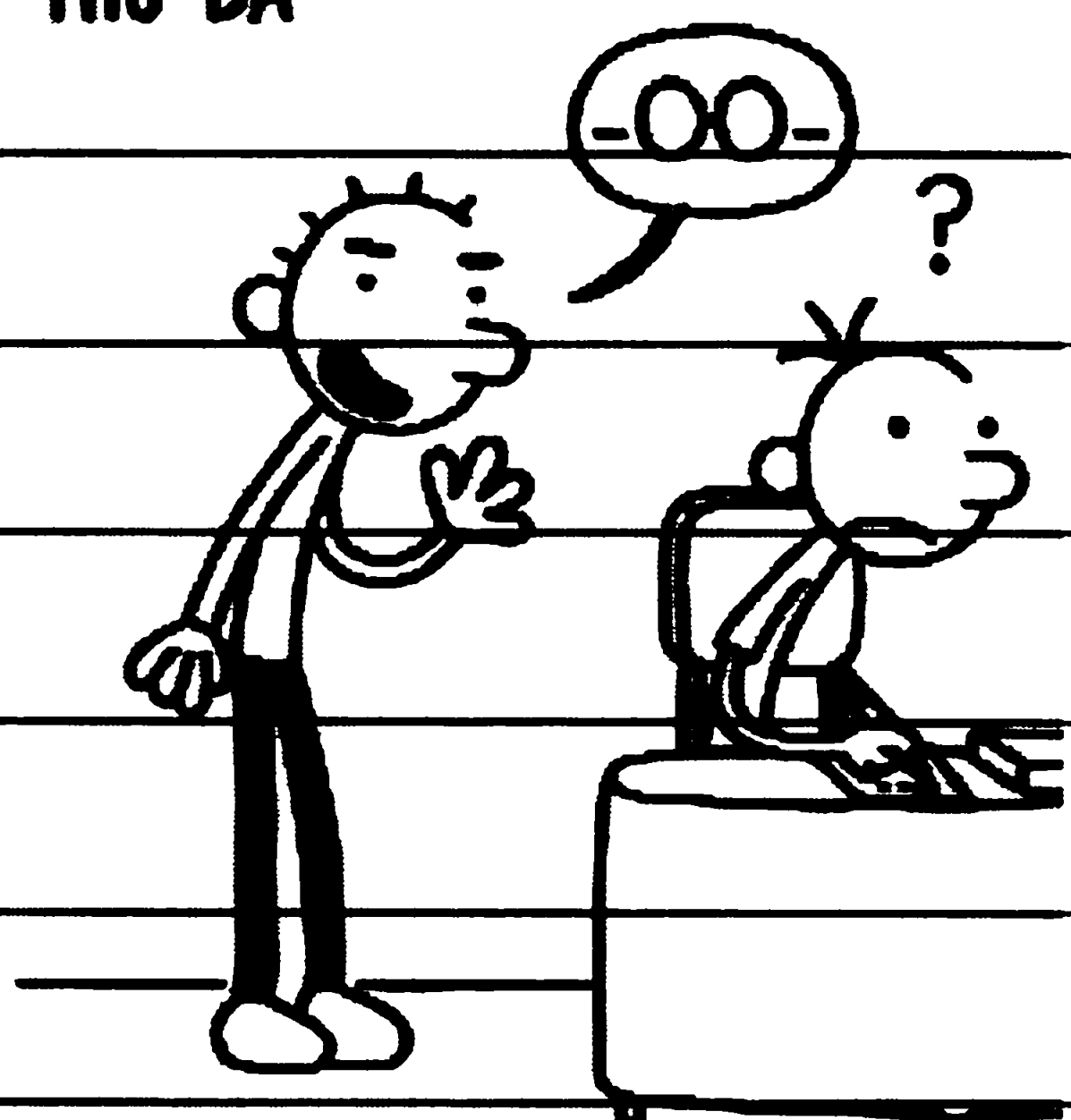
Thứ tư

Không khí ở nhà tôi cũng trở nên căng thẳng sau vụ lộn xộn xảy ra hôm trước. Trước hết, mẹ đã thật sự nổi giận vì tôi đã gọi Manny là "Ploopy," tôi buộc phải nhắc mẹ rằng trước đó mẹ đã không có vấn đề gì khi MANNY gọi tôi bằng từ đó. Vì vậy mẹ đã ra một điều luật ai mà nhắc đến từ đó nữa sẽ bị nhốt ở nhà một tuần. Nhưng tất nhiên không mất nhiều thời gian để Rodrick tìm ra được kẻ hớ để hại tôi.

THỨ HAI

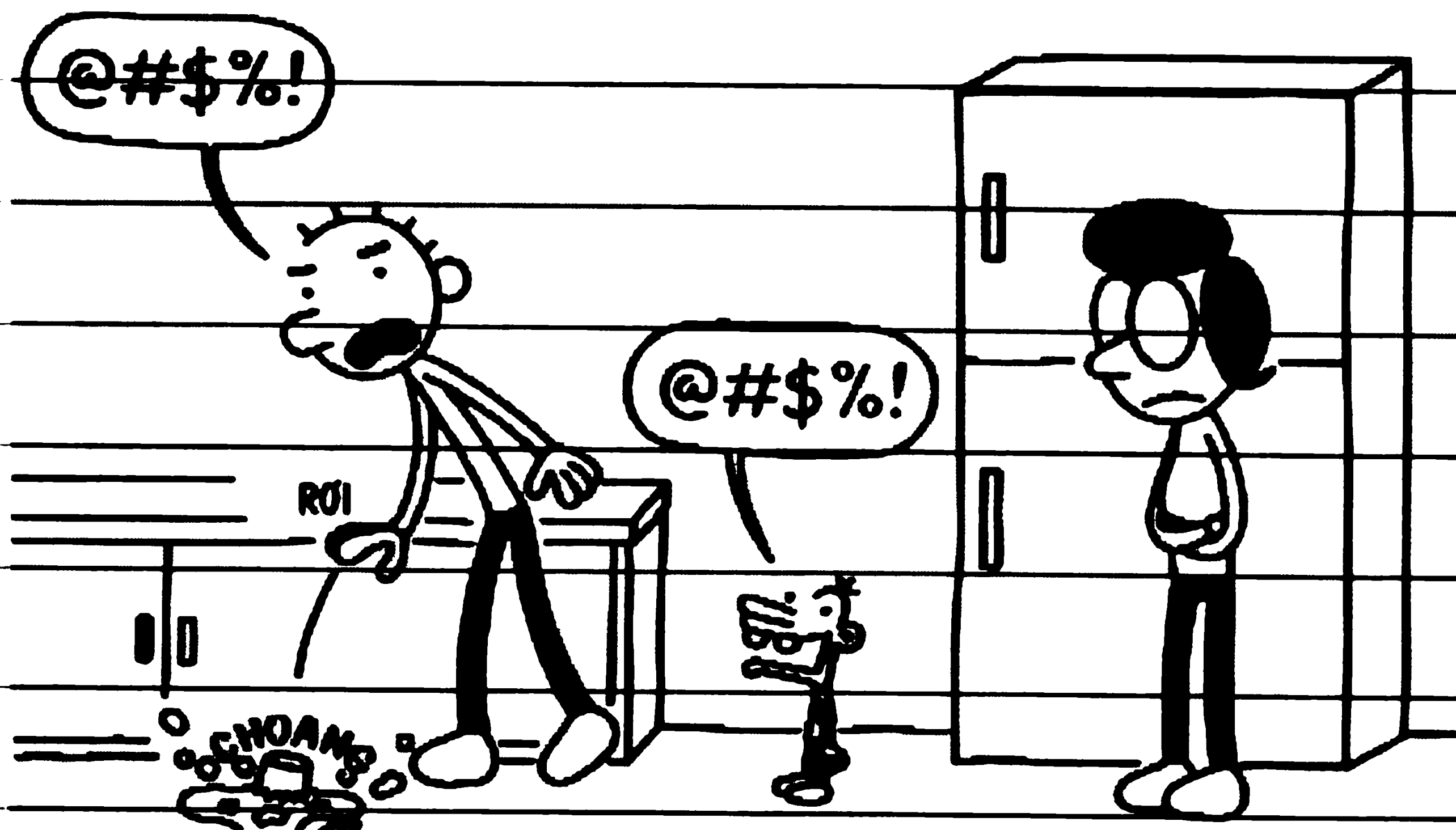
THỨ BA

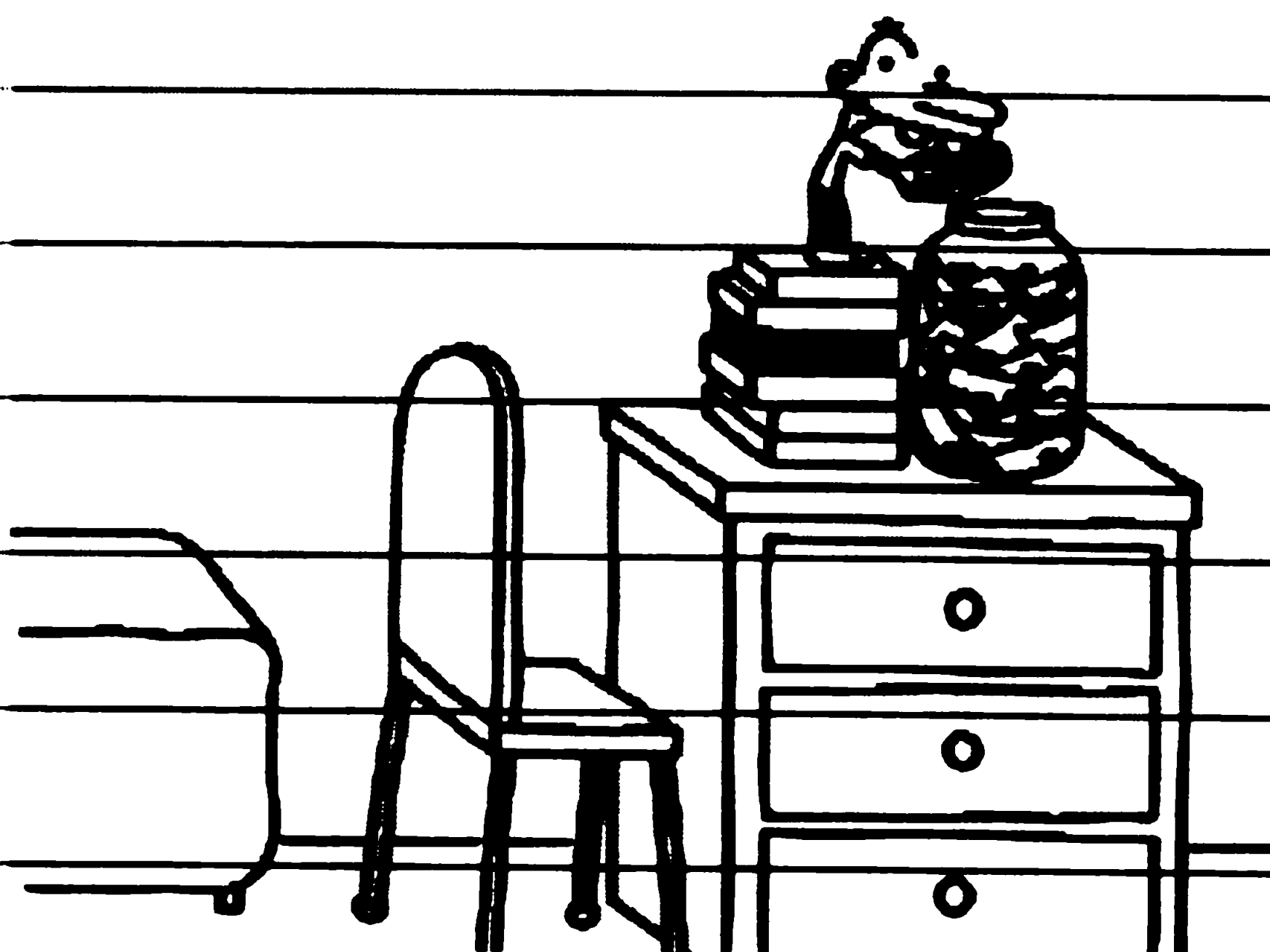
HÔM NAY

Đây không phải là lần ĐẦU TIÊN mẹ cấm chúng tôi nói một từ nào đó ở nhà. Trước đây, mẹ đã đưa ra luật «không chửi thề», bởi vì Manny sẽ nhặt nhạnh từ mới ở khắp mọi nơi.

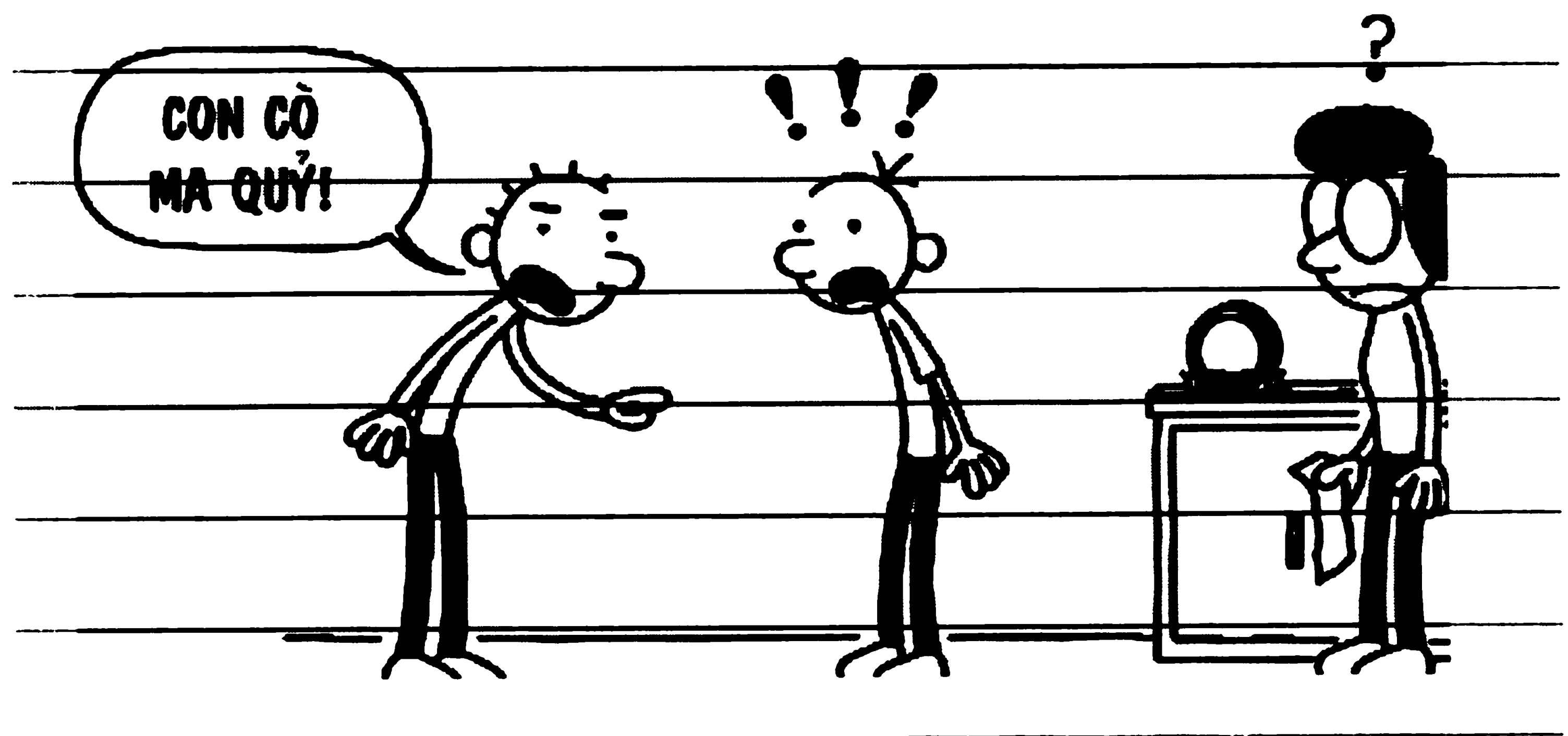

Cứ mỗi khi ai đó nói từ bị cấm trước mặt Manny, sẽ phải bỏ một đô-la vào "Chiếc Bình Chửi Thề." Vì vậy Manny đã trở nên giàu sụ nhờ tôi và Rodrick.

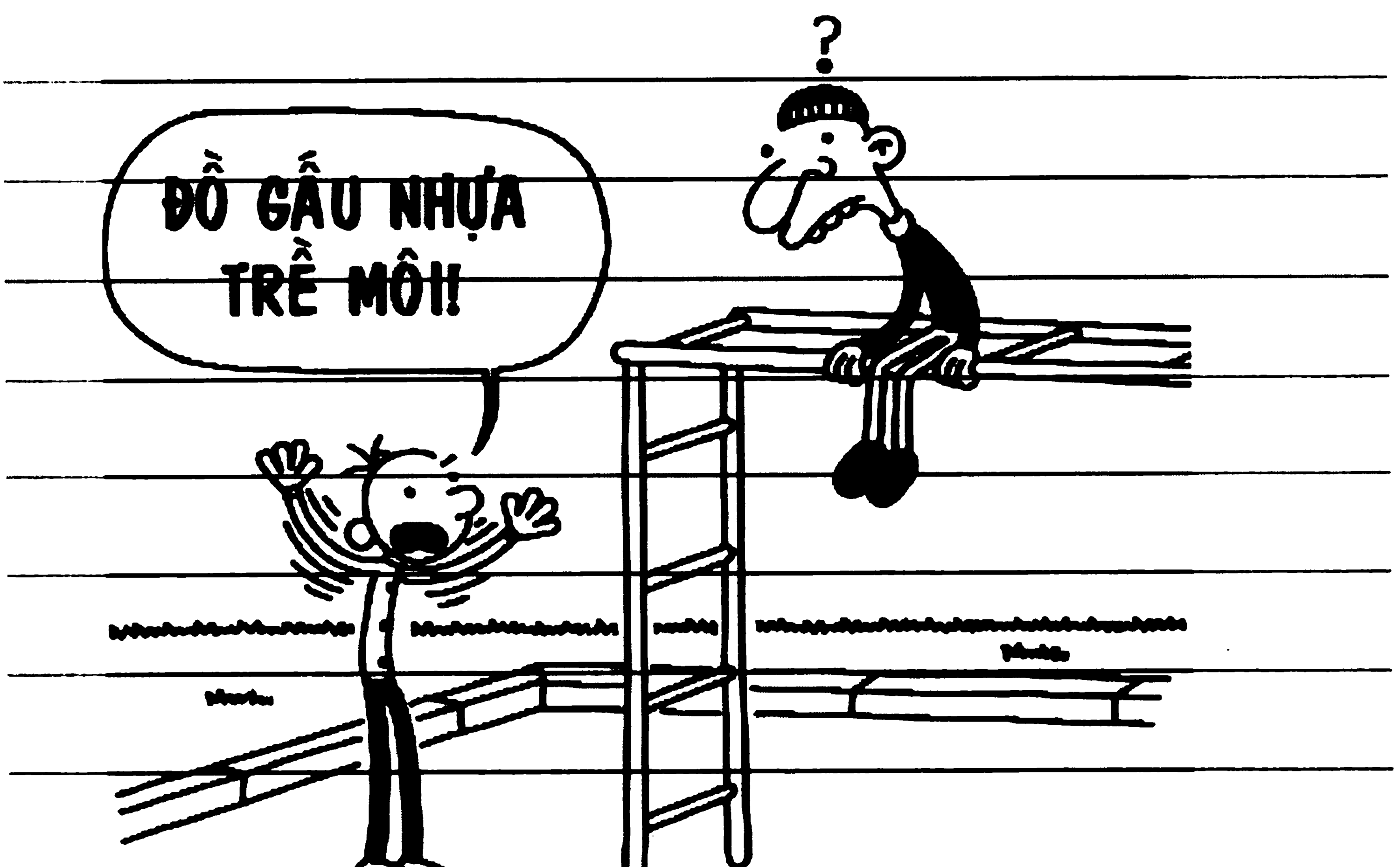

Sau đó mẹ còn cấm không được nói từ «đần độn» hay «thằng đần» và những từ tương tự như vậy.

Để không bị phá sản, tôi và Rodrick đã nghĩ ra rất nhiều
mã tức có nghĩa tương tự nhưng từ bị cấm, để thay thế.

Nhưng tôi đã quên chuyển lại như cũ khi tới trường, và
tôi bị coi như là một thằng ngốc. Hôm nay, khi David
Nester nhổ bã kẹo cao su và nó rơi trúng vào tóc tôi.
Tôi đã cố gắng vận dụng tất cả vốn từ phong phú của
mình, nhưng tôi không nghĩ tôi đã làm cho David khó
chịu lắm.

Một việc khác cũng bị thay đổi từ sau lễ phục sinh đó là bố đã xen vào chuyện của tôi và Rodrick. Tôi nghĩ bố cảm thấy thất vọng vì chúng tôi đã cư xử không được đẹp lắm trước mặt sếp của bố, ông Warren.

Bố bắt Rodrick tham gia một lớp học vào THỨ BẢY, còn TÔI phải đăng ký vào giải bóng đá Thường Niên.

Tối nay sẽ có buổi kiểm tra đầu vào vì vậy huấn luyện viên bắt chúng tôi xếp hàng để «kiểm tra kỹ năng», bạn phải rê bóng qua chướng ngại vật là những chiếc cốc hình nón.

Tôi đã cố gắng hết sức, nhưng cuối cùng cũng chỉ được xếp hạng "Cực Ruồi," có lẽ đó là từ mà người lớn hay dùng để nói rằng "Bạn Rất Tồi."

Sau buổi kiểm tra kỹ năng, chúng tôi được chia thành các đội khác nhau. Tôi hi vọng mình sẽ có một huấn luyện viên vui tính, người không thật sự coi thể thao là quan trọng như thầy Proctor hoặc là thầy Gibb, nhưng thật bất hạnh huấn luyện viên của tôi lại chính là thầy Litch, người thầy tệ nhất trong các huấn luyện viên.

Sở trường của Thầy Litch là la mắng, vì vậy trông thầy giống một sỹ quan huấn luyện hơn. Trước đây thầy đã từng là huấn luyện viên của Rodrick, và đó là nguyên nhân chính khiến Rodrick không muốn chơi thể thao nữa.

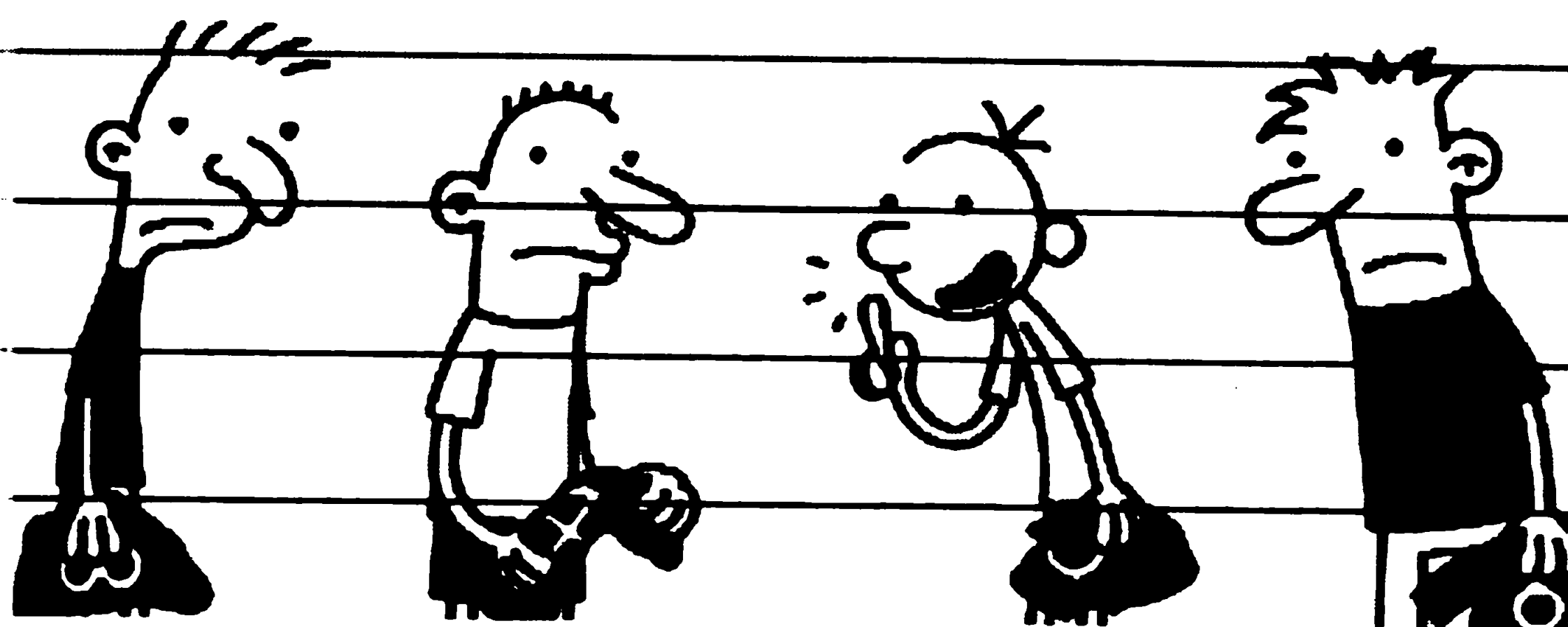

Dù thế nào thì buổi tập thật sự của chúng tôi cũng sẽ diễn ra vào ngày mai. Tôi hi vọng sẽ được nghỉ sớm để có thể quay lại chơi điện tử. Trò Phù Thủy xứ Ozon 2 sẽ ra mắt sớm, tôi nghe nói trò chơi này hay TUYỆT VỜI.

Thứ năm

Tôi bị phân vào đội toàn những thằng lạ hoắc. Việc đầu tiên thầy Litch làm là phát đồng phục và bảo chúng tôi hãy đặt tên cho đội của mình.

Tôi gợi ý rằng nên đặt tên đội của mình là "Phù Thủy xứ Ozon," và yêu cầu Hãng Trò Chơi đó tài trợ cho đội.

Nhưng chẳng ai đồng tình với ý tưởng thông minh của tôi. Một thằng nói chúng tôi nên gọi đội mình là "Bứt Tắt Đỏ," tôi nghĩ đó là một ý tưởng tồi nhất từ trước đến nay. Thứ nhất, Bứt Tắt Đỏ là tên một đội BÓNG CHÀY, thứ hai, đồng phục của đội bóng là MÀU XANH.

Tất nhiên những người khác trong đội tán thành ý tưởng điên rồ đó, cái tên đã được cả đội thông qua. Nhưng sau đó thầy Boone trợ lý huấn luyện nói rằng nếu chúng tôi gọi đội của mình là Bứt Tắt Đỏ, chúng tôi có thể sẽ bị kiện.

Tôi chắc rằng những người ở đội bóng chày có khối việc hay hơn để làm thay vì đi kiện những thằng nhóc ở trường trung học, nhưng như tôi đã nói, không ai muốn nghe ý kiến CỦA TÔI cả.

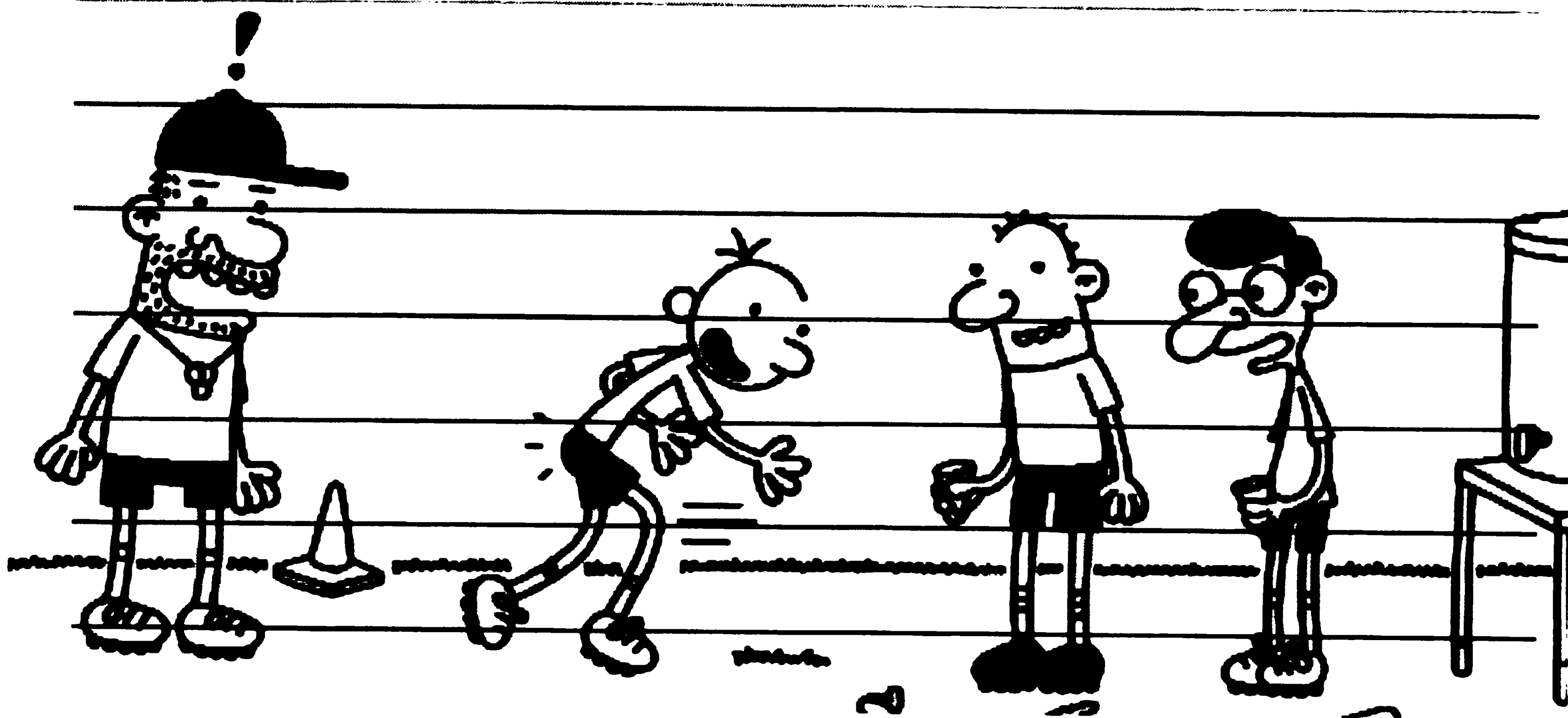
Vì vậy quyết định cuối cùng là đổi tên đội bóng thành "Tất Đỏ".

Sau khi thống nhất về tên gọi chúng tôi bắt đầu luyện tập. Thầy Litch và thầy Boone bắt chúng tôi phải chạy vài vòng quanh sân rồi thực hiện động tác nhấc chân và một loạt những thứ vớ vẩn khác chả có liên quan gì tới bóng đá. Cứ giữa hai lần chạy thực mạng, tôi lại tranh thủ đứng tán dóc với hai thằng Hạng Ruồi khác chỗ thùng nước mát. Và mỗi khi quay lại sân chặm, chúng tôi lại bị thầy Litch la mắng.

Tôi và mấy thằng khác nghĩ sẽ rất hài hước nếu như lần sau thầy Litch nói câu đó, chúng tôi sẽ chạy lại nhưng mông sẽ luôn hướng về phía thầy.

Vì vậy khi thầy tiếp tục la mắng và gọi mang cái mông mấy trò lại đây, tôi đã chạy giật lùi về phía thầy. Nhưng những đứa khác HOÀN TOÀN đứng yên nhìn tôi độc diễn.

Thầy Litch không đánh giá cao khiếu hài hước của tôi cho lắm, hậu quả là tôi phải chạy thêm ba vòng nữa.

Lúc bố đón tôi sau khi kết thúc buổi tập, tôi bảo bố rằng việc luyện tập bóng đá không phải là một ý tưởng hay, và bố nên để tôi nghỉ.

Điều đó khiến bố rất tức giận, bố nói -

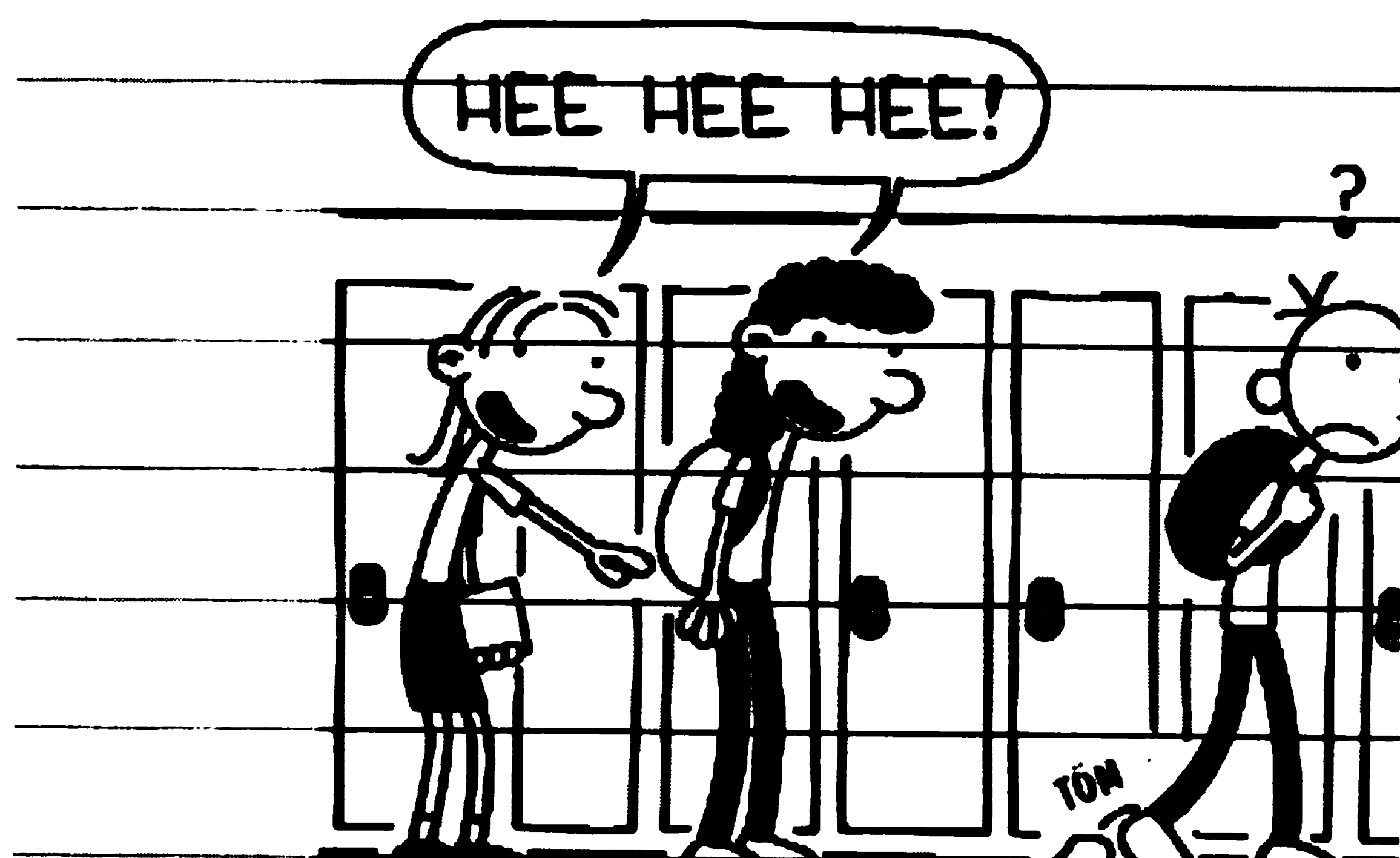
Điều này không đúng hoàn toàn. Tôi là một kẻ **RẤT HAY** bỏ cuộc, và Rodrick cũng vậy. Còn Manny tôi nghĩ bây giờ nó mới chỉ đang ở lớp mẫu giáo dành cho những đứa ba, bốn tuổi nên chưa thể nói được điều gì.

Dù thế nào, tôi cũng có linh cảm rằng nếu tôi từ bỏ môn bóng đá, tôi sẽ phải nghĩ tới một hướng khác.

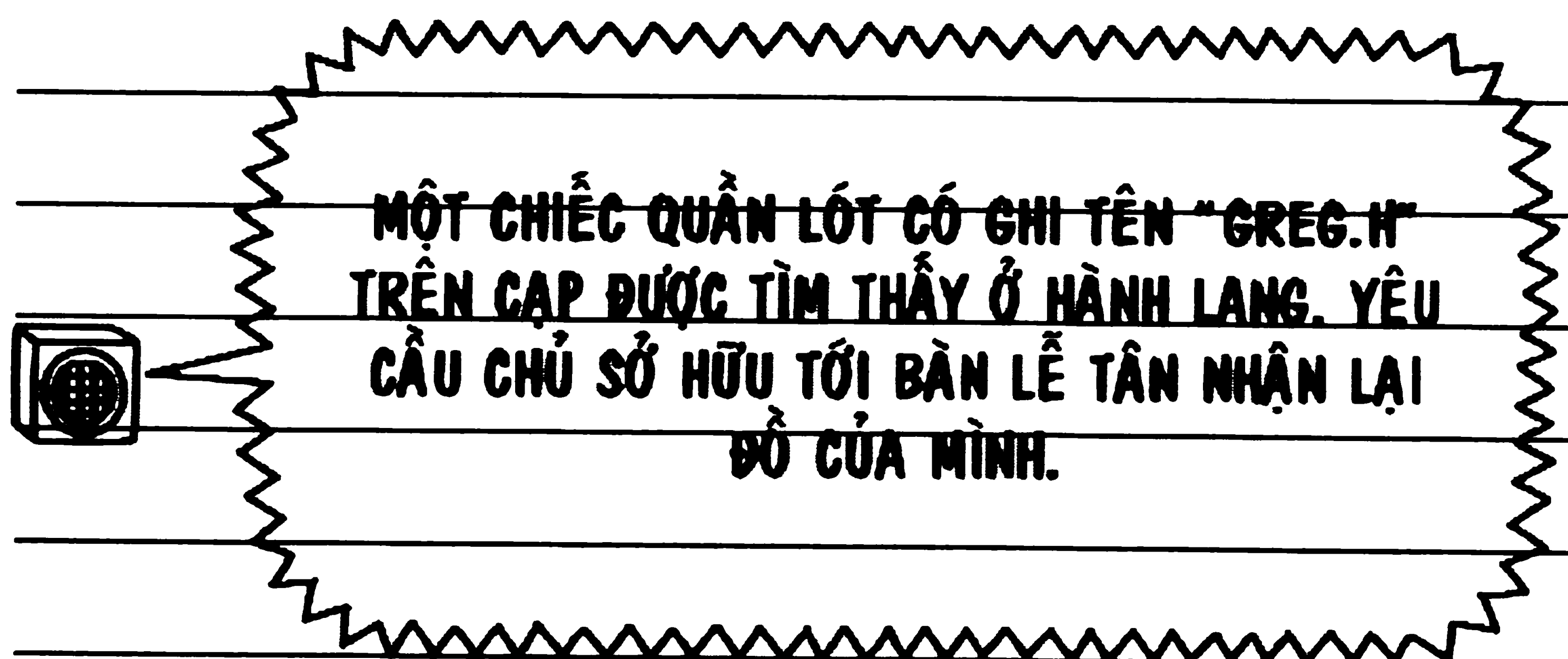
Thứ sáu

Từ khi bắt buộc phải tham gia vào đội bóng, tôi mặc quần áo sạch của mình tũn gấp hai lần so với lúc trước. Giờ thì tôi chẳng còn quần áo sạch để mặc nữa, vì vậy tôi phải lôi tất cả quần áo của mình ra khỏi đồng quần áo bẩn. Nhưng tôi thực sự thán thía rằng sử dụng lại quần áo đã mặc có thể sẽ là một việc làm liêu lĩnh.

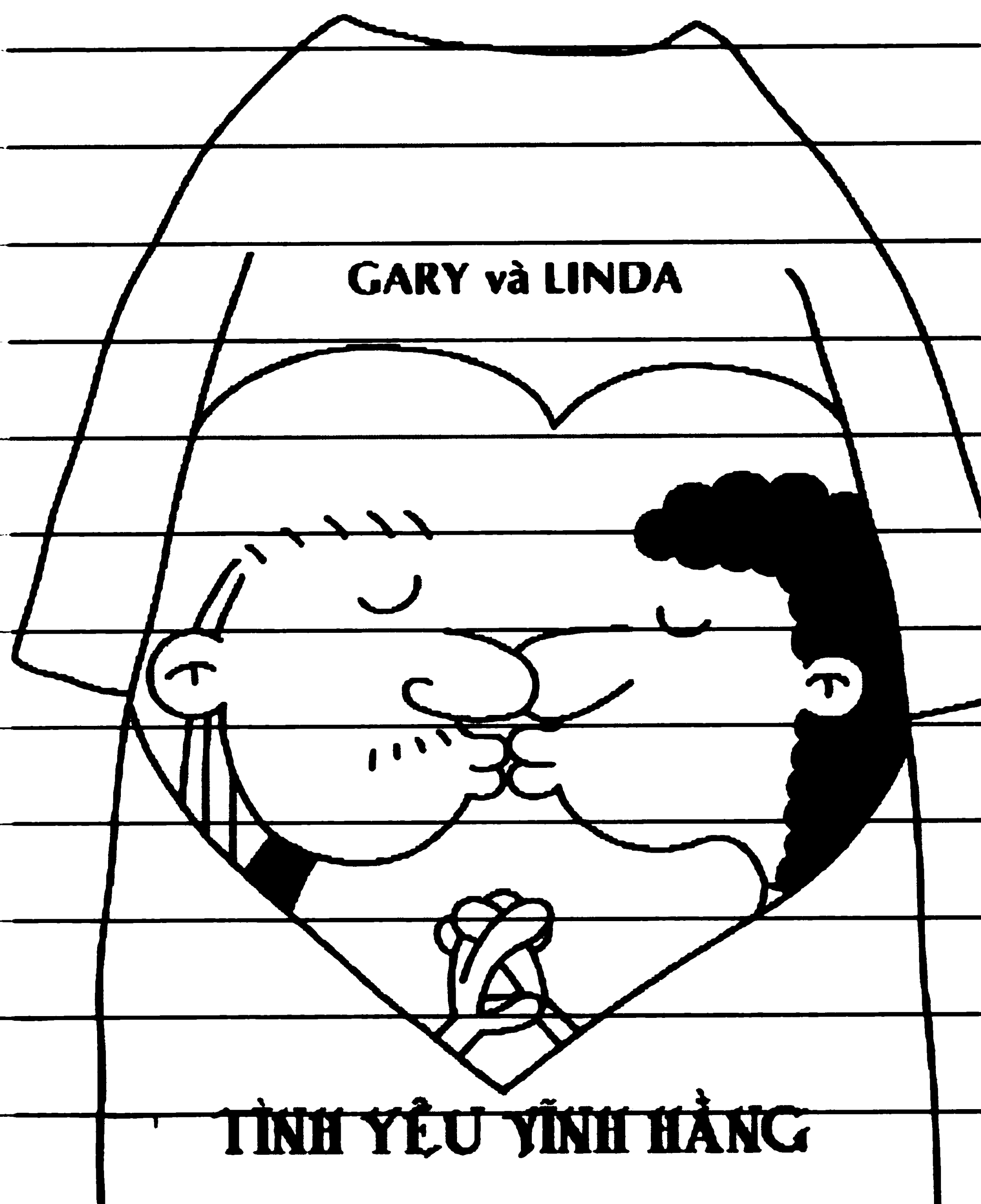
Hôm nay trong lúc đi gần mấy đứa con gái ở hành lang, không may chiếc quần lót của tôi bị rơi ra khỏi ống quần. Tôi vờ như không có chuyện gì xảy ra và tiếp tục bước đi, tôi hi vọng bọn con gái sẽ nghĩ chiếc quần đó không phải của tôi.

Nhưng ngay lập tức tôi đã phải trả giá đắt cho quyết định mạo hiểm ĐÓ.

Tốt hơn hết tôi nên nhanh chóng học cách tự giặt quần áo cho mình, bởi tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Ngày mai tôi sẽ phải mặc chiếc áo phông mà tôi có từ đám cưới đầu tiên của chú Gary, nhưng tôi thực sự không thích mặc nó cho lắm.

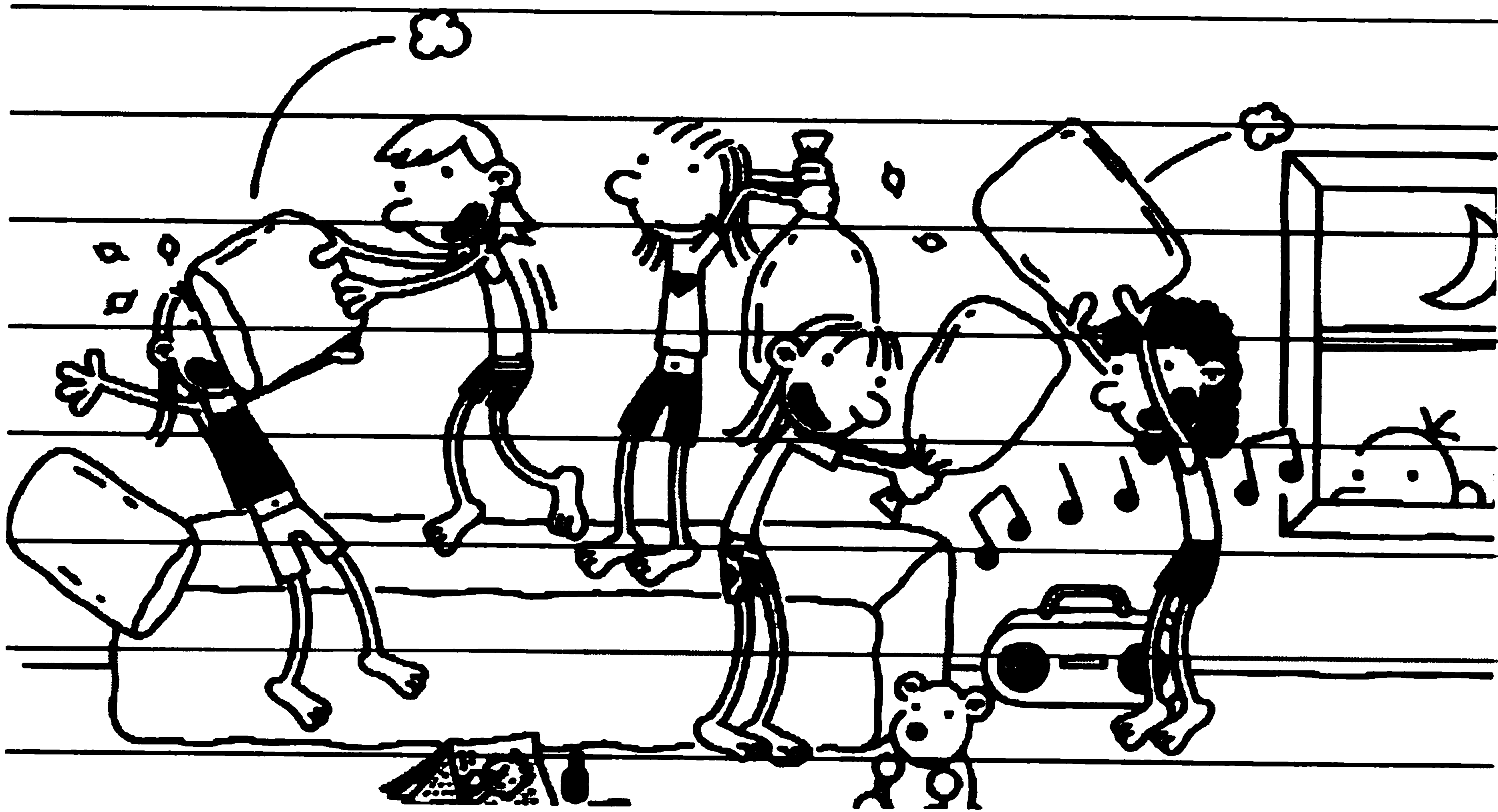

Sau sự cố về chiếc quần lót ở trường tôi cảm thấy hơi buồn khi đi bộ về nhà, nhưng sau đó có một chuyện xảy ra khiến tôi thay đổi. Rowley rủ tôi đi cùng với nó tới bữa tiệc của một thằng bạn học cùng lớp Karate vào cuối tuần này.

Tôi định bảo "không đời nào," nhưng sau khi nghe Rowley nói tôi đã phát hiện ra vài thứ đáng chú ý. Nhà thằng nhóc tổ chức bữa tiệc ở phố Pleasant, đó chính là con phố mà Holly Hills đang sống.

Hôm nay vào bữa trưa tôi tình cờ nghe lỏm được mấy đứa con gái nói rằng HOLLY sẽ tổ chức một bữa tiệc vào ngày thứ bảy. Tôi nghĩ đây là cơ hội CẢ ĐỜI của mình.

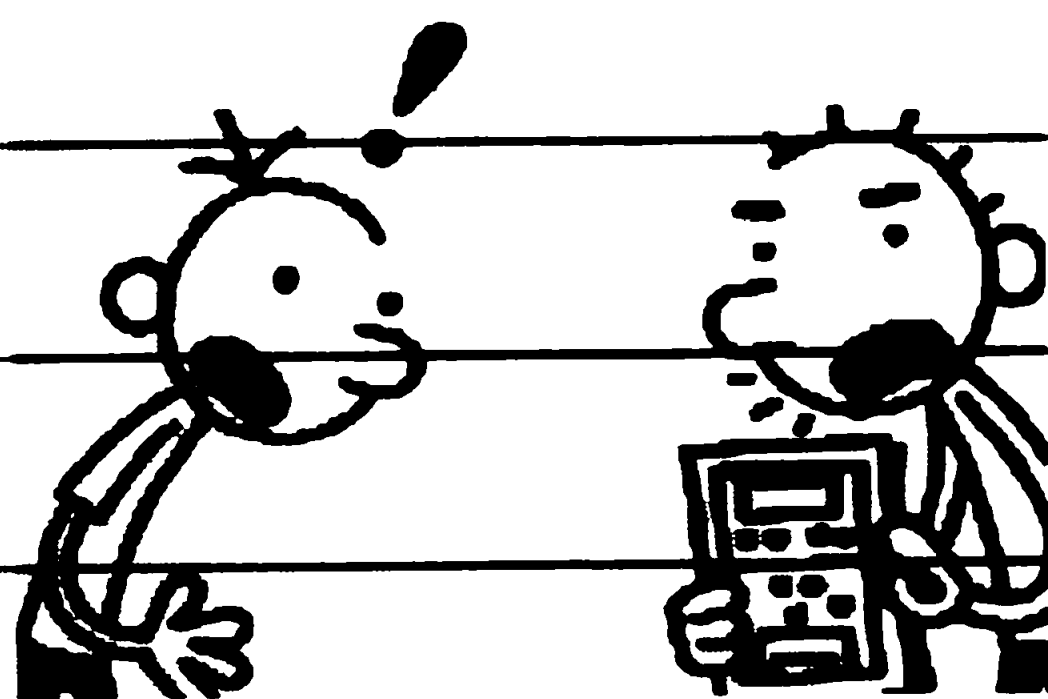

Trong buổi tập bóng tối nay, thầy Litch nói với mọi người về vị trí sẽ chơi trong trận đấu đầu tiên vào chủ nhật.

Thầy bảo tôi tôi sẽ chơi ở vị trí "Shag," điều này thật tuyệt với tôi. Vì vậy khi về nhà, tôi đã nổ ngay với Rodrick về nó.

Tôi nghĩ Rodrick sẽ phát điên lên vì ghen tị, nhưng anh ta lại cười một cách châm biếm. Rodrick bảo rằng Shag không phải là một vị trí trên sân, mà đó chỉ là chân lon ton nhặt bóng khi nó lăn ra khỏi đường biên. Rồi Rodrick đưa cho tôi xem quyển sách về luật bóng đá với tất cả những vị trí trên sân, và chắc chắn rằng Shag không có trong đó.

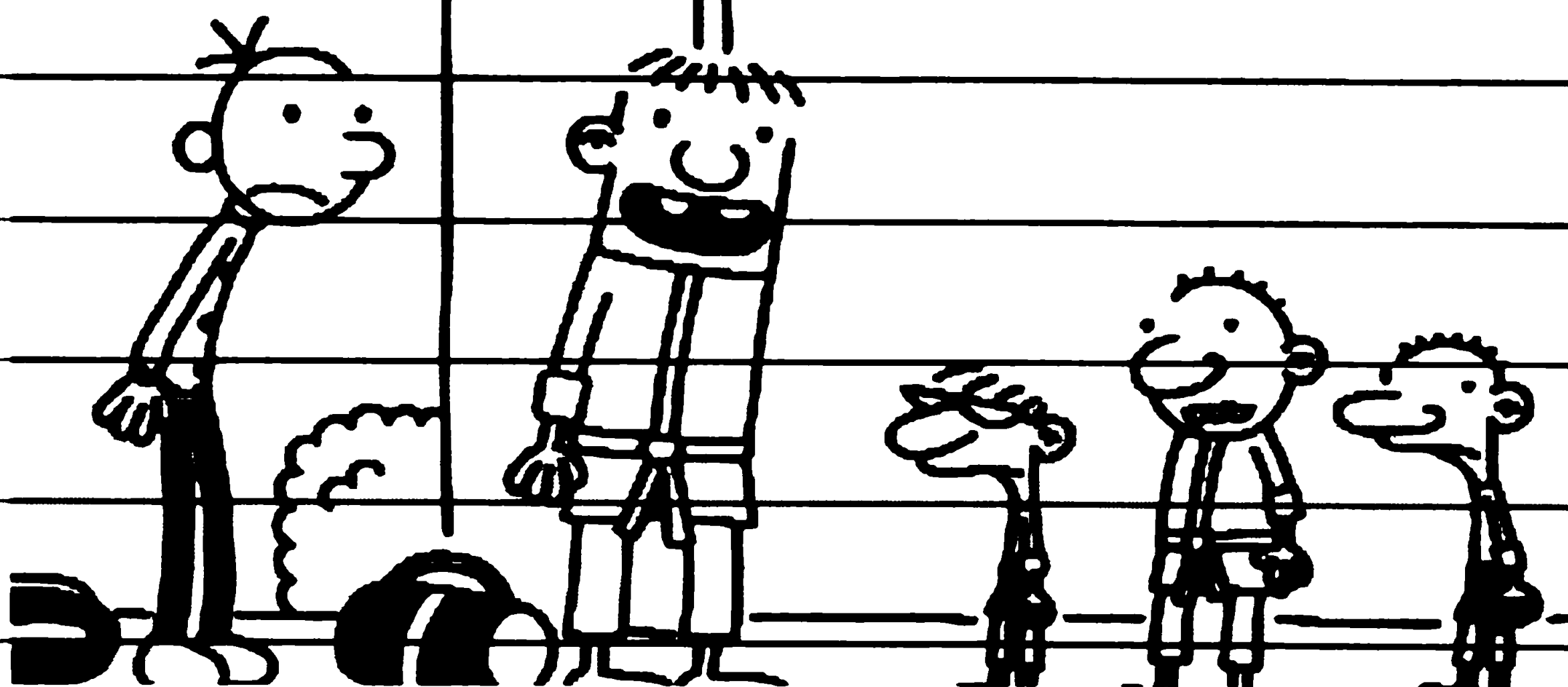
Rodrick vẫn thường chơi xỏ tôi kiểu như vậy, nên tôi nghĩ mình sẽ đợi đến cuối tuần để xem lần này anh ta nói đúng hay không.

Chủ nhật

Hãy nhắc tôi là đừng bao giờ để Rowley dụ dỗ đi dự tiệc đêm với nó thêm một lần nữa.

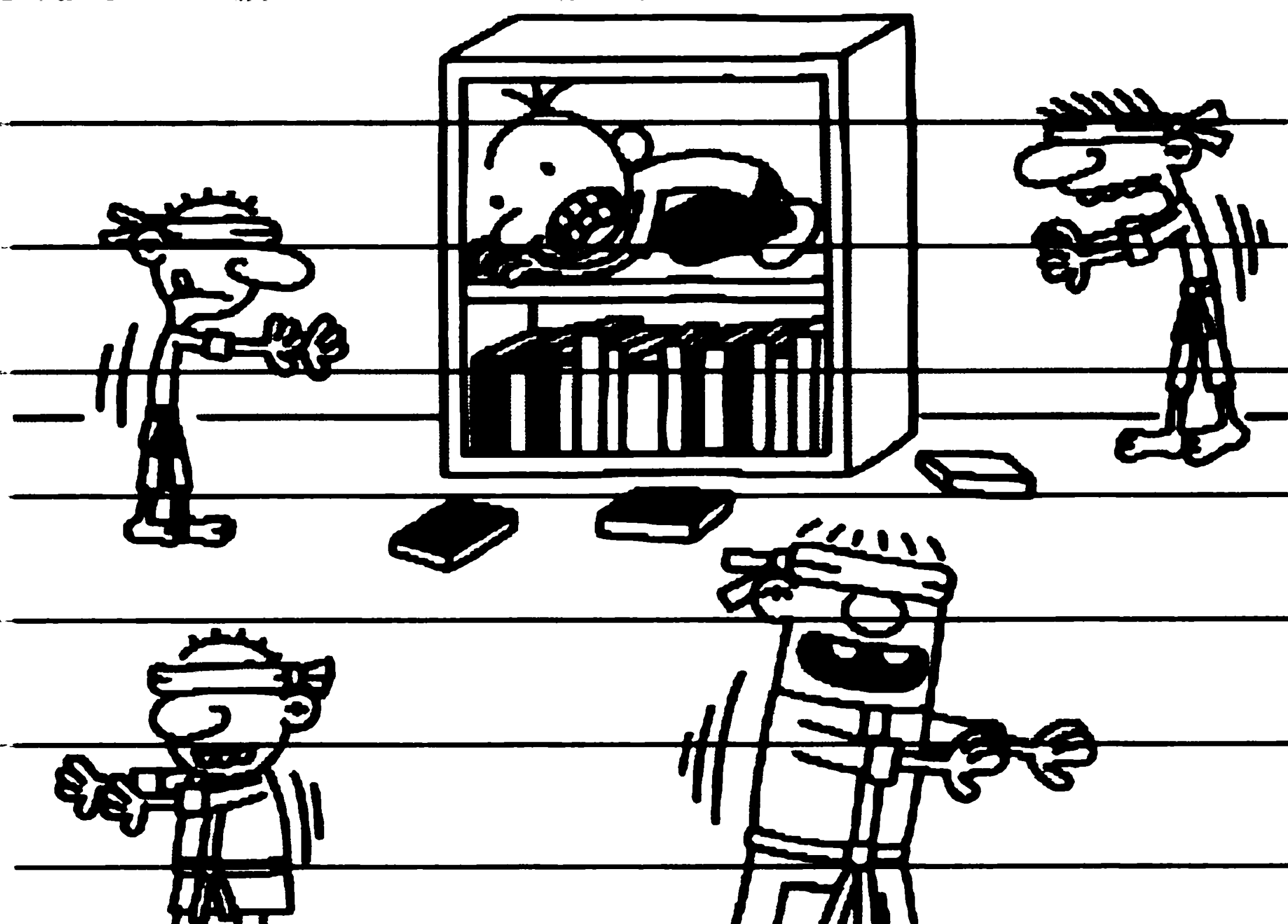
Chiều hôm qua mẹ đã thả tôi và Rowley ở nhà bạn nó. Ấn tượng đầu tiên của tôi trong buổi tối hôm đó khi bước vào nhà là không có bất cứ một đứa nào ở đó quá sáu tuổi.

Ấn tượng THỨ HAI là tất cả đều mặc đồng phục môn Karate.

Lý do chính khiến tôi mò ĐẾN bữa tiệc này là vì chúng tôi có thể bí mật trốn ra ngoài và trà trộn vào bữa tiệc đêm của Holly. Nhưng những đứa bạn lười nhốt của Rowley thì lại khoái xem chương trình "Thành Phố Của Những Cây Vù" trên tivi hơn là tán gái.

Tất cả những gì mà chúng muốn trong bữa tiệc là chơi mấy trò vớ vẩn, tẻ ngắt kiểu như Trò Bíp Của Gã Mù hay tương tự như vậy. Đáng nhẽ ra tôi đã có thể chơi trò Quay Chai lãng mạn với Holly Hills, nhưng thay vào đó tôi phải vất vả cả đêm để không bị tóm bởi mấy thằng học sinh lớp một.

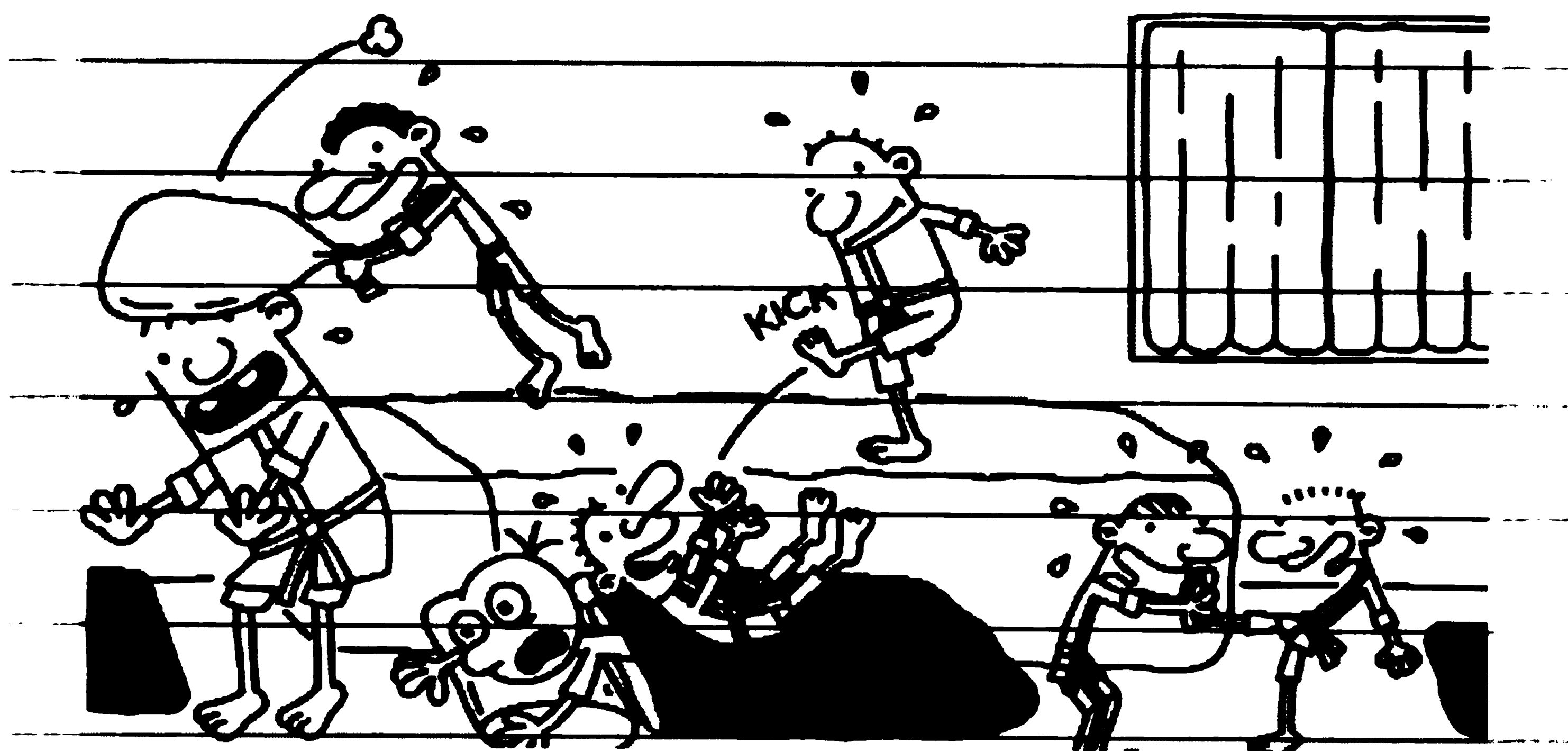

Lũ bạn của Rowley cũng chơi một số trò chơi khác như trò Đuổi Bắt và trò Xoắn Xuýt.

Tôi đã viện một lý do hợp lý để trốn lên gác khi một đứa gọi ý chơi trò "Ai Liếm Tôi?"

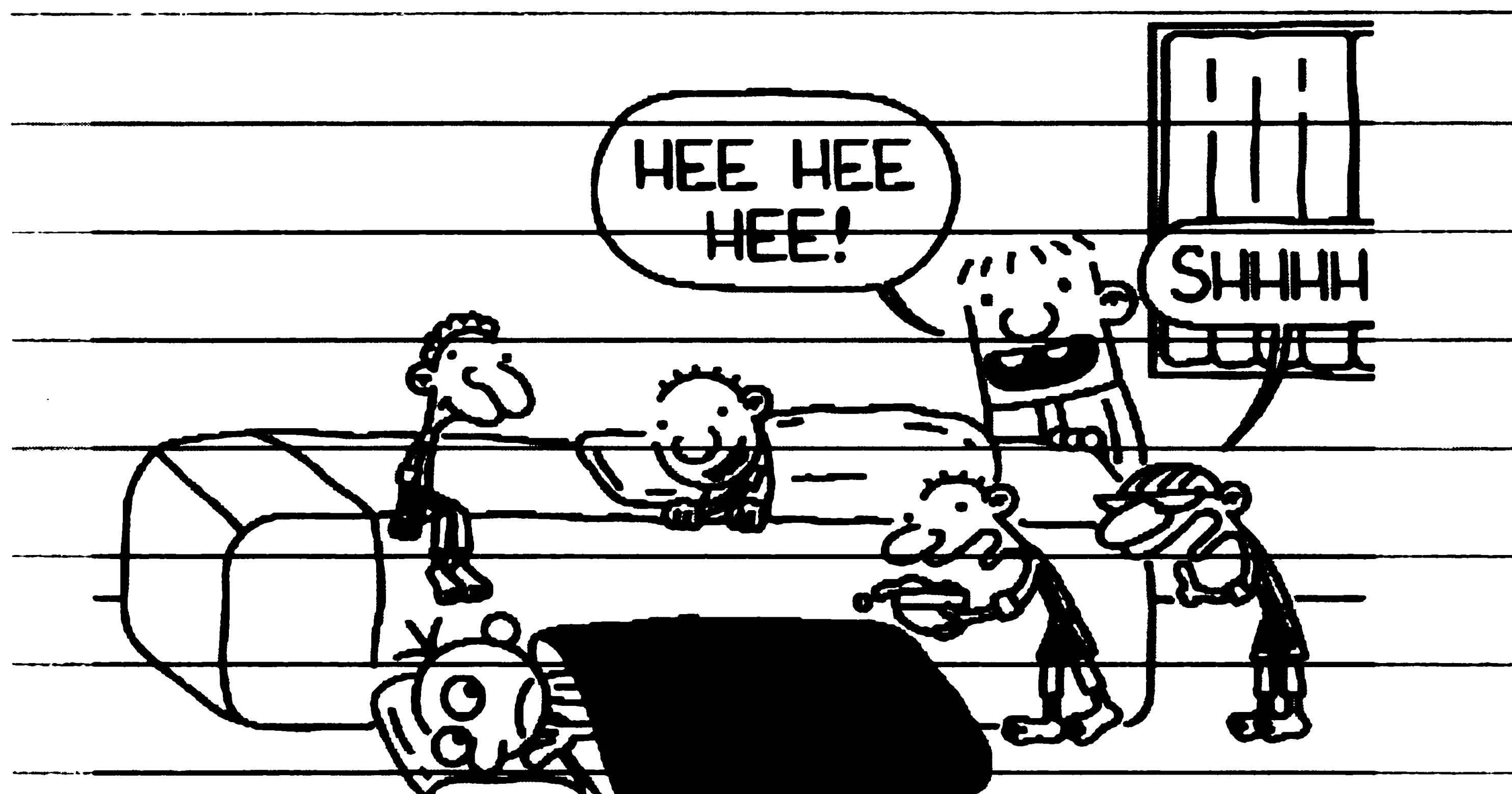
Sau đó tôi cố gắng gọi điện cho mẹ đến đón, nhưng mẹ đã đi ra ngoài với bố. Vì vậy tôi biết chắc mình sẽ bị kẹt cả đêm ở đây với mấy đứa vất mũi chưa sạch này.

Đến 9 rưỡi tôi quyết định đi ngủ để nhanh chóng thoát khỏi bữa tiệc đêm kinh hoàng. Nhưng bọn nhóc cũng theo luôn vào phòng ngủ và lấy gối đánh nhau loạn xạ. Để tôi nói với bạn điều này, thật không dễ gì ngủ ngon khi cứ năm giây lại có một thằng uớt sùng mồ hôi ngà dè lên người.

Cuối cùng mẹ bọn trẻ cũng lên gác và bảo với chúng rằng đã đến giờ đi ngủ.

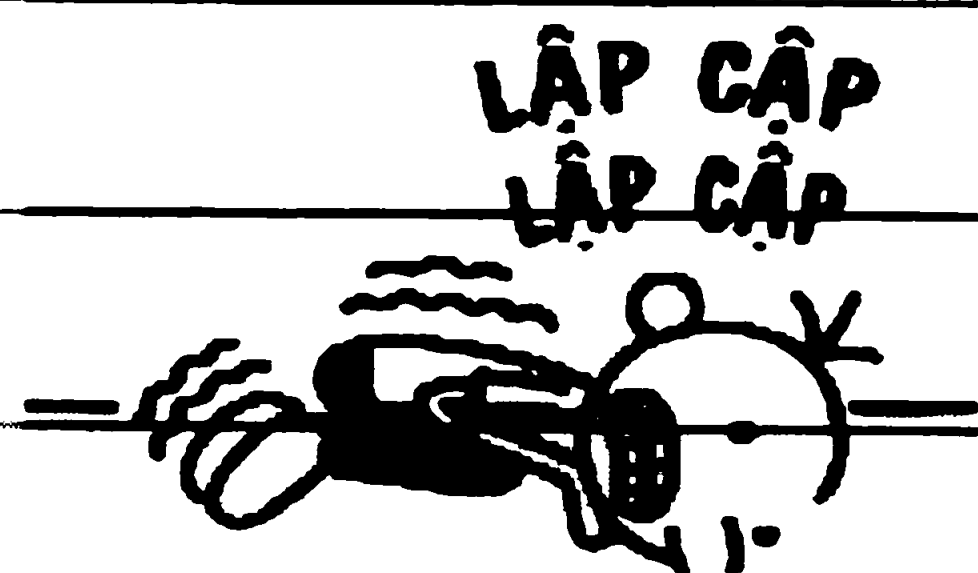
Nhưng thậm chí sau khi đã tắt hết đèn thì Rowley và những đứa khác vẫn thức, nói chuyện rồi cười rúc rích. Có lẽ bọn chúng nghĩ tôi đã ngủ say, nên vài đứa rón rén lại gần tôi để chơi trò Bàn-tay-trong-bát-nước-ấm.

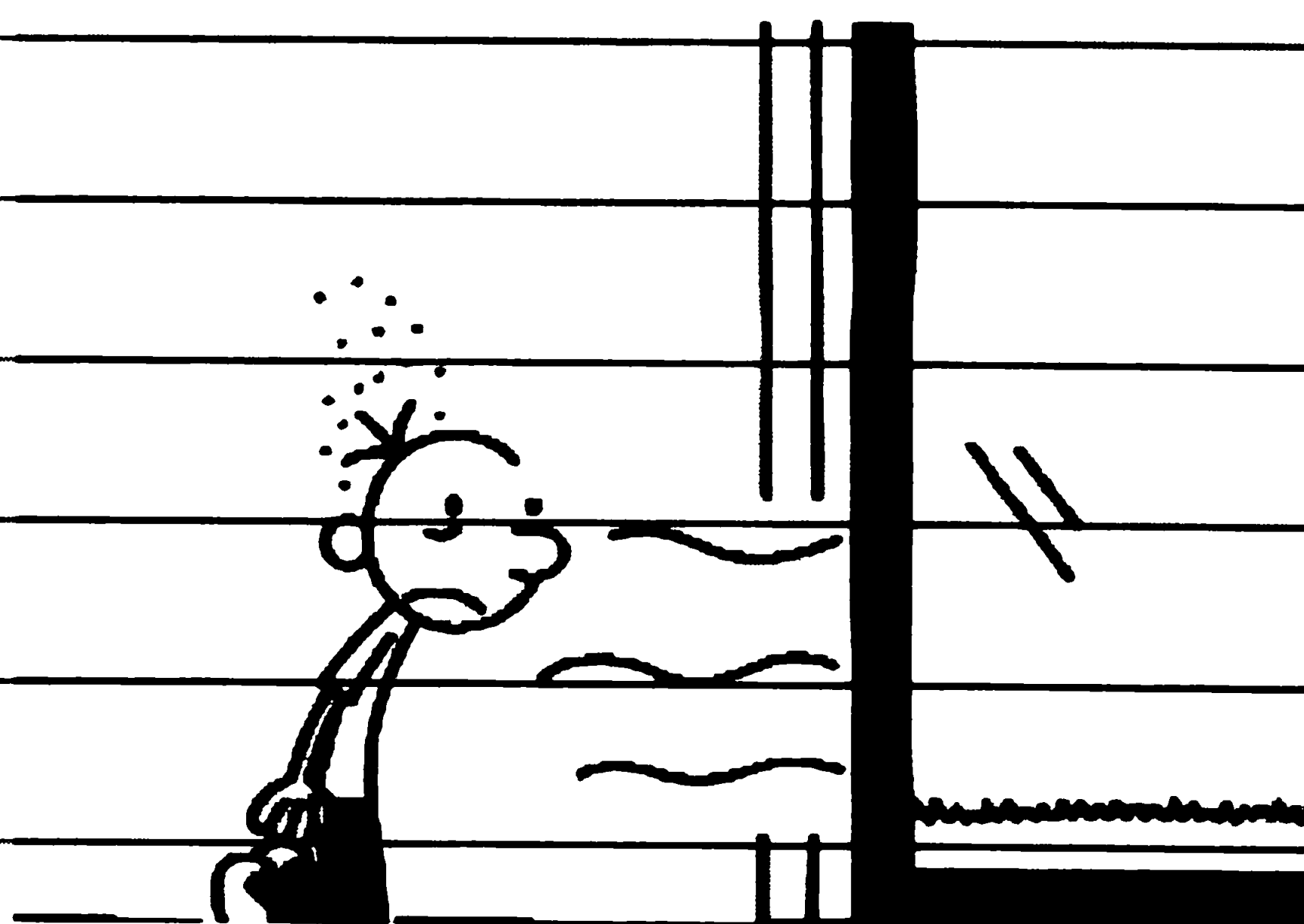
TÔI không thể chịu đựng bọn nhóc này thêm một phút nào nữa nên đã chui xuống tầng hầm để ngủ. Dù ở dưới đó tối đen như mực và tôi không thể tìm thấy công tắc đèn ở đâu. Tệ hơn nữa là tôi lại để cái túi ngủ của mình trên gác, và đó là một sai lầm, vì tầng hầm lạnh như BĂNG.

Nhưng thà bị lạnh còn hơn phải quay lên gác để lấy đồ của mình. Tôi nằm co tròn như quả bóng và cố gắng để không bị đóng băng cho đến sáng.

Có lẽ đây là đêm dài nhất trong cuộc đời tôi.

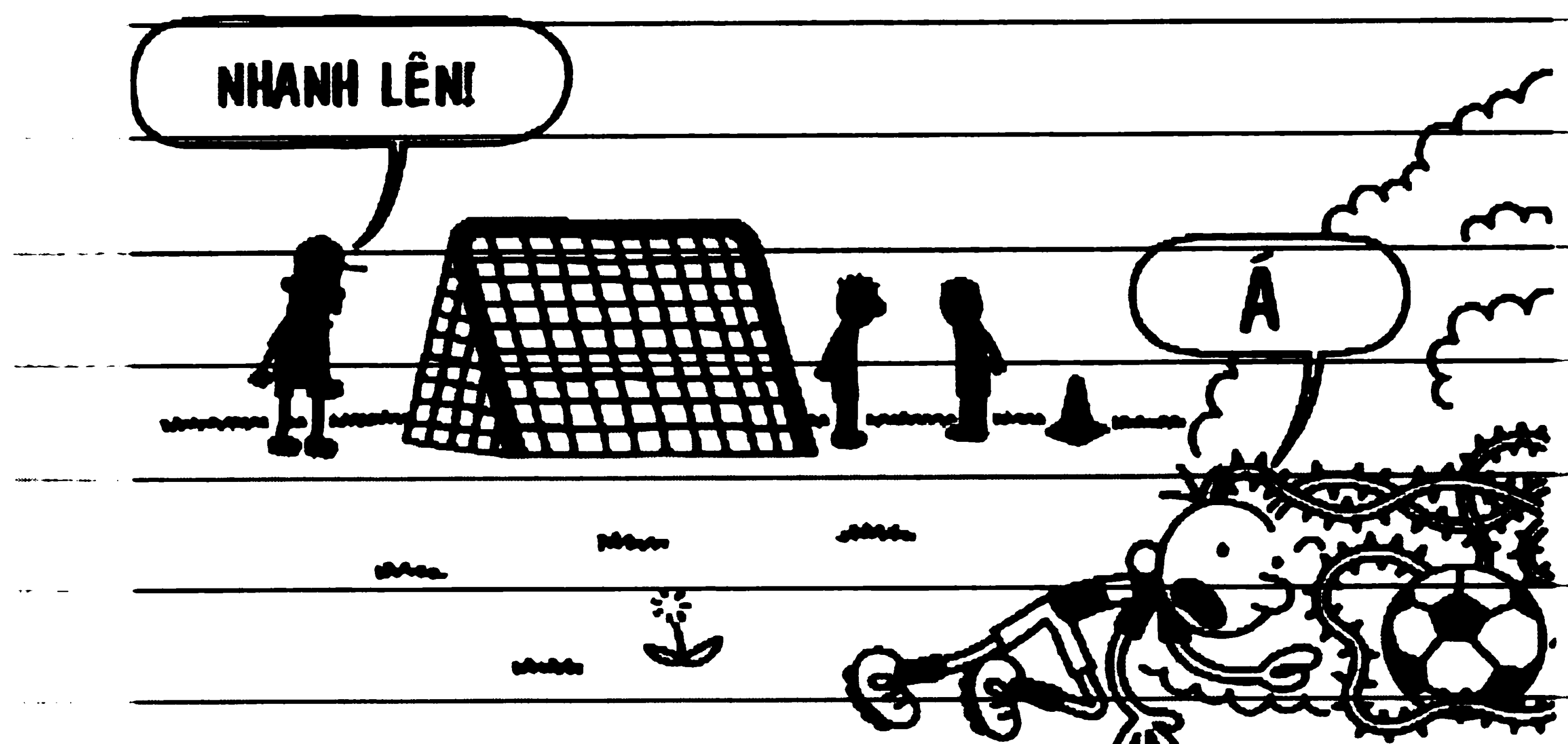
Khi trời sáng, tôi đã biết được tại sao tầng hầm lại lạnh như vậy. Tôi nằm ngủ ngay cạnh cửa ra vào và một tên ngốc nào đó đã mở cửa đi ra mà không thêm đóng lại.

Điều này thật là tồi tệ, bởi đêm qua nếu tôi biết có cách thoát ra ngoài, tôi CHẮC CHẮN sẽ thực hiện ngay không do dự.

Sáng nay khi về đến nhà, tôi lại leo lên giường ngủ tiếp cho đến khi bố đánh thức và nói đã đến lúc phải tới sân bóng.

Hóa ra Rodrick đã nói đúng về vị trí Shag. Suốt trận đấu tôi phải chạy loăng quăng để lôi những quả bóng ra khỏi bụi gai, và thực sự vị trí này chả thú vị tí nào.

Đội bóng của tôi đã thắng trong trận đấu đó nên mọi người tổ chức đi liên hoan. Bố không thể đi cùng vì vậy đã nhờ thầy Litch chở tôi về nhà sau bữa tiệc.

Tôi ước bố đã hỏi ý kiến của TÔI trước khi nhờ thầy Litch, bởi tôi sẽ đi về ngay cùng bố mặc dù bụng tôi đang réo ầm ĩ sau khi phải lăn xả vào những bụi gai.

Nhưng dù thế nào đi nữa thì tôi vẫn buộc phải đi cùng với đội của mình.

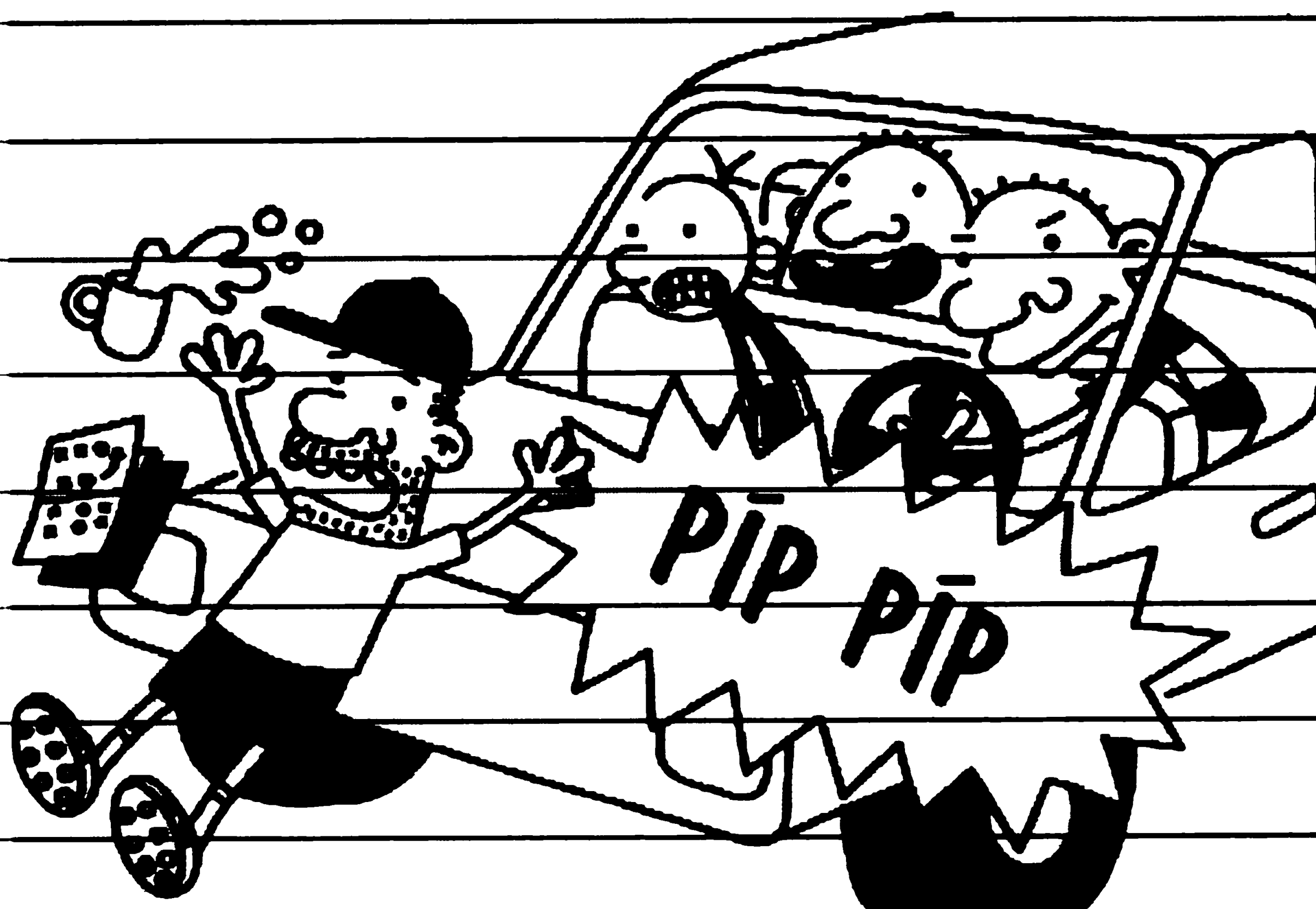
Cả đội kéo tới tiệm ăn nhanh, và tôi đã gọi hai mươi miếng gà rán với bánh mì. Sau đó, tôi đi vào nhà vệ sinh, và khi quay lại thì tất cả số đồ ăn của tôi đã không cánh mà bay. Một lúc sau tôi thấy thằng Erick Bickford tổng những miếng thịt gà của tôi vào mồm bằng hai bàn tay nhầy nhụa mồ hôi của nó.

Nếu như bạn muốn biết tại sao tôi không thích các môn thể thao đồng đội, thì đây là một lý do.

Sau bữa tiệc, tôi, Kenny Keith, và Erick chui vào ô tô của thầy Litch. Kenny ngồi ghế sau với Erick, còn tôi ngồi ghế trước ở chỗ dành cho khách.

Chúng tôi phải đợi khá lâu vì thầy Litch vẫn đang ngồi trên mui xe ba hoa với thầy Boone. Ngay lúc đó, thằng Kenny nhào lên phía trước và bấm còi inh ỏi.

Bấm xong nó ngồi lại ngay ngắn trên ghế của mình như không có chuyện gì xảy ra, vì thế khi thầy Litch quay lại thì có vẻ như chính tôi mới là thủ phạm.

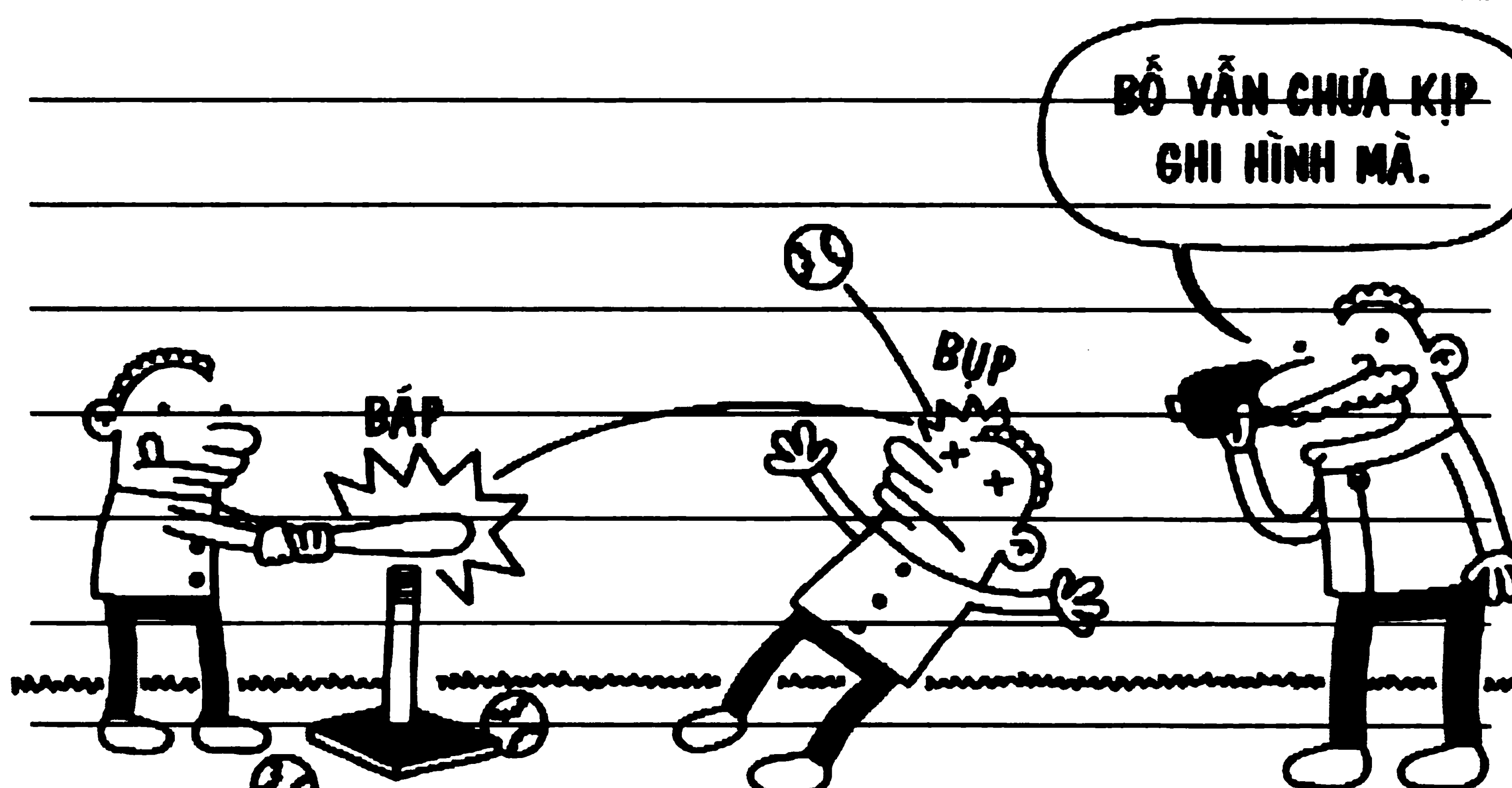
Thầy cau có nhìn tôi, rồi sau đó quay lại buôn chuyện tiếp với người trợ lý thêm khoảng nửa tiếng nữa.

Trên đường về, thầy Litch đã dừng lại năm lần để làm những việc vớ vẩn. Tệ hơn nữa là thầy tỏ ra cực kỳ đủng đỉnh.

Và hãy hiểu điều này: Kenny và Erick đã tức giận với TÔI vì nghĩ tôi là nguyên nhân khiến chúng bị về nhà trễ. Điều này phần nào cho bạn thấy được cái cảm giác khổ sở khi phải sống chung với những kẻ thông minh kiểu này là như thế nào.

Tôi là người thầy Litch thả xuống cuối cùng. Trên đường leo lên đồi, tôi thấy gia đình nhà Snella đang tụ tập ở sân trước nhà, có vẻ như họ đang cố gắng để có vài đoạn phim gửi đến chương trình "Những Gia Đình Hài Hước Nhất Nước Mỹ."

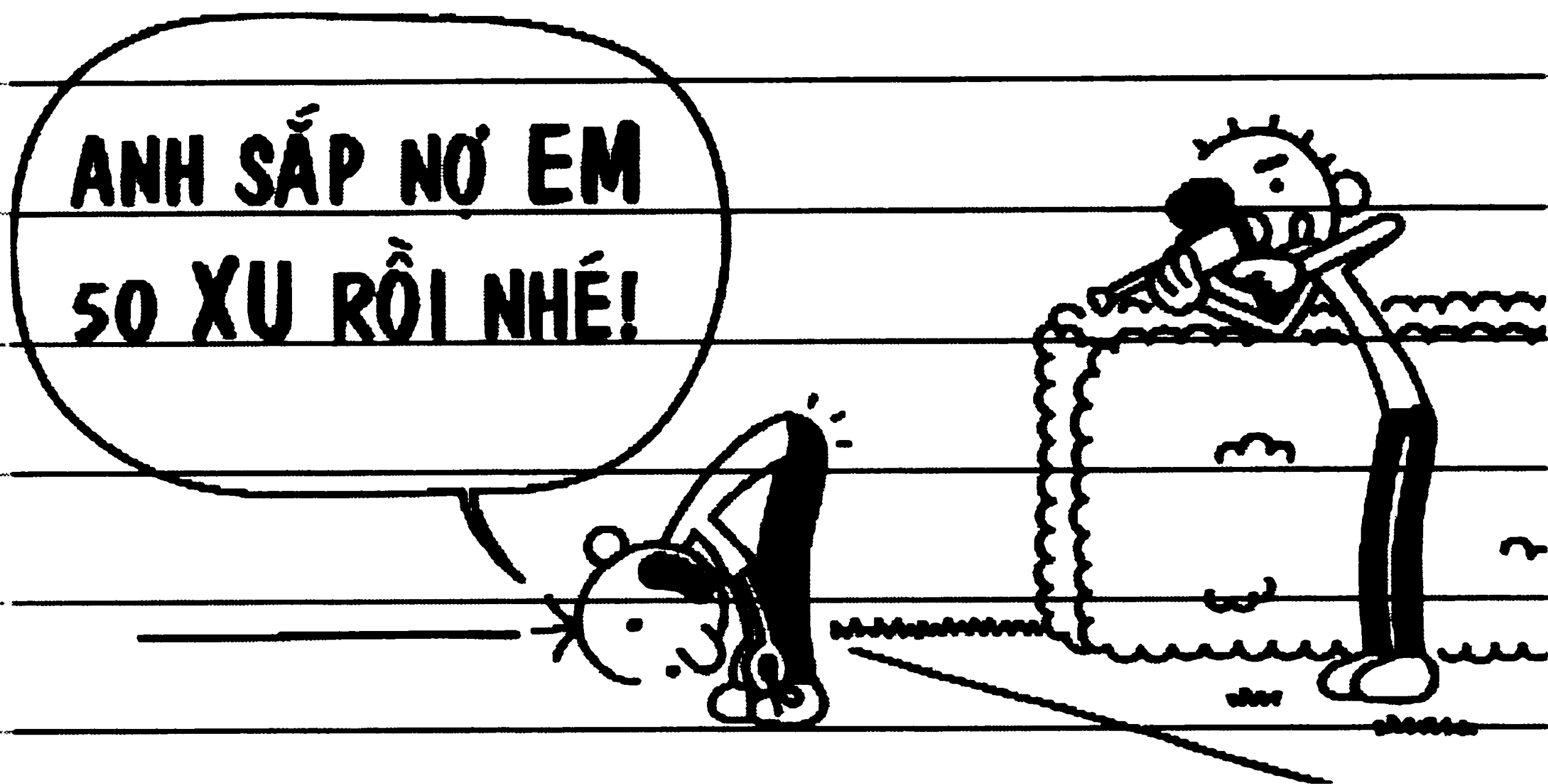
Có lẽ họ không thể kiên nhẫn đợi thêm vài tháng nữa cho đến bữa tiệc sinh nhật nửa tuổi của Seth.

THÁNG TƯ

Thư năm

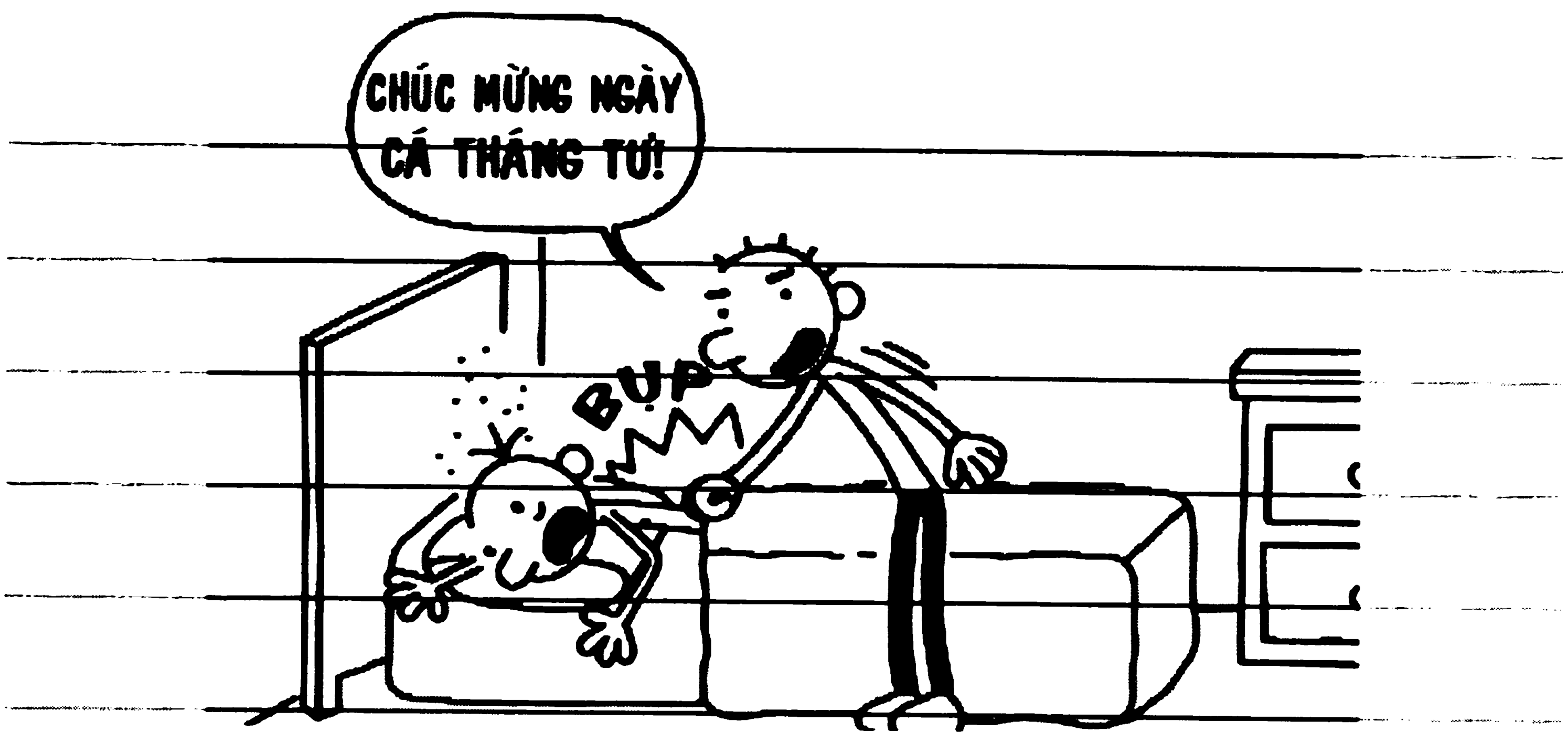
Hôm nay là mùng Một tháng Tư, và ngày của tôi đã bắt đầu như thế này đây.

Những ngày khác trong năm, bạn không thể KÉO Rodrick ra khỏi giường trước 8 giờ sáng. Nhưng vào ngày cả tháng Tư, anh ta luôn luôn dậy từ rất sớm để bày trò trêu chọc mọi người.

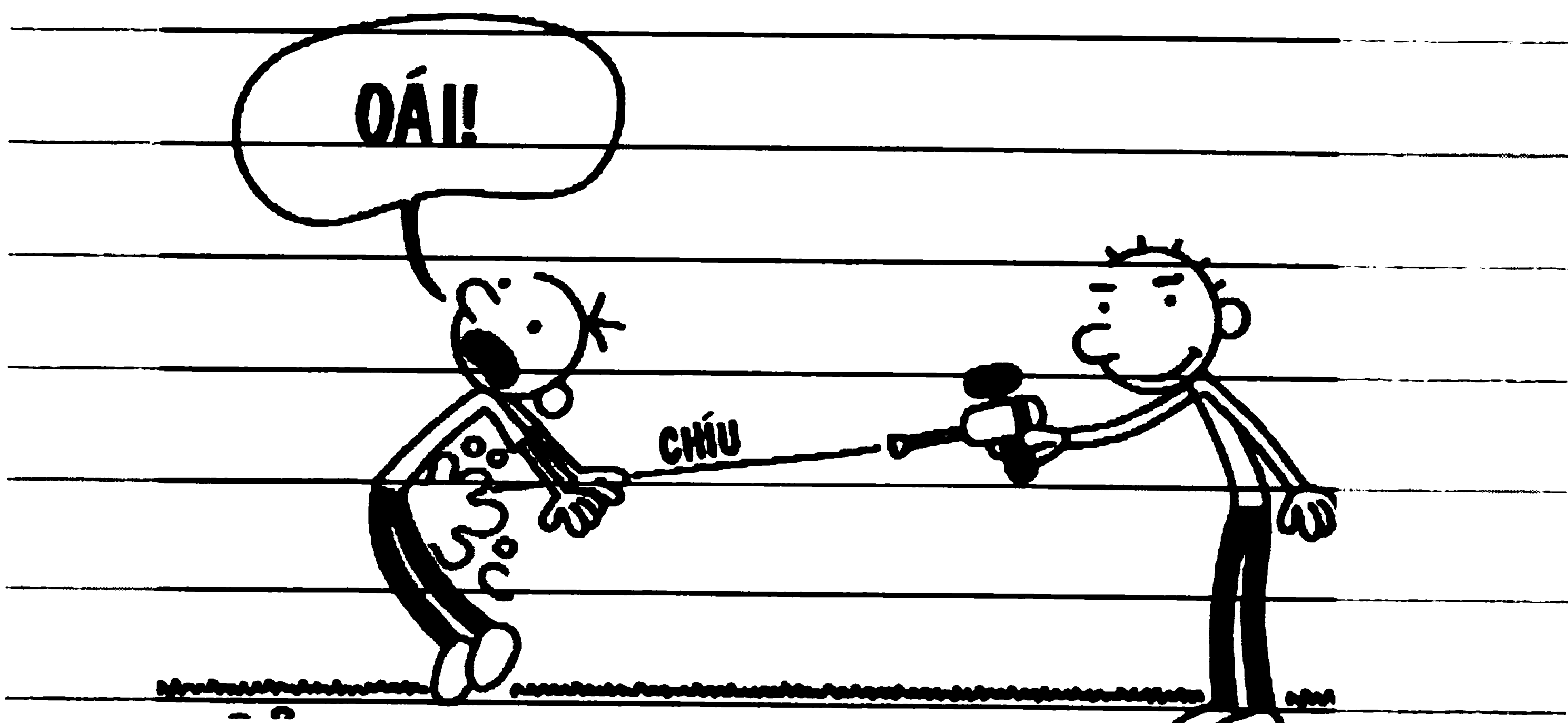
Thật sự cần phải có ai đó giải thích khái niệm thế nào là "chơi khăm" cho Rodrick, bởi tất cả những "trò đùa" của anh ta đều là nguyên nhân khiến tôi bị thương.

Năm ngoái Rodrick cược 50 xu là tôi không thể buộc được dây giày của mình trong khi đang đứng, và tôi HOÀN TOÀN tin rằng anh ta đố thật nên đã làm theo.

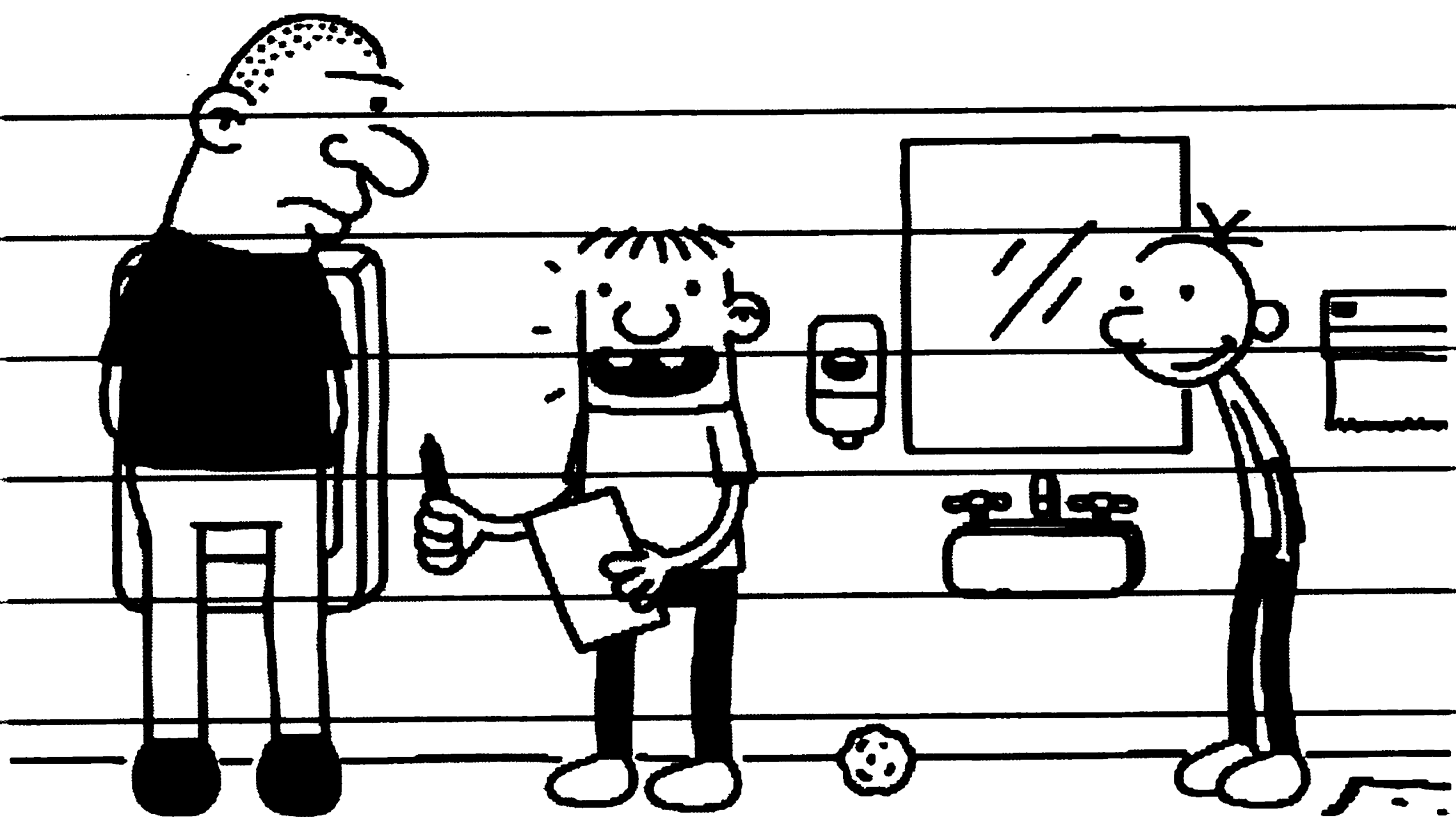
Tôi chạy vào trong và mách bố rằng Rodrick đã dùng súng đồ chơi bắn vào mông tôi. Nhưng bố có vẻ không muốn can thiệp vào cuộc cãi vã vợ chồng của hai cậu quý tử, nên bố chỉ bảo Rodrick trả tôi năm mươi xu vì tôi đã thắng cuộc.

Rodrick lấy hai đồng hai lăm xu từ túi quần rồi ném xuống đất. Nhưng tôi đã không rút ra được bài học cho mình sau lần đầu tiên, bởi vì tôi đã cúi xuống và nhặt chúng.

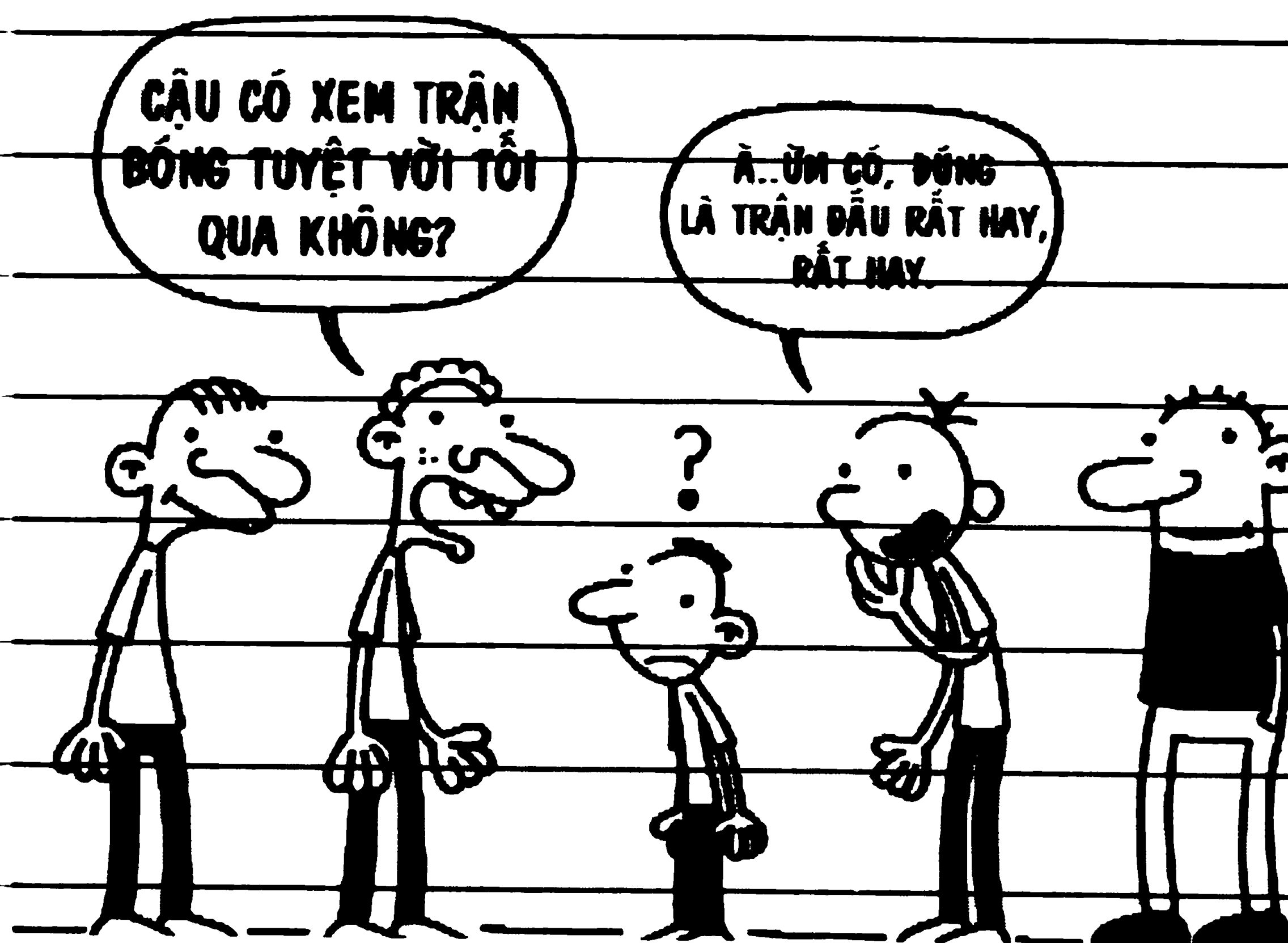
Dù sao tôi cũng có vài ý tưởng hay ho cho ngày cả tháng Tư CỦA MÌNH. Năm ngoái tôi đã dành một trò rất thú vị cho Rowley. Khi chúng tôi đang trong nhà vệ sinh tại rạp chiếu phim, tôi bảo nó rằng gã đang đứng trước bồn cầu là một vận động viên chuyên nghiệp.

Ngay lập tức Rowley đã đến xin chữ ký của gã này.

Hôm nay, tôi và vài đứa nữa đã nghĩ ra một trò rất thú vị để trêu Chirag tí hon.

Bọn tôi thống nhất rằng sẽ rất hài hước nếu như làm cho Chirag nghĩ nó bị điếc, vì vậy tất cả chúng tôi sẽ phải nói rất nhỏ mỗi khi nó đến gần.

Nhưng Chirag đã nhanh chóng phát hiện có điều gì đó không bình thường đang xảy ra, và nó đi thẳng đến chỗ giáo viên để ngừng trò này lại trước khi quá muộn. Tôi nghĩ nó đã rút được kinh nghiệm xương máu từ trò Chirag Vô Hình năm ngoái.

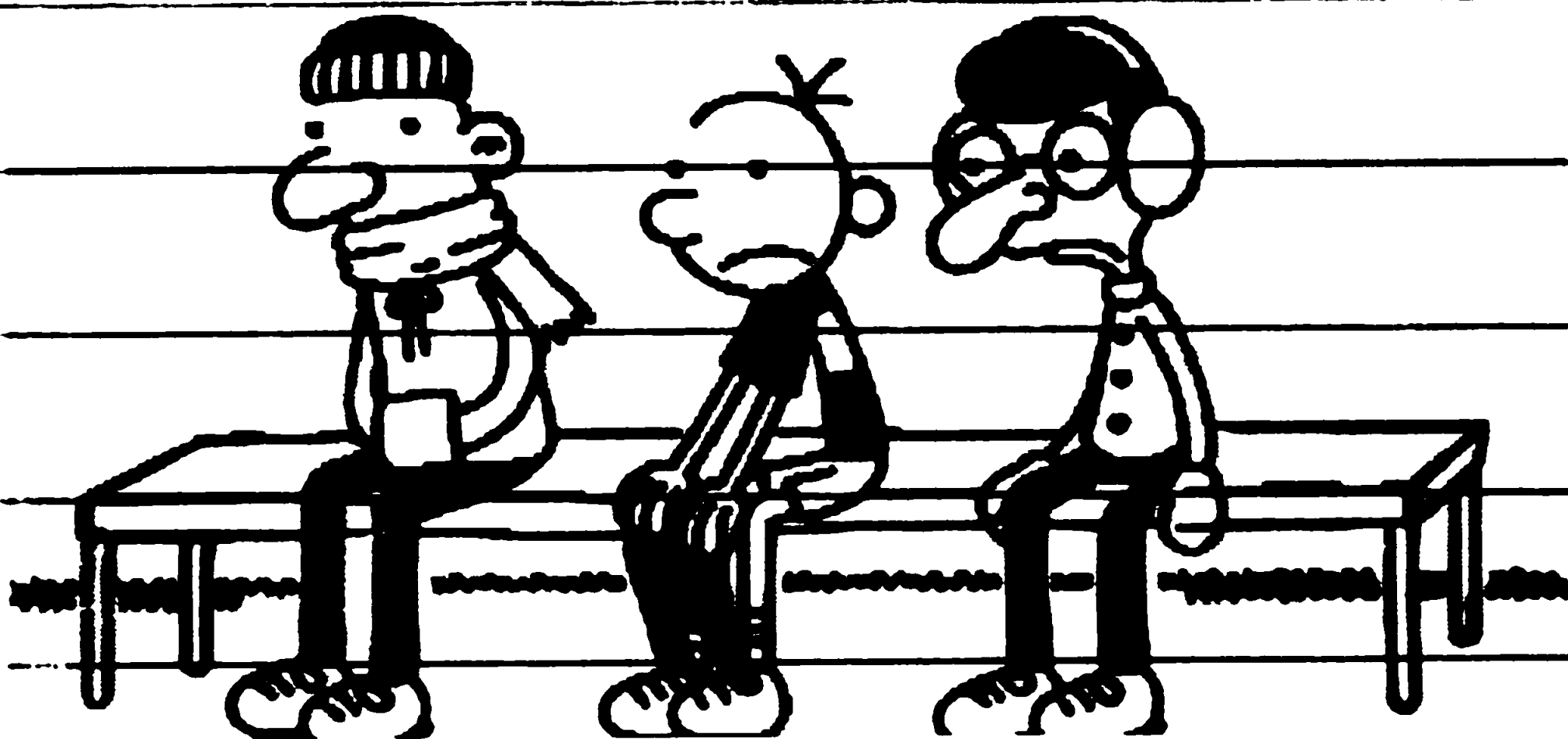
Thứ sáu

Chúng tôi có trận đấu bóng thứ hai vào tối nay. Vài anh lớn hơn đã tình nguyện nhặt bóng, nên tôi sẽ ngồi chơi xơi nước trên khán đài trong suốt trận đấu.

Bên ngoài trời RẤT LẠNH, tôi xin phép bố đi lấy áo khoác để trong xe, nhưng bố đã nói không.

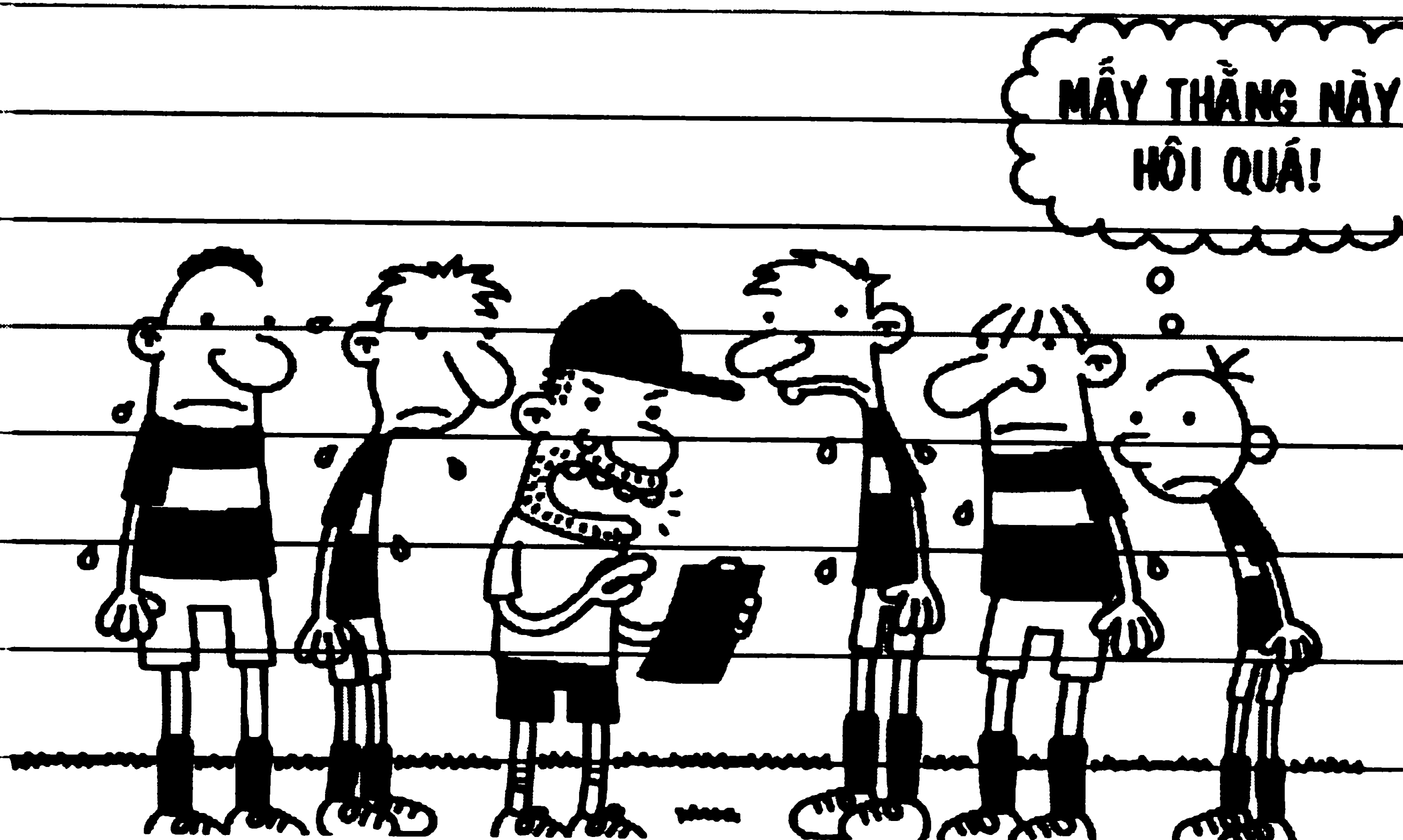
Bố bảo tôi cần phải chuẩn bị sẵn sàng cho trường hợp huấn luyện viên quyết định thay tôi vào thi đấu, vì vậy tôi phải cẩn răng chịu rét.

Tôi muốn gào lên để bố hiểu rằng thời gian duy nhất mà tôi được ra sân là khi thầy Litch bắt tôi đi nhặt hết vỏ cam cũng như rác rưởi của những đứa khác vứt bừa bãi vào giờ nghỉ giữa hai hiệp đấu. Nhưng tôi đã kịp kìm chế và tập trung vào việc giữ không cho cái bảo vệ ống đồng làm lạnh.

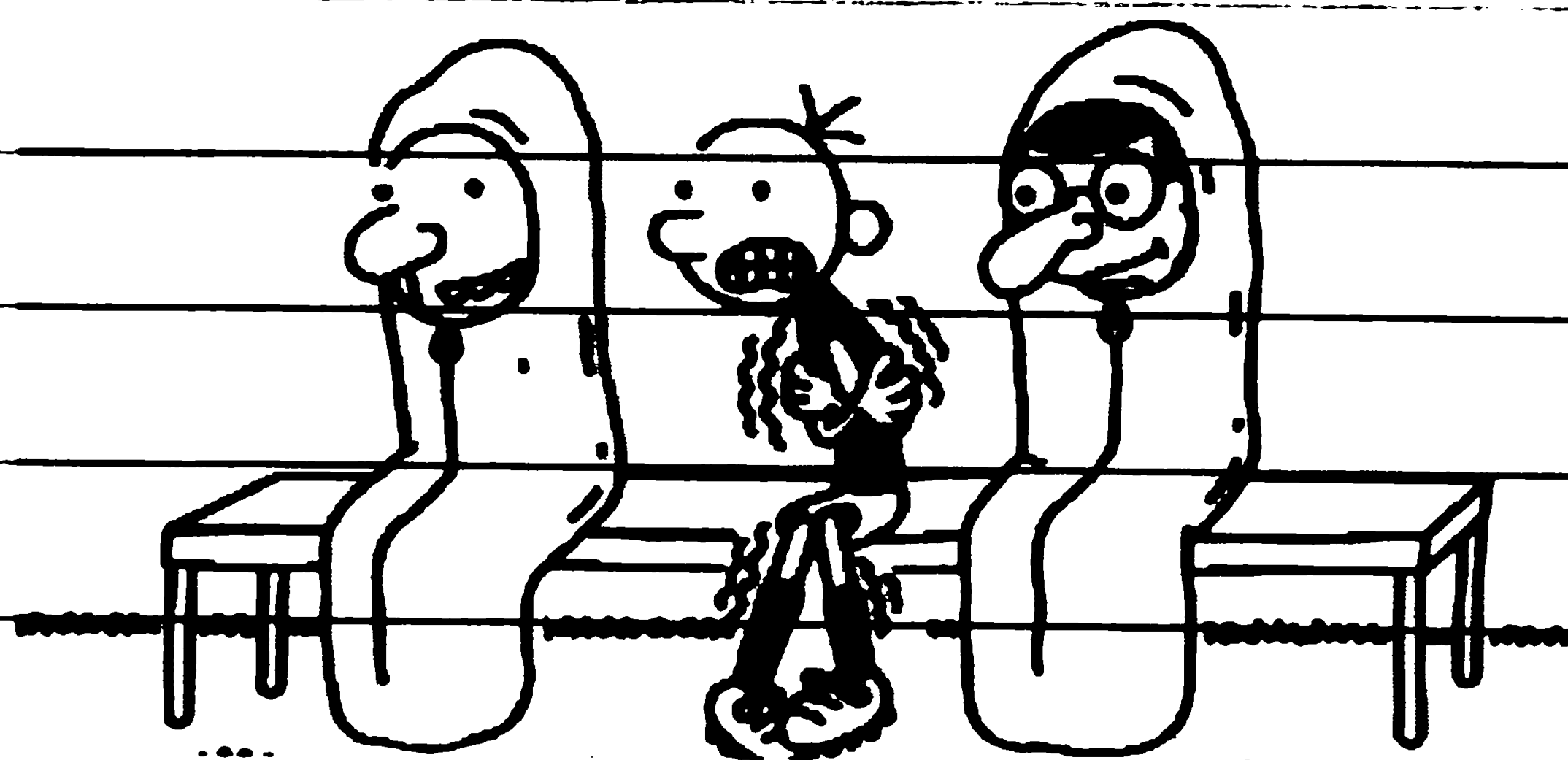
Mỗi khi thầy Litch gọi mọi người lại để hội ý, bố lại bắt tôi chạy đến để tham gia vào đội. Bạn đã bao giờ xem một trận bóng trên ti vi và bắn khoản không biết những cầu thủ dự bị nghĩ gì khi họ đứng trong một cuộc hội ý để huấn luyện viên nói về chiến thuật của đội chưa?

Bây giờ tôi có thể nói cho bạn biết.

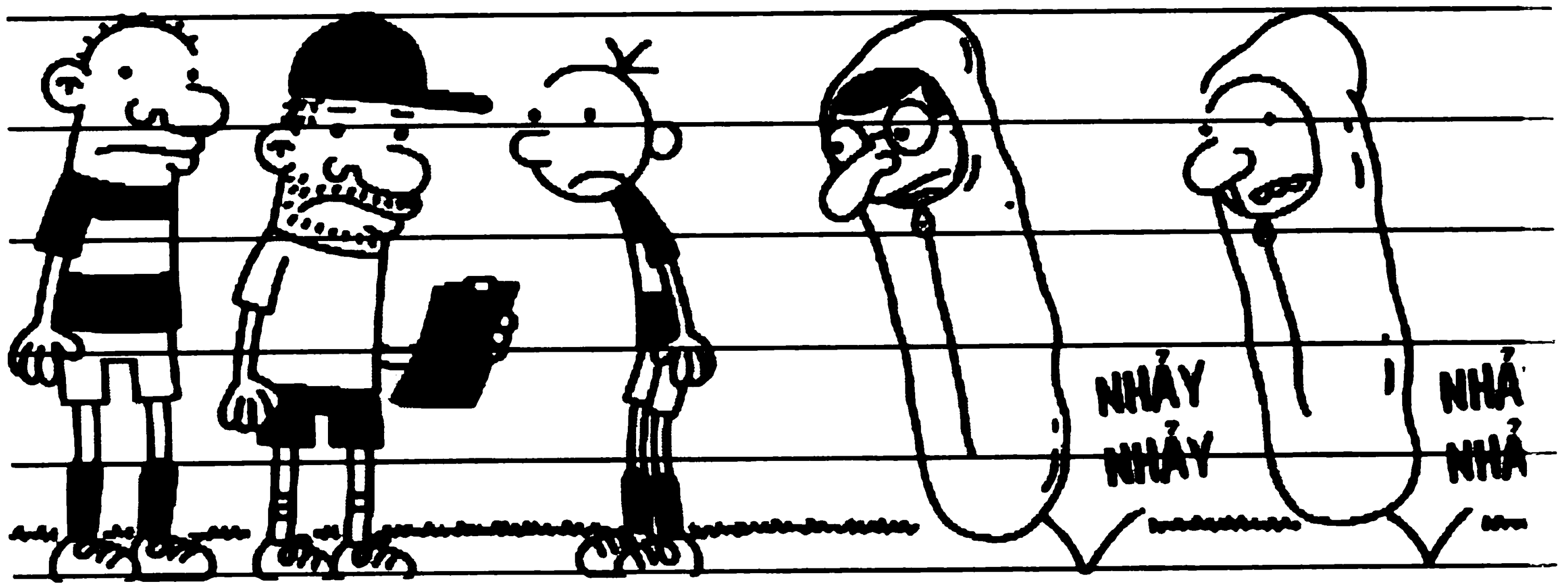
Khi mặt trời lặn, trời **THẬT** SỰ rất lạnh. Thực tế là nó lạnh đến mức Mackey Creavey và Manuel Gonzales phải đi ra xe của Creavey lấy **TÚI NGỦ** để chui vào.

Nhưng bố thì **VẪN** SẮT đã không cho tôi đi lấy áo khoác.

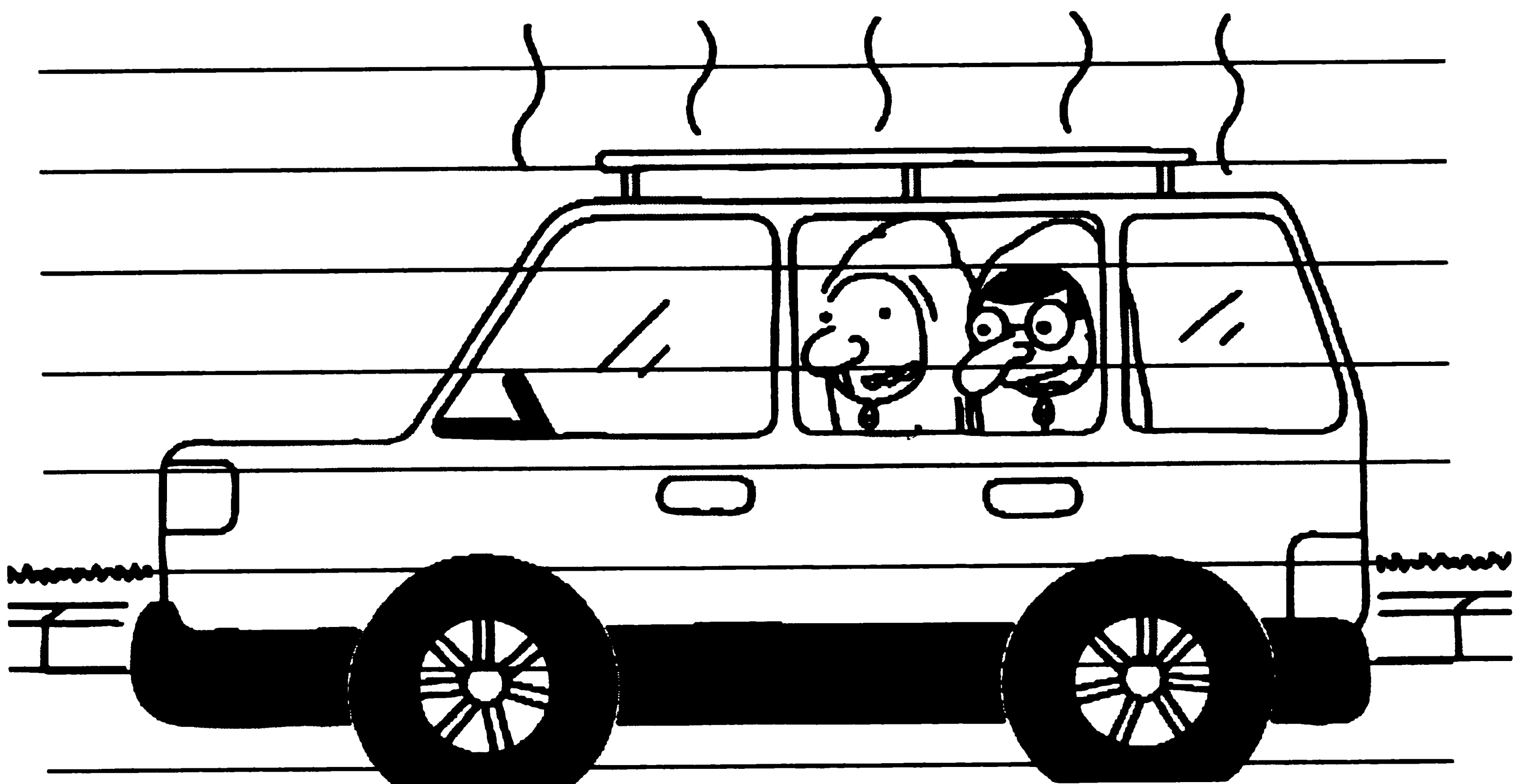

Trong giờ giải lao, cả đội chúng tôi lại hội ý. Khi huấn luyện viên trông thấy cặp mắt tội nghiệp của Mackey

và Manuel, thầy bảo hai đứa đó có thể ra xe của Creavey trong thời gian còn lại của trận đấu.

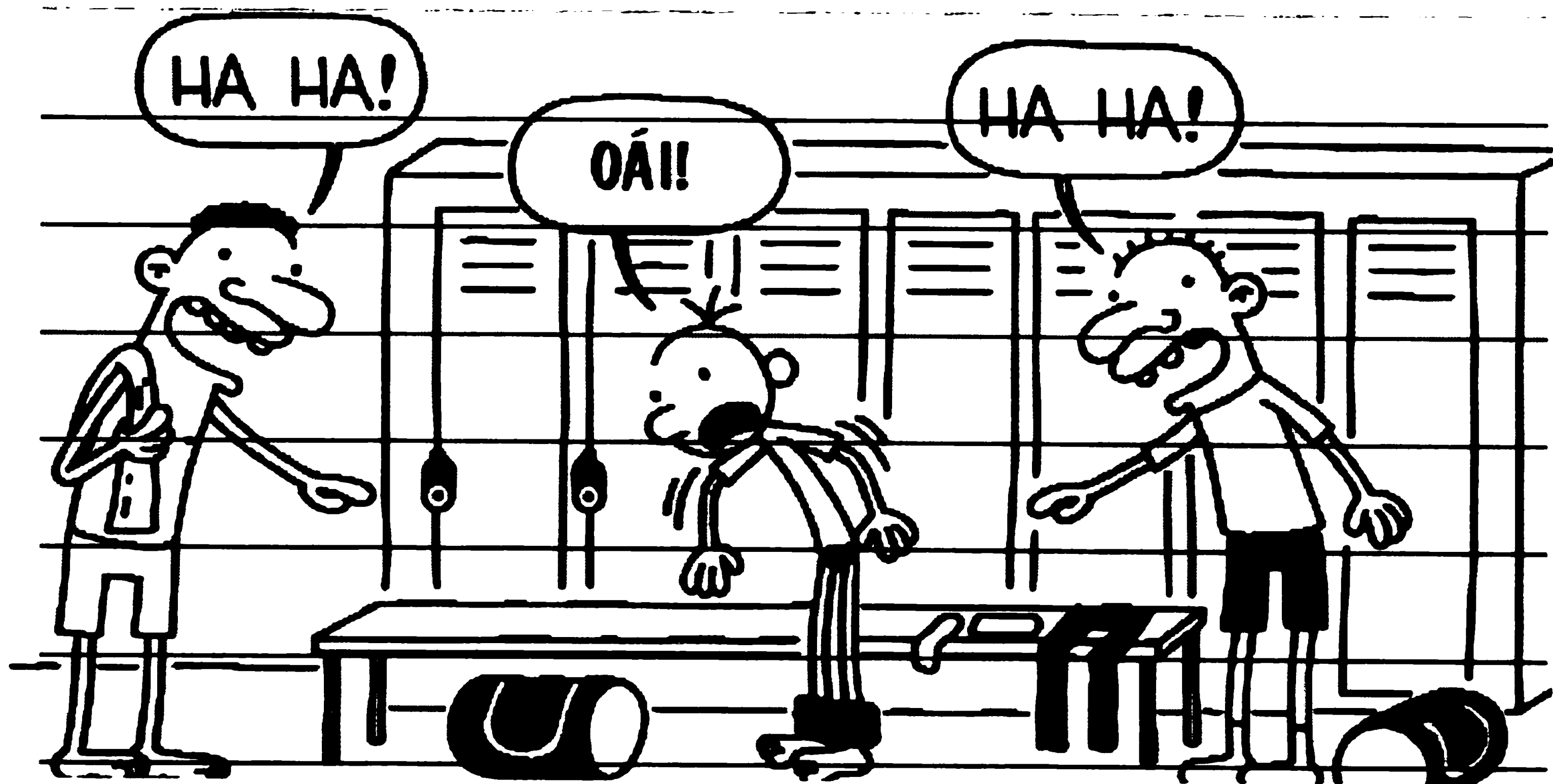
Vì vậy Mackey và Manuel được ngồi trong một chiếc xe có điều hòa, trong khi tôi phải mặc quần đùi ngồi trên chiếc ghế sắt lạnh ngắt. Và tôi biết một sự thật là hai đứa nhà Creavey có một chiếc tivi ở trong xe, tôi cả hai thằng nó đang hưởng thụ cuộc sống sung sướng trong đó.

Thứ hai

Tôi CHẮC CHẮN mình phải ưu tiên việc giặt quần áo lên hàng đầu. Bởi tôi đã hết quần lót sạch ba ngày nay rồi, thậm chí tôi còn phải mặc quần bơi thay thế.

Hôm nay chúng tôi có tiết học thể dục, và khi thay đồ tập, tôi đã hoàn toàn quên mất rằng mình đang mặc đồ bơi bên trong.

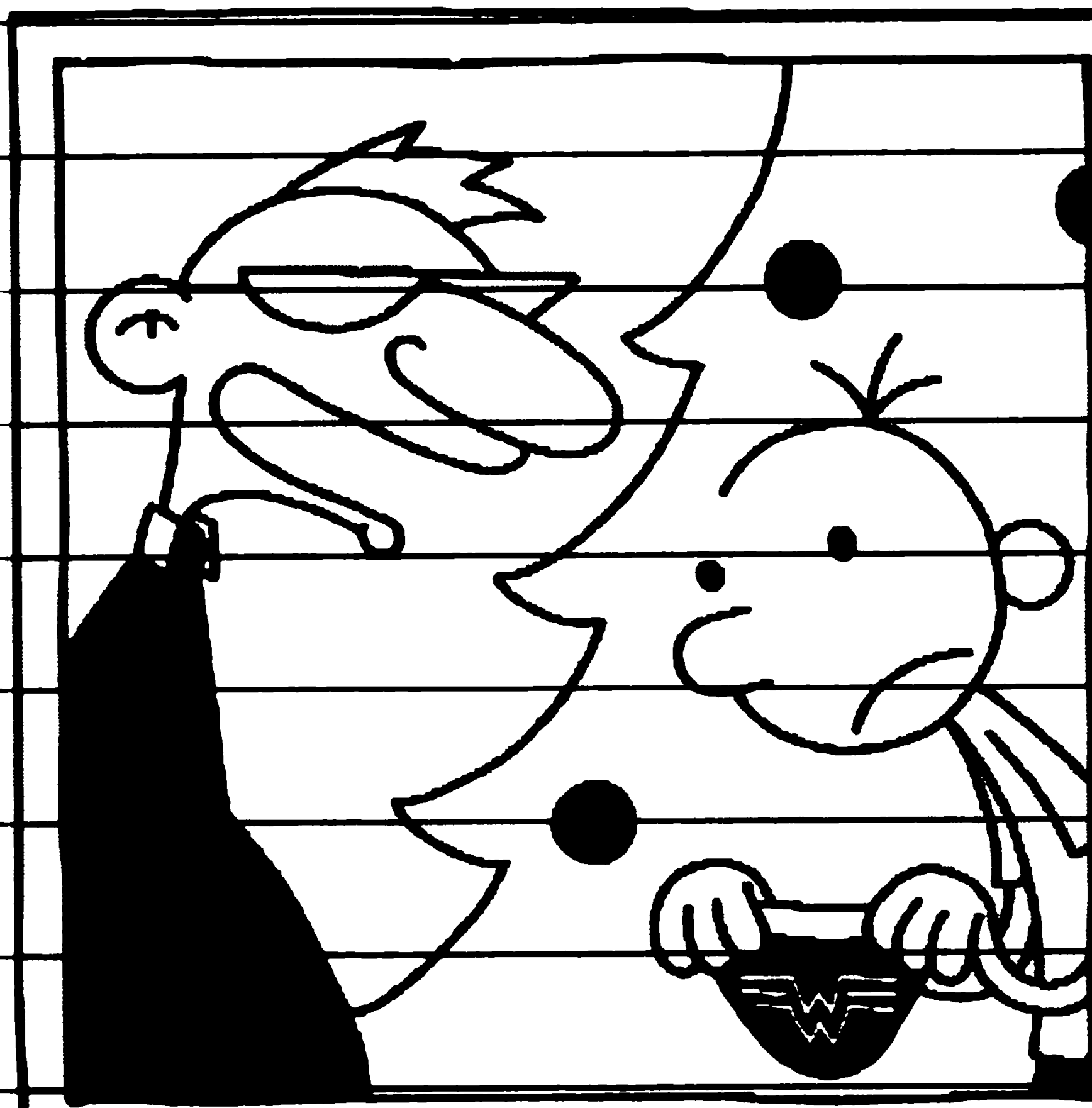

Câu chuyện có thể đã TỆ HƠN rất nhiều vì tôi có một chiếc Quần Lót Nữ Tuyệt Vời mà tôi chưa bao giờ lấy ra khỏi hộp, và suýt nữa thì sáng nay tôi đã mặc nó bởi vì đó là chiếc quần duy nhất còn sạch trong tủ.

Hãy tin tôi, tôi không ĐÒI MUA chiếc Quần Lót Nữ

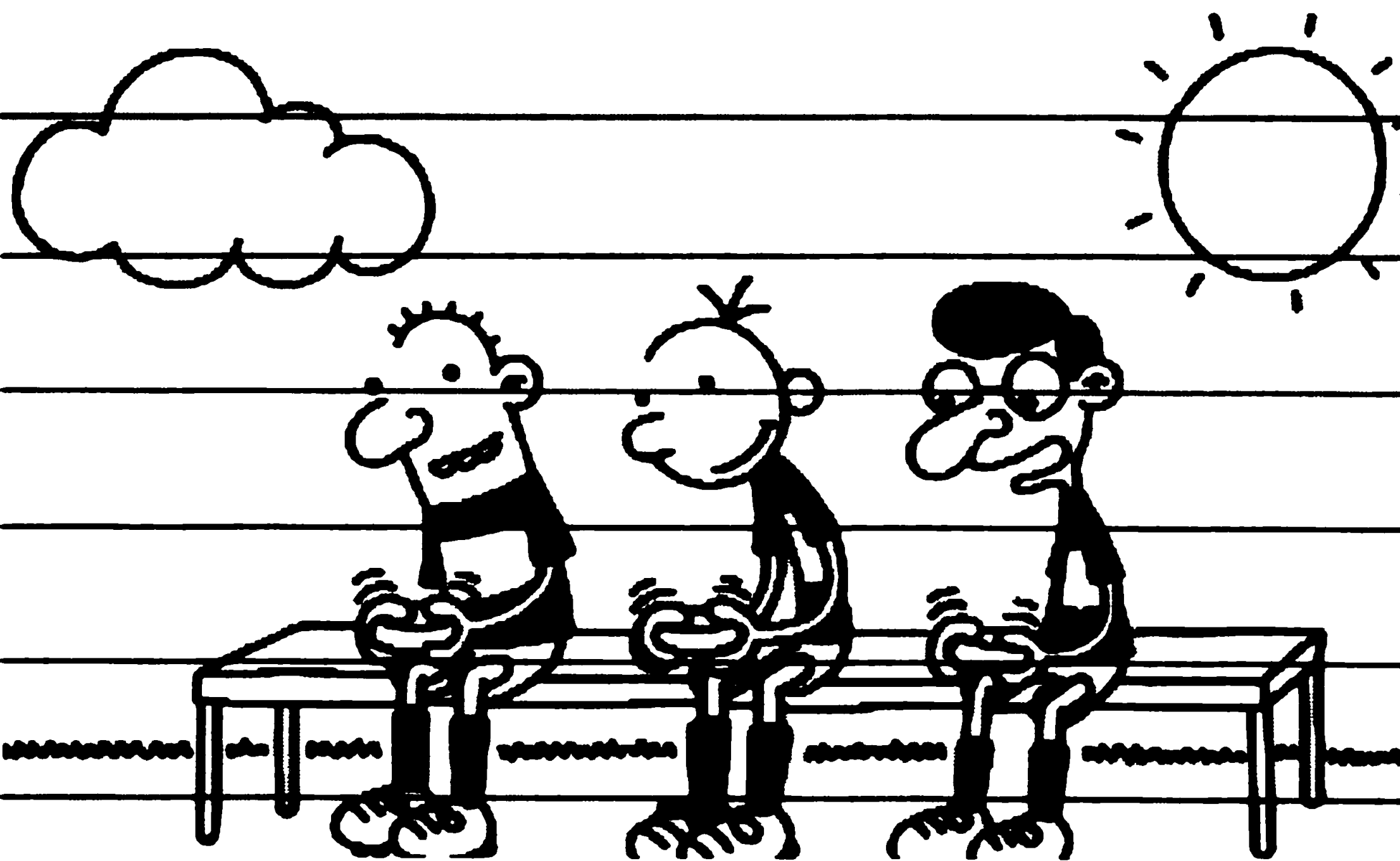
Tuyệt vời này. Hè năm ngoái vài người họ hàng đã hỏi mẹ xem tôi thích gì vào ngày sinh nhật và mẹ đã nói rằng tôi rất thích truyện tranh và siêu nhân.

Vì thế chú Charlie đã tặng tôi Chiếc Quần Lót đó.

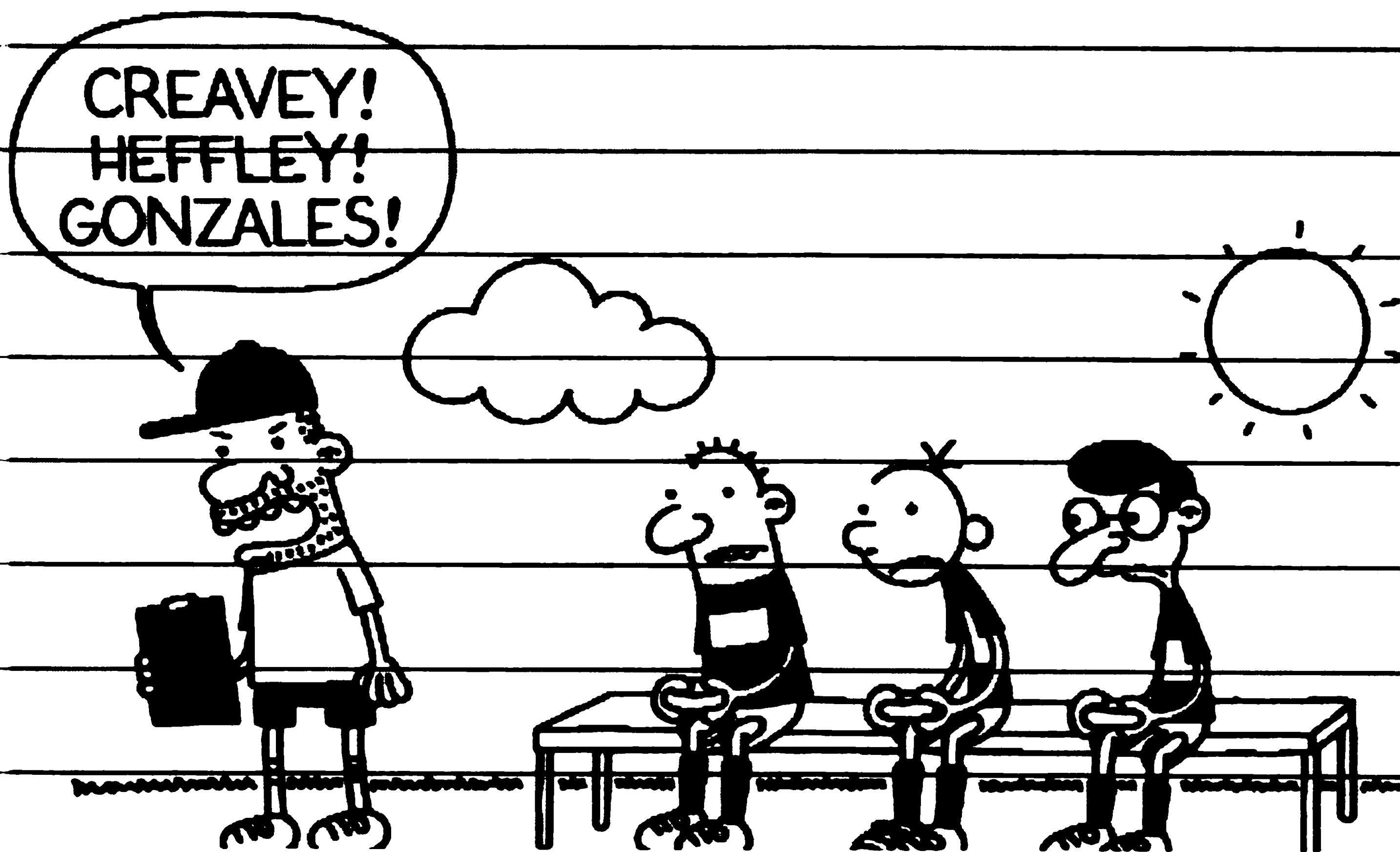

Chúng tôi có trận đấu bóng tiếp theo sau khi tan học, gần đây thời tiết đã ấm lên rất nhiều, nên tôi không lo lắng gì về việc mình sẽ bị lạnh nữa.

Lúc ở trường, tôi, Mackey, và Manuel thống nhất tối nay sẽ mang theo vài trò chơi điện tử để giải trí. Đây là lần đầu tiên chúng tôi thấy THÍCH THÚ với bóng đá.

Nhưng niềm vui này chẳng kéo dài được lâu. Trận đấu diễn ra được hai mươi phút, thầy Litch gọi cả ba đứa chúng tôi rời khỏi ghế dự bị để vào sân.

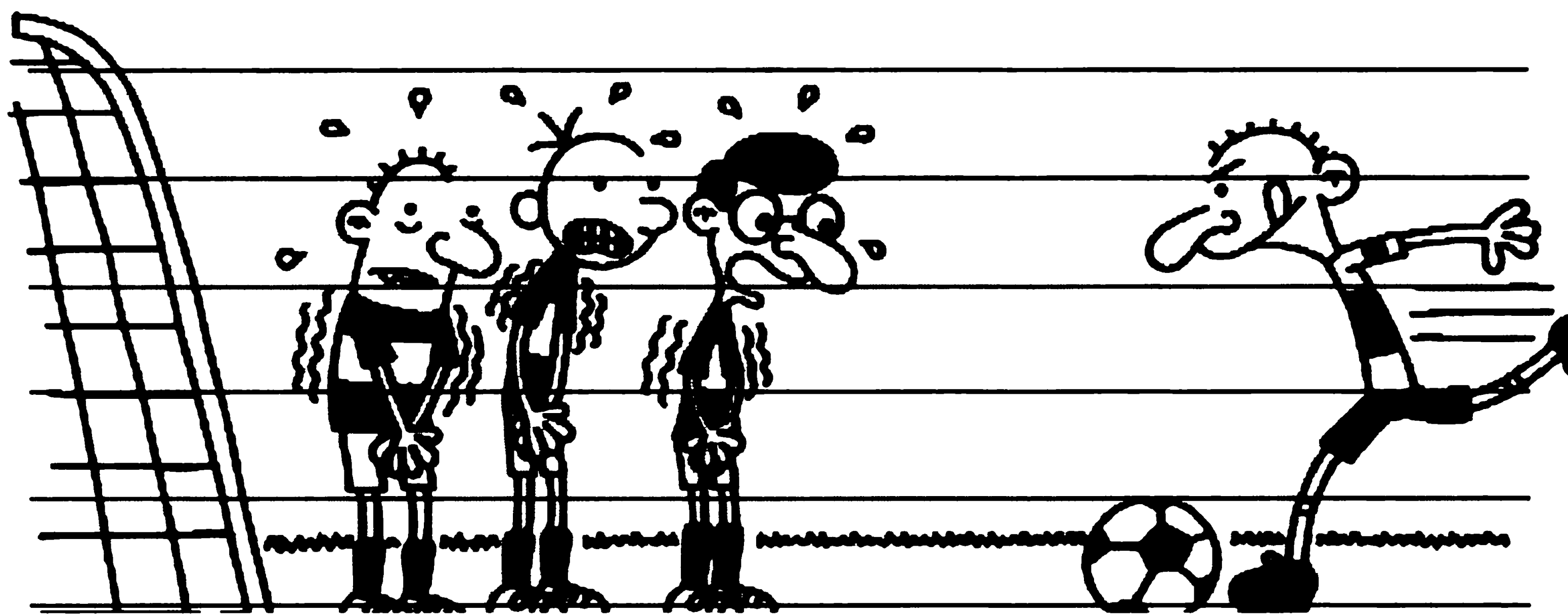
Hình như, có vài phụ huynh đã phàn nàn rằng con của họ không được chơi bóng, nên Giải Đấu Rec đã ra luật mới là từ bây giờ TẤT CẢ học viên đều phải tham gia vào trận đấu.

Không ai trong số chúng tôi tập trung theo dõi trận đấu, vì vậy khi vào sân, chúng tôi chẳng biết mình phải làm gì hoặc phải đá ở vị trí nào.

Mấy thằng trong đội chúng tôi nói đội bạn sẽ được hưởng một quả "phạt gián tiếp," và chúng tôi sẽ phải đứng cạnh nhau để làm thành hàng rào cản phá.

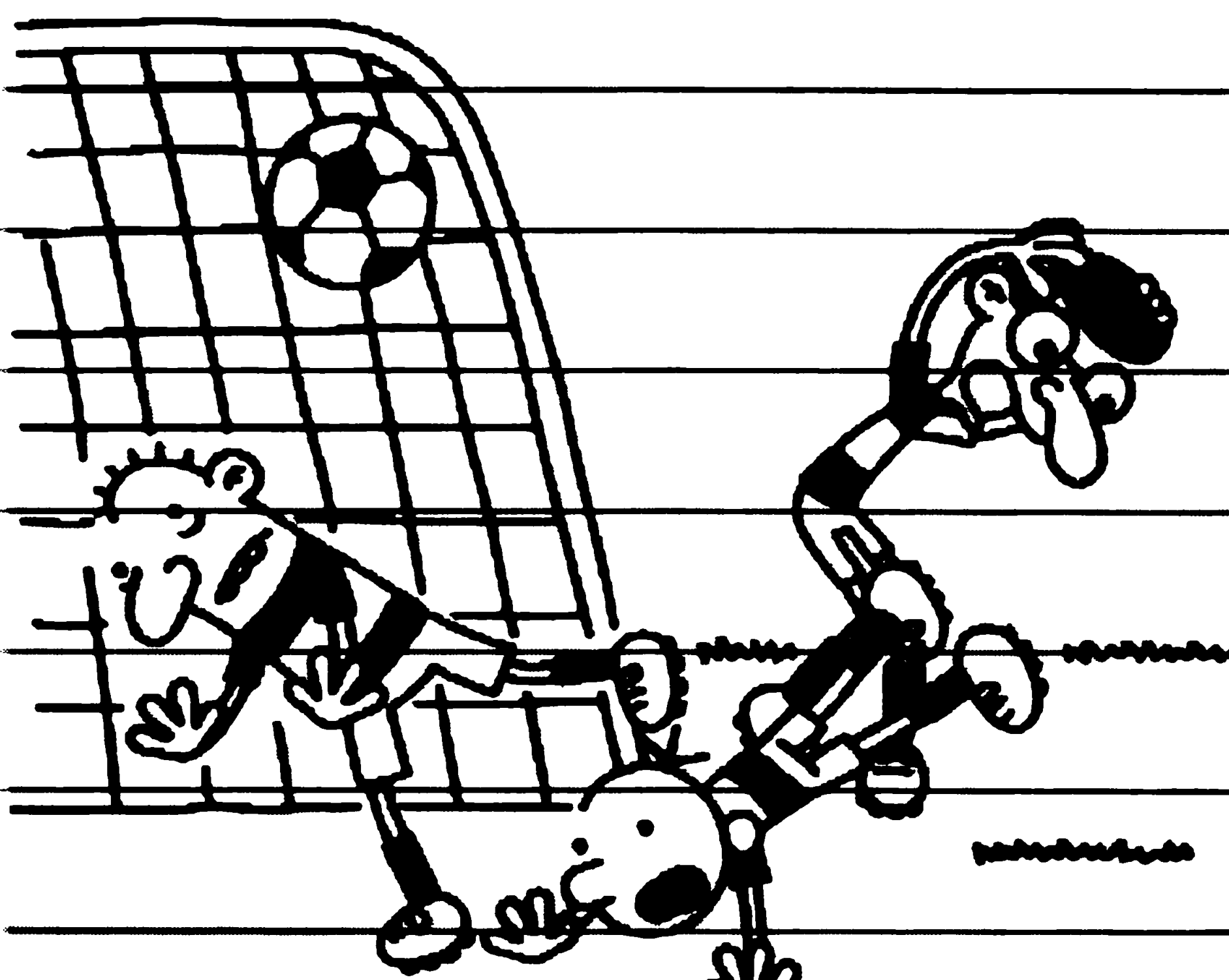
Tôi nghĩ chúng chỉ nói đùa, nhưng hóa ra không phải vậy. Tôi, Manuel, và Mackey phải đứng thành hàng ngang trước khung thành. Sau tiếng còi của trọng tài, một cầu thủ của đội bạn chạy tới sút thẳng quả bóng mạnh như trái phá vào chúng tôi.

TUÝT!

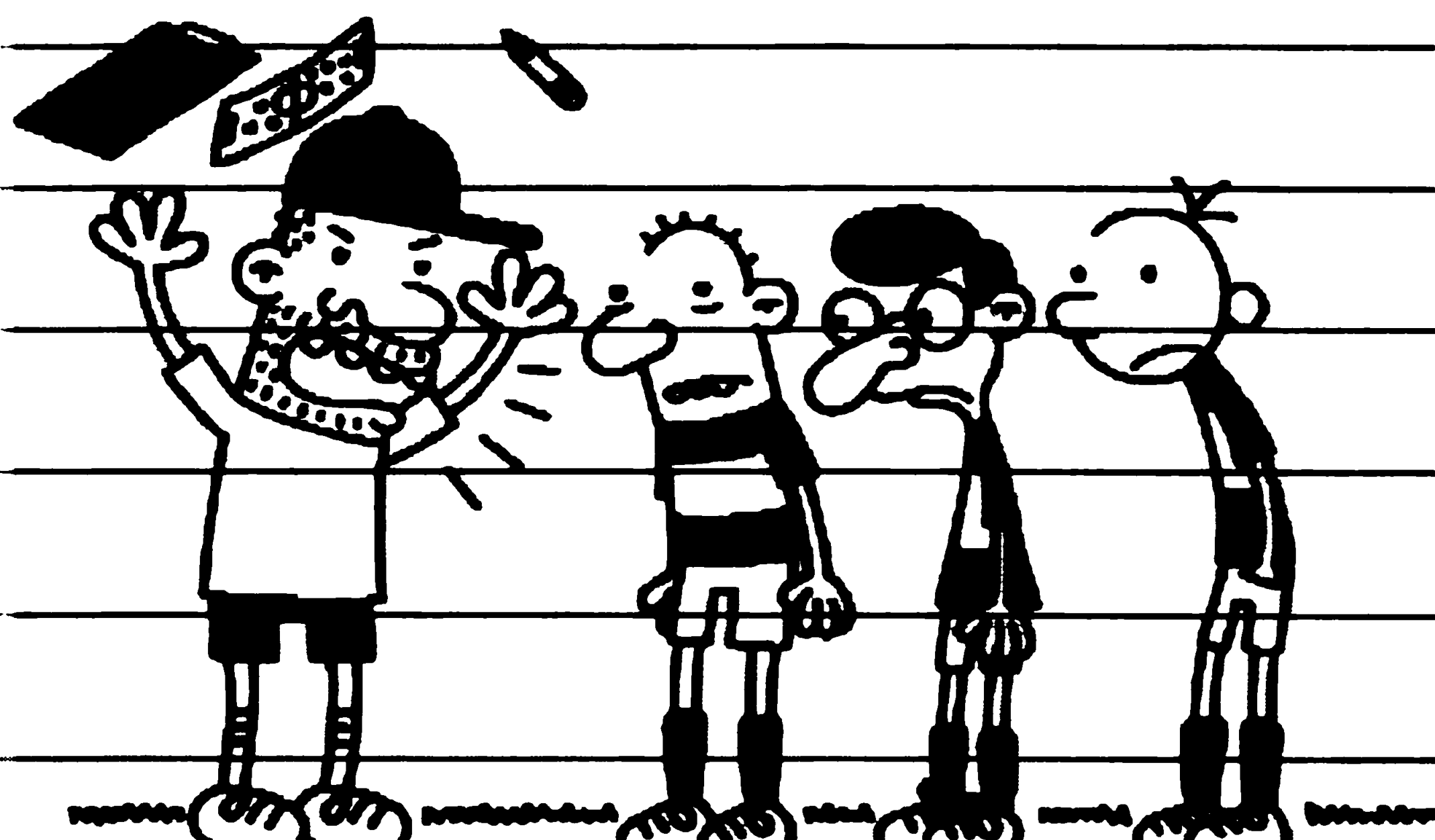

Chúng tôi đã không hoàn thành tốt vai trò làm hàng

rào bảo vệ khung thành, nên đã tạo điều kiện cho đối phương ghi bàn thắng.

Thầy Litch đã thay ba thằng chúng tôi ra ngay khi có cơ hội, và thầy còn mắng như tát nước vào mặt ba đứa vì lỗi không giữ nguyên vị trí để cản trái bóng.

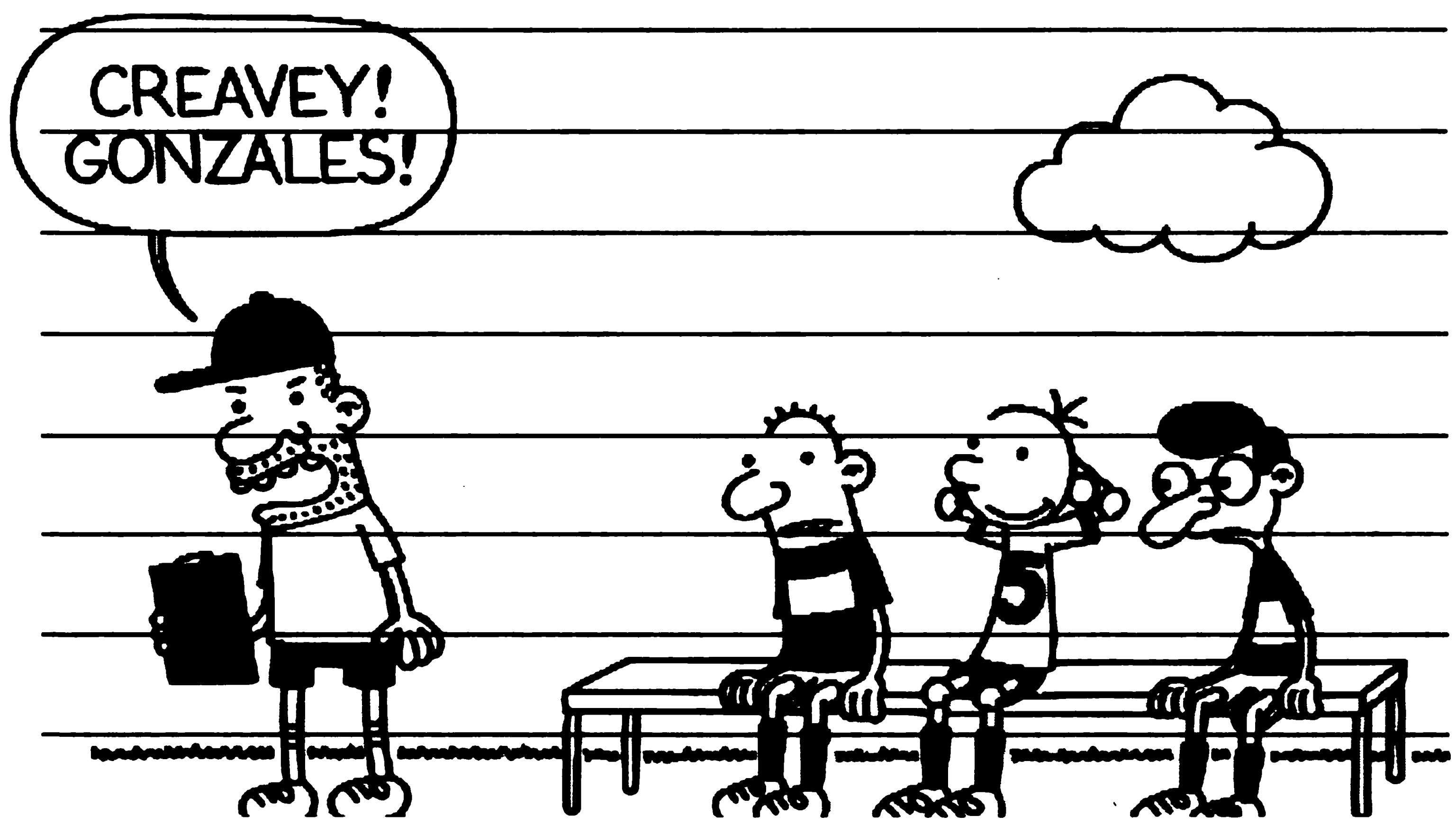
Nhưng tôi sẽ nói với bạn điều này: nếu như phải chọn giữa việc bị mắng hay là bị quả bóng to tướng đập vào mặt, thì câu trả lời là gì chắc bạn cũng biết không cần phải tranh luận nhiều.

Thứ năm

Sau trận đấu tuần trước, tôi hỏi thầy Litch xem tôi có thể làm thủ môn dự bị cho đội tuyển được không, và thầy đã đồng ý.

Có thể nói đây là một ý tưởng thiên tài của tôi, bởi những lý do sau. Thứ nhất, thủ môn không phải chạy thực mạng quanh sân hay làm những thứ tương tự như vậy trong lúc luyện tập mà chỉ phải tập luyện với trợ lý huấn luyện viên.

Thứ hai, thủ môn mặc trang phục khác cả đội, và một điều thú vị nữa là thầy Litch không thể đưa tôi vào sân khi cần phải cản phá những cú đá phạt gián tiếp.

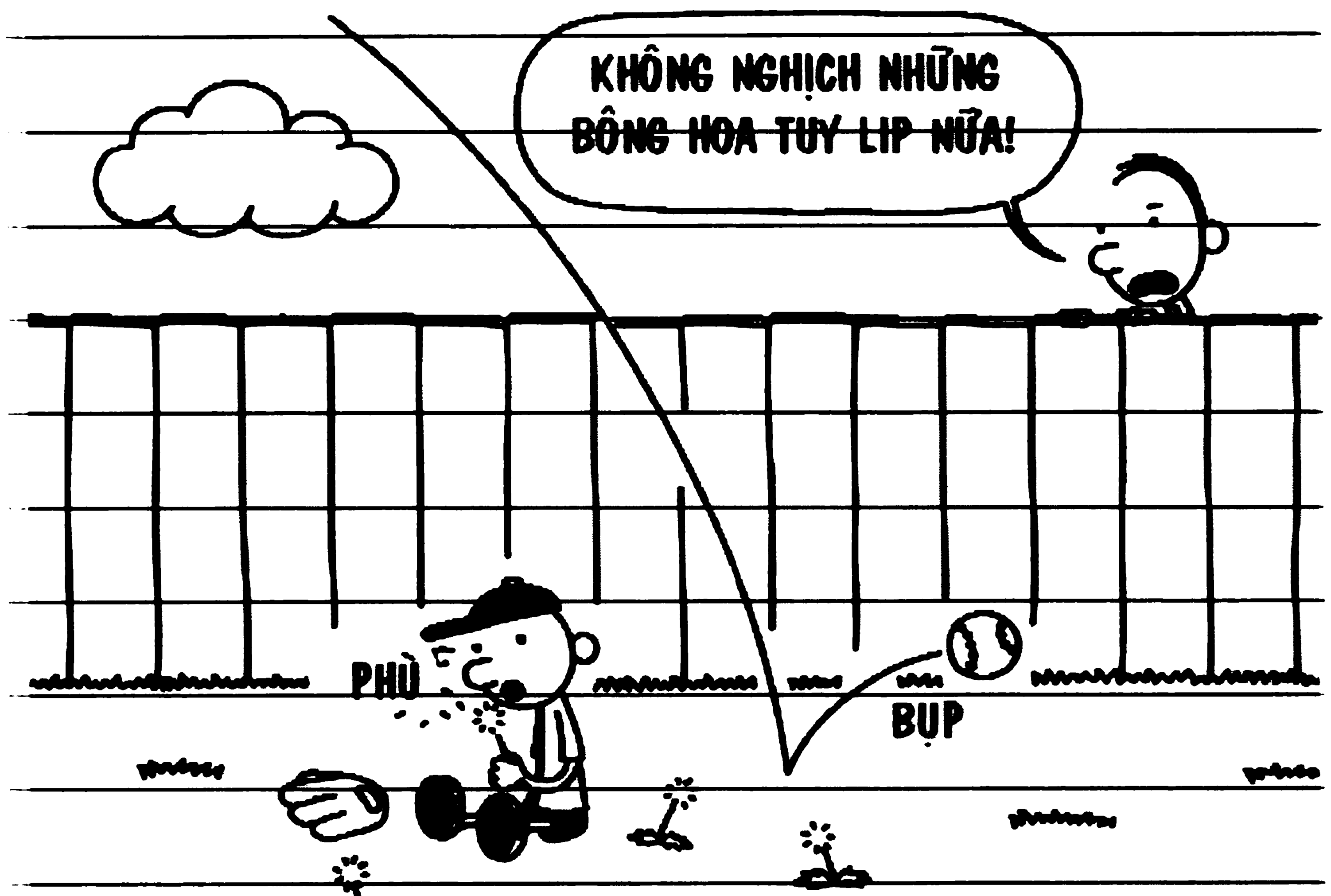
Thủ môn bất chính của chúng tôi, Tucker Fox, là ngôi sao của đội, vì vậy tôi biết sẽ chẳng có cơ hội nào để mình được vào sân. Những trận đấu gần đây thực sự rất HẤP DẪN. Nhưng tối nay, một điều tồi tệ đã xảy ra. Tucker bị đau tay sau một pha vô bóng, nó không thể thi đấu tiếp được nữa. Điều này có nghĩa là huấn luyện viên buộc phải cho TÔI vào sân thay cho Tucker.

Bố THỰC SỰ rất hào hứng vì cuối cùng thì tôi cũng có thời gian chơi bóng chính thức. Ngay lập tức bố nhào xuống sân để chỉ đạo tôi từ đường biên ngang. Nhưng tôi thấy điều này là không cần thiết. Vì đội của tôi giữ bóng ở phần sân đối phương trong toàn bộ thời gian còn lại của trận đấu, còn tôi thậm chí đã không phải chạm vào bóng MỘT LẦN nào.

Dù vậy, tôi nghĩ tôi biết mục đích thực sự của bố là gì.

Khi tôi vẫn còn chơi môn bóng chày dành cho thiếu nhi, tôi rất khó tập trung vào trận đấu. Tối nay bố chỉ muốn chắc chắn tôi không bị mất tập trung như trước kia khi tôi thi đấu trên sân.

Tôi cũng phải thừa nhận rằng, việc bố ở bên cạnh tôi nay có thể cũng có cái hay.

Đã có khoảng **MỘT TRIỆU** bông bồ công anh rơi xuống phần sân của tôi, và đến hiệp hai tôi bắt đầu cảm thấy hơi ngứa ngứa.

Thứ hai

Hôm qua chúng tôi lại có một trận đấu bóng nữa, và thật may vì bố không đến cổ vũ. Đội của tôi đã bị thua trận đầu tiên kể từ đầu mùa giải, 1-0. Tôi để đội bạn đưa trái bóng qua vào những giây cuối cùng, và họ dành chiến thắng. Điều này đã phá mất kỷ lục toàn thắng của chúng tôi.

Sau trận đấu, mọi người trong đội có tâm trạng rất buồn, vì vậy tôi đã cố gắng để làm cho họ vui.

Những người đồng đội đã cảm ơn tôi bằng cách ném vỏ cam như mưa vào người tôi.

Về nhà, tôi rất hồi hộp kể với bố về trận đấu.

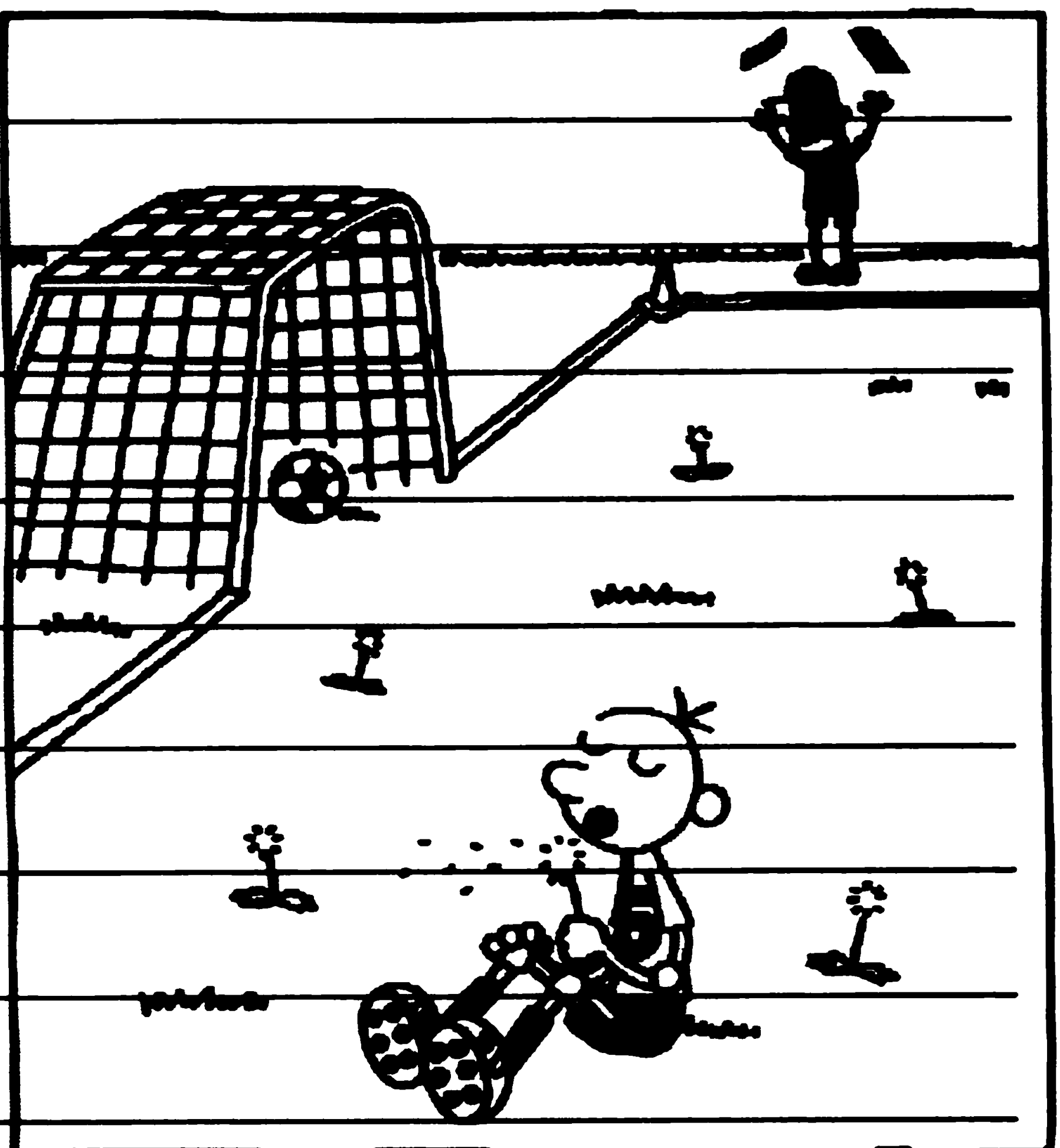
Tôi thấy bố có vẻ hơi thất vọng, nhưng bố đã lấy lại tinh thần rất nhanh.

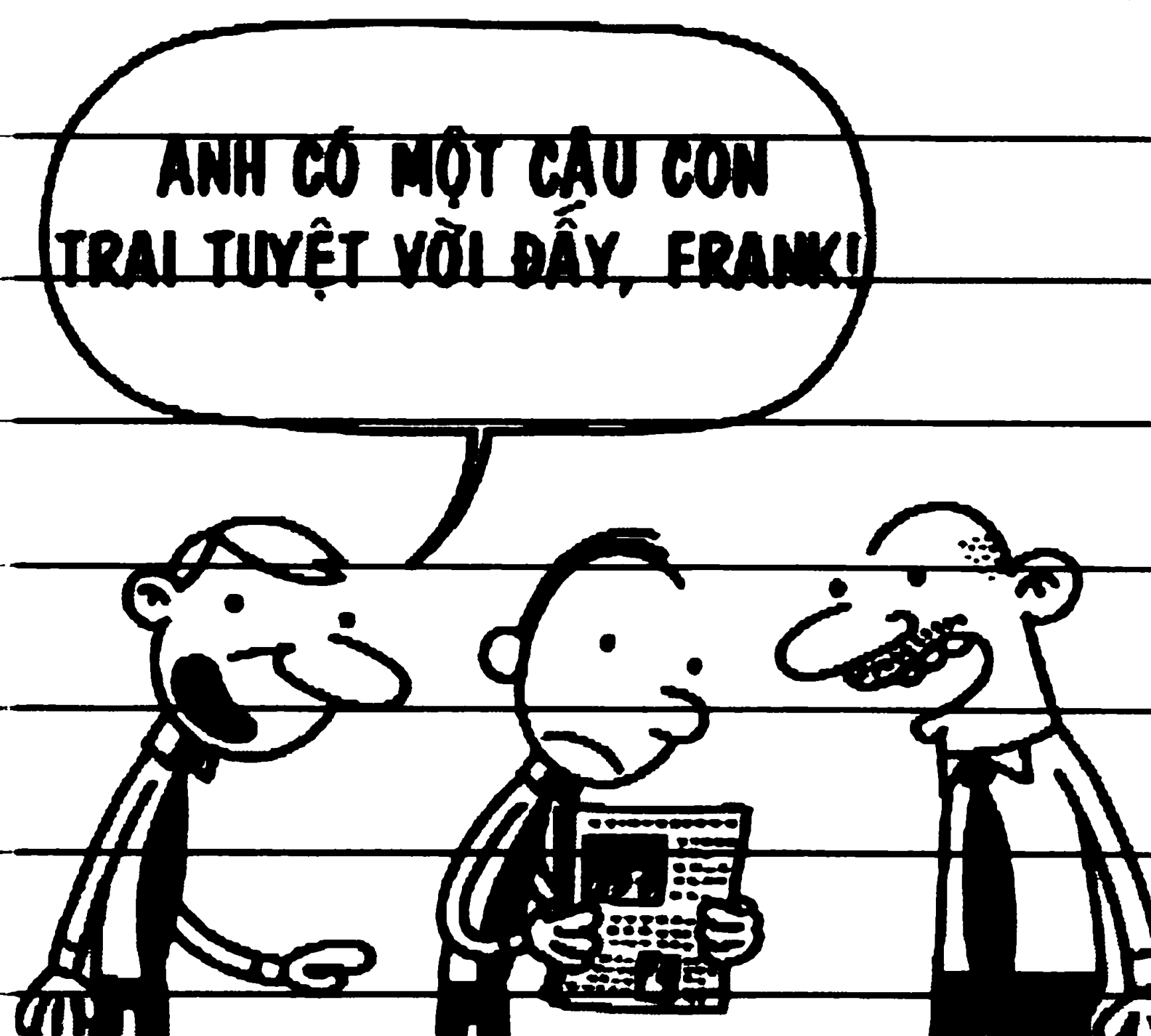
Nhưng tối nay, sau khi đi ăn tối về, trông bố rất giận dữ. Bố quẳng tờ báo xuống bàn ăn ngay trước mặt tôi, và đây là tấm hình trên tờ báo thể thao.

MỘT CƠ HỘI “ĐƯỢC THÔI”

THỦ MÔN ĐỘI TẮT ĐỎ GREG HEFFLEY ĐÃ UNG DỤNG GIẢI LAO ĐÚNG LÚC TRUNG VỆ DEMON DAWGS TUNG MỘT CÚ SÚT TỪ CỰ LY 50M. BÀN THẮNG ĐỎ ĐÃ CHẠM DỨT MỌI LỖ LỰC ĐỂ CÓ MỘT MÙA GIẢI BẤT BẠI CỦA ĐỘI TẮT ĐỎ.

Hình như bố đã xem được tờ báo đó từ sếp của mình ở công ty.

Cũng tốt, vì như vậy tôi sẽ không mất công tường thuật lại cho bố TẤT CẢ những chi tiết của trận đấu.

Dù sao đi nữa tôi cũng có thể tự biện minh cho mình rằng tôi thật sự không biết điều gì đã xảy ra cho đến khi tôi đọc được nó ở trên báo.

Bố không nói một lời nào với tôi suốt buổi tối hôm đó. Nếu như bố vẫn còn giận, tôi chỉ mong bố sẽ sớm quên nó. Vì trò chơi Phù Thủy xứ ozon 2 sẽ phát hành vào ngày hôm nay, và tôi vẫn nuôi hi vọng bố sẽ cho tôi mượn một ít tiền để mua nó.

Thứ sáu

Sau bữa tối, bố cho tôi và Rodrick đi xem phim, nhưng không phải vì bố cố tỏ ra thân thiện với chúng tôi mà điều bố cần là ra khỏi nhà.

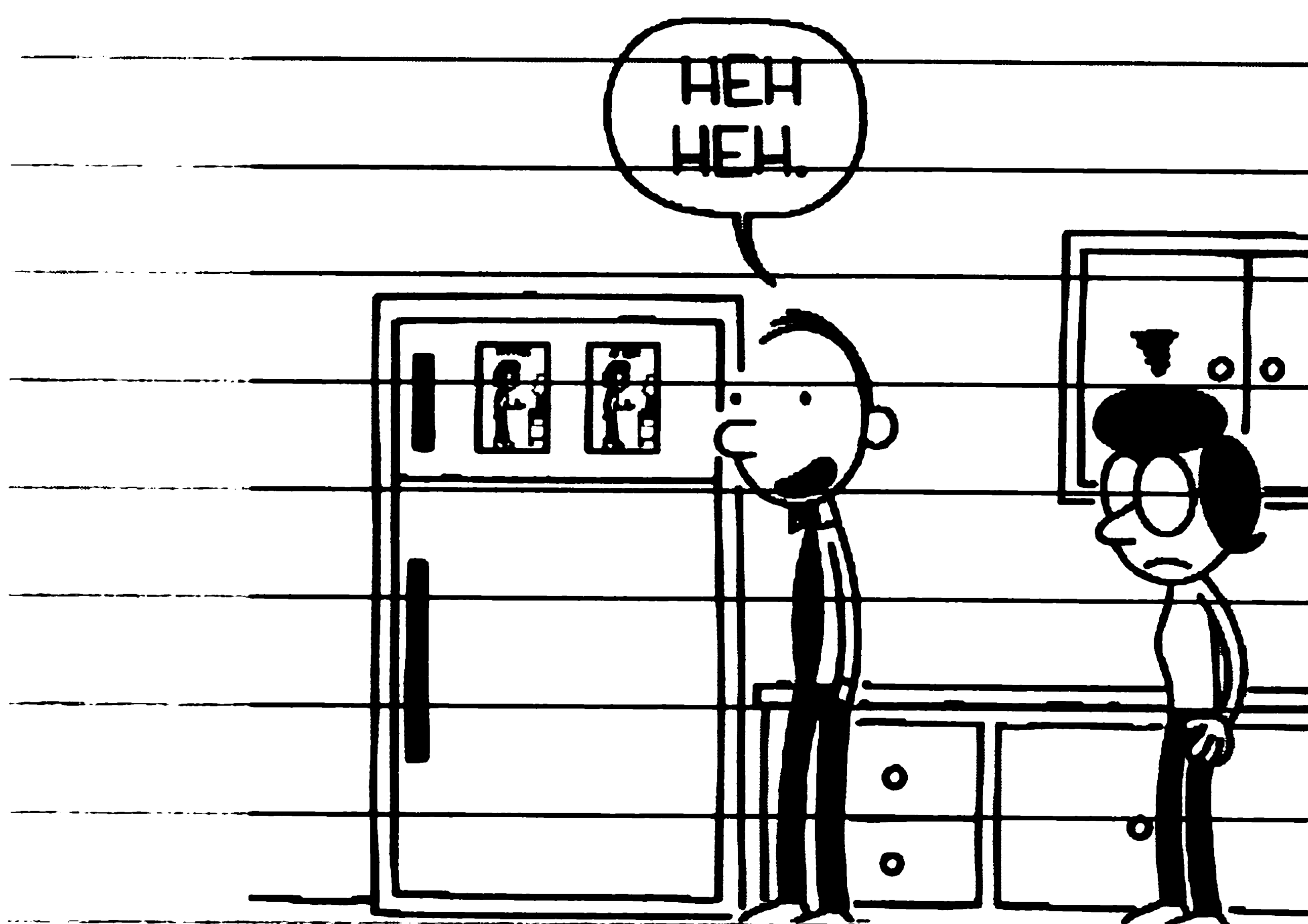
Hắn các bạn còn nhớ tôi đã nói rằng mẹ đã thôi đi tập thể dục vài tháng trước. Mẹ bỏ cuộc ngay sau buổi học đầu tiên. Bố đã chụp cho mẹ một bức ảnh mẹ đang mặc đồng phục, đầu đeo băng rôn, đi giày cao cổ chuẩn bị cho buổi tập đầu tiên của mình, và tối nay thì bức ảnh đó đã được gửi về nhà qua đường bưu điện.

Hiệu ảnh gửi thêm hai bản sao của tấm ảnh, vì vậy bố đã đưa bằng cách ghi hai chữ lên hai tấm ảnh của mẹ và dán nó lên tủ lạnh.

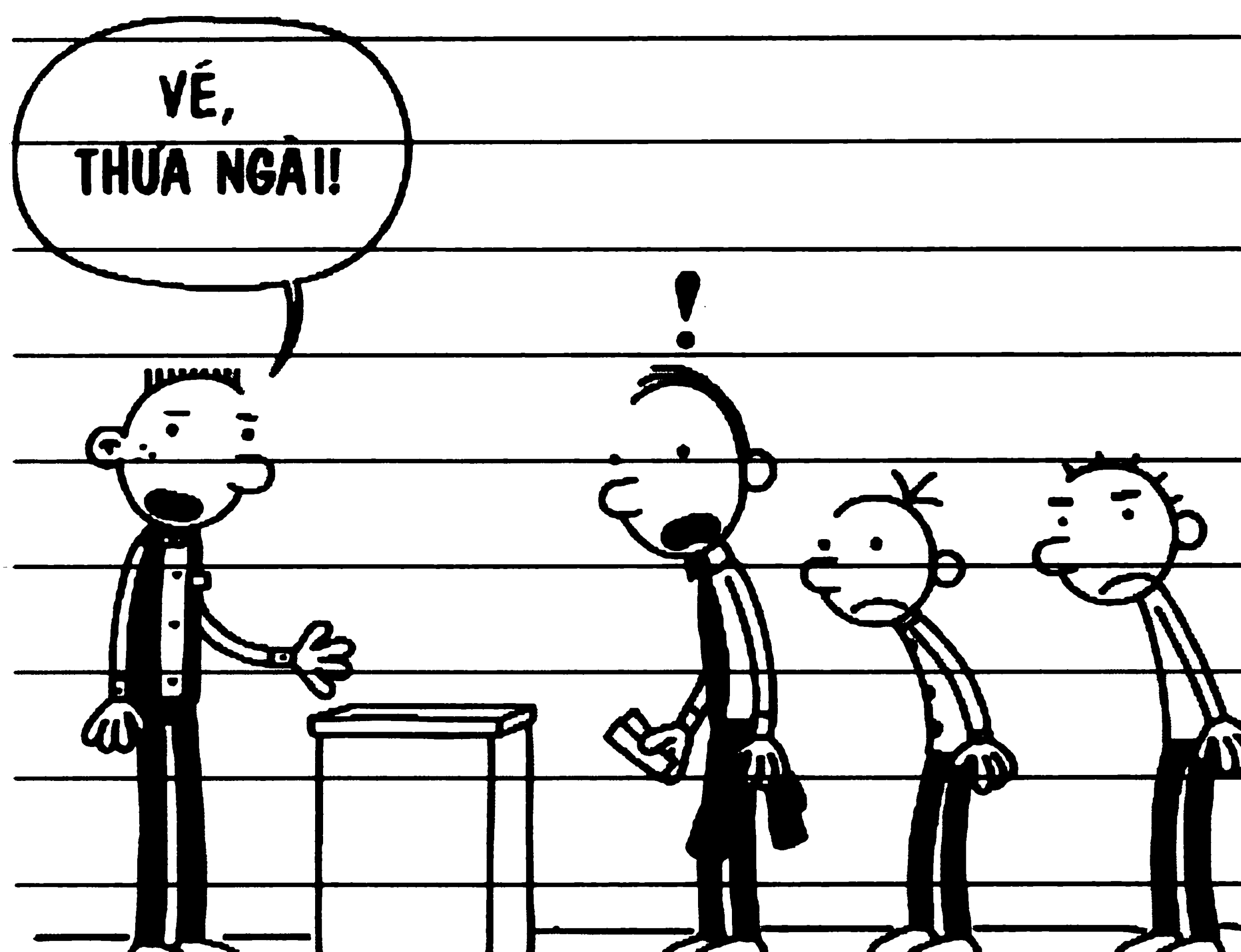

Bố rất tự hào vì đã nghĩ ra ý tưởng thú vị đó, nhưng mẹ lại chẳng thấy vui tẹo nào.

Dù sao, tôi nghĩ bố cũng đã phần nào thấy được đó là ý hay để tạo một chút khoảng cách giữa bố và mẹ tôi nay.

Chúng tôi đi tới một rạp chiếu phim mới khai trương ở trung tâm thương mại. Sau khi mua vé, mấy bố con đi vào và đưa nó cho người soát vé, một thanh niên mới lớn để kiểu tóc húi cua. Lúc đầu, tôi đã không nhận ra nhưng hình như bố nhận ra ngay đó là ai.

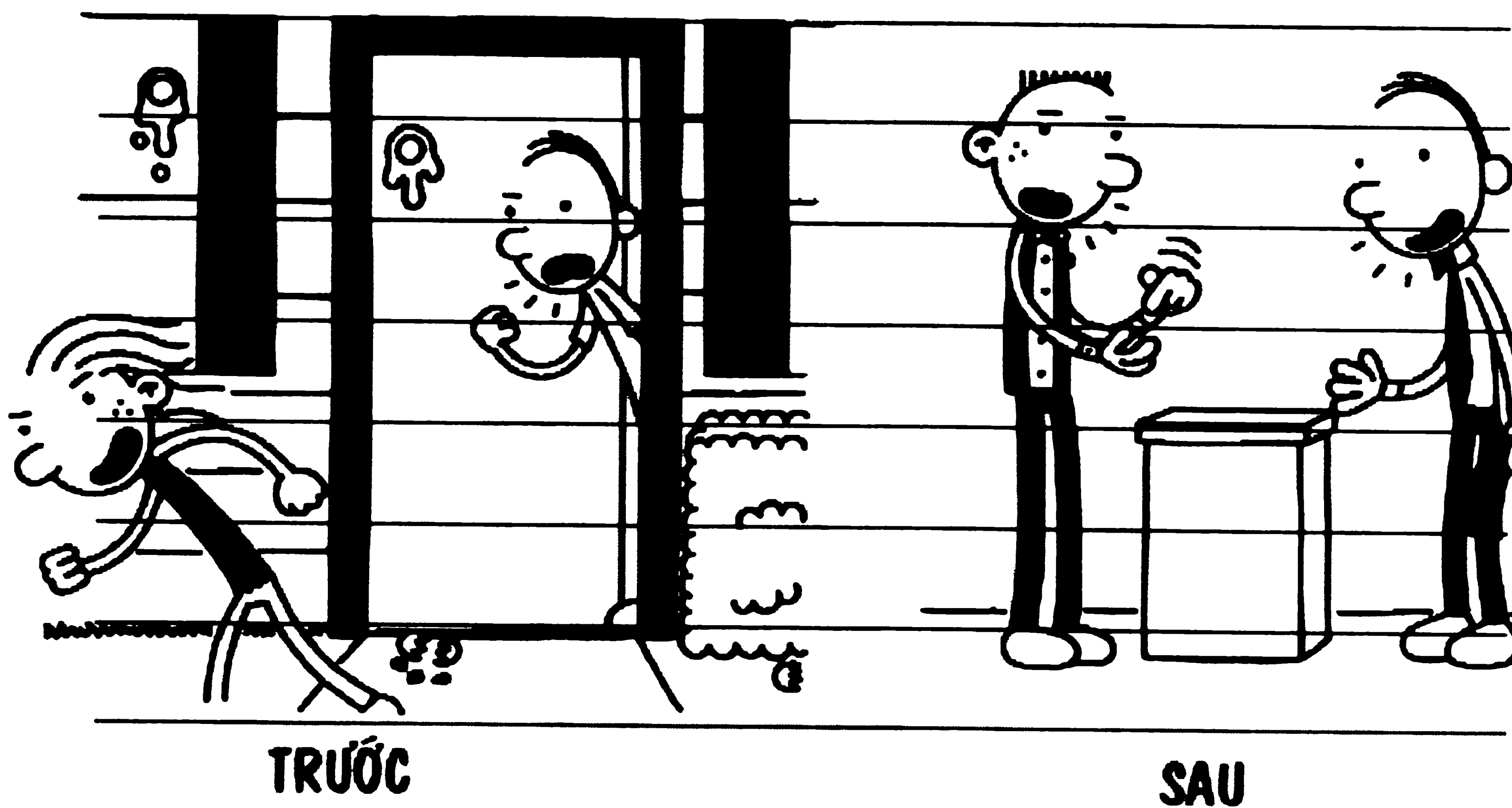

Tôi đọc thẻ tên của anh ta, và không thể tin vào mắt mình, đó chính là LENWOOD HEATH, gã choai choai hư hỏng đã từng sống cùng khu phố với chúng tôi. Lần cuối cùng tôi thấy Lenwood Heath thì anh ta vẫn để tóc dài và đang đốt thùng rác nhà hàng xóm. Nhưng bây giờ thì Lenwood đang ở đây, nhìn anh ta cứ như vừa mới tốt nghiệp từ Lục Lượng Không Quân hay gì đó hoành tráng tương tự.

Bố THỰC SỰ ấn tượng với vẻ ngoài mới mẻ của Lenwood, và họ đã bắt đầu nói chuyện với nhau.

Lenwood nói anh ta đã tới Học Viện Quân Sự Spag Union, và anh ta chỉ làm việc ở rạp chiếu phim trong một tuần nghỉ lễ. Sau đó Lenwood nói anh ta đang phấn đấu đạt kết quả cao ở Spag Union để có thể được vào trường West Point.

Tôi rất bất ngờ vì bố đang đối xử với Lenwood như một người bạn thân thiết. Điều này thật sự điên rồ, nhất là khi nghĩ tới khoảng thời gian tồi tệ trước đây giữa hai người.

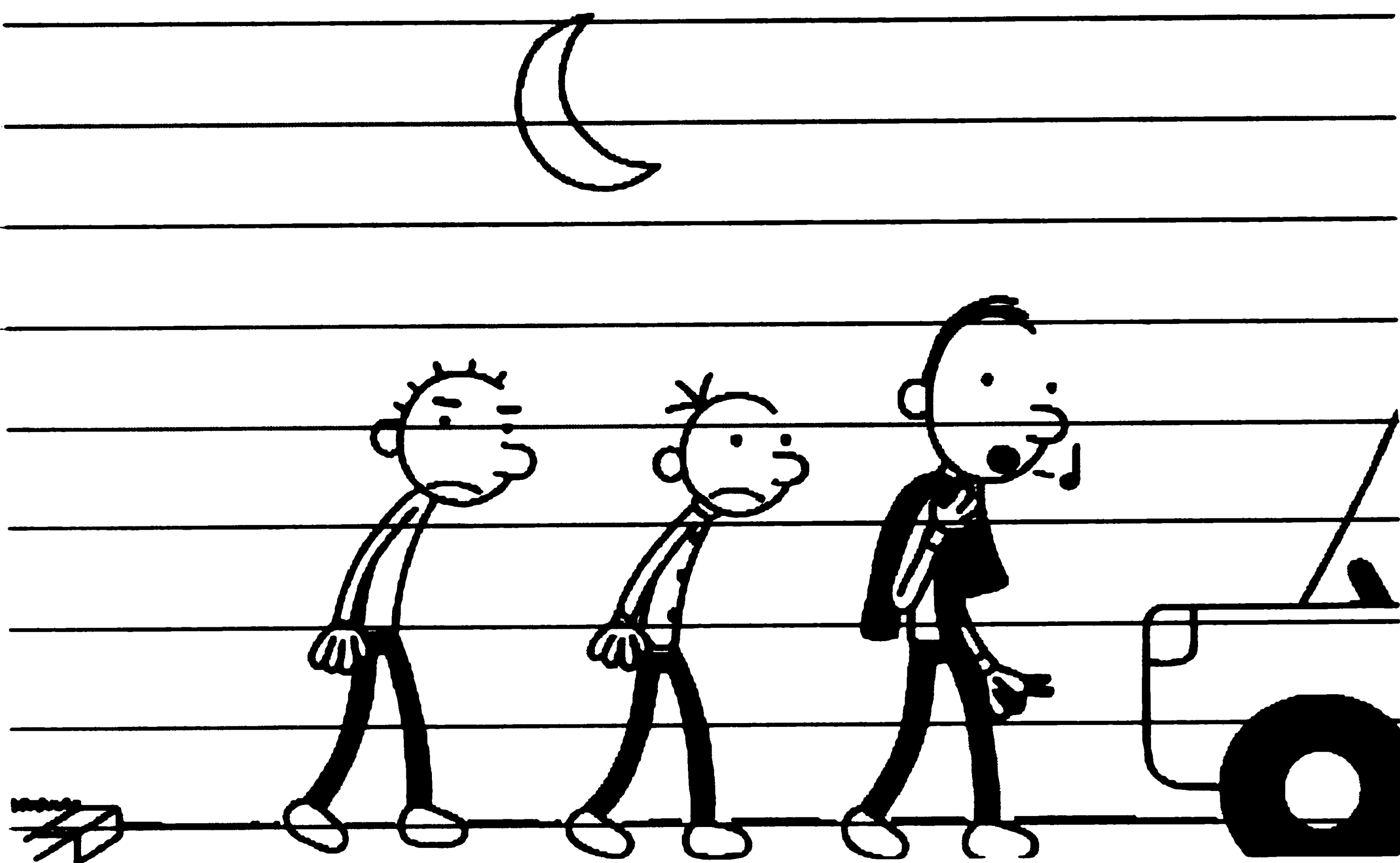

Trong lúc chờ bố huyền thuyên với Lenwood, tôi và

Rodrick lấy bắp rang bơ rồi đi vào rạp chiếu phim. Và không cần phải chờ đến nửa bộ phim thì tôi đã hiểu được điều gì THẬT SỰ đang xảy ra.

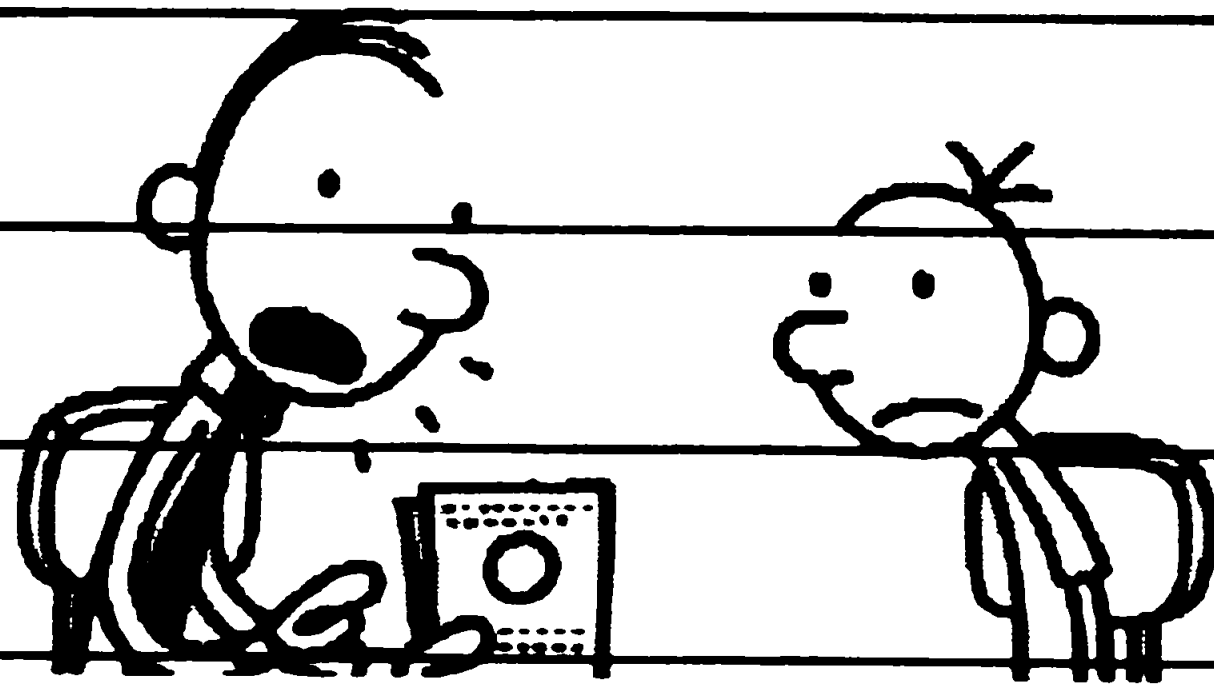
Nếu bố thấy cách mà trường quân sự có thể kéo một người đàn ông thoát ra khỏi những lỗi lầm của tuổi trẻ giống như Lenwood Heath, thì cũng không mất nhiều thời gian để nghĩ nó cũng có thể kéo người đàn ông như TÔI thoát khỏi sự nhút nhát.

Tôi chỉ cầu mong bố đừng có những suy nghĩ như vậy. Nhưng tôi đang thực sự rất lo lắng vì sau buổi xem phim tối hôm qua, bố có tâm trạng rất vui vẻ mà tôi không thấy trong một khoảng thời gian DÀI.

Thứ hai

Đúng như tôi lo lắng. Bố đã dành toàn bộ thời gian nghỉ cuối tuần để tìm hiểu về trường Spag Union, và tối nay bố nói rằng bố sẽ đăng ký cho tôi vào học ở đó.

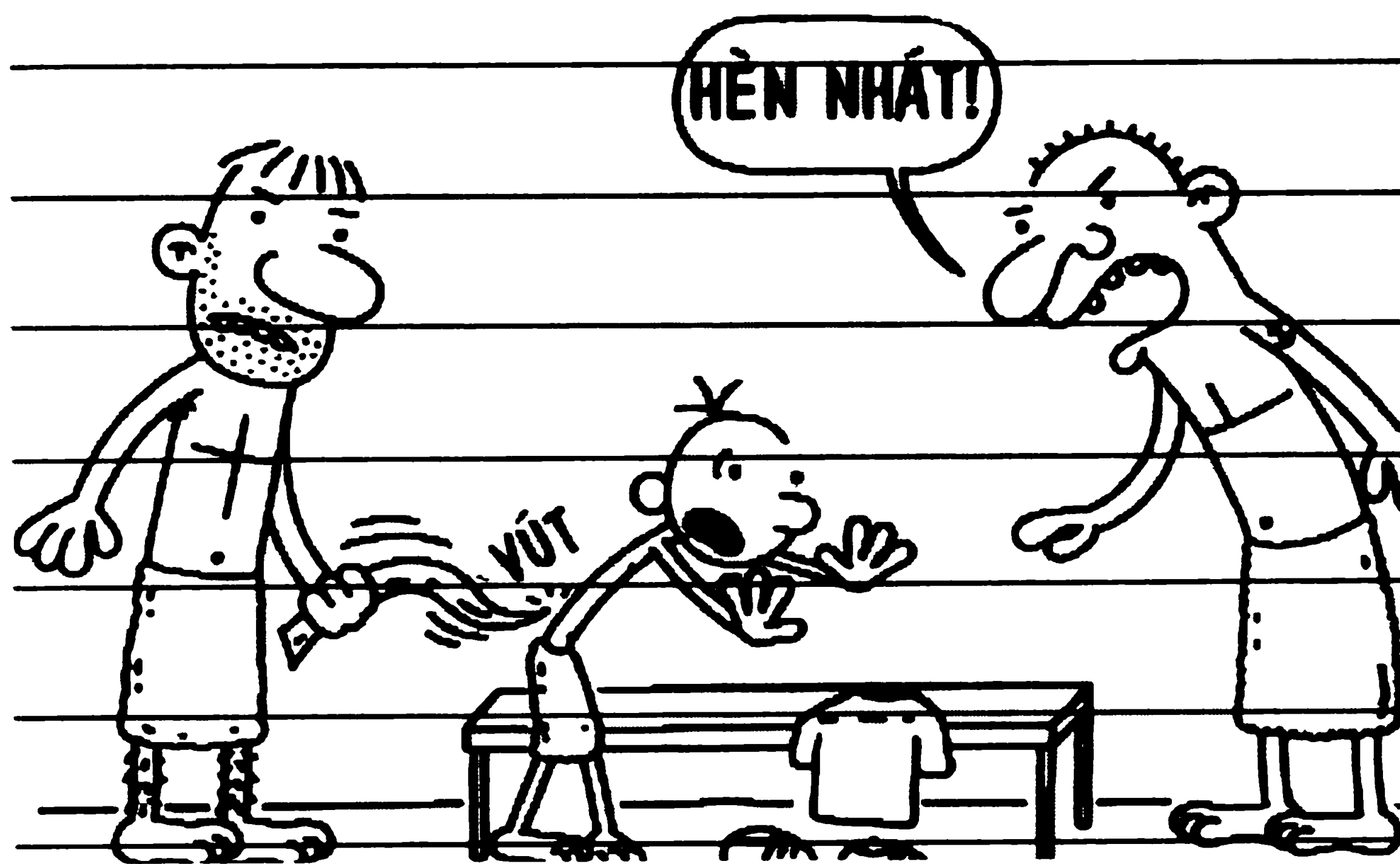

Và tệ nhất là: «Những thành viên mới» sẽ phải nộp hồ sơ vào ngày 7 tháng Sáu, đây chính là lúc tôi bắt đầu được NGHỈ hè.

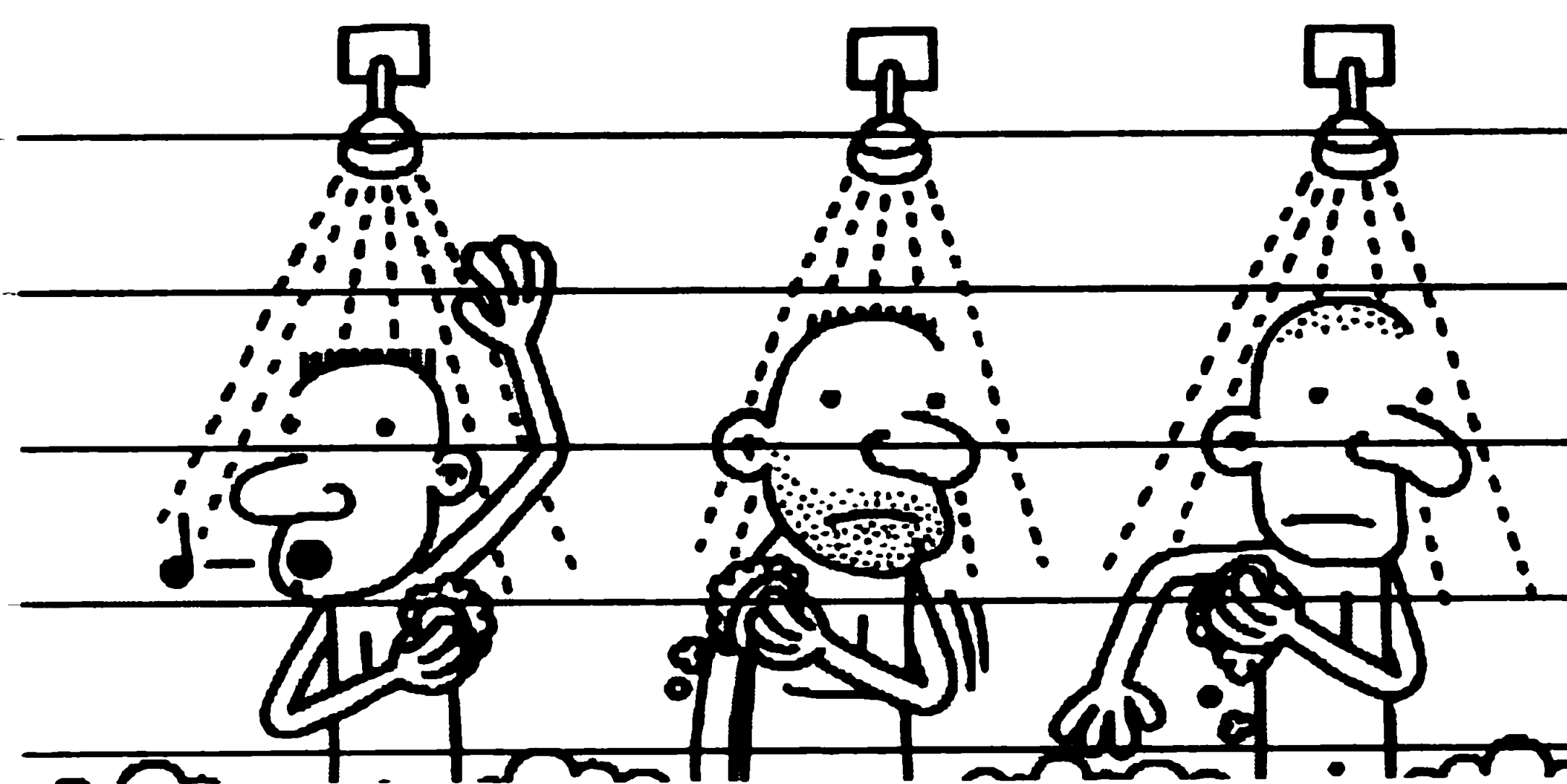
Bố cố gắng thuyết phục tôi rằng đây là điều tốt nhất cho tôi, và cách mà trường Spag Union áp dụng là để giúp tôi trở thành một người đàn ông thực thụ. Nhưng đi tới trại huấn luyện lính thủy KHÔNG phải là điều mà tôi đã lên kế hoạch cho kỳ nghỉ hè năm nay.

Tôi bảo với bố tôi sẽ không được yên ổn một NGÀY nào ở trường Spag Union. Trước tiên, họ cho những đứa ở độ tuổi của tôi học cùng với những đứa ở tuổi vị thành niên, và đó không phải là điều tốt.

Tôi chắc rằng những đứa lớn hơn sẽ xử tệ với tôi ngay ngày đầu tiên.

Nhưng điều mà tôi thật sự lo lắng nhiều nhất là lúc ở trong nhà tắm. Tôi cực kỳ là trường Spag Union là một trong những nơi vẫn còn nhà tắm chung cho tất cả mọi người chứ không chia thành từng khoang, và cái kiểu tắm nguyên thủy đó thì không thích hợp với một người như tôi.

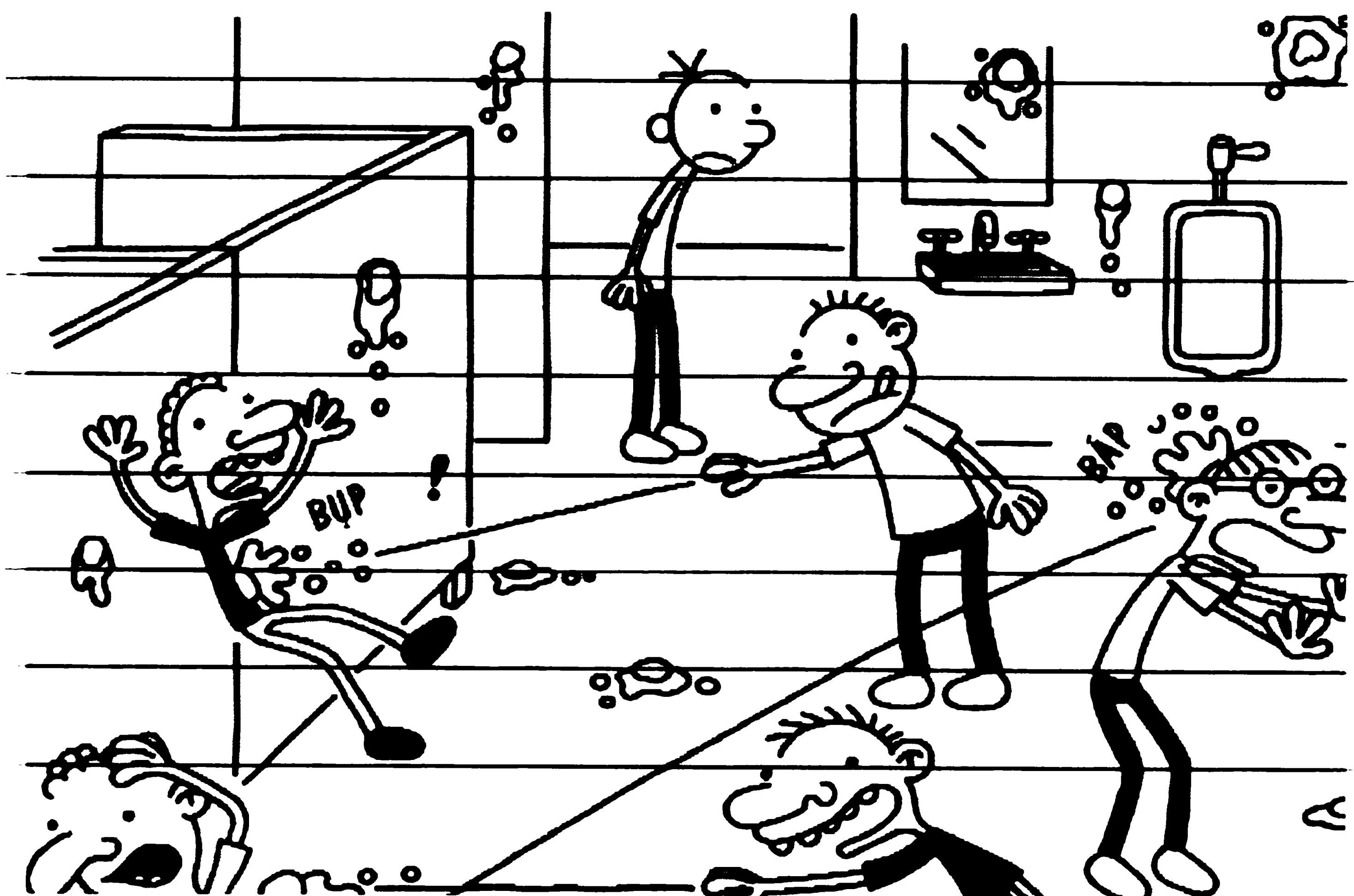

Khi bắt buộc phải đi tắm, tôi cần có sự riêng tư. Tôi thậm chí không sử dụng nhà tắm ở trường trừ khi đó là trường hợp khẩn cấp.

Vài phòng học trong trường có nhà vệ sinh khép kín, nhưng tôi không thể sử dụng chúng, bởi một âm thanh dù nhỏ mà bạn tạo ra cũng sẽ được truyền đi khắp phòng.

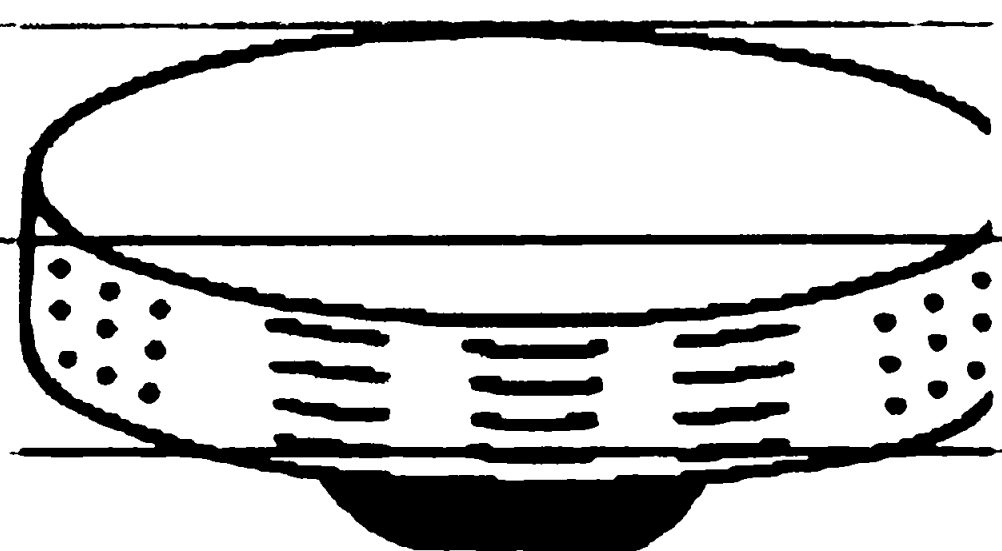

Chỉ còn một lựa chọn duy nhất là sử dụng nhà vệ sinh ở quán tự phục vụ, và nơi đó thì đúng là một cái nhà thương điên. Đứa dở hơi nào đó vài tuần trước đã nghĩ ra ý tưởng ném nhau bằng giấy vệ sinh ướt, nên bây giờ chỗ đó chẳng khác gì một bãi chiến trường.

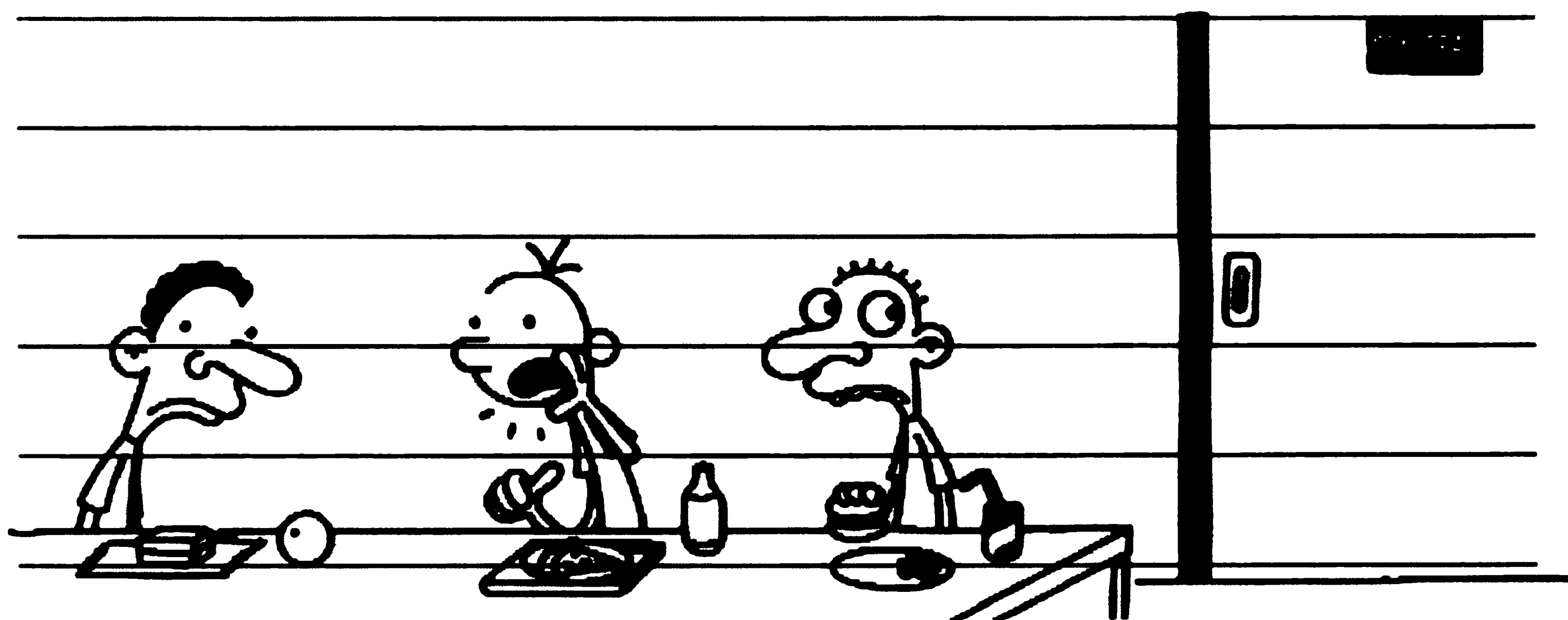

Tôi không thể tập trung khi phải ở trong một môi trường như vậy, vì thế tôi sẽ phải nhìn đến khi về nhà.

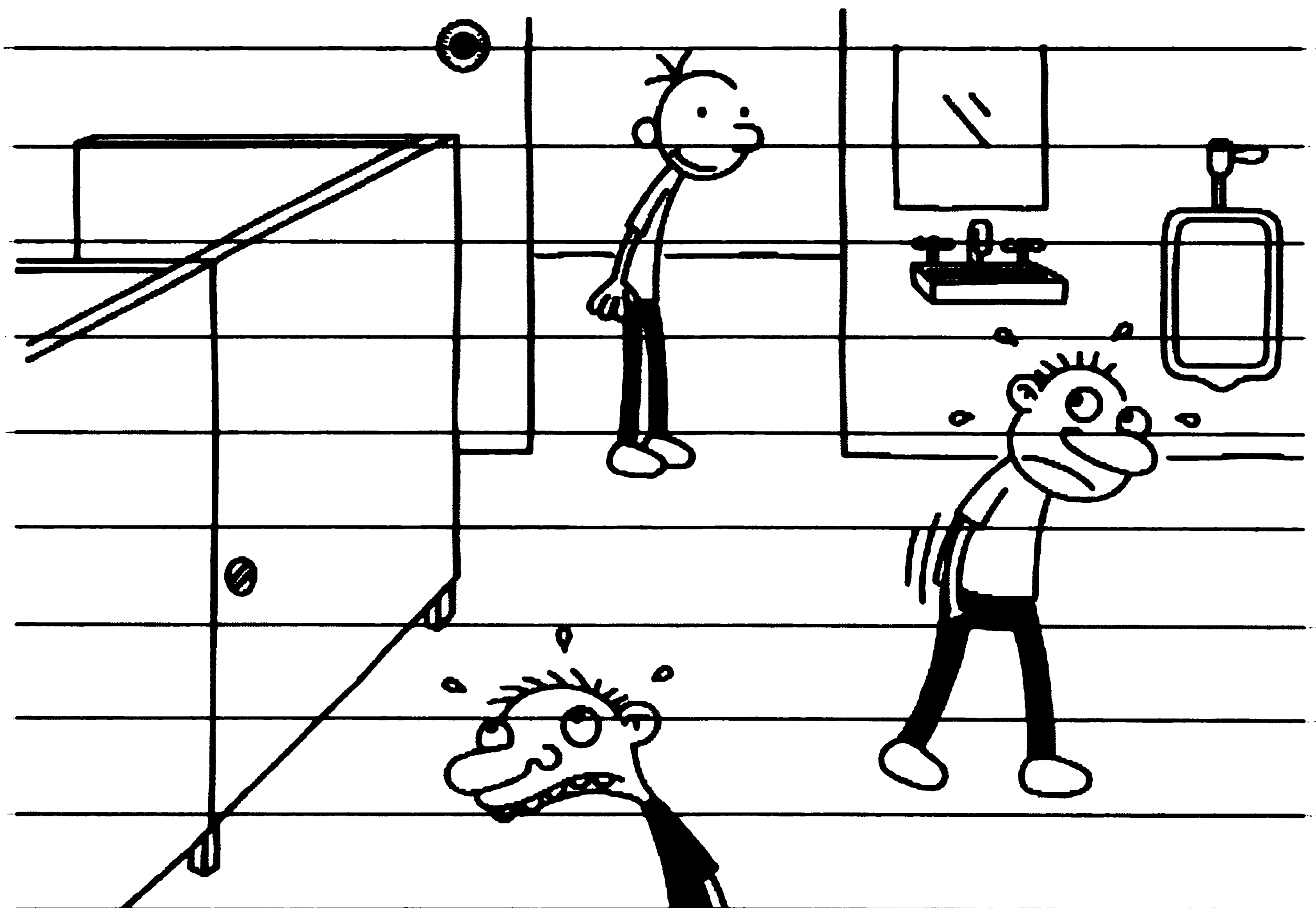
Cách đây vài ngày, một chuyện đã xảy ra khiến tôi thay đổi suy nghĩ. Nhân viên vệ sinh đã đặt vào mỗi nhà vệ sinh vài miếng sáp thơm.

Tôi bắt đầu lo lắng rằng miếng sáp thơm đó thực tế là một chiếc camera bí mật để bắt quả tang những đứa ném giấy vệ sinh vớ.

Tôi nghĩ mình hẳn là đã chọn đúng người lo lắng, bởi vì sau đó nhà vệ sinh của quán tự phục vụ còn yên tĩnh hơn cả thư viện.

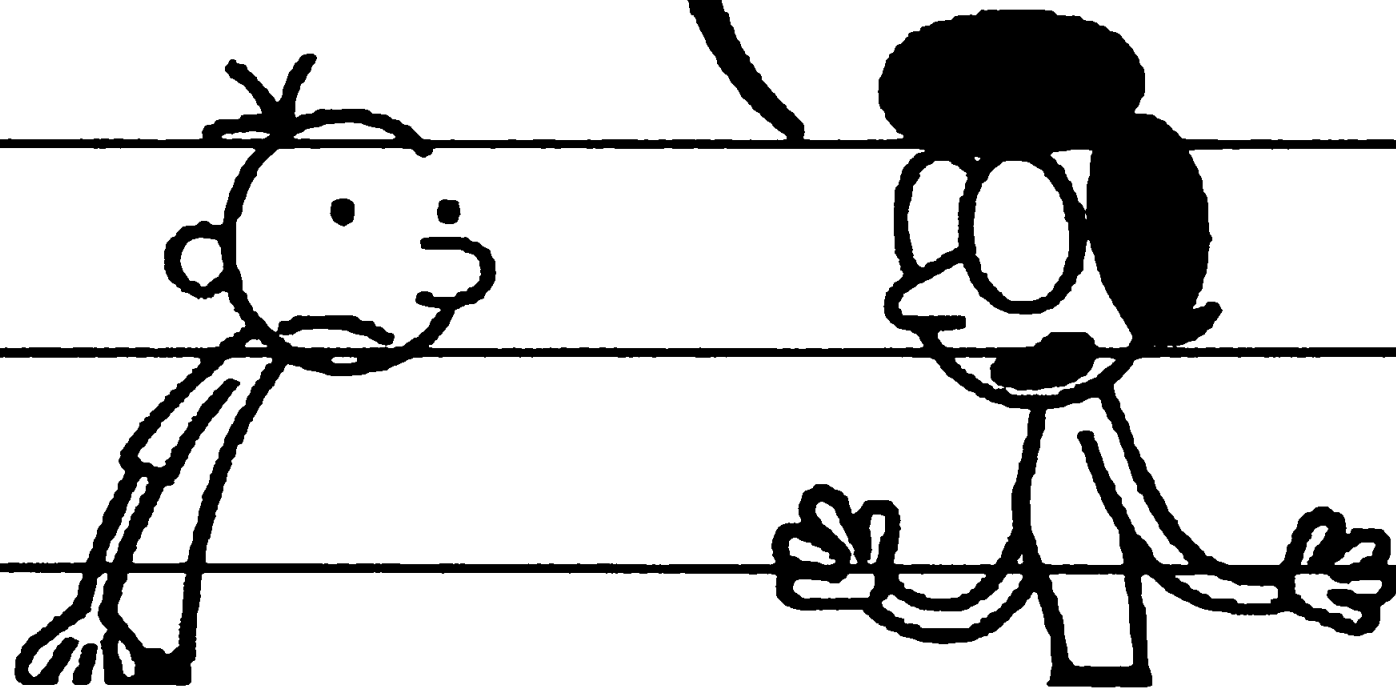

Tôi đã giải quyết xong vấn đề về nhà vệ sinh ở trường, nhưng tôi không nghĩ mình có thể sử dụng lại cách này ở trường Spag Union. Vì NGHIÊM TÚC mà nói thì tôi cũng không tin là mình có thể duy trì được mảnh khoe đó cho đến hết mùa hè.

Tôi biết mình không thể thuyết phục được bố thay đổi suy nghĩ, vì vậy tôi đã đến gặp mẹ để cầu cứu. Tôi nói với mẹ rằng, tôi không muốn tới một nơi mà họ bắt bạn cạo trọc đầu và chống đẩy hàng ngày vào lúc 5 giờ sáng. Hình như mẹ đã bị tôi thuyết phục, tôi thấy mẹ đi nói chuyện với bố.

Nhưng cuối cùng thì mẹ cũng chẳng giúp gì được cho tôi.

MẸ NGHĨ CON MẶC ĐỒNG PHỤC
NHÌN SẼ RẤT ĐẸP TRAI.

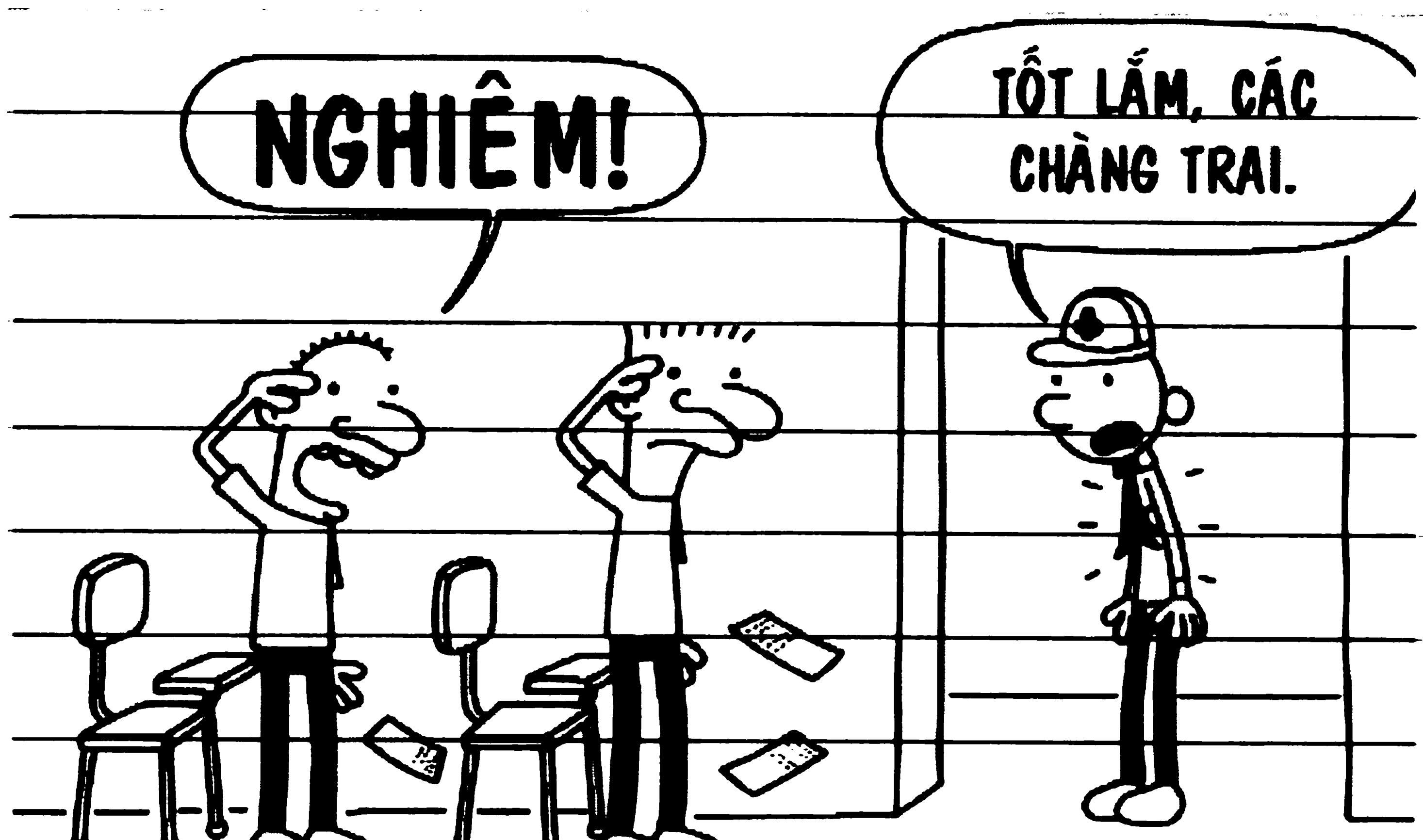
Thứ tư

Tôi biết mình phải nhanh chóng có hành động gì đó để thuyết phục bố là tôi thực sự đã trưởng thành và đi tới trường quân sự là không CẦN thiết. Vì vậy tôi nói với bố rằng tôi muốn tham gia vào câu lạc bộ Hướng Đạo Sinh.

Bố có vẻ quan tâm đến phát kiến mới này của tôi, nên tôi cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Tham gia câu lạc bộ Hướng Đạo Sinh một mặt là để thoát khỏi ý tưởng khủng khiếp của bố, mặt khác tôi cũng có vài lý do đặc biệt. Thứ nhất là, buổi gặp gỡ của câu lạc bộ Hướng Đạo Sinh diễn ra vào Chủ nhật, điều này có nghĩa là tôi sẽ không phải chơi bóng nữa.

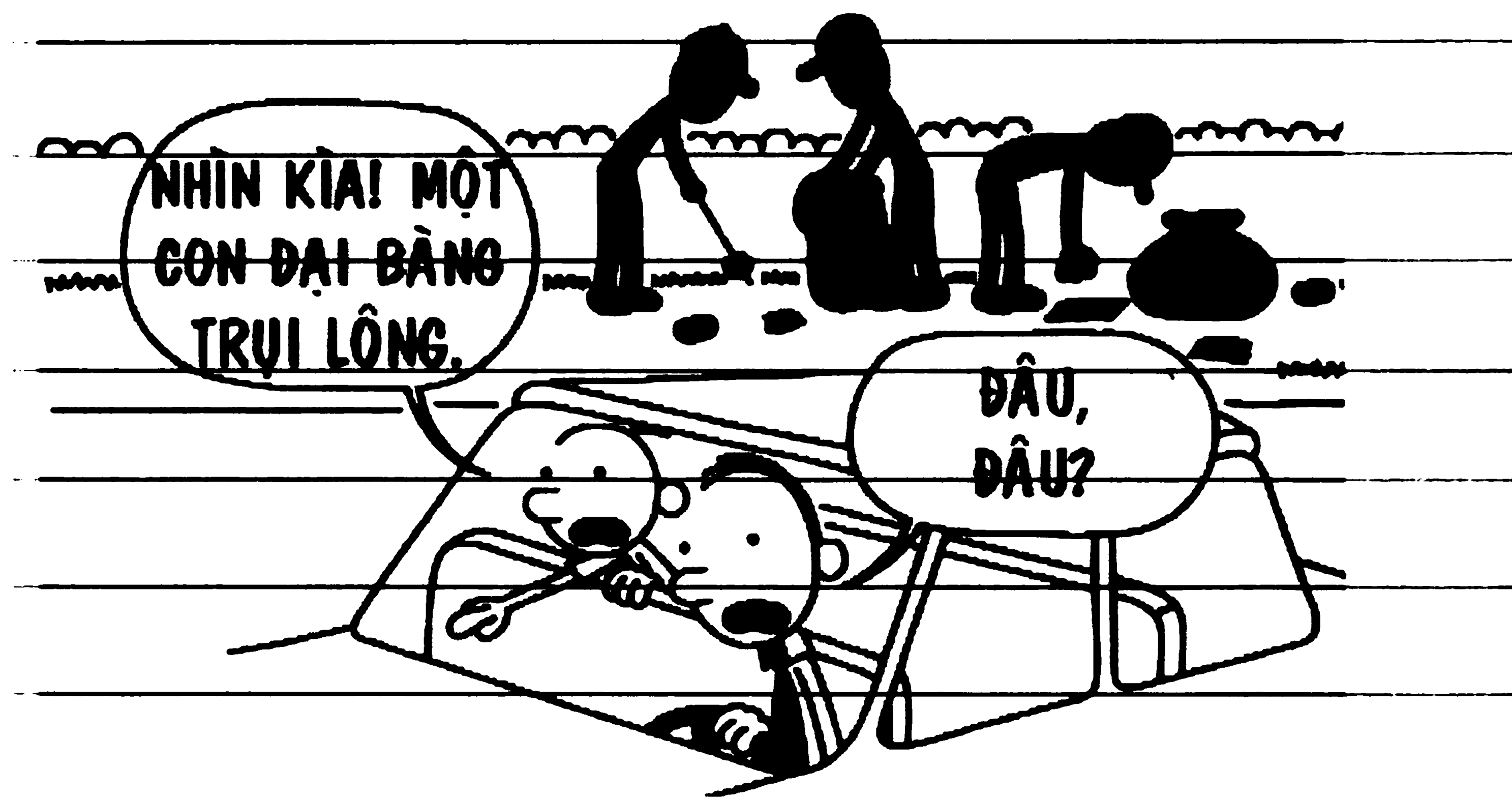
Thứ hai là, đến lúc đó tôi sẽ nhận được sự kính nể của những đứa khác ở trường.

Ở khu phố có HAI hội học Hướng Đạo Sinh: Hội 24, ở gần nhà tôi, và Hội 133, cách chỗ tôi ở khoảng năm dặm dọc theo đường cái. Hội 133 luôn tổ chức những bữa tiệc ở bể bơi với xúc xích nướng và những thứ tương tự như vậy, Hội 24 thì trái ngược hẳn luôn liên miên với những đề tài về công việc cộng đồng vào cuối tuần. Vì vậy chắc chắn tôi hợp với kiểu người của Hội 133 hơn.

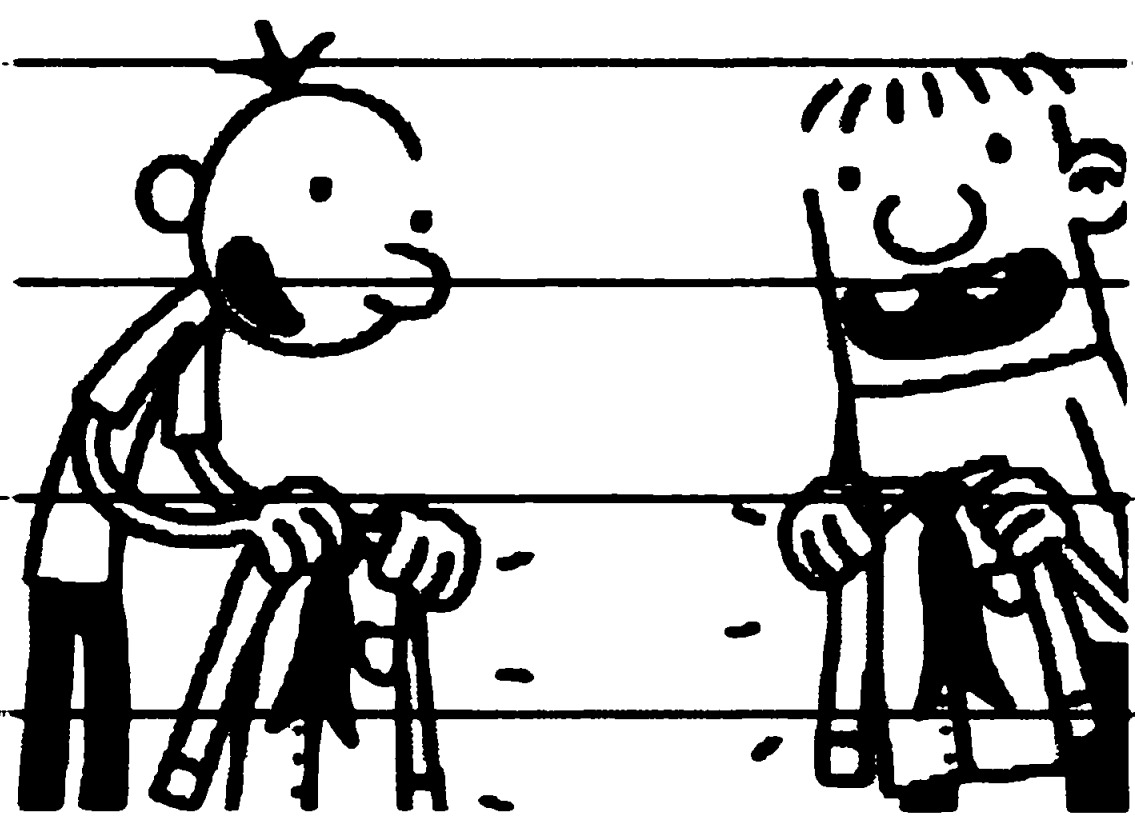
Bây giờ thì phải có manh mối để bố không biết gì về Hội 24, nếu không CHẮC CHẮN bố sẽ bắt tôi đăng ký vào hội đó.

Tối nay tôi và bố đi trung tâm thương mại, chúng tôi đã đi ngang qua Hội 24 khi họ đang dọn vệ sinh trong công viên. Thật may mắn tôi đã đánh lạc hướng được bố ở những giây cuối cùng.

Chủ nhật

Hôm nay là buổi tôi ra mắt các thành viên câu lạc bộ Hướng Đạo Sinh, và đó hiển nhiên là Hội 133. Rowley cũng đăng ký cùng tôi vào Hội này. Khi đến nơi, chúng tôi gặp ông Barrett, chủ tịch câu lạc bộ. Ông ấy yêu cầu tôi và Rowley tuyên thệ Lời Hứa của Lòng Trung Thành và hoàn thành một vài thủ tục khác nữa. Sau đó ông Barrett phát đồng phục cho hai đứa. Rowley tỏ ra rất hào hứng vì nó nghĩ bộ đồng phục mới thật tuyệt, còn tôi thì chỉ vui vì có thêm một chiếc áo sơ mi sạch để thay.

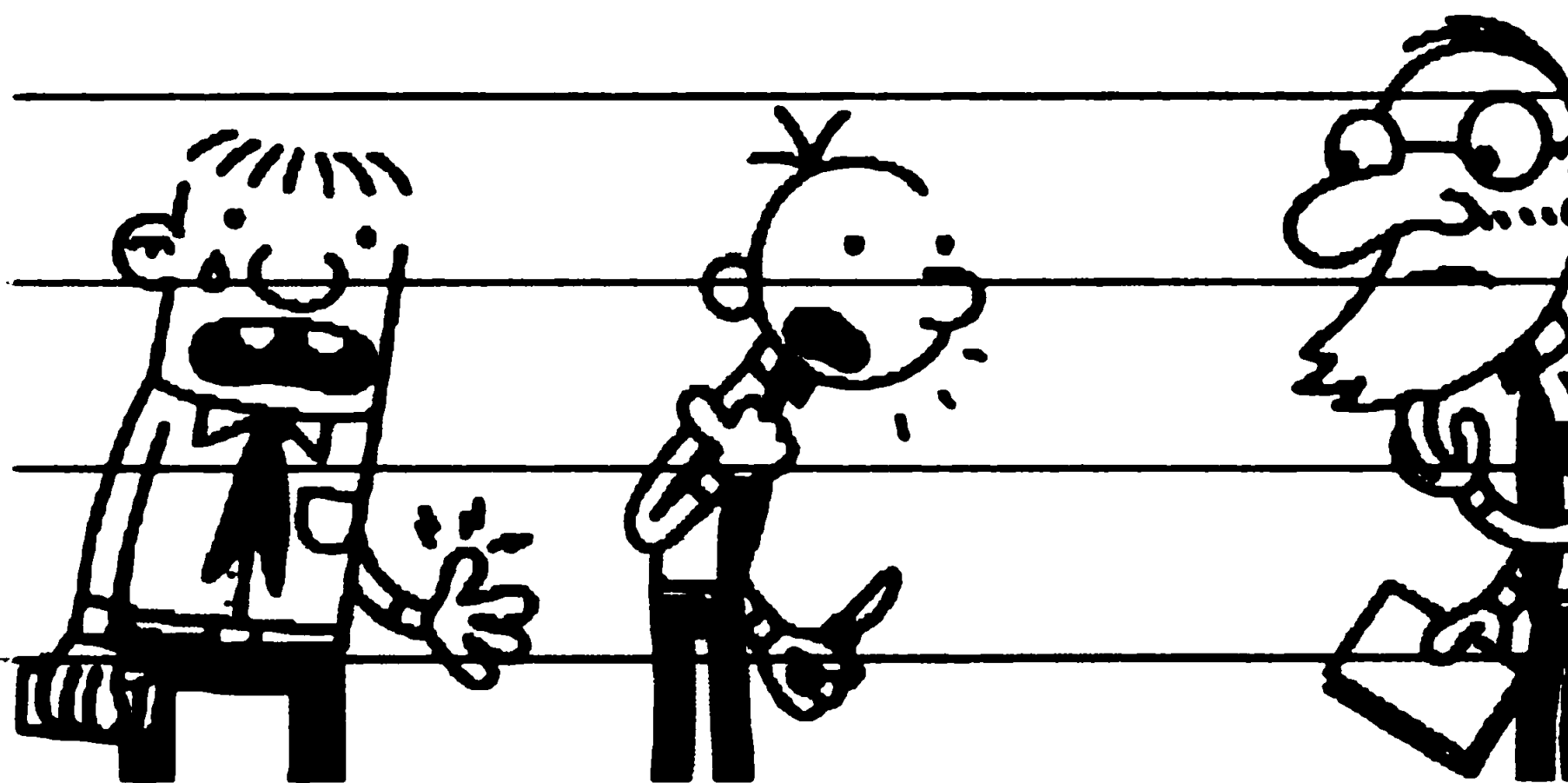
Sau khi thay đồng phục, chúng tôi nhập vào hội và bắt đầu tìm hiểu về những chiếc phù hiệu. Đó là những tấm thẻ nhỏ trên đó có ghi những việc mà một người đàn ông thực sự phải làm.

Tôi và Rowley xem qua một lượt quyển sách liệt kê các loại phù hiệu để chọn một cái phù hợp với chúng tôi.

Rowley muốn làm một việc gì đó thật khó như Sống Sốt ở Nơi Hoang Dã hoặc là Siêu Anh Hùng, nhưng tôi đã cho nó một vài lời khuyên hữu ích. Tôi nói hai đứa nên bắt đầu từ một việc gì đó vui vẻ và dễ dàng, vì vậy tôi và Rowley đã thống nhất chọn việc Điều Khắc.

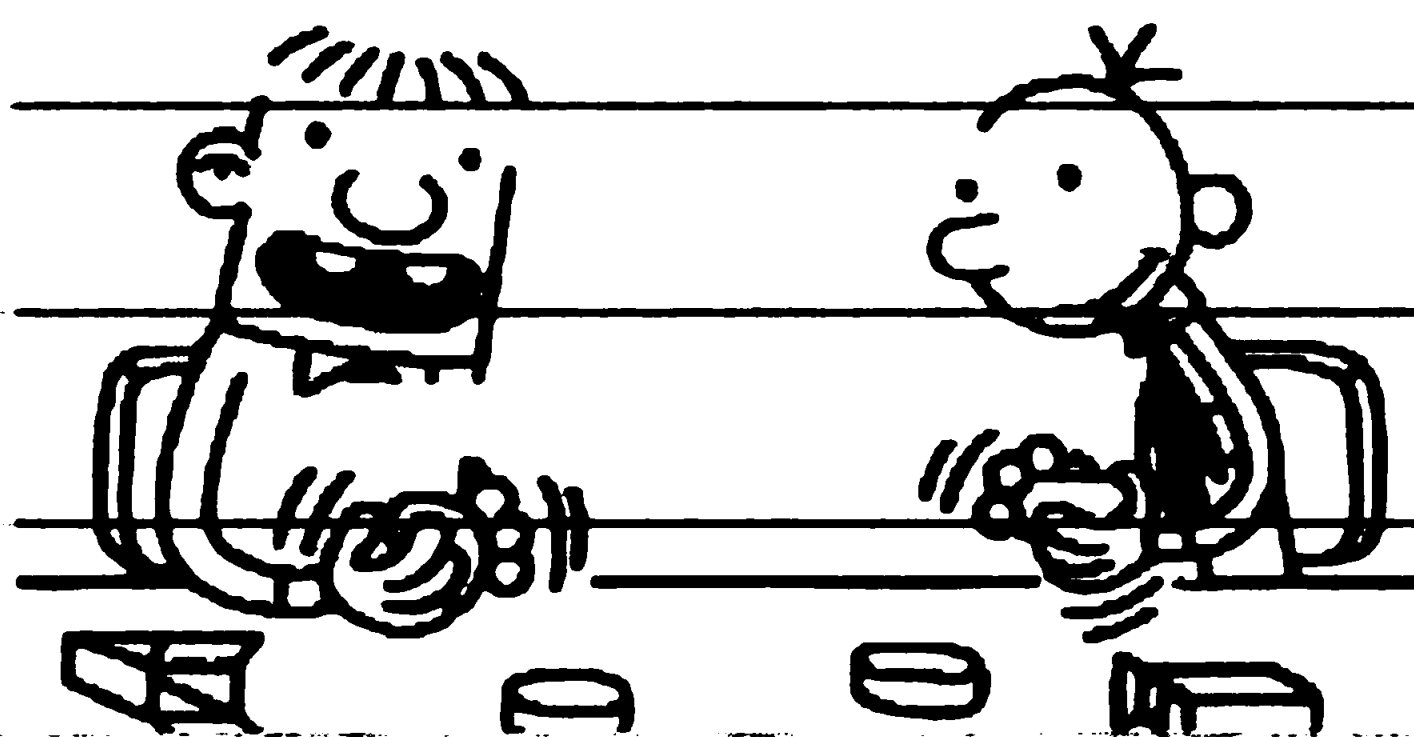
Nhưng việc này không đơn giản như tôi nghĩ. Chắc CHẮNG BAO GIỜ tôi có thể trạm khắc khối gỗ thành cái gì đó có ý nghĩa, Rowley thậm chí còn tệ hơn, nó đã làm khối gỗ bị vỡ ra từng mảnh trong vòng năm phút.

Tôi và Rowley tôi gặp ông Barrett và hỏi xem có việc gì ít NGUY HIỂM hơn mà chúng tôi có thể làm không.

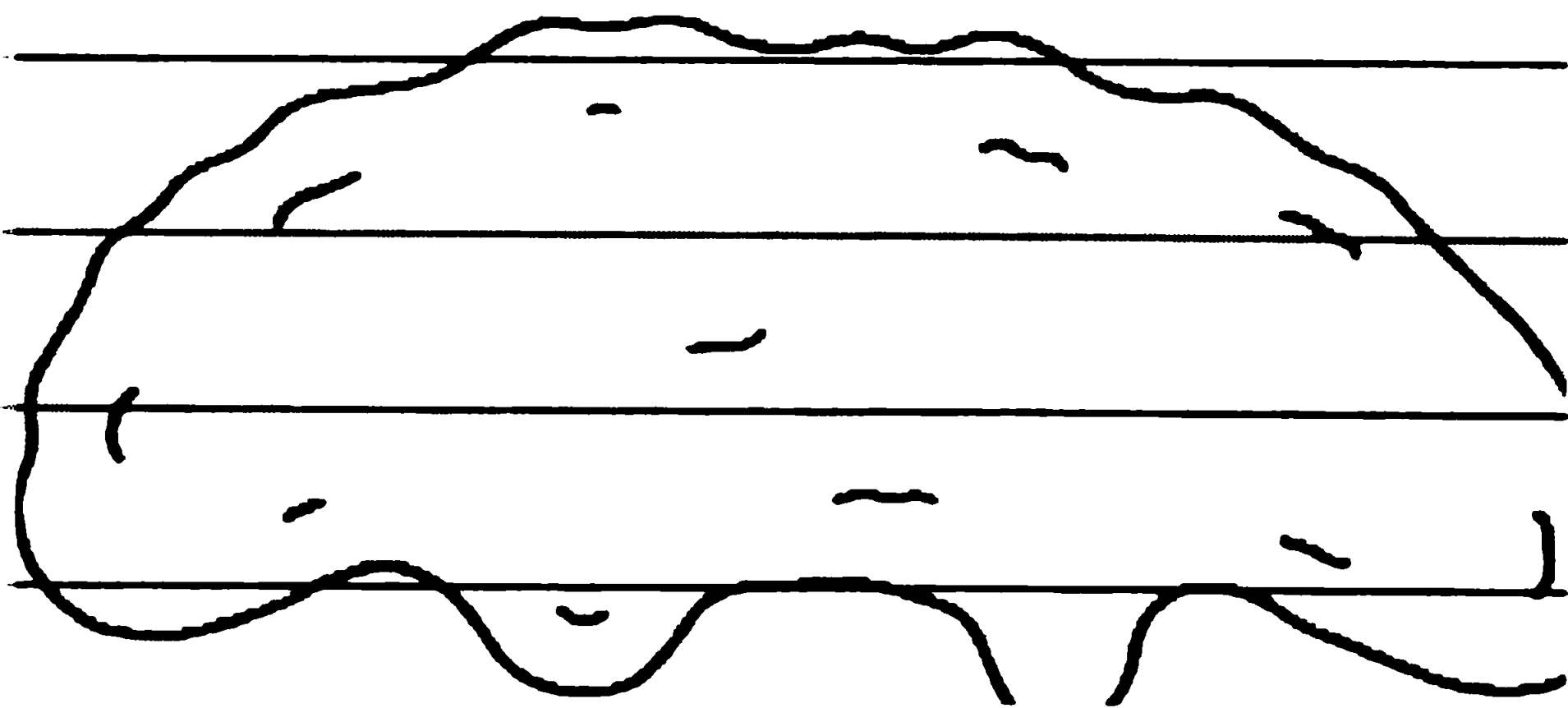
Ông Barrett nói rằng nếu chúng tôi gặp khó khăn với khối gỗ, thì có thể dùng bánh xà phòng thay thế. Tôi nghĩ mình đã có một lựa chọn vô cùng đúng đắn khi đăng ký vào Hội 133.

Tôi và Rowley bắt đầu trạm khắc trên bánh xà phòng, nhưng sau đó tôi nghĩ ra một trò rất tuyệt. Nếu như bạn làm cho bánh xà phòng đủ ướt, bạn có thể dùng tay nặn nó thành bất cứ hình gì bạn muốn. Vì vậy chúng tôi không dùng dao nữa mà thay vào đó hai đứa đã NẶN bánh xà phòng thành cái mình thích.

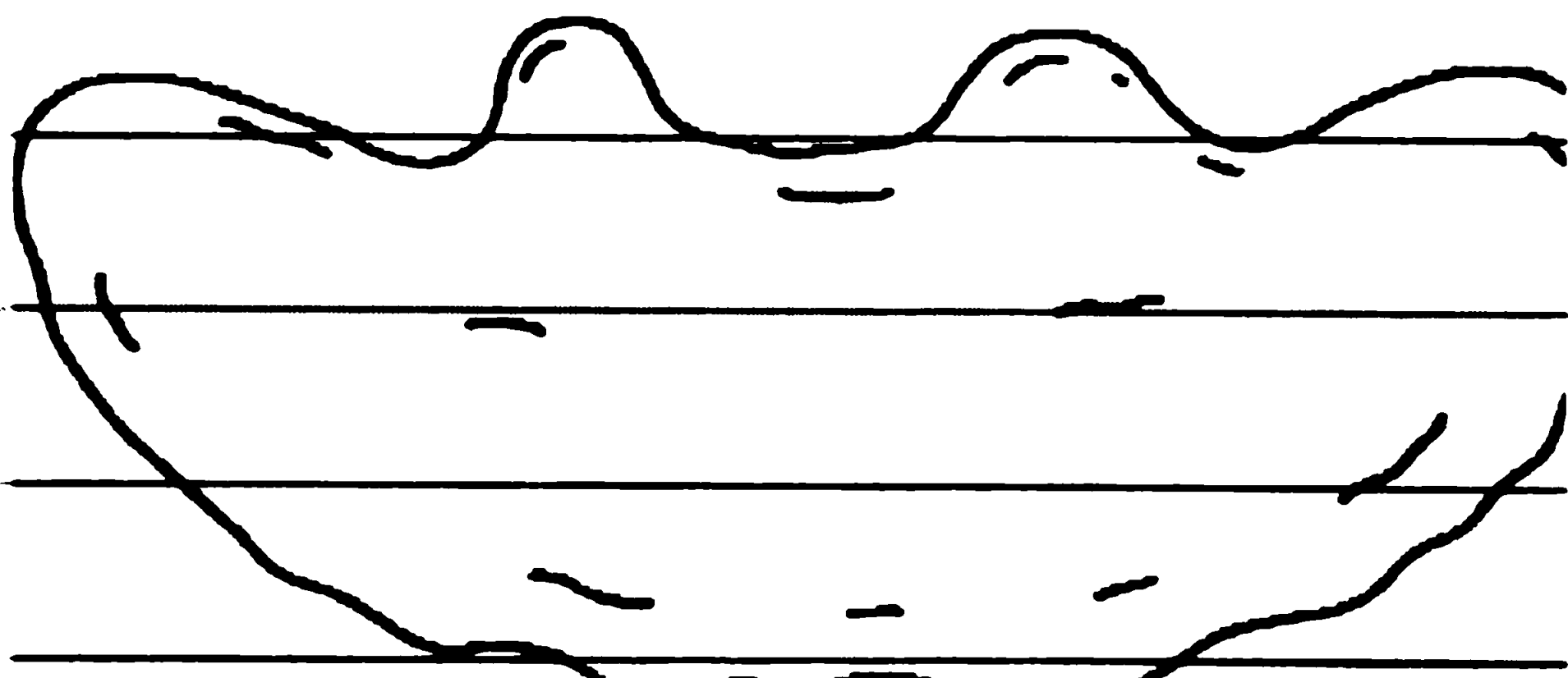

Tác phẩm đầu tay của tôi là một con cừu. Tôi nặn nó

cho ông Barrett, và thật tuyệt ông ấy đã đánh dấu ngay mục điều khắc trong danh sách phù hiệu của tôi.

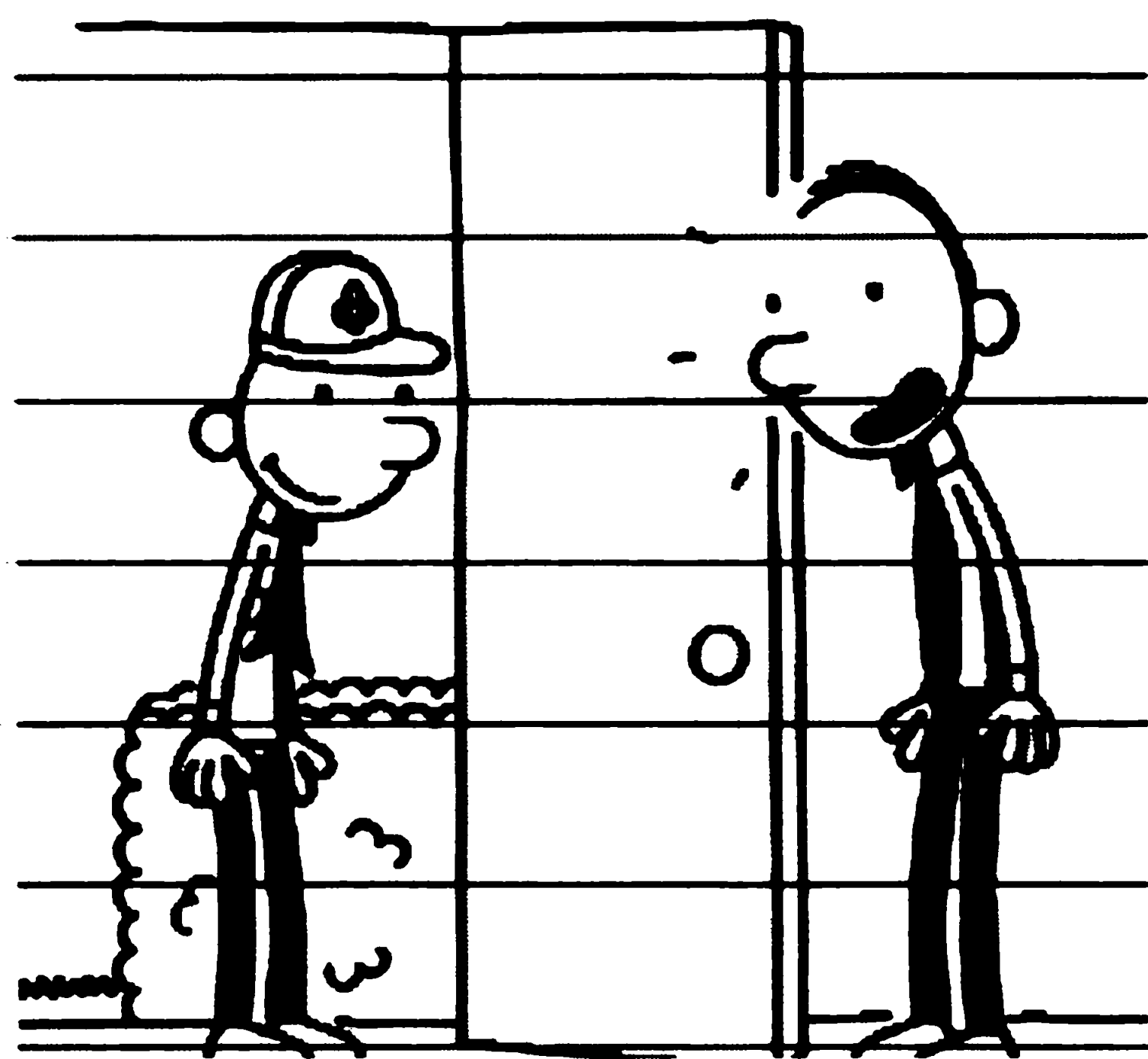
Tôi thật sự hết ý tưởng cho lần trạm khắc thứ hai của mình, vì vậy tôi chỉ lật ngửa con cừu của mình lên để nó trở thành chiếc tàu Titanic và nộp nó.

Và bạn có tin không, ông Barrett hoàn toàn hài lòng về tác phẩm ĐÓ của tôi.

Tôi và Rowley đã nhận được phù hiệu về Điều Khắc và gắn nó lên đồng phục của mình. Lúc về nhà, bố đã rất ấn tượng về tôi. Nếu tôi sớm biết điều này có thể khiến bố vui như vậy thì tôi đã đăng ký vào câu lạc bộ Hướng Đạo Sinh từ sáu tháng trước rồi.

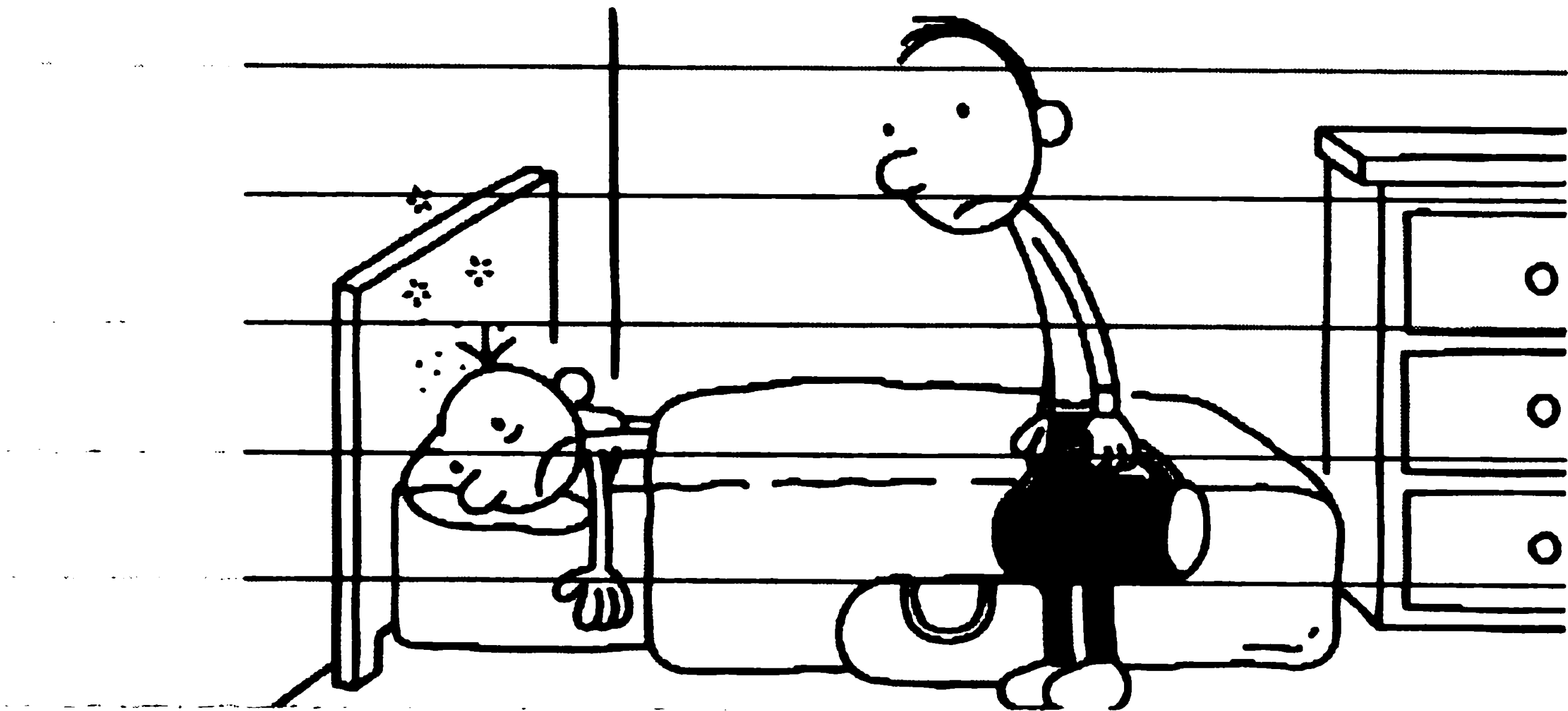

THÁNG NĂM

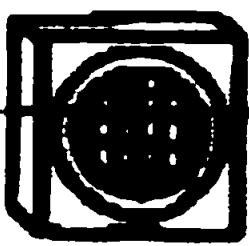
Chủ nhật

Ông Barrett thông báo rằng cuối tuần này, câu lạc bộ Hướng Đạo Sinh sẽ tổ chức một buổi cắm trại mà cả cha và con đều tham gia. Vì vậy tôi hỏi bố xem có thể đi cùng với tôi được không. Tôi rất ngạc nhiên, chỉ một chiếc phù hiệu nhỏ lại có thể dễ dàng gây ấn tượng với bố như vậy. Tôi nghĩ nếu cả KỶ NGHỈ CUỐI TUẦN mà bố nhìn thấy tôi làm những việc của một đảng nam nhi, chắc bố sẽ vô cùng hãnh diện về cậu con trai của mình.

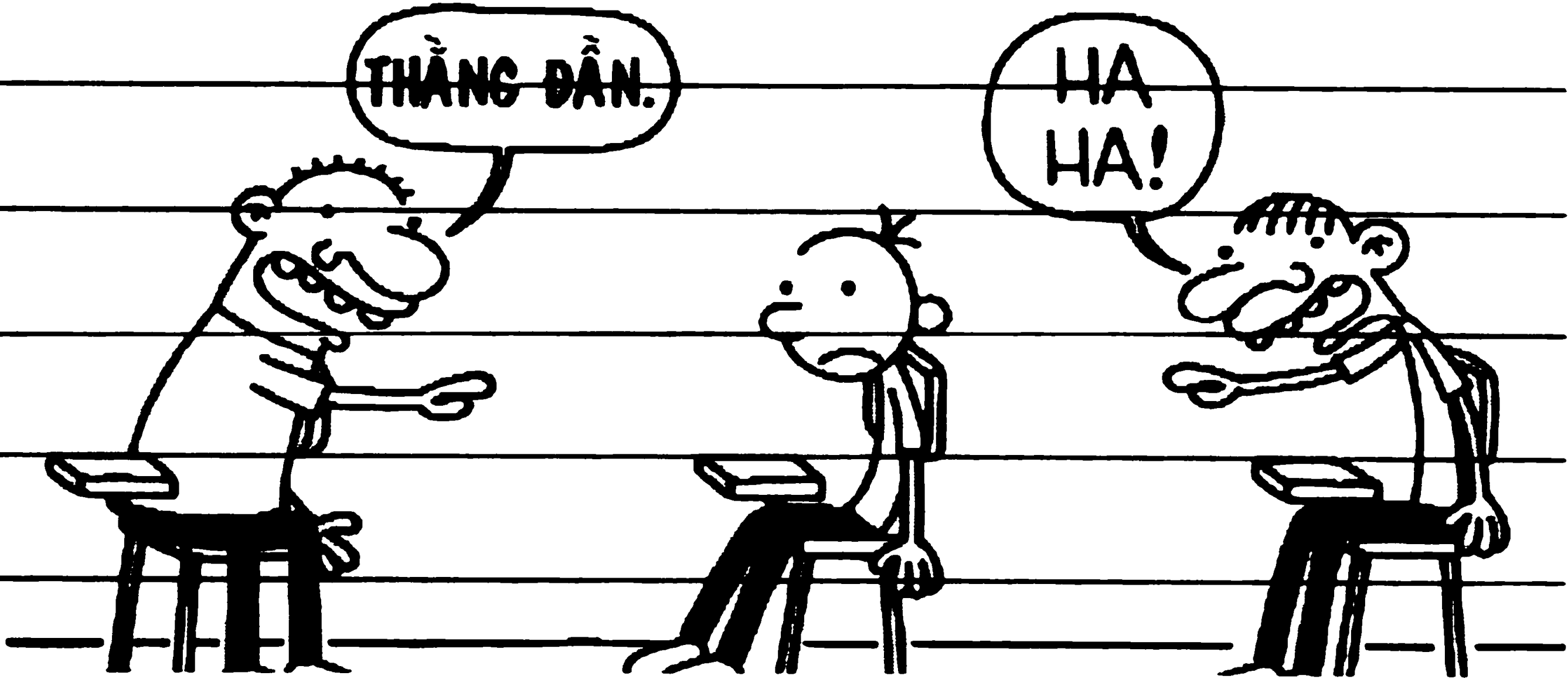
Thật không may sáng hôm qua lúc tỉnh dậy tôi thấy mình đã bị ốm. Tôi không thể đi cắm trại được, nhưng bố vẫn PHẢI đi, vì bố đã đăng ký làm chân tài xế.

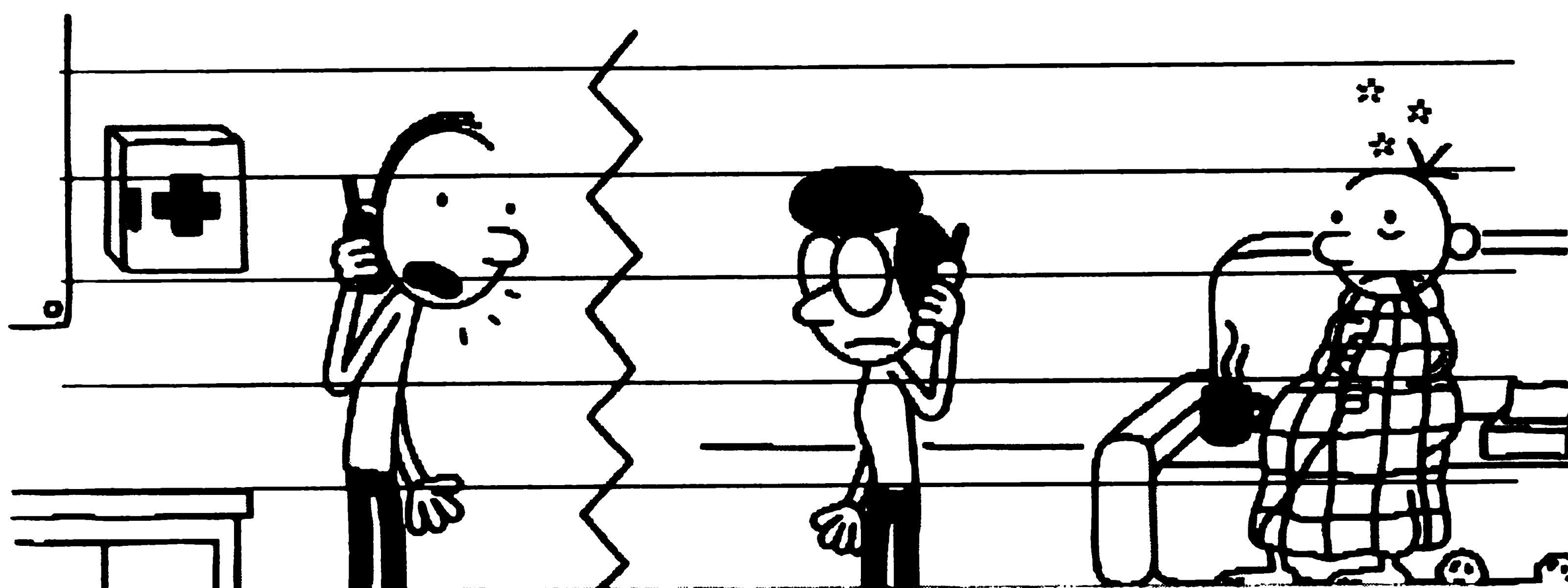
Tôi nằm bẹp trên giường gần như cả ngày. Tôi chỉ ước mình bị ốm vào những ngày TRONG TUẦN thay vì cuối tuần. Năm ngoái tôi đã không bỏ một buổi học nào, và tôi đã tự hứa với mình rằng sẽ không để ĐIỀU ĐÓ lặp lại vào năm nay.

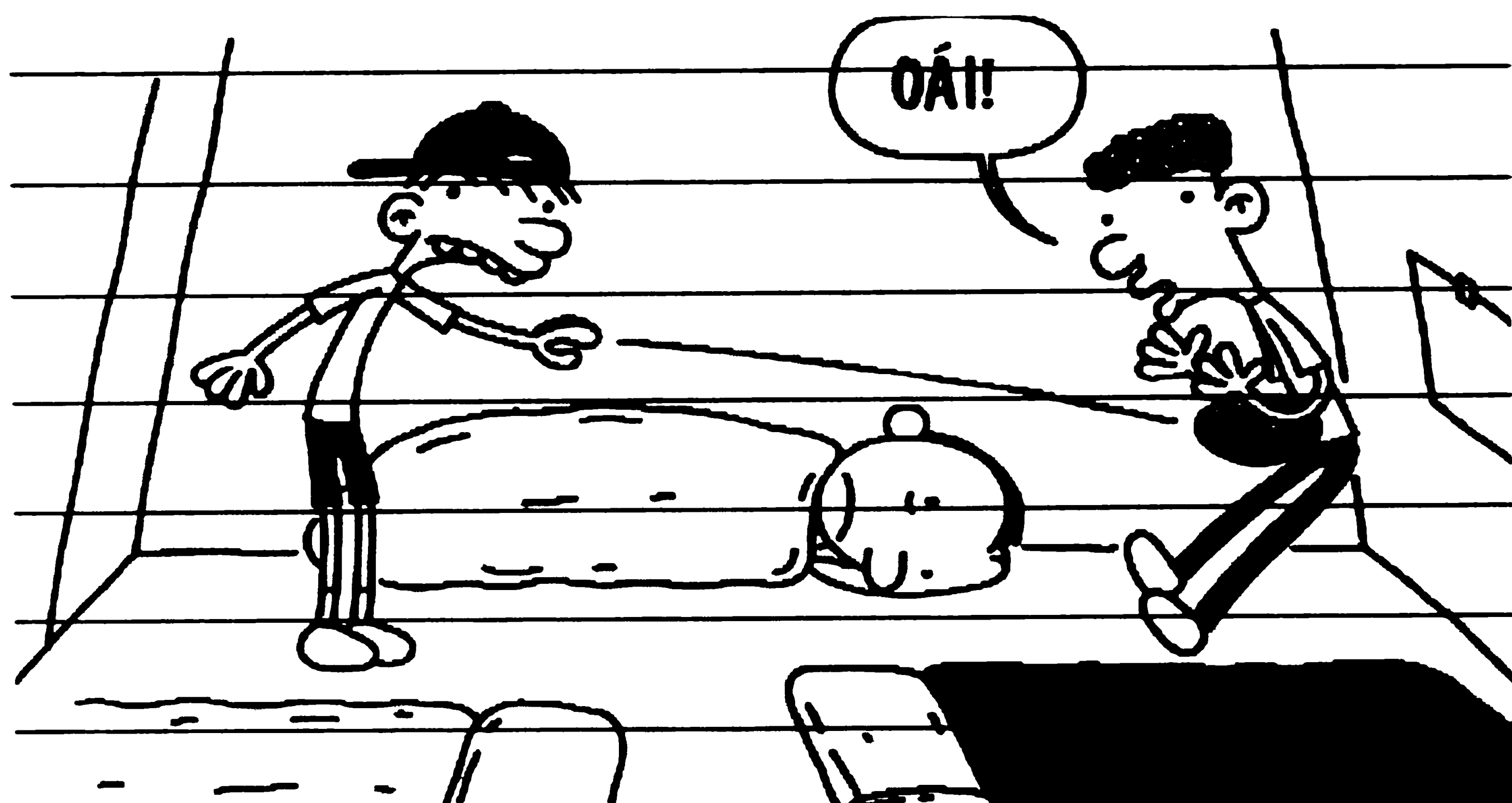
**CHÚC MỪNG GREG HEFFLEY ĐÃ GIÀNH ĐƯỢC
GIẢI THƯỞNG NGƯỜI ĐI HỌC CHĂM CHỈ NHẤT!**

Buổi cắm trại dành cho bố và con hóa ra lại là một THẢM HỌA. Điện thoại nhà tôi réo ầm ỹ vào lúc 10 giờ tối hôm qua, đó là điện thoại của bố gọi về từ phòng cấp cứu.

Bố phải ngủ chung lều với anh em nhà Woodley, Darren và Marcus, vì bố của chúng không thể đi cùng. Darren và Marcus đã chơi đùa trong lều, mặc dù bố liên tục nhắc nhở chúng đi ngủ. Một lát sau Darren ném quả bóng vào Marcus và nó đã đập trúng bụng của Marcus.

Điều này khiến Marcus tè cả ra quần, tôi đoán Darren đã nghĩ đây là một tình huống rất hài hước.

Nhưng ngược lại Marcus thì NỔ GIẬN bùng bùng. Nó lao vào cắn Darren, và nhất định không chịu nhả ra.

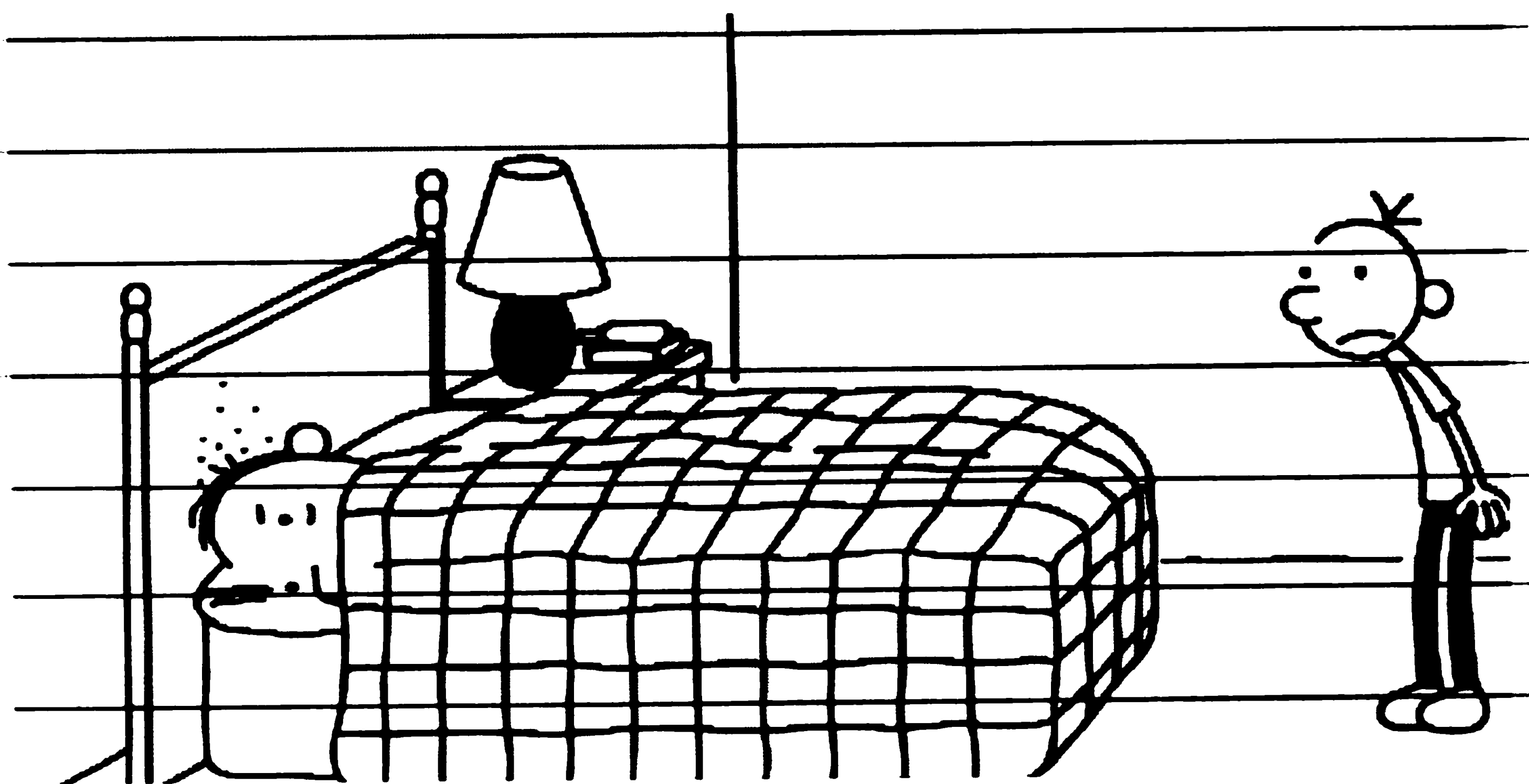
Bố đã rất vất vả để gỡ hai đứa nó ra rồi lập tức đưa Darren tới phòng cấp cứu.

Sáng nay lúc về nhà, bố tỏ ra khó chịu với TÔI vì đã làm bố rơi vào tình cảnh đó. Có điều gì đó mách bảo tôi rằng sau tuần này, bố không còn là một fan hâm mộ lớn của Hội 133 nữa.

Chủ nhật

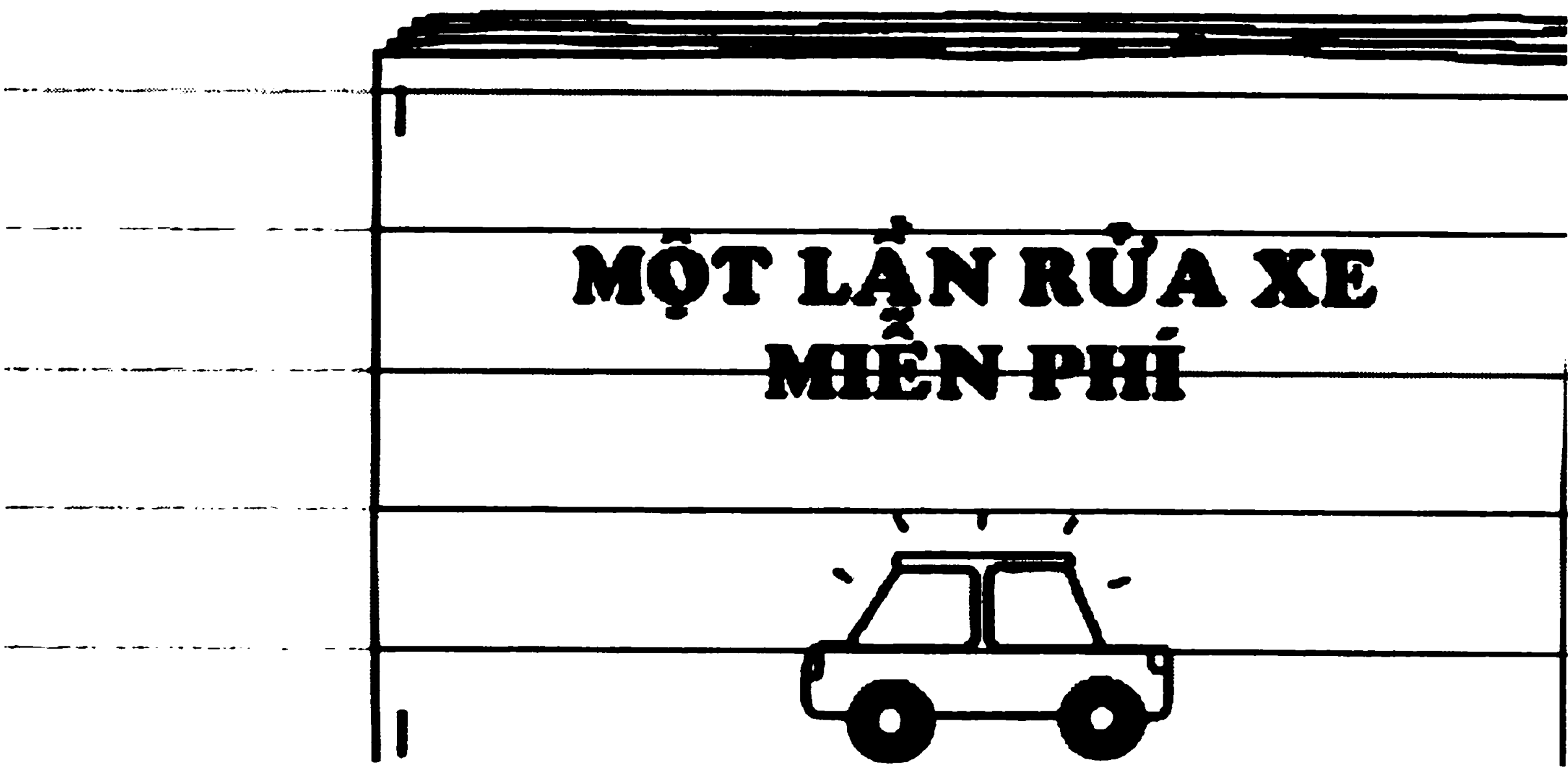
Hôm nay là ngày của mẹ, nhưng tôi chẳng có thứ gì để tặng mẹ cả.

Tôi định nhờ bố đưa ra cửa hàng bách hóa vì ít nhất tôi cũng phải mua cho mẹ một tấm thiệp hay một món quà nho nhỏ, nhưng bố vẫn đang trong giai đoạn hồi phục từ sau vụ cấm trại. Và tôi không nghĩ là bố sẽ sẵn sàng giúp tôi bất kể việc gì.

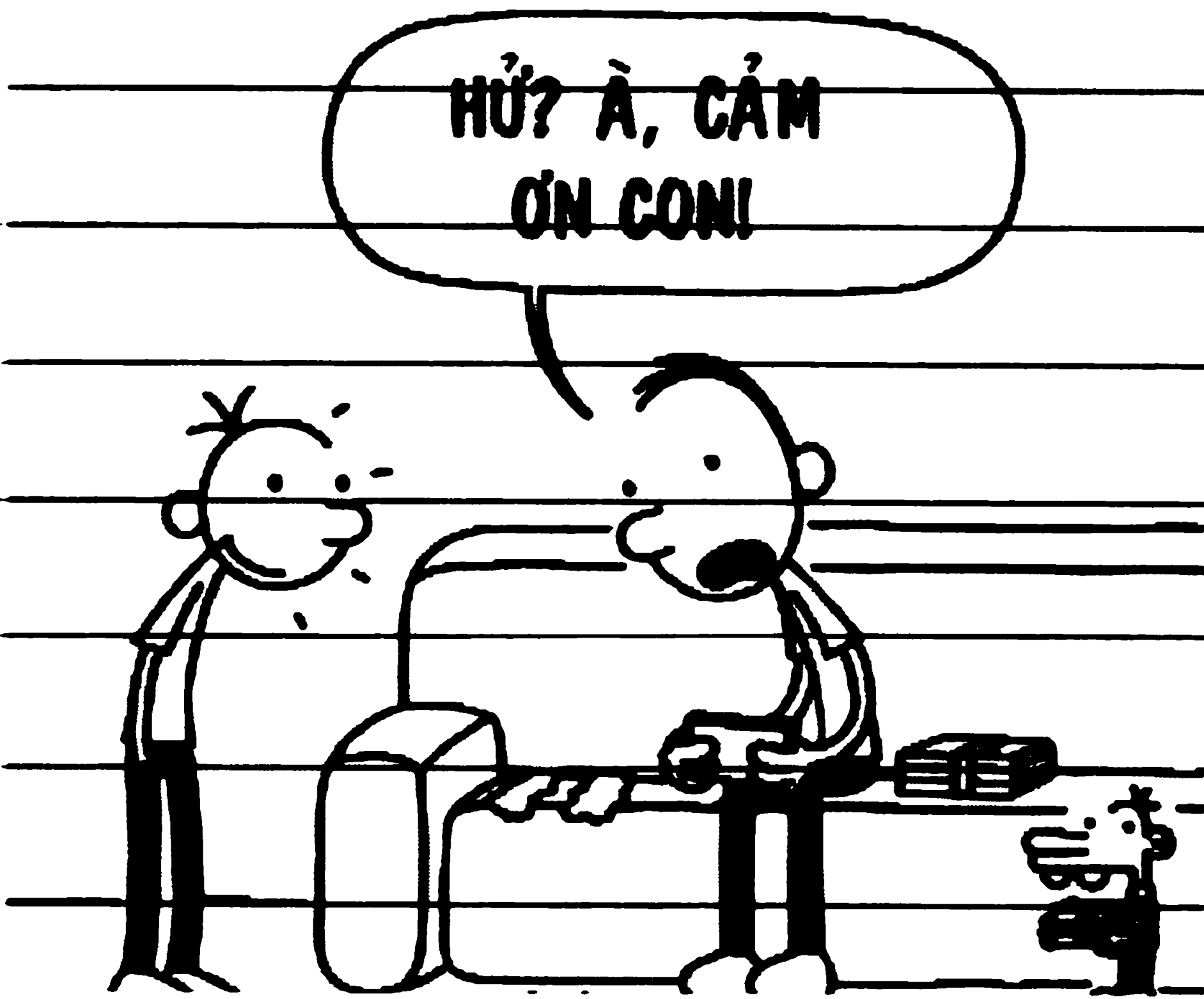

Vậy nên tôi phải tự tay làm một món quà gì đó.

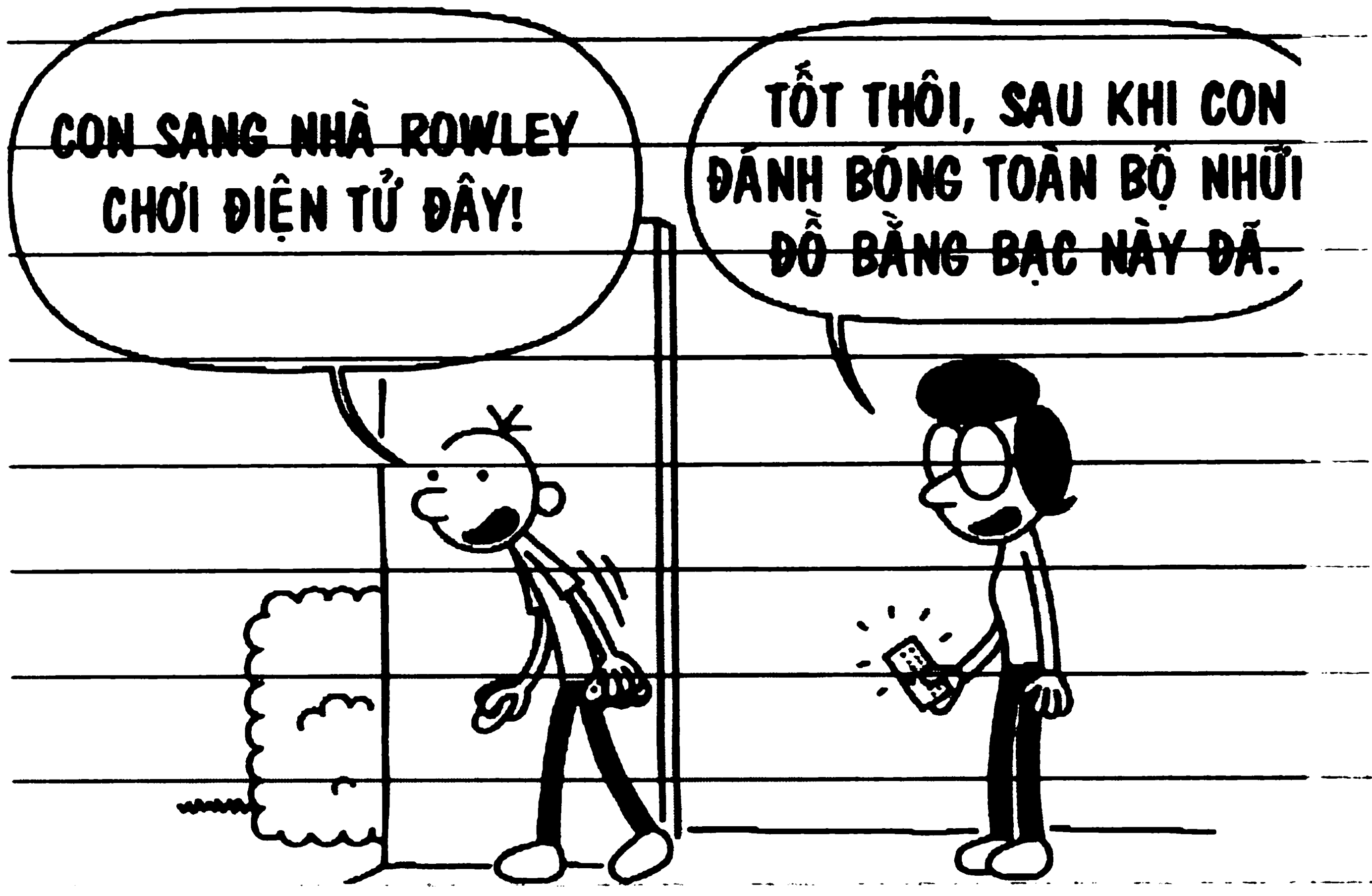
Năm ngoái tôi đã tặng mẹ một quyển sổ "Khuyến Mãi Việc Vặt" nhân ngày của mẹ. Mỗi phiếu khuyến mãi sẽ ghi một việc gì đó giống như "Một lần cắt cỏ miễn phí" hoặc là "Một lần lau cửa sổ miễn phí".

Tôi cũng tặng bố một quyển Khuyến Mãi Việc Vặt vào tất cả những ngày của bố, và điều này có vẻ thật tuyệt. Đó là cách tôi hoàn thành nghĩa vụ tặng quà mà không tốn một đồng nào, và bố thì chẳng bao giờ dùng bất cứ một chiếc thẻ khuyến mại nào trong quyển sổ.

Năm ngoái, mẹ đã sử dụng TẤT CẢ những chiếc thẻ khuyến mại CỦA MÌNH. Nên năm nay tôi không muốn mình lặp lại sai lầm này nữa.

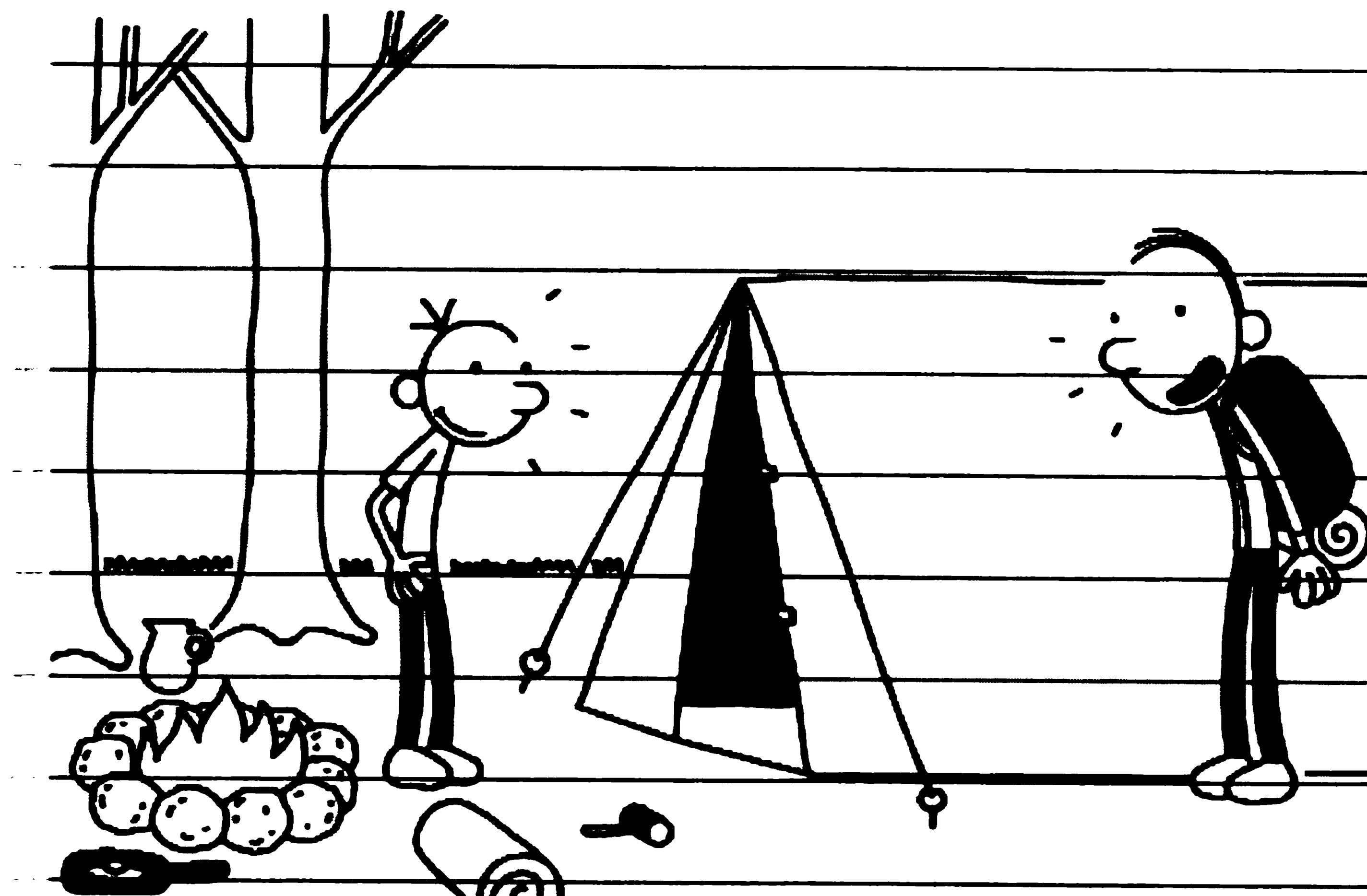
Tôi cố nghĩ ra một món quà thật độc đáo để làm tặng mẹ. Nhưng tôi không còn nhiều thời gian. Cuối cùng tôi quyết định mượn tạm món quà của Manny.

Thứ hai

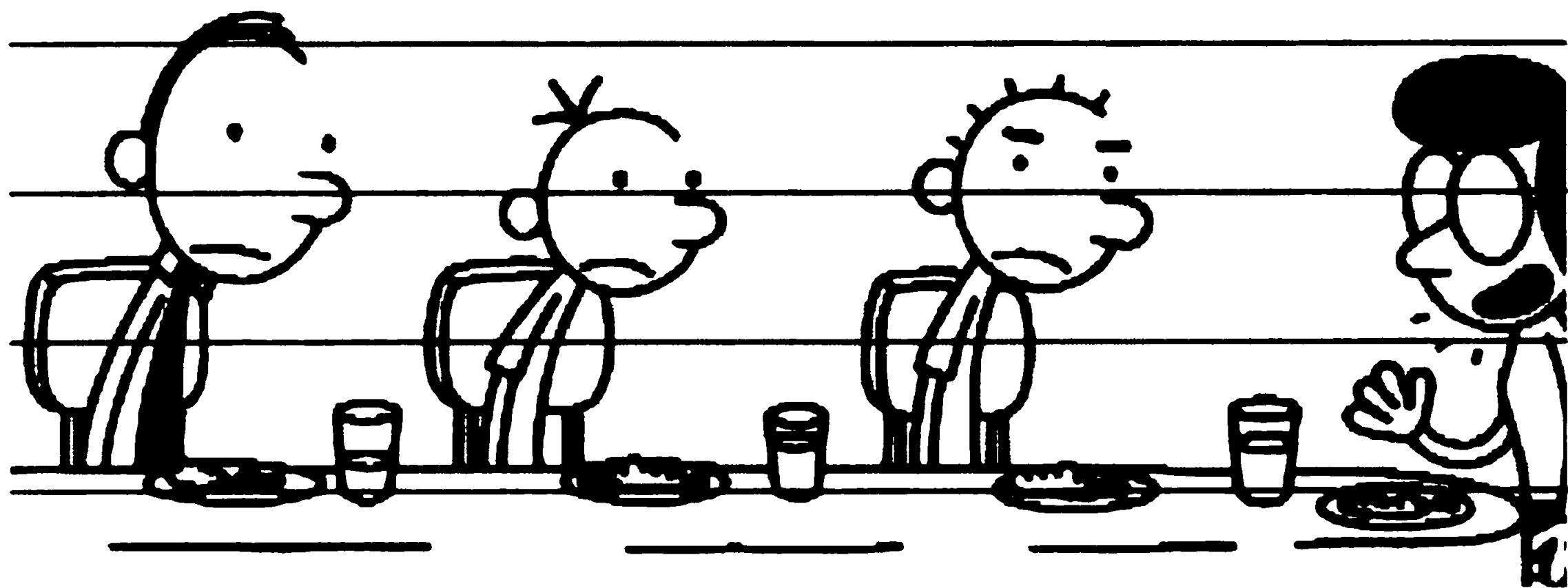
Tôi nghĩ cách tốt nhất để bố có thể quên đi chuyến cắm trại thất bại lần trước là phải tổ chức một buổi cắm trại hoàn hảo khác. Vì vậy vào bữa tối, tôi hỏi xem bố có muốn đi cắm trại mà chỉ có hai người là tôi và bố không.

Tôi đã học được rất nhiều điều ở câu lạc bộ Hướng Đạo Sinh, nên rất hào hứng được thực hành chúng.

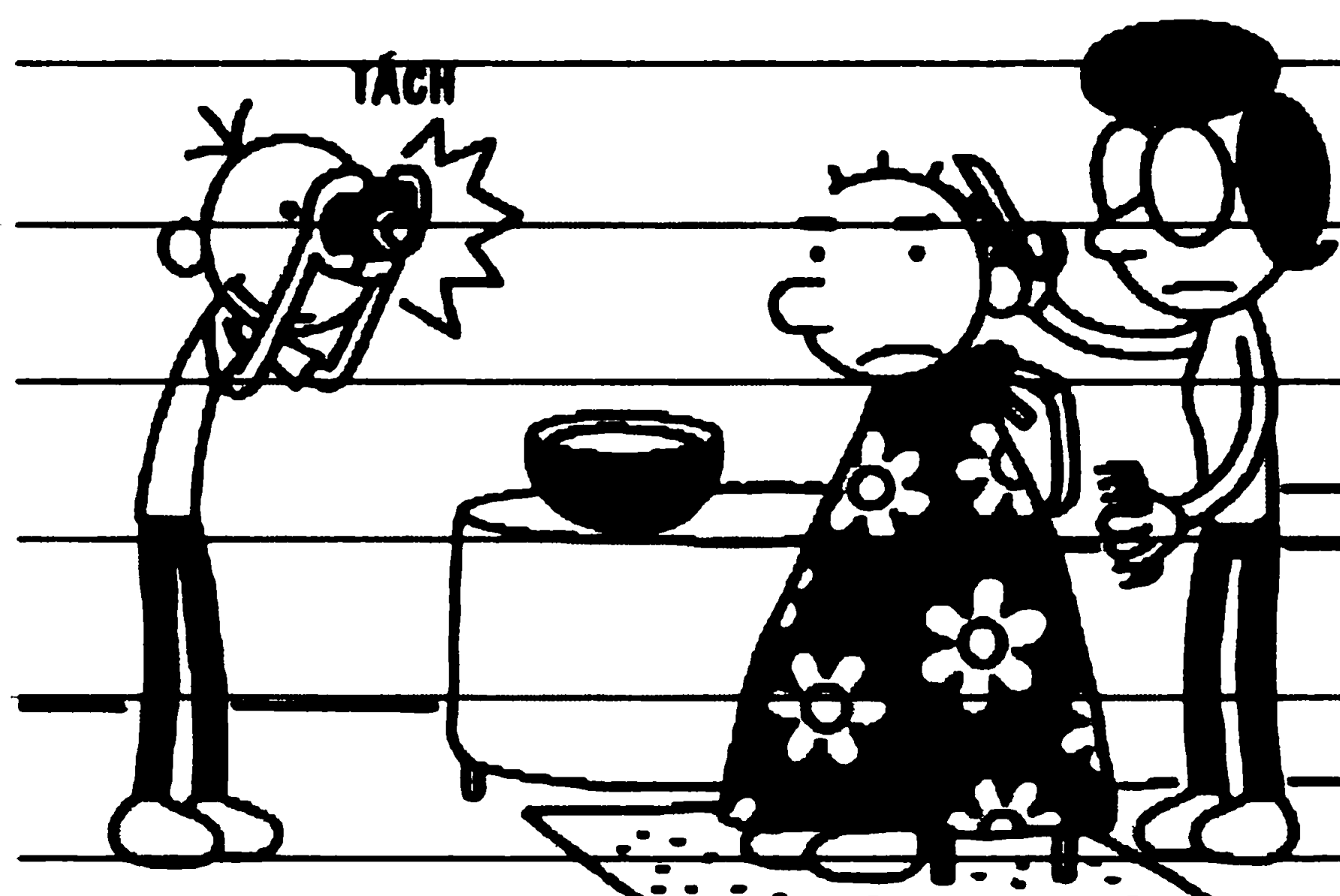
Bố có vẻ không hào hứng với ý tưởng của tôi lắm, ngược lại mẹ nghĩ đó là một ý tưởng TUYỆT VỜI. Mẹ bảo chúng tôi nên đi vào cuối tuần này và Rodrick cũng sẽ đi cùng. Mẹ còn nói đây là cơ hội tốt để ba bố con có thời gian hiểu nhau hơn.

Tôi không mặn mà lắm với ý tưởng đó của mẹ, và Rodrick cũng vậy.

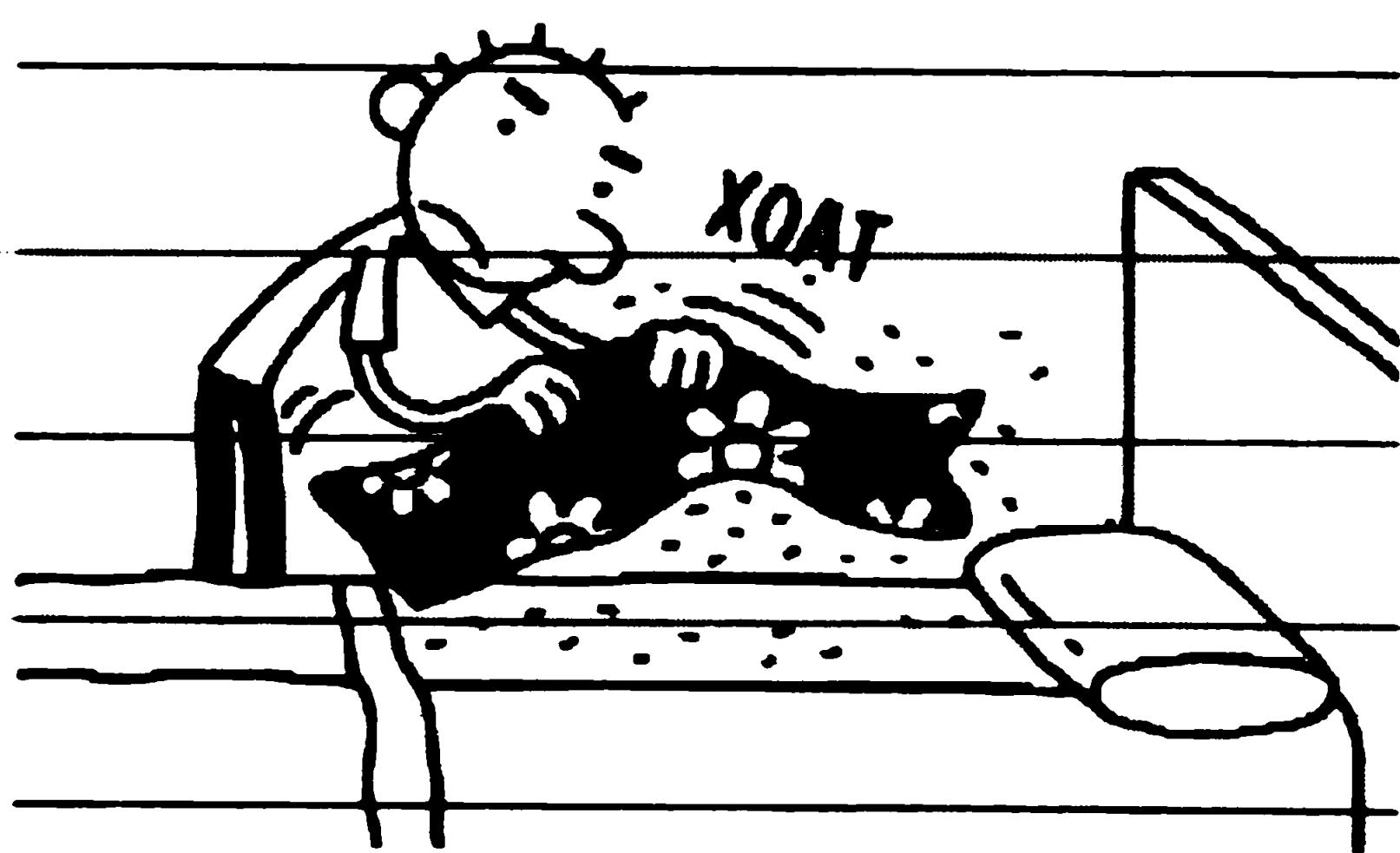
Thực tế, lý do tôi muốn ra khỏi nhà vào cuối tuần này là vì tôi và Rodrick đang cãi nhau.

Tối qua mẹ đã cắt tóc cho Rodrick ở trong bếp. Mỗi khi mẹ cắt tóc cho ai đó, mẹ thường quấn một chiếc khăn tắm xung quanh cổ để tóc không rơi vào người. Nhưng lần này mẹ lại sử dụng chiếc váy của bà bầu thay vì dùng khăn tắm. Thế nên khi thấy Rodrick trong trang phục ngộ nghĩnh như vậy, tôi biết mình phải tận dụng triệt để cơ hội hiếm hoi này.

Tôi chạy lên tầng rồi khóa mình trong nhà tắm trước khi Rodrick có thể bắt được và lấy chiếc camera. Tôi cố thủ trong đó đến khi chắc chắn Rodrick đã bỏ đi.

Dù thế nào thì Rodrick cũng sẽ trả miếng lại tôi bằng được. Và tối qua tôi đã có một cơn ác mộng rằng mình đang nằm trên tổ kiến lửa, có lẽ tôi phải cảm ơn anh ta vì điều này đã chưa thực sự diễn ra.

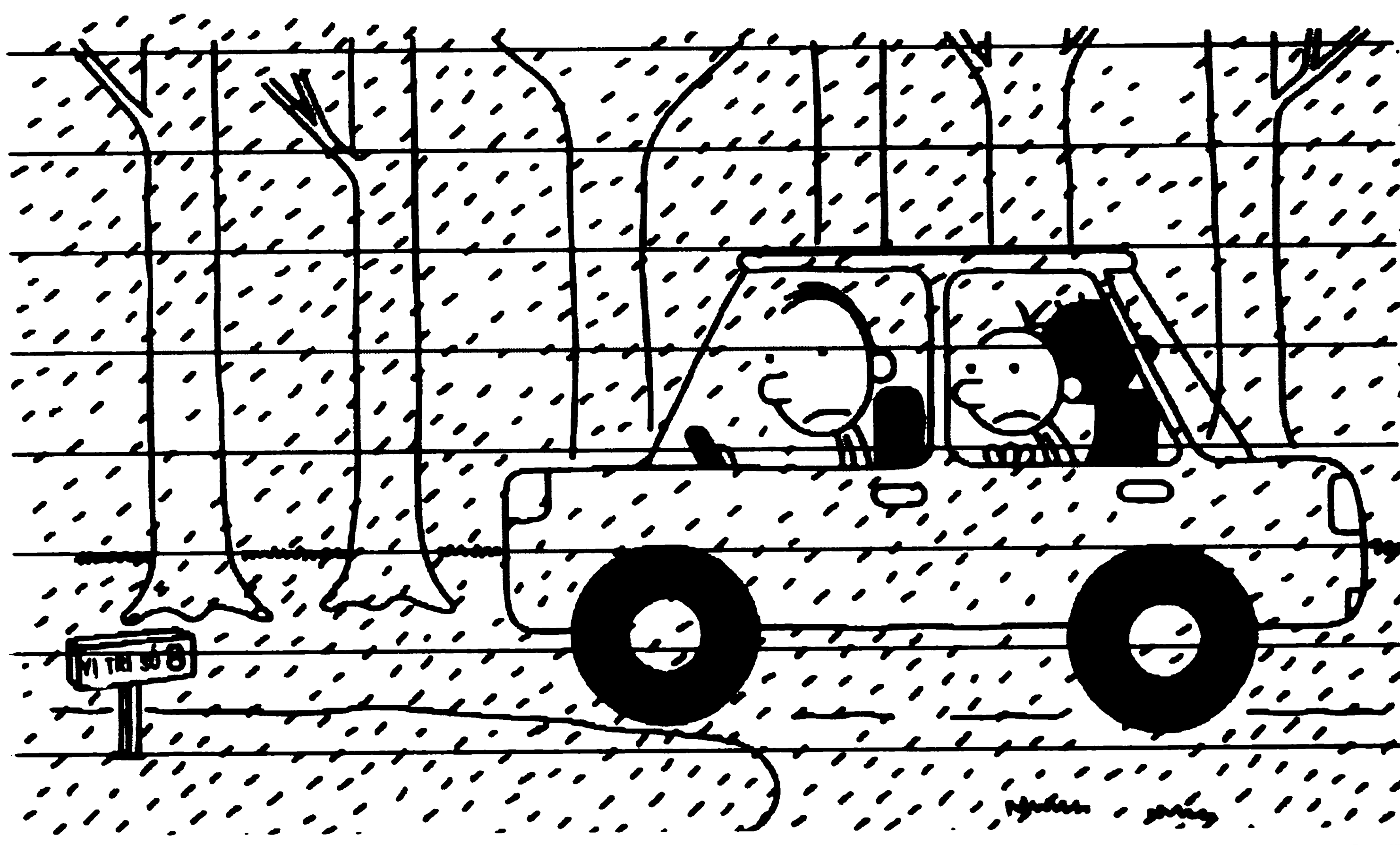
Theo cách nhìn của tôi thì bây giờ chúng tôi đang hòa nhau. Nhưng có một điều mà tôi học được từ Rodrick, đó là anh ta sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy. Đây chính là lý do tôi không hào hức ở chung lầu với Rodrick vào cuối tuần.

Thứ bảy

Hôm nay tôi, bố và Rodrick lên đường đi cắm trại. Tôi đã chọn một nơi có nhiều hoạt động dành cho đàn ông con trai để có được cơ hội thể hiện mình.

Trên đường tôi chỗ cắm trại, trời bỗng tối sầm lại, sau đó thì bắt đầu mưa.

Tôi cũng không lo lắng lắm, bởi lẽ của chúng tôi có thể ngăn được nước mưa, hơn nữa mẹ còn chuẩn bị sẵn áo choàng ponso cho mấy bố con rồi. Nhưng khi chúng tôi đi đến nơi cắm trại thì nó đã bị ngập đến sáu inch dưới nước.

Chúng tôi ở cách nhà rất xa nên bố quyết định sẽ tìm một nơi nào đó để ngủ lại qua đêm.

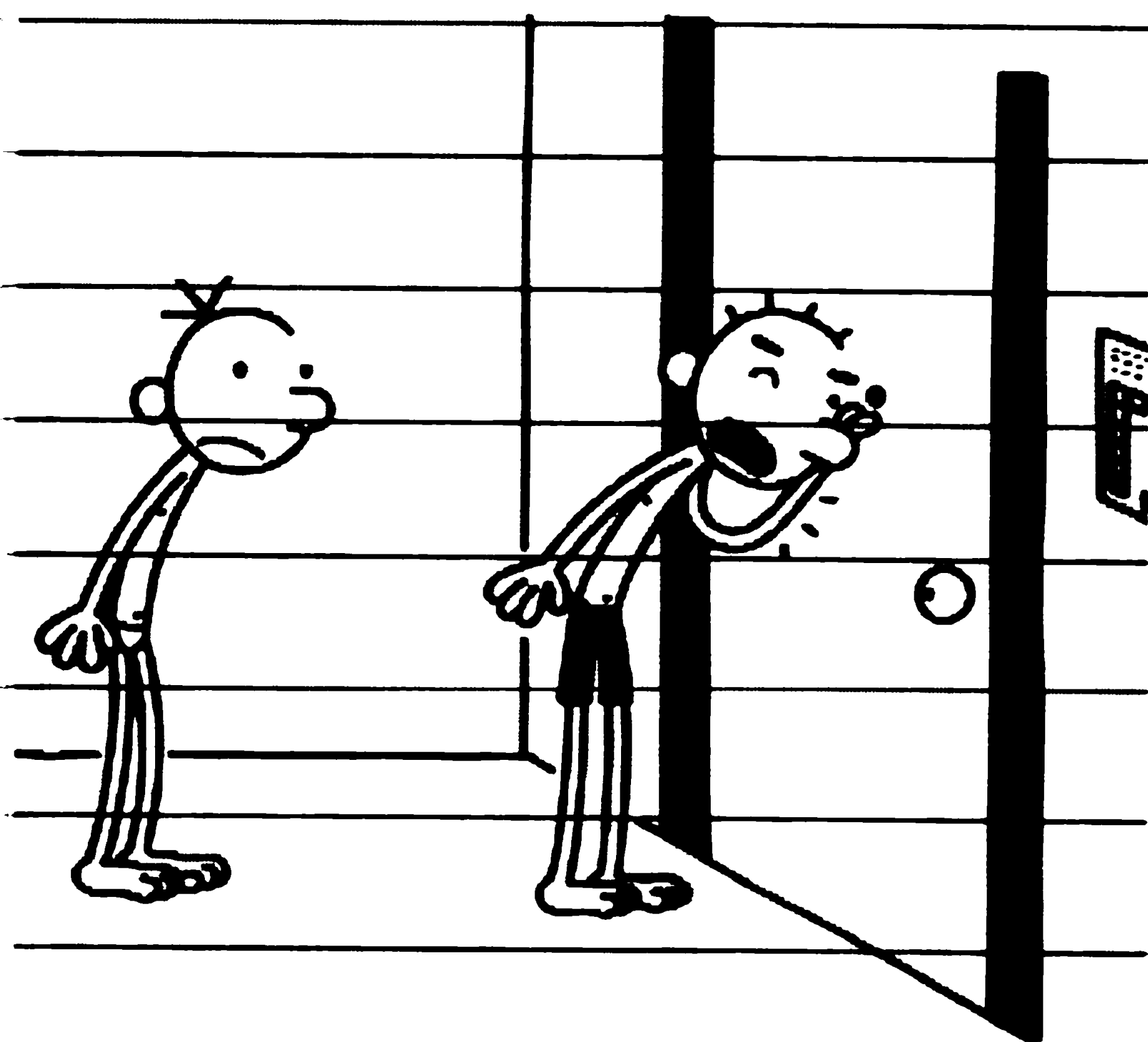
Tôi rất thất vọng vì mục đích của chuyến đi là để tôi gây ấn tượng với bố bằng khả năng tổ chức cắm trại của mình. Còn bây giờ tôi phải ở một căn phòng ngủ ngốc nào đó trong khách sạn.

Bố đã tìm được một khách sạn và đặt một phòng với hai giường và một chiếc ghế salon. Máy bố con ngồi xem ti vi một lúc rồi chuẩn bị đi ngủ.

Sau đó, bố đi xuống bàn lễ tân để phàn nàn về chiếc máy sưởi kêu quá to, vì vậy tôi phải ở trong phòng một mình với Rodrick.

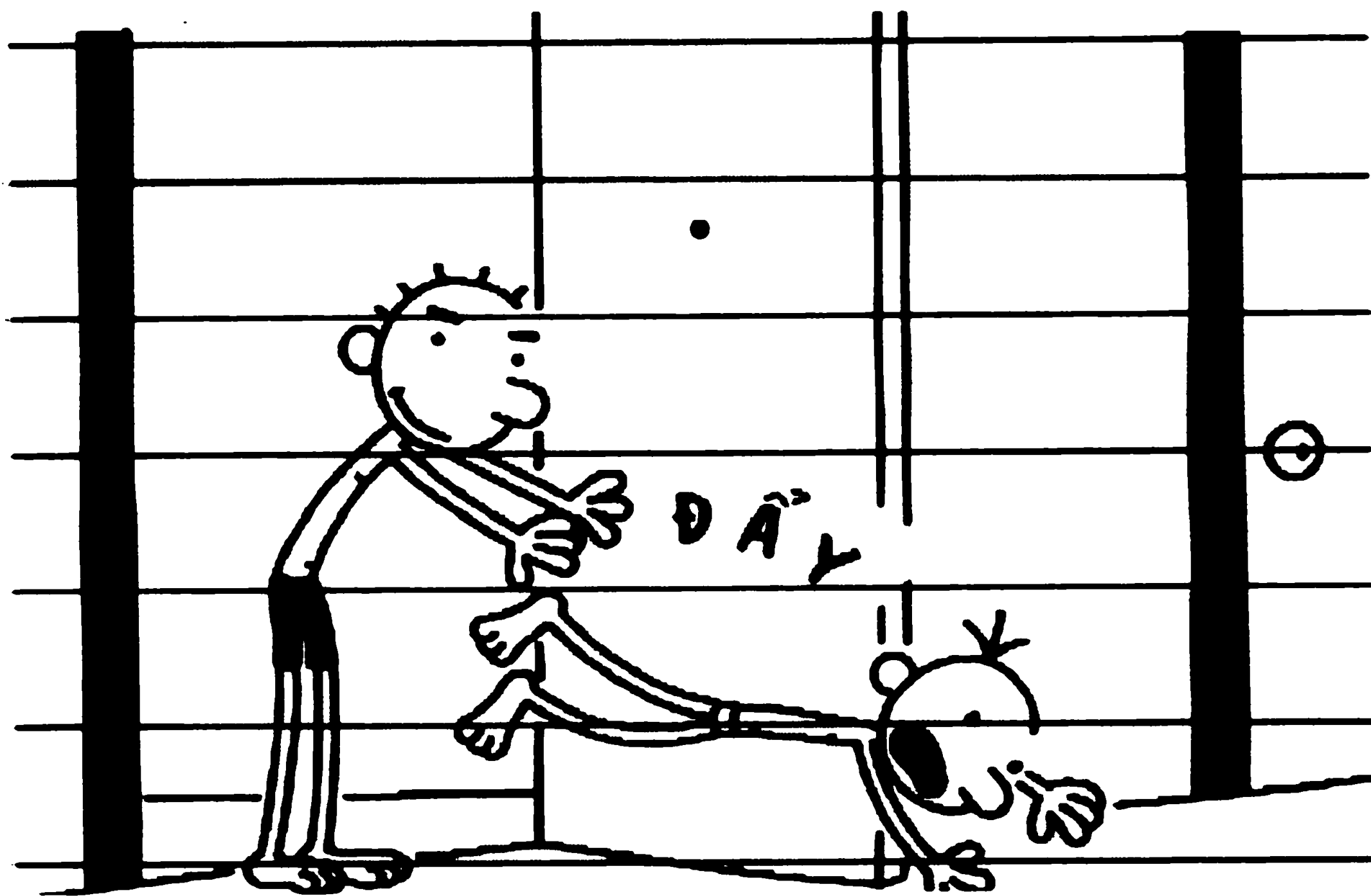
Tôi vào nhà tắm để đánh răng, và khi quay ra thì thấy Rodrick đang chăm chú nhìn qua mắt thần trên cánh cửa. Rồi anh ta nói một câu làm tôi chết lặng.

Rodrick nói Holly Hills và gia đình cô ấy đang ở ngoài hành lang, họ đứng ngay ở phòng ĐỐI DIỆN với phòng của chúng tôi.

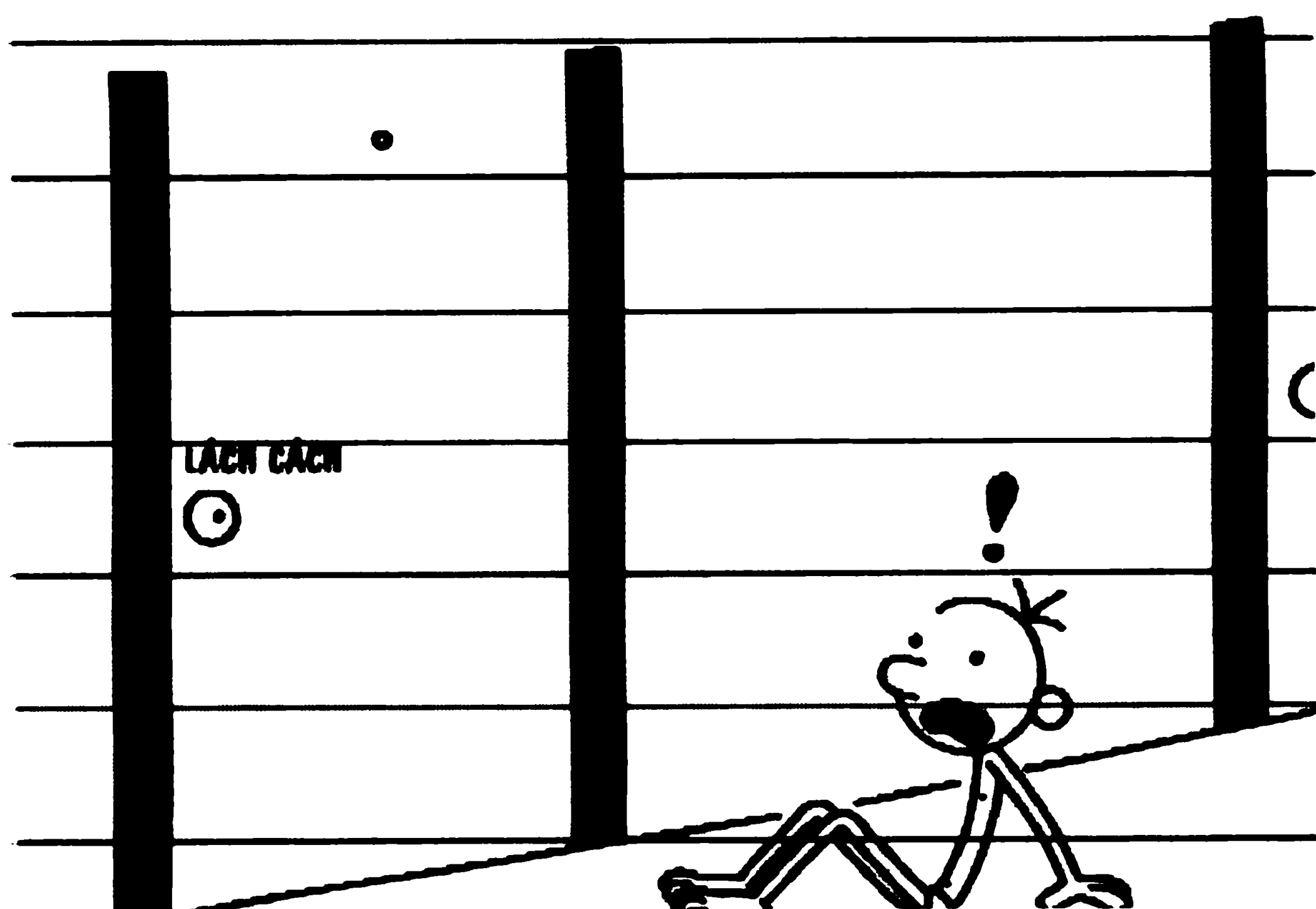

Tôi muốn tận mắt mình nhìn nên gạt Rodrick ra rồi ghé mắt nhìn qua cái lỗ nhỏ xíu trên cánh cửa.

Hành lang hoàn toàn trống trơn. Nhưng trước khi tôi nhận ra đó là trò bịp bợm của Rodrick, thì anh ta đã đẩy tôi một cái rất mạnh, khiến tôi ngã nhào ra ngoài.

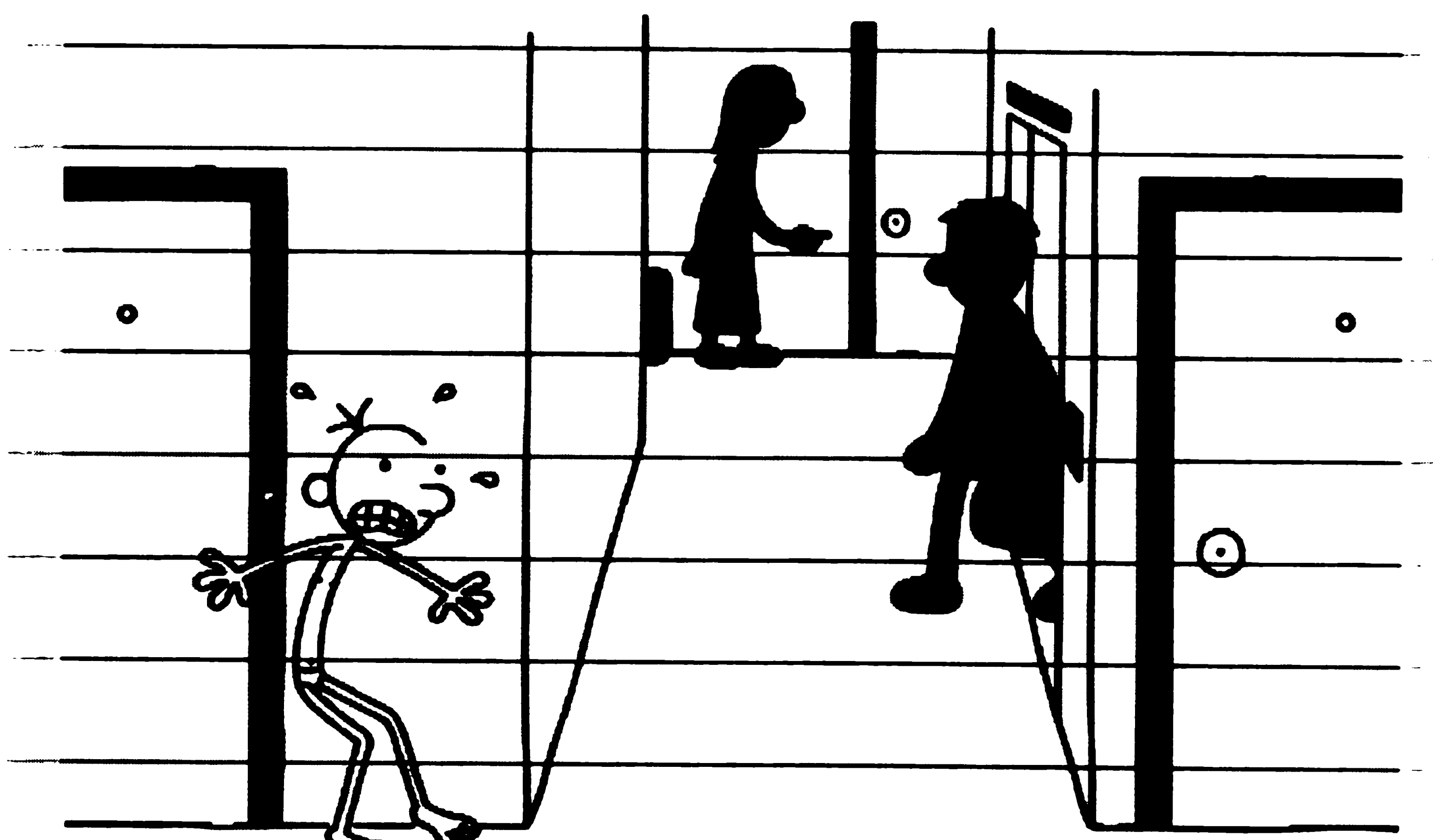

Sau đó mọi chuyện trở nên TỆ HƠN khi Rodrick khóa trái cửa, còn tôi bị mắc kẹt ở hành lang với độc chiếc quần lót trắng trên người.

Tôi đập cửa âm ỉ nhưng Rodrick nhất định không để tôi vào phòng.

Có lẽ tiếng động do tôi tạo ra quá lớn nên mọi người ở những phòng xung quanh bắt đầu mở cửa để xem chuyện gì đang xảy ra. Do vậy tôi buộc phải chạy ra góc hành lang để không trở thành trò hề trước mặt mọi người. Tôi phải trốn chui trốn lủi khắp hành lang trong khoảng mười lăm phút, vì cứ hề nghe thấy có tiếng người là tôi lại ba chân bốn cẳng chạy trốn.

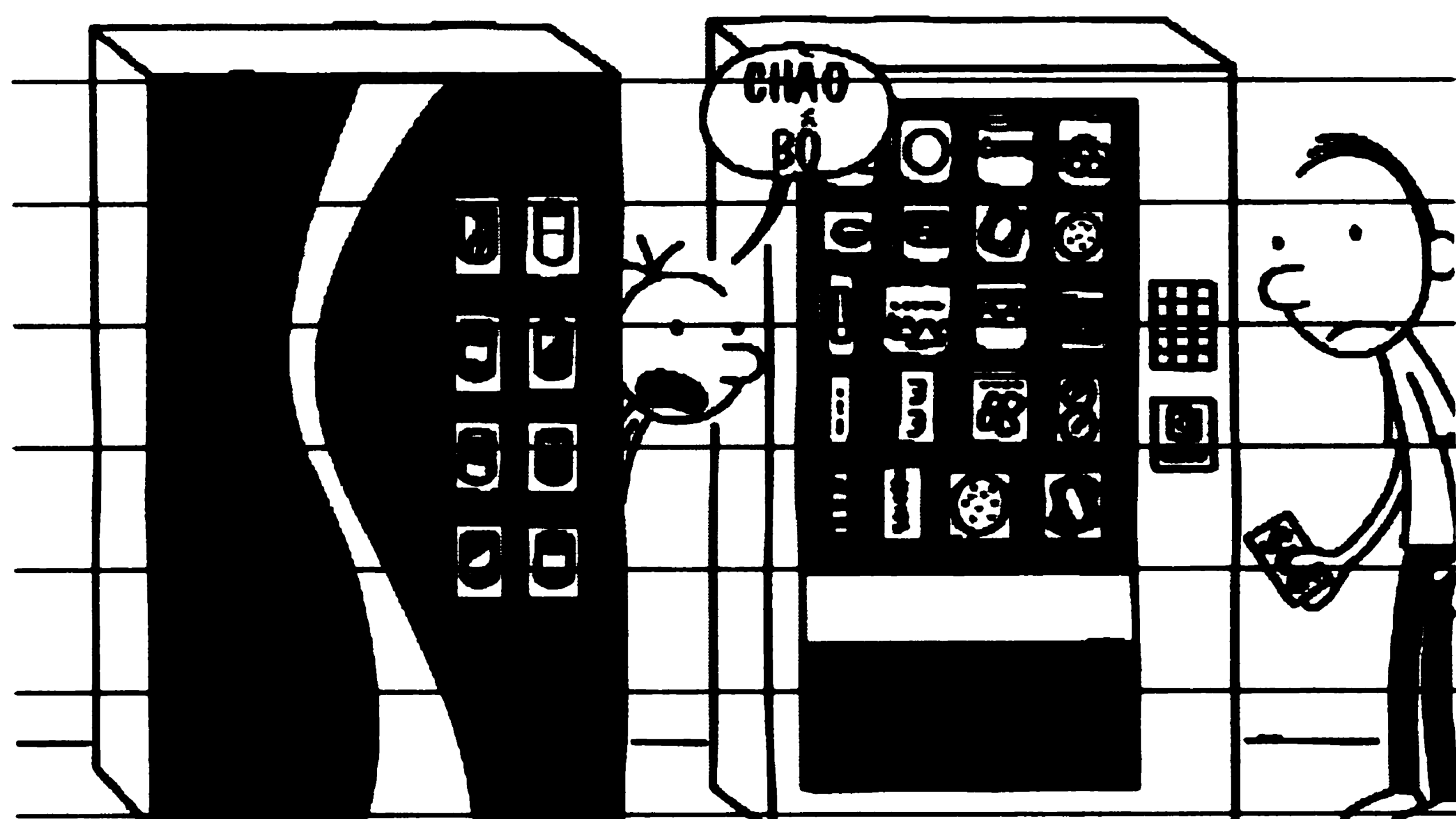

Tôi định sẽ quay lại phòng để năn nỉ Rodrick, nhưng tôi thậm chí không nhớ số PHÒNG của mình là bao nhiêu nữa. Với tôi lúc này tất cả các cánh cửa phòng đều giống hệt nhau.

Tôi cũng không thể đi xuống quầy lễ tân trong bộ dạng như thế này. Vì vậy lựa chọn duy nhất của tôi bây giờ là cố gắng tìm được bố.

Tôi nhớ ra rằng: bố là một con nghiện ăn vặt. Muốn tìm bố cứ ra mấy chiếc máy bán hàng tự động, vì vậy tôi đã cầm chốt đợi bố ở đó.

Tôi núp giữa máy bán nước soda và máy bán kẹo rồi chờ đợi. Tôi phải đứng đó rất lâu đến nỗi toàn thân tê dại, nhưng cuối cùng thì bố cũng xuất hiện.

Nhưng bạn biết điều gì đã xảy ra không? Thấy vẻ mặt bố nhìn tôi lúc đó, tôi ước mình thà mặt dày đi tới bàn lễ tân còn hơn.

Chủ nhật

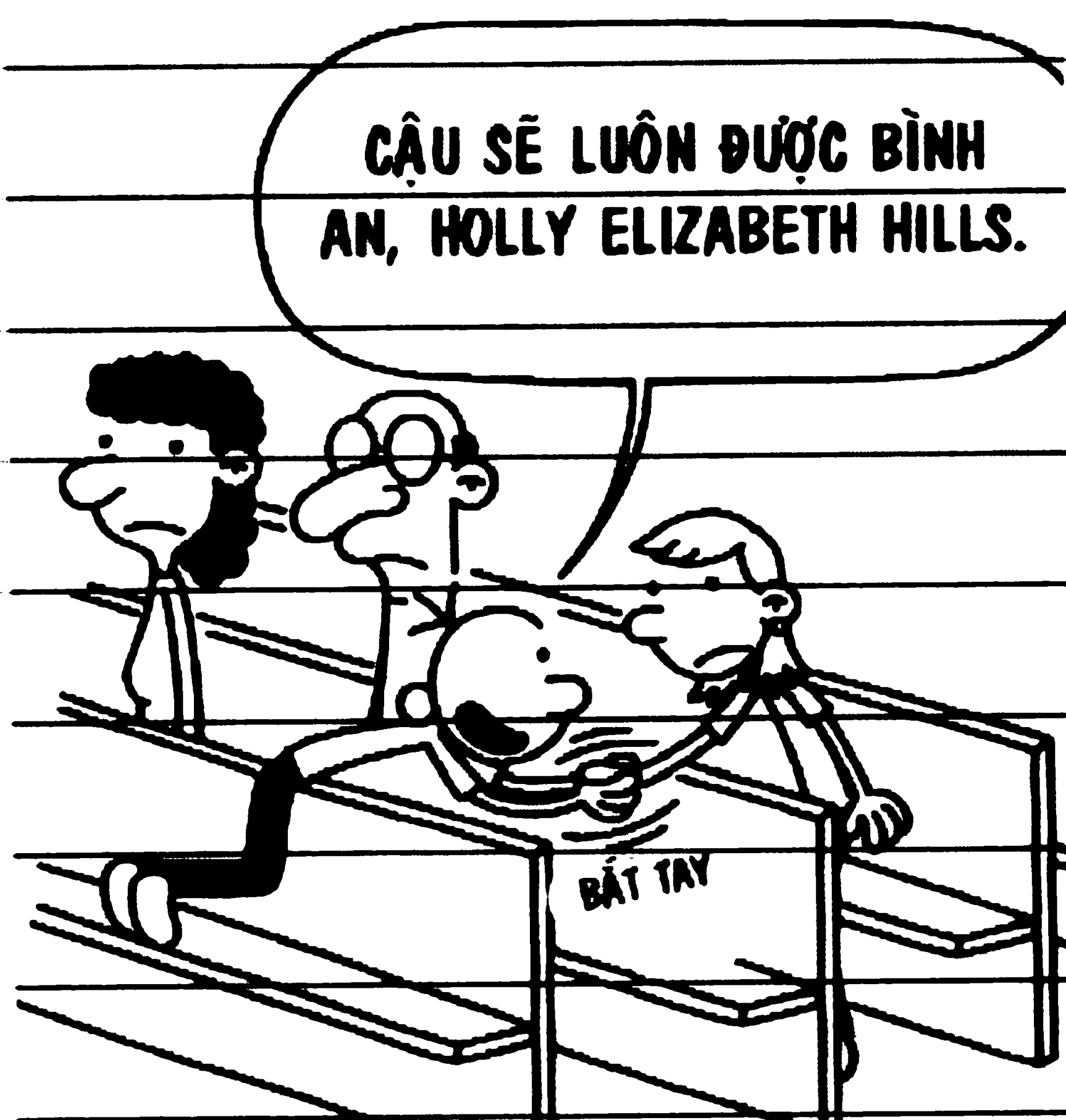
Sau buổi đi cắm trại thất bại thảm hại đó, tôi chắc không còn cách nào thuyết phục bố thay đổi suy nghĩ về trường Spag Union nữa. Đến mức này thì tôi cũng chả buồn lo lắng thêm làm gì.

Tôi nhận thấy rằng mình chỉ còn ba tuần nữa trước khi phải khăn gói vào trường quân sự, vì vậy tôi nghĩ đây là cơ hội cuối cùng để viết một vở kịch tặng Holly Hills. Nếu may mắn, có thể tôi sẽ có vài kỷ niệm đẹp làm hành trang vào trường quân sự, hơn nữa kỳ nghỉ hè của tôi cũng không trôi qua một cách vô nghĩa.

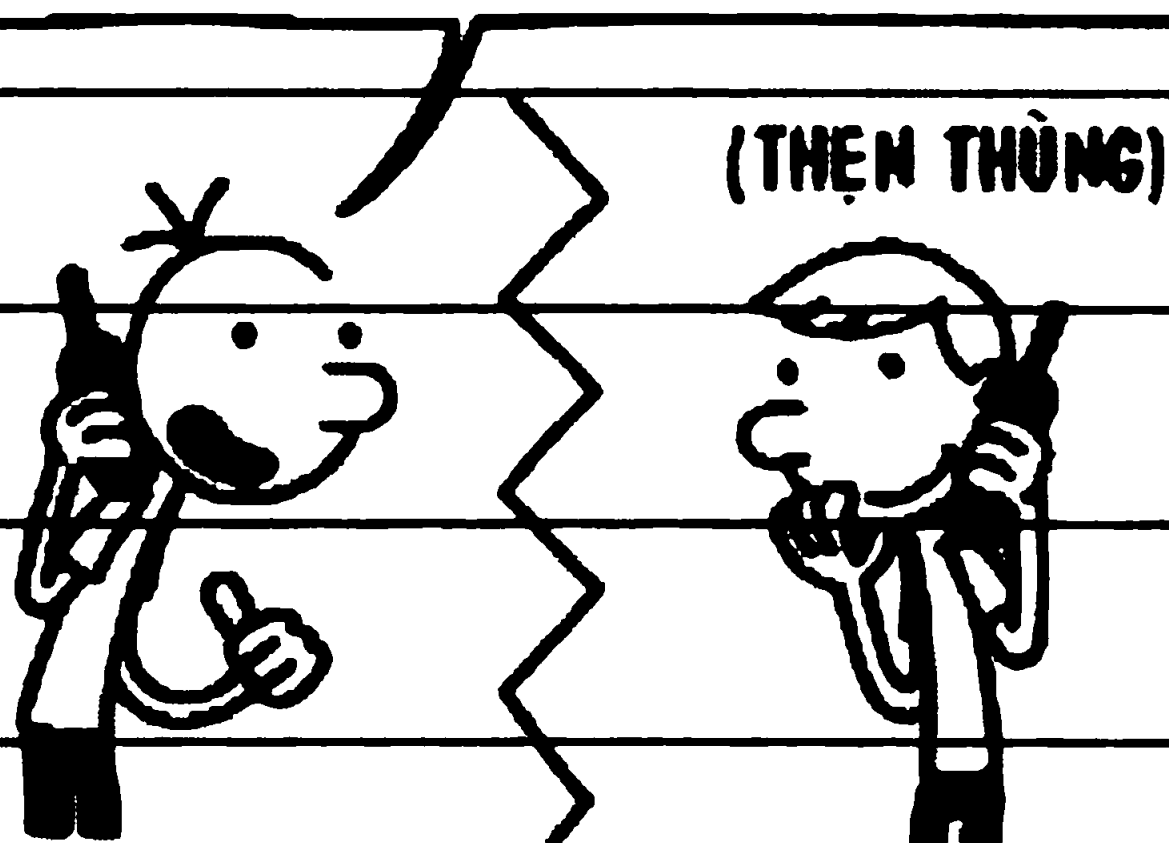
Tôi đã cố luyện tập để không bị hồi hộp khi nói chuyện với Holly từ rất lâu rồi, vì vậy tôi quyết định hoặc là nói chuyện với cô ấy ngay bây giờ hoặc là không bao giờ nữa.

Hôm nay, khi cả gia đình đi lễ nhà thờ, tôi đã cố gắng để chúng tôi sẽ ngồi ngay cạnh gia đình nhà Hill. Nhưng cuối cùng thì chúng tôi ngồi trên họ hai hàng ghế, tôi nghĩ như thế cũng là đủ gần rồi. Đến phần mọi người bắt tay nhau, tôi bắt đầu kế hoạch hành động của mình.

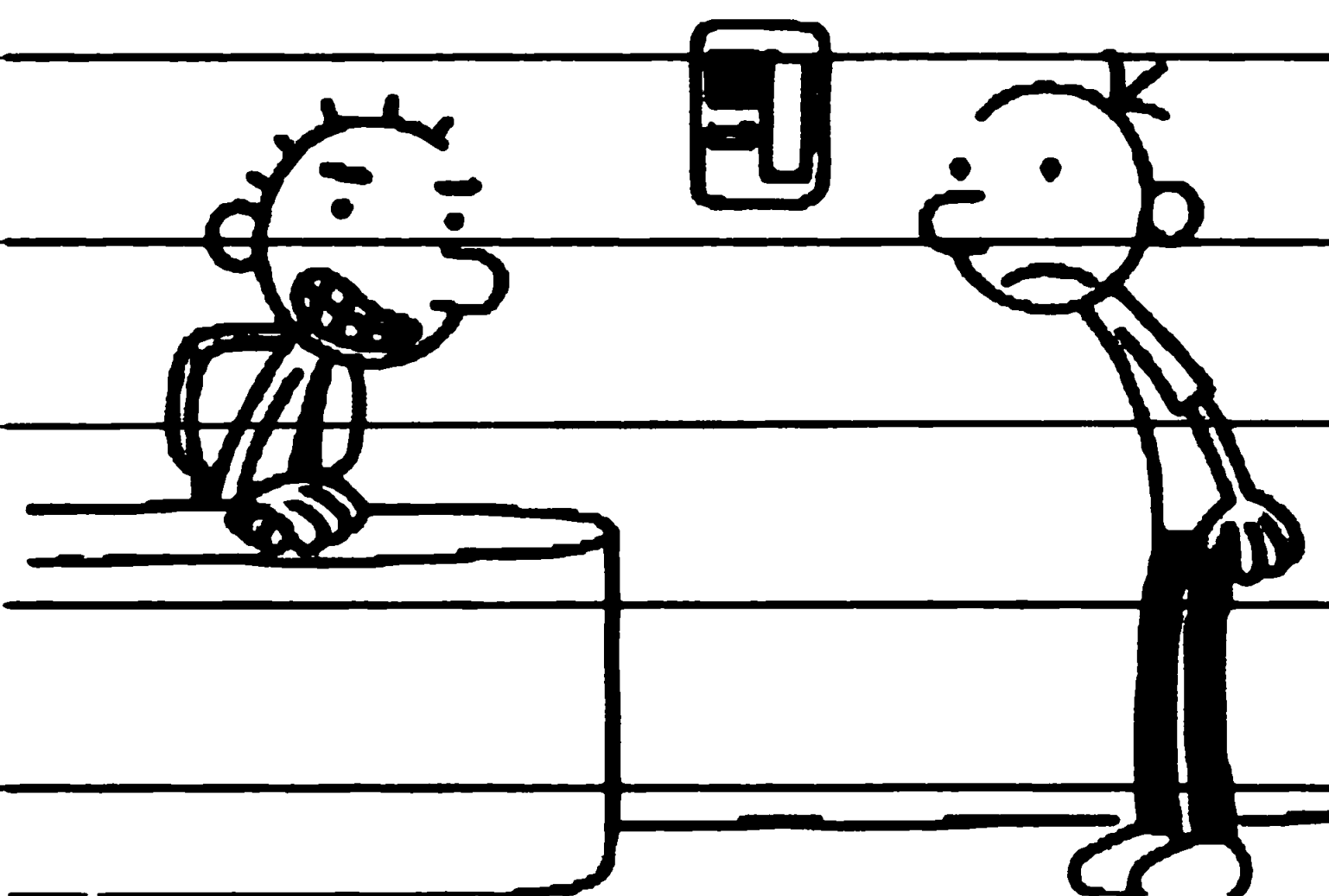
Việc bắt tay thực ra chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch chinh phục hoàn hảo của tôi, và bước tiếp theo sẽ diễn ra vào tối nay. Lúc đó tôi sẽ gọi điện thoại cho Holly và sử dụng cái bắt tay là lý do bắt đầu câu chuyện của mình.

CHÀO HOLLY, MÌNH LÀ GREG HEFFLEY.
CẬU CÒN NHỚ MÌNH ĐÃ NÓI VỚI CẬU MỘT CÂU RẤT
ĐẶC BIỆT ĐÓ LÀ "CẬU LUÔN ĐƯỢC BÌNH AN" CHỮ?

Sau bữa tối, tôi cảnh báo cả nhà rằng tôi sẽ có một cuộc điện thoại cực kỳ quan trọng, vì vậy không ai được dùng điện thoại. Nhưng tôi nghĩ Rodrick chắc chắn đã đoán ra là tôi gọi điện cho bạn gái, bởi anh ta đã giấu nhem cả hai cái ống nghe đi.

Điều đó có nghĩa cách duy nhất để tôi có thể thực hiện kế hoạch của mình là phải dùng loa ngoài điện thoại dưới bếp, nhưng tôi đời nào để cho VIỆC ĐÓ xảy ra.

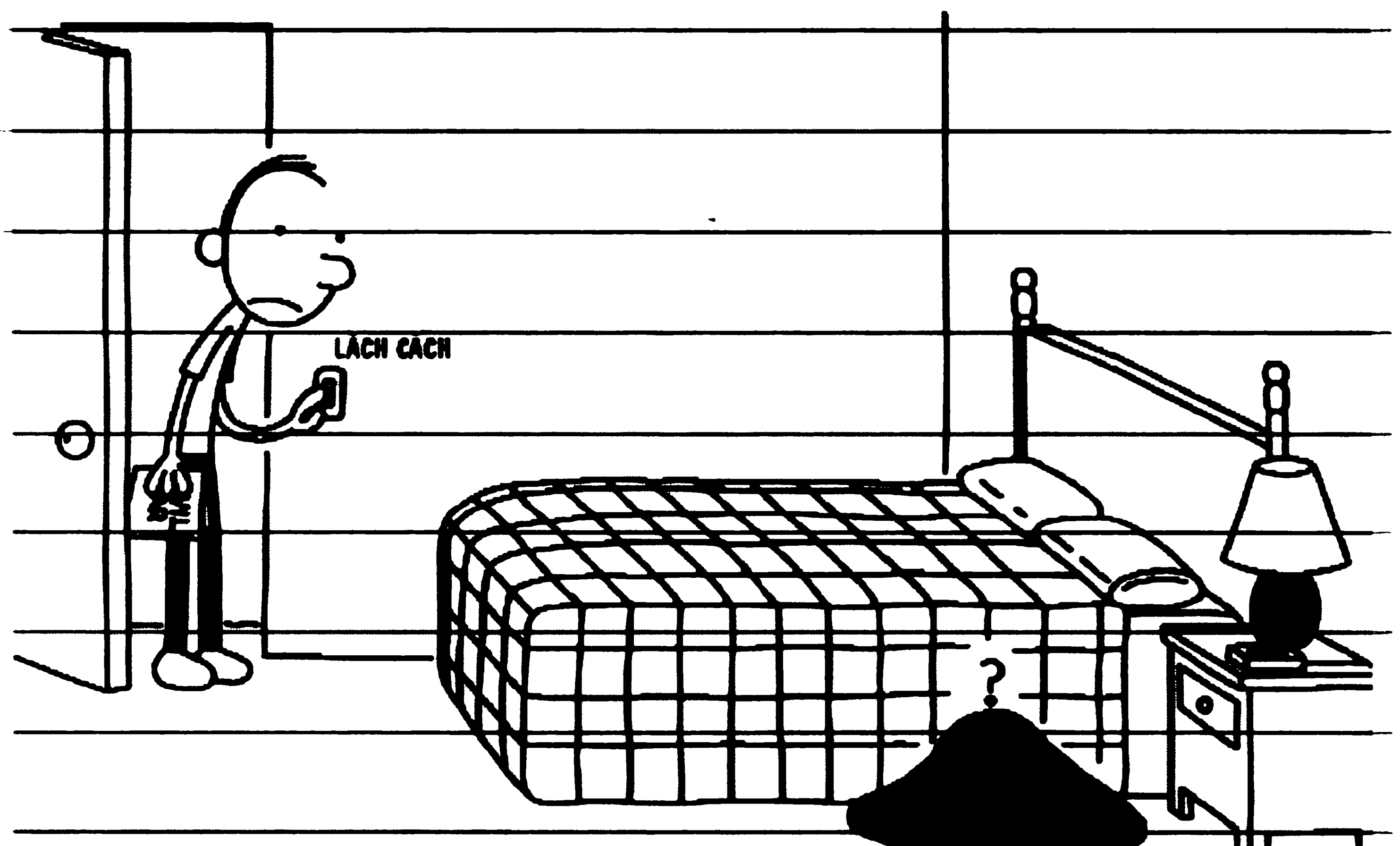

Tôi mách mẹ rằng Rodrick đã lấy tất cả điện thoại, và tất nhiên mẹ đã bắt anh ta phải trả chúng về chỗ cũ.

Cuối cùng, Rodrick đi xuống tầng hầm. Còn tôi lên ngay vào phòng bố mẹ để gọi điện. Tôi tắt đèn để Rodrick không biết là tôi đang ở trong đó rồi chui vào chăn để trốn. Tôi đợi thêm khoảng hai mươi phút để chắc chắn rằng anh ta không bám theo tôi.

Trước khi tôi kịp quay số điện thoại nhà Holly, có ai đó đi vào phòng và bật đèn lên. Tôi đoán CHẮC CHẮN là Rodrick.

Nhưng không phải, đó là bố.

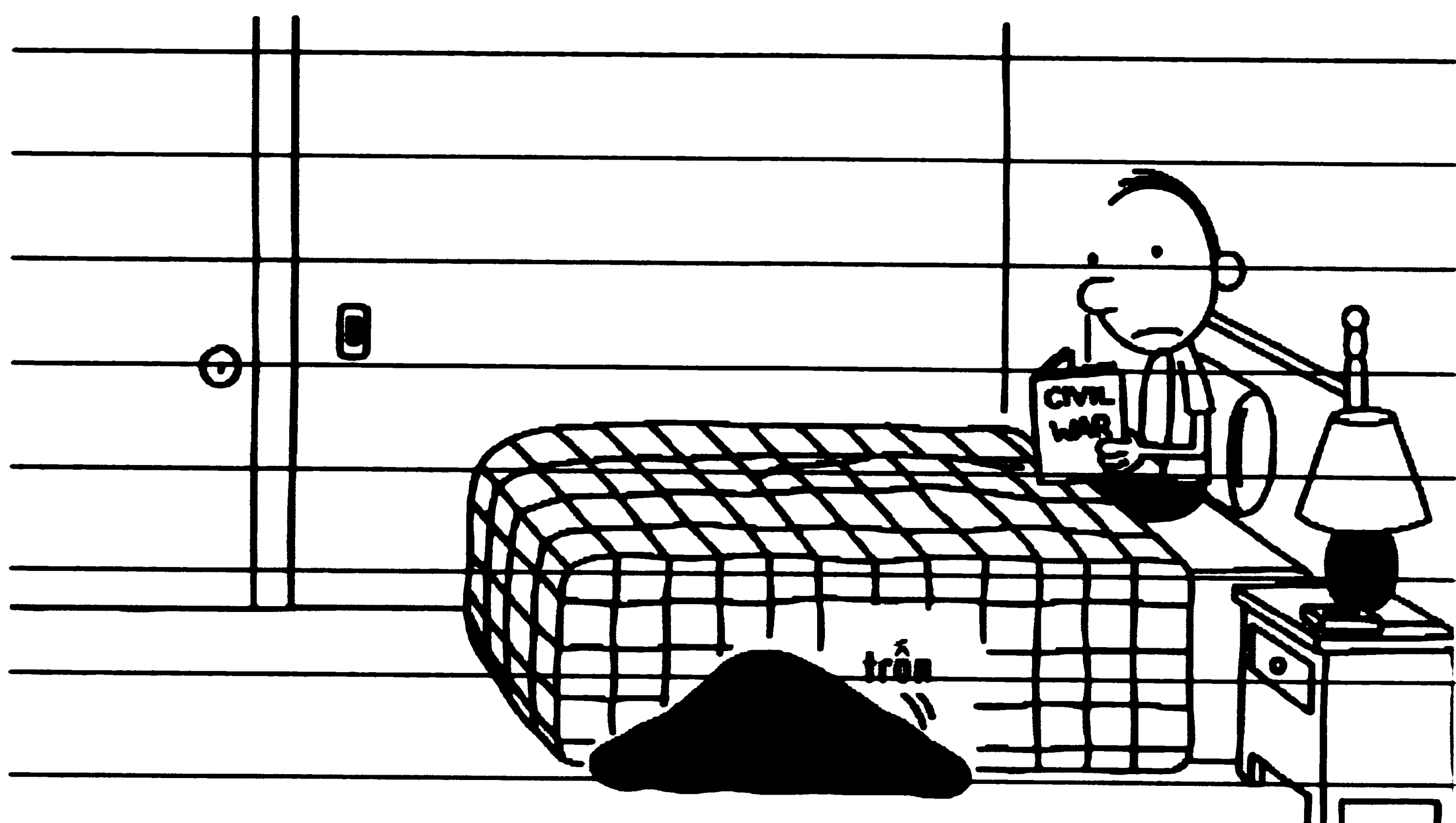

Tôi quyết định nằm im vì nghĩ bố chỉ vào lấy thứ gì đó rồi đi ra.

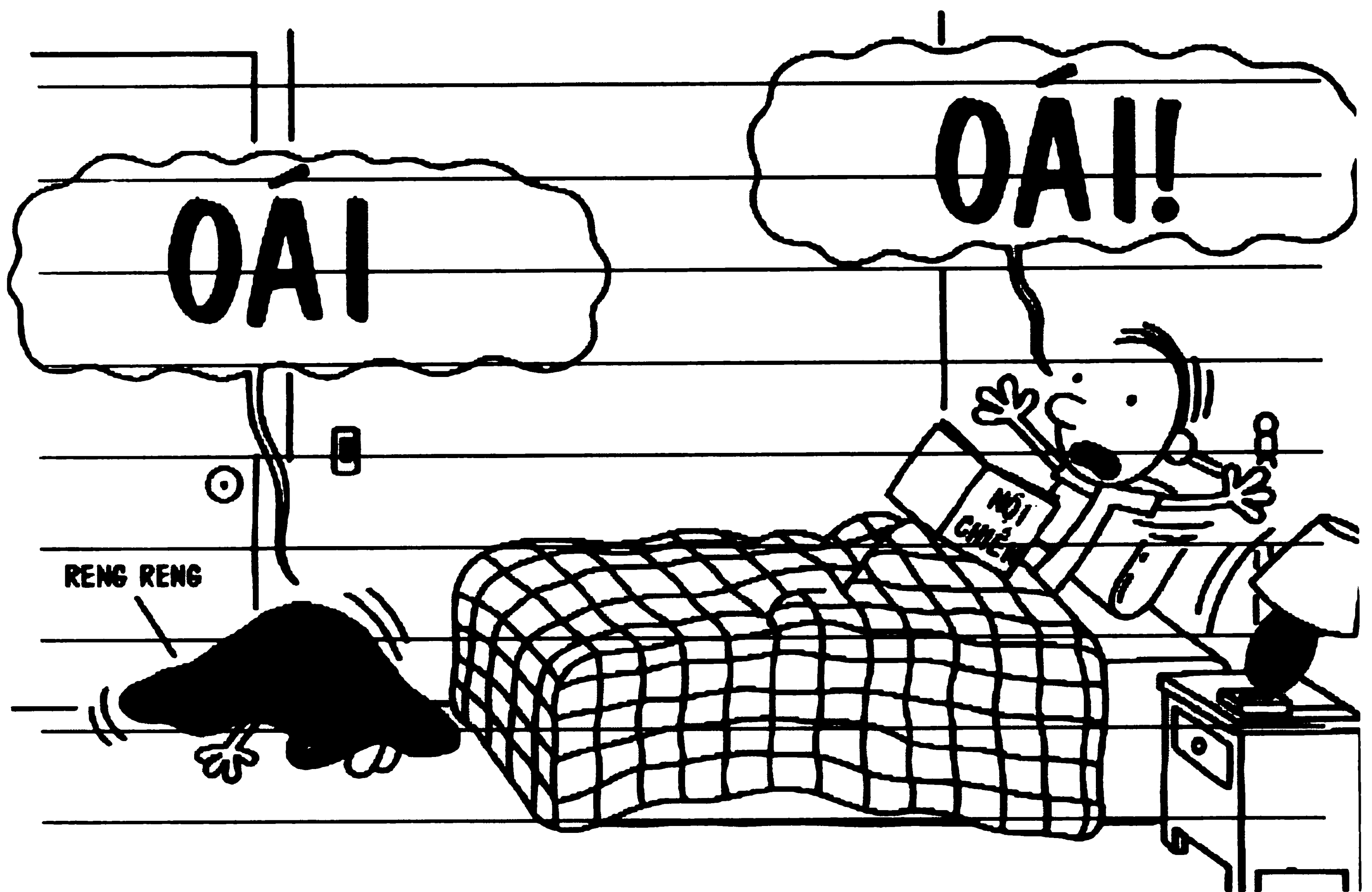
Nhưng tôi đã nhầm vì bố không rời phòng mà nằm luôn lên giường và bắt đầu đọc SÁCH.

Sẽ tốt hơn nếu tôi chui ra khỏi chăn ngay khi bố bước vào phòng, bởi lúc này nếu tôi đứng dậy chắc tim bố sẽ bắn ra ngoài mắt. Vì vậy tôi quyết định sẽ rời khỏi phòng một cách bí mật.

Mỗi giây tôi chỉ di chuyển được khoảng một inch. Như vậy phải mất đến nửa tiếng đồng hồ để tôi có thể thoát ra khỏi phòng bố, nhưng dù thế thì tôi cũng vẫn còn đủ thời gian để gọi cho Holly sau đó.

Khi tôi chỉ còn cách cửa chưa đầy năm feet thì chiếc điện thoại trong tay tôi bỗng đổ chuông âm ỉ khiến tôi sợ hết hồn.

Tôi nghĩ bố suýt nữa đã bị nhồi máu cơ tim. Và khi trấn tĩnh lại, bố chẳng vui vẻ gì khi nhìn thấy tôi.

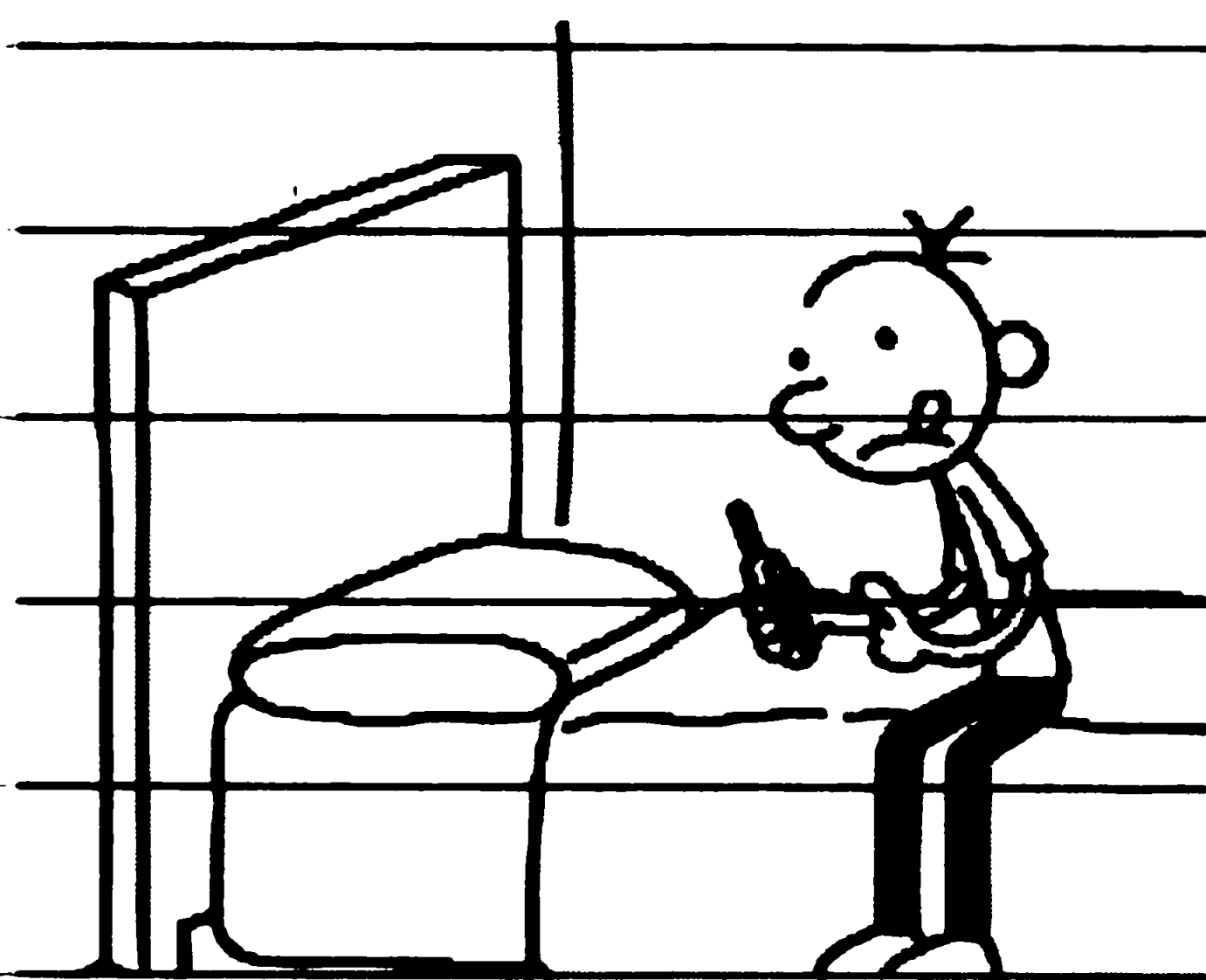
Bố tổng cổ tôi ra khỏi phòng, rồi đóng sầm cửa lại.

Tôi chắc chắn tình huống này không giúp tôi cải thiện được mối quan hệ không mấy tốt đẹp với bố, nhưng dẫu nào thì bây giờ cũng đã quá muộn để thay đổi bất cứ điều gì.

Thứ ba

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi tôi bắt tay Holly, và tôi không muốn đợi thêm một phút nào nữa để được nói chuyện với cô ấy.

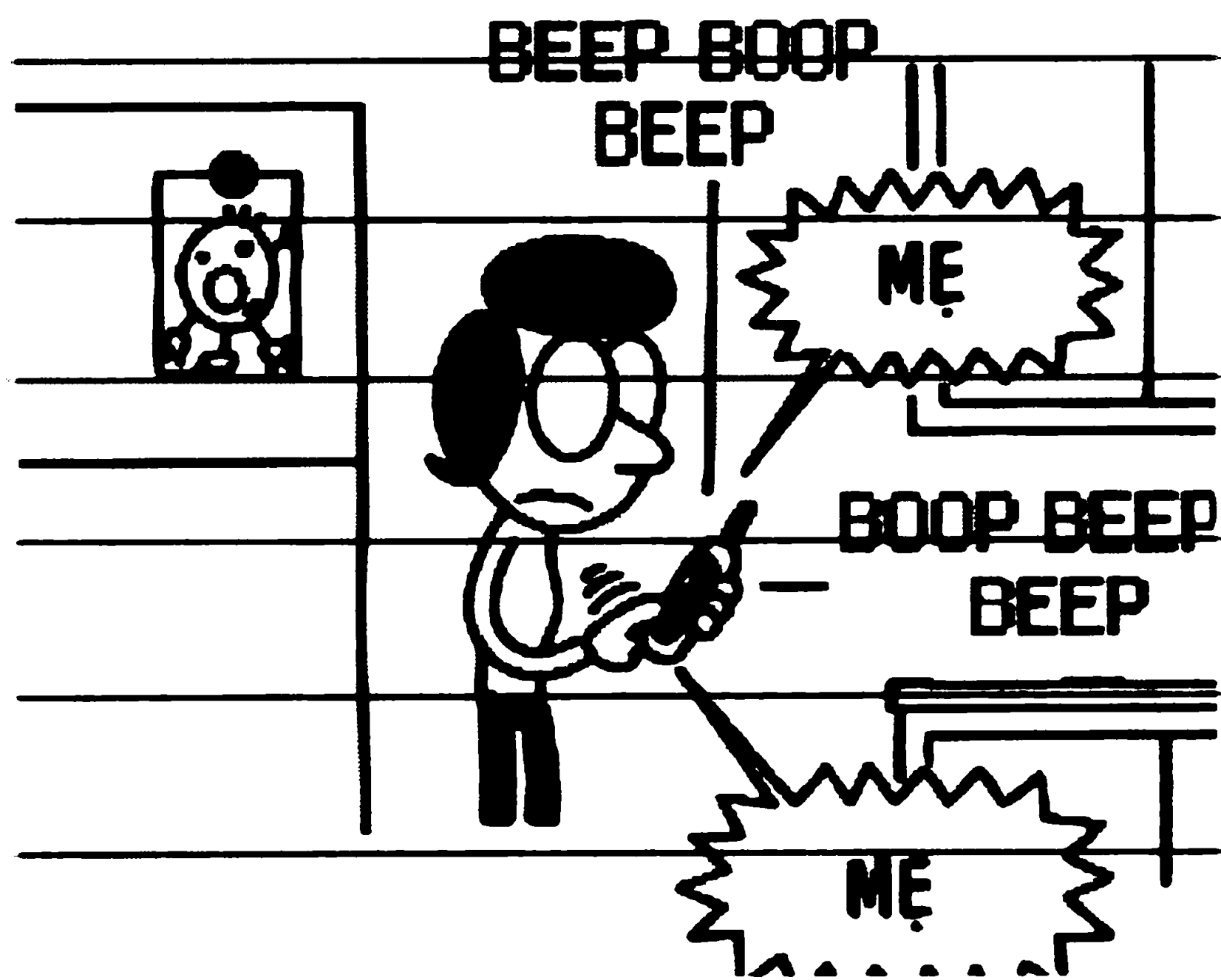
Tối nay bố và Rodrick không về nhà, đây là một cơ hội tuyệt vời để tôi có thể gọi điện thoại mái mà không sợ bị ai làm phiền. Tôi đã tập đi tập lại cả triệu lần những gì định nói với Holly, và cuối cùng thì tôi cũng vượt qua được sự hồi hộp để gọi điện thoại cho cô ấy.

Tôi bấm số nhà Holly, điện thoại bắt đầu đổ chuông. Nhưng đúng lúc đó mẹ cũng nhắc máy điện thoại ở dưới nhà.

Mẹ có một thói quen CỰC xấu: cứ hề nhắc điện thoại lên là bấm số mà không bao giờ kiểm tra xem có ai đang sử dụng hay không, và tối nay mẹ lại lặp lại điều đó.

Tôi đã cố ngăn cái hành động không mấy lịch sự đó của mẹ lại, nhưng chẳng ăn thua gì.

Tiếng chuông điện thoại nhà Holly vẫn tiếp tục reo, và sau đấy có người nhắc máy. Đó là mẹ của Holly.

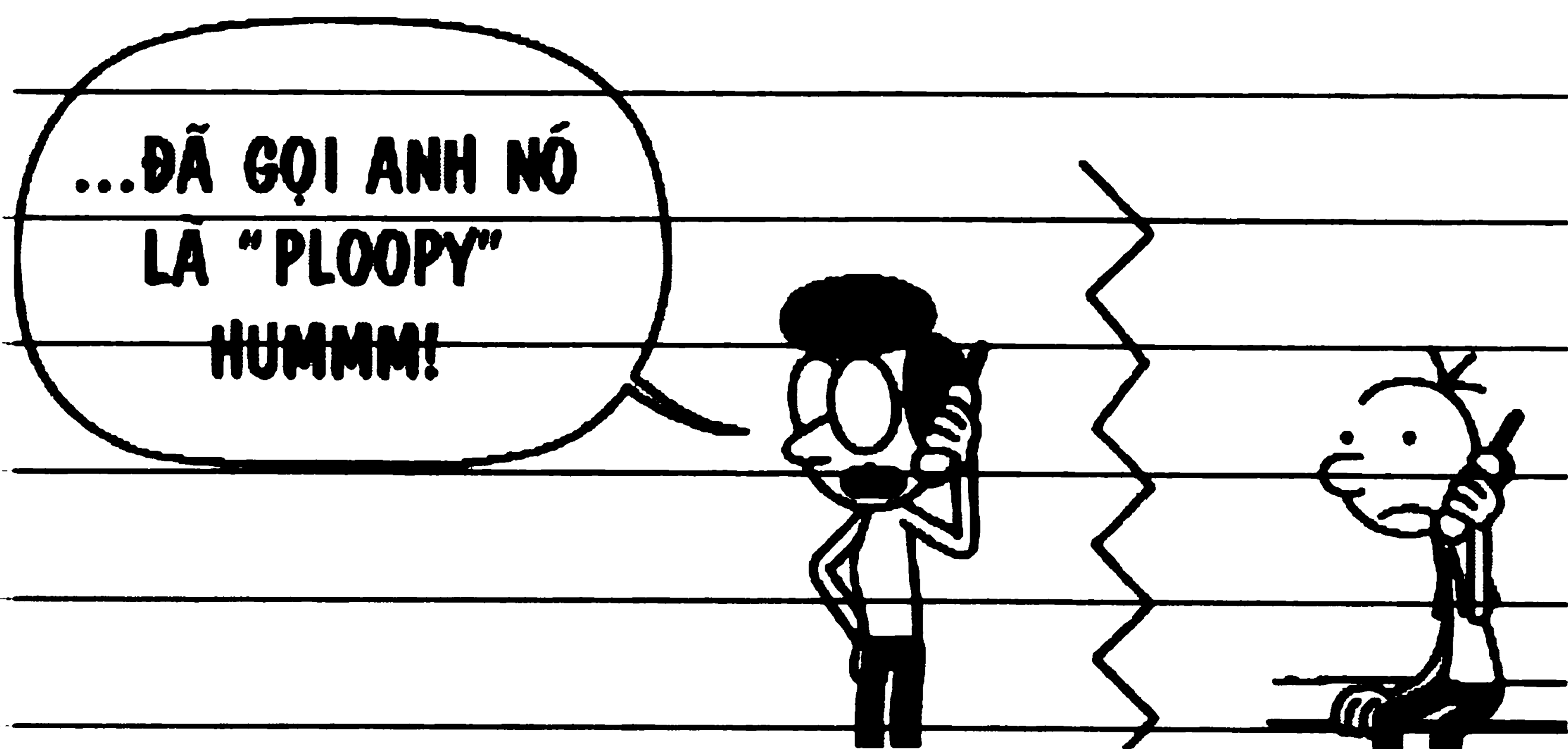
Mẹ thật sự không hiểu chuyện gì xảy ra, vì mẹ không quay số điện thoại nhà Hill. Tôi cố nín thở và đợi cho đến khi mọi chuyện kết thúc.

Phải mất một phút để mẹ và mẹ Holly nhận ra ai đang ở đầu dây bên kia. Nhưng khi hai người đã nhận ra nhau, họ nói chuyện như chưa hề có chuyện gì kỳ lạ vừa xảy ra vậy.

Hai bà mẹ đã có một cuộc trò chuyện sôi nổi về hội phụ huynh, giáo viên ở trường, quỹ phụ huynh và những thứ tương tự như vậy. Tôi không thể dập máy vì như vậy mẹ sẽ nghe thấy tiếng "cách" và chắc chắn tôi sẽ bị lộ tẩy.

Cuối cùng thì câu chuyện giữa mẹ và mẹ Holly cũng chuyển hướng sang tôi.

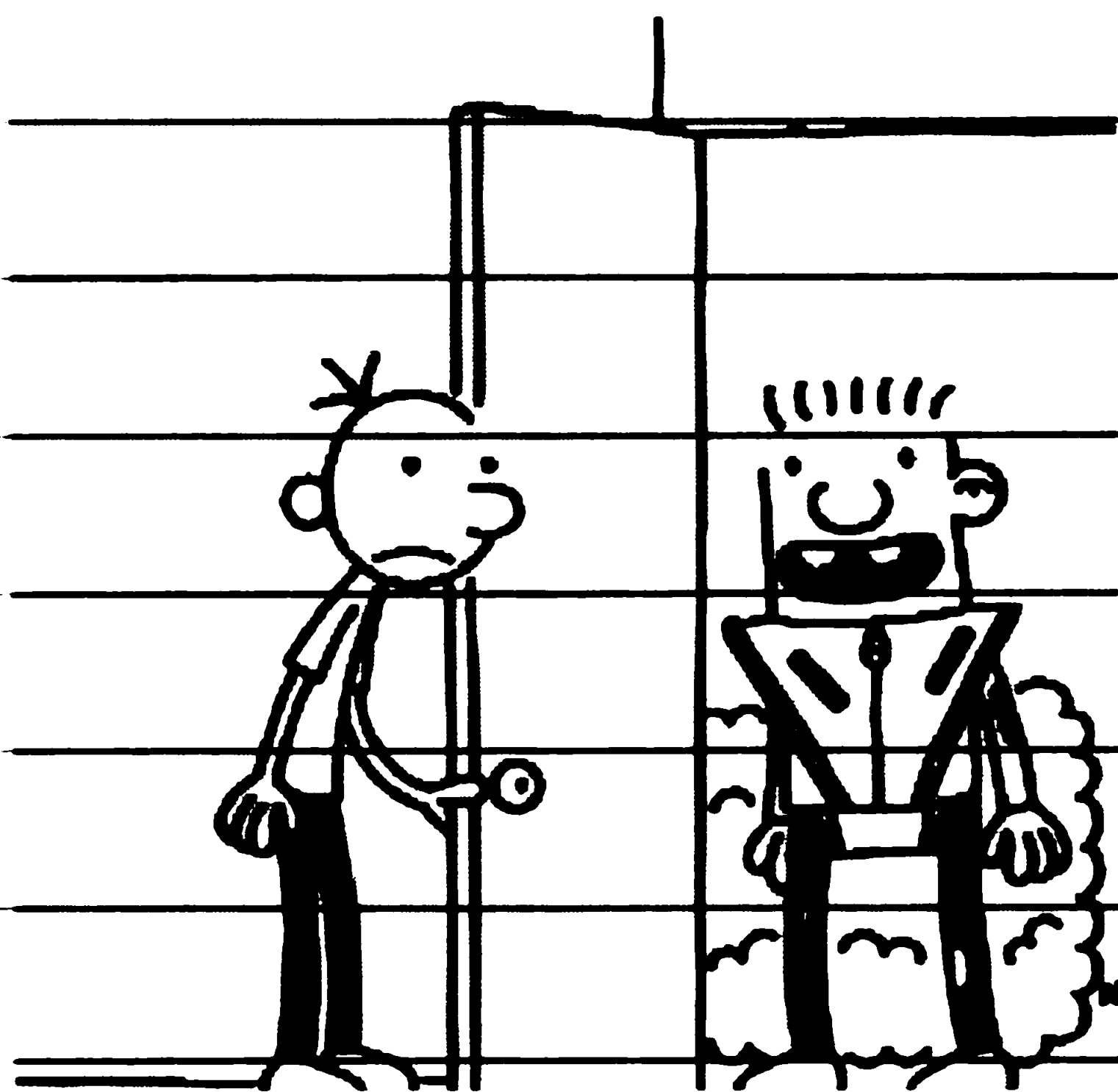
Đến đây tôi không còn kiên nhẫn để nghe tiếp nữa nên đã đặt điện thoại xuống và đi ngủ. Tôi nghĩ cuộc điện thoại lãng mạn giữa tôi và Holly chắc sẽ chẳng có cơ hội để thực hiện nữa, vì vậy tôi chính thức bỏ cuộc.

Thứ sáu

Hôm nay ở trường tôi tình cờ nghe được Holly nói với vài người bạn rằng cô ấy sẽ gặp họ ở sân trượt pa tanh vào buổi tối, một ý tưởng đã lóe lên trong đầu tôi.

Sau khi tan học tôi nhờ mẹ tối nay đưa tôi tới sân trượt pa tanh, và mẹ đã vui vẻ nhận lời nhưng tôi sẽ phải đi nhờ xe của bố hoặc mẹ một bạn nào đó lúc về. Vì vậy tôi rủ Rowley đi cùng.

Ngay khi Rowley xuất hiện trước cửa nhà, tôi đã biết mình thật sự sai lầm khi rủ nó.

Rowley để kiểu tóc dựng ngược, tệ hơn nữa là nó mặc giống hệt Joshie, cô nhóc ca sĩ mà nó thần tượng.

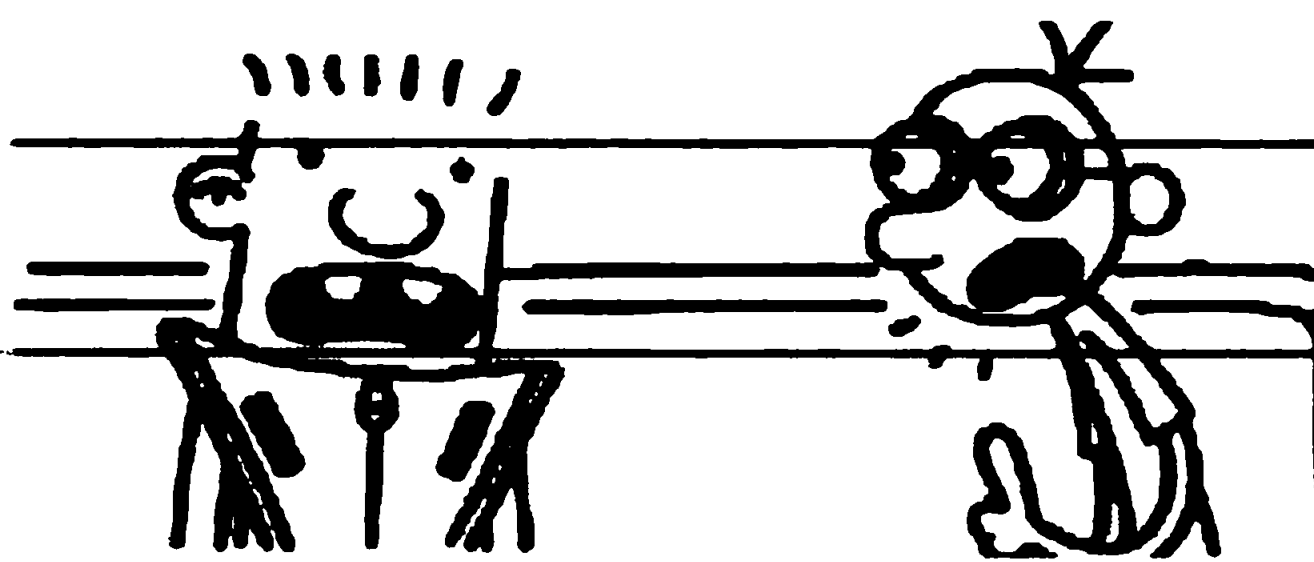
Tôi nghĩ rằng hôm ấy còn dùng cả son môi, nhưng tôi không chắc chắn lắm về điều này. Tôi không thể không lo lắng về cách ăn mặc và trang điểm của Rowley, bởi vì tôi cũng đã có những sự cố CỦA RIÊNG MÌNH. Tôi bị rơi mất một bên kính sát tròng trước lúc đi, điều này có nghĩa là tôi sẽ phải đeo chiếc kính dự phòng. Nhưng mắt kính của chiếc kính này dày tận ba inch, và trông nó thật LỖ BỊCH.

Nếu không mang kính sát tròng hoặc kính cận thường, tôi sẽ giống như là bị mù vậy. Dù sao tôi nghĩ mình vẫn may mắn chán khi không phải sống vào thời kỳ đồ đá, bởi tôi sẽ không thể săn bắn hoặc làm một việc gì đó có ích. Và tôi chắc những người cùng bộ lạc sẽ bỏ mặc tôi ngay khi họ có cơ hội.

Lúc đó tôi bắt buộc phải trở thành một nhà thông thái hay một nhân vật quan trọng nào đó để mọi người nghĩ rằng tôi vẫn còn có giá trị nếu giữ tôi ở bên cạnh.

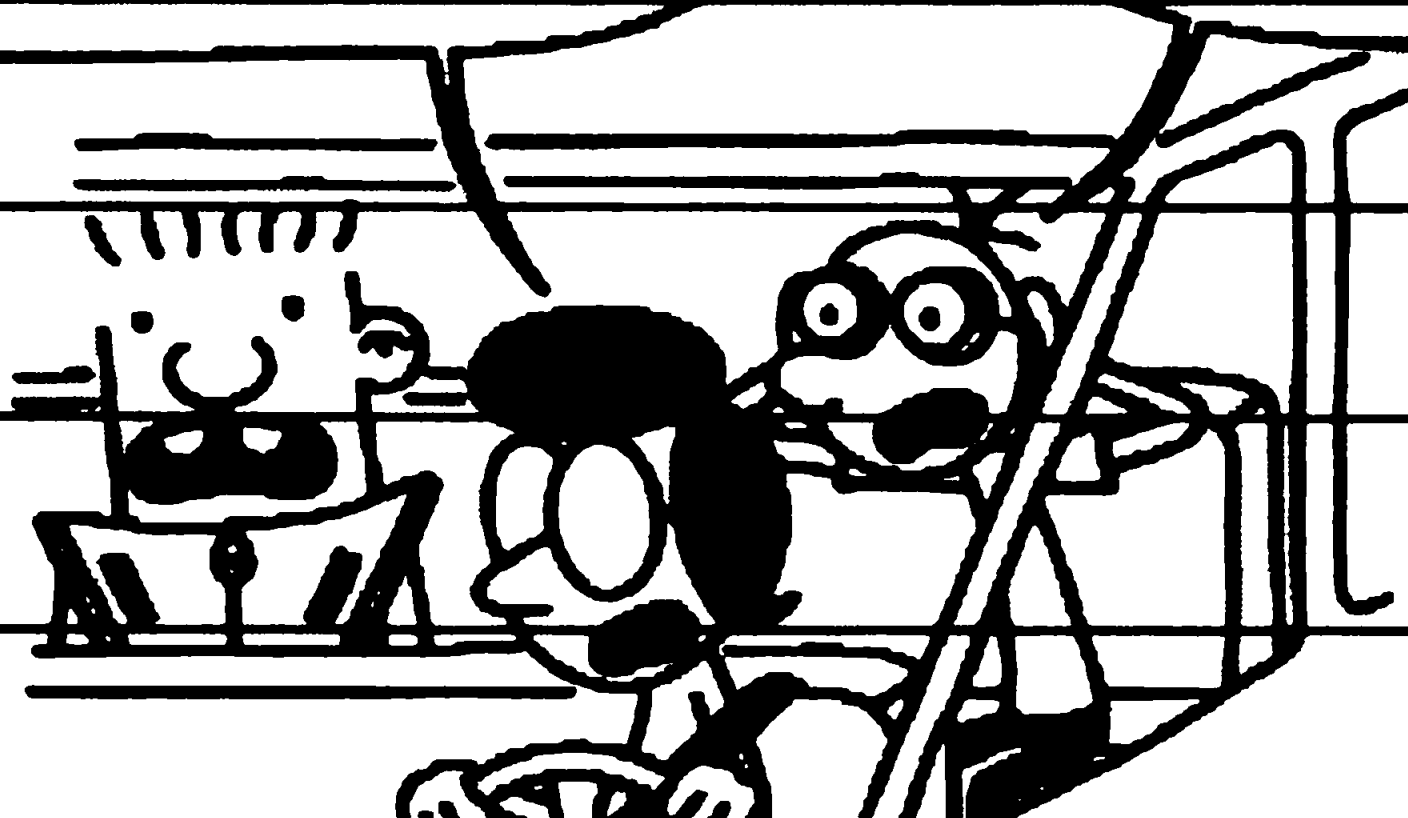
Tối nay, trên đường đến sân trượt pa tanh, tôi đã dạy Rowley một vài cách xử sự nếu như tôi có cơ hội tiếp cận với Holly—tôi biết rất rõ về ông bạn thân của mình, nó có thể phá hỏng toàn bộ kế hoạch của tôi với cô ấy.

Đáng ra tôi nên kiên nhẫn đợi đến lúc ra khỏi xe, bởi mẹ đã nghe được trọn câu chuyện của chúng tôi.

HOLLY HILL Á? CỐ PHẢI CÔ BÉ BỒN
TUỔI DUY NHẤT CÒN ĐÓNG BÍM KHI ĐI
HỌC MẪU GIÁO KHÔNG?

LA LA LA LA
CON KHÔNG NGHE THẤ
MẸ NÓI GÌ ĐÂU!

Khi dừng ở sân trượt pa tanh, tôi lao nhanh ra khỏi xe trước khi mẹ kịp nói bất kể điều gì KHÁC mà tôi không muốn nghe.

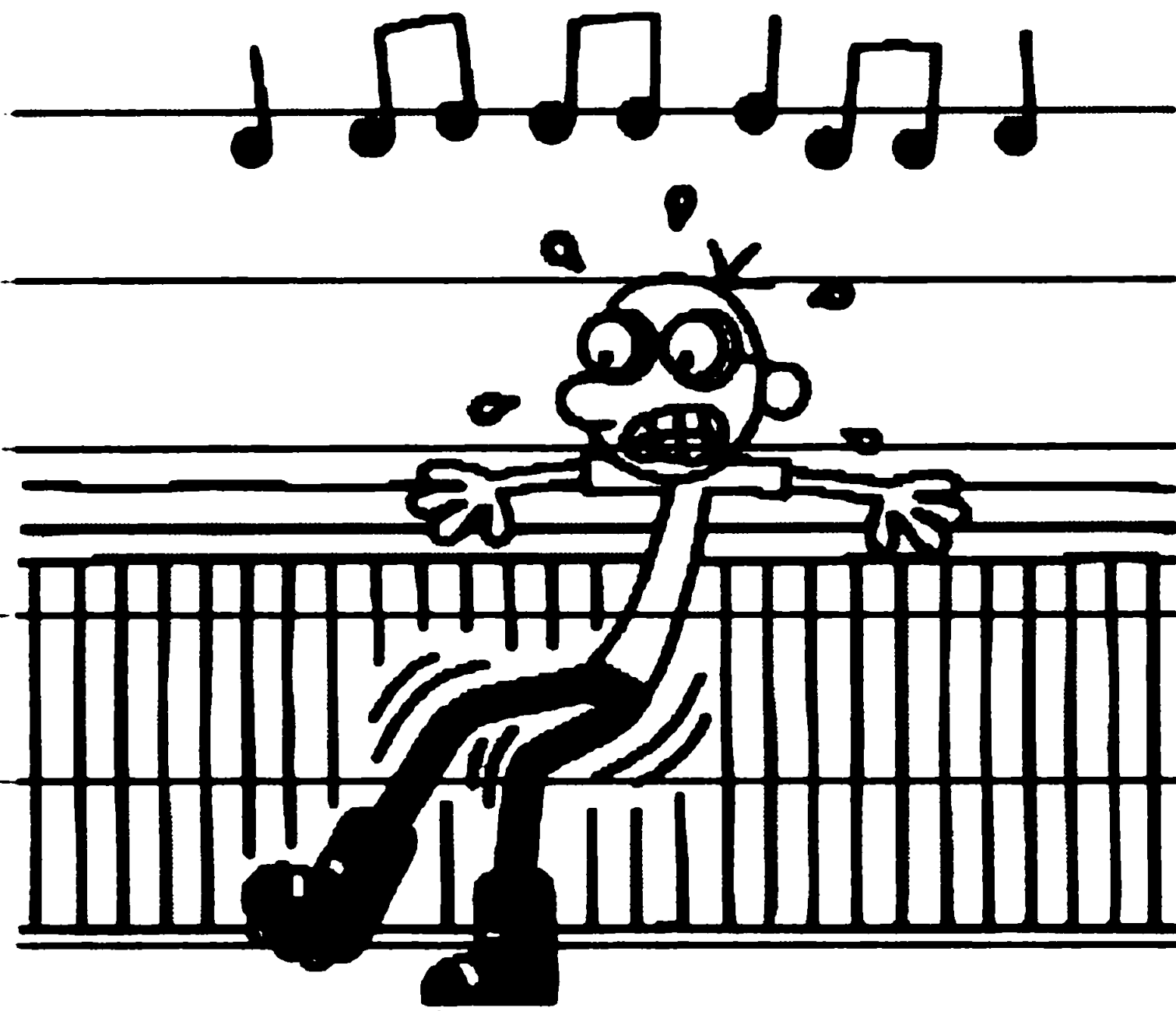
Tôi và Rowley mua vé rồi đi vào bên trong. Chúng tôi thuê giày trượt và mang ra khu trò chơi điện tử, vì ở đó tôi có thể quan sát được toàn bộ sân trượt.

Tôi nhìn thấy Holly đang ngồi cạnh quán bán đồ ăn nhanh cùng với mấy người bạn, vì vậy tôi không thể tiếp cận cô ấy ngay lúc này được.

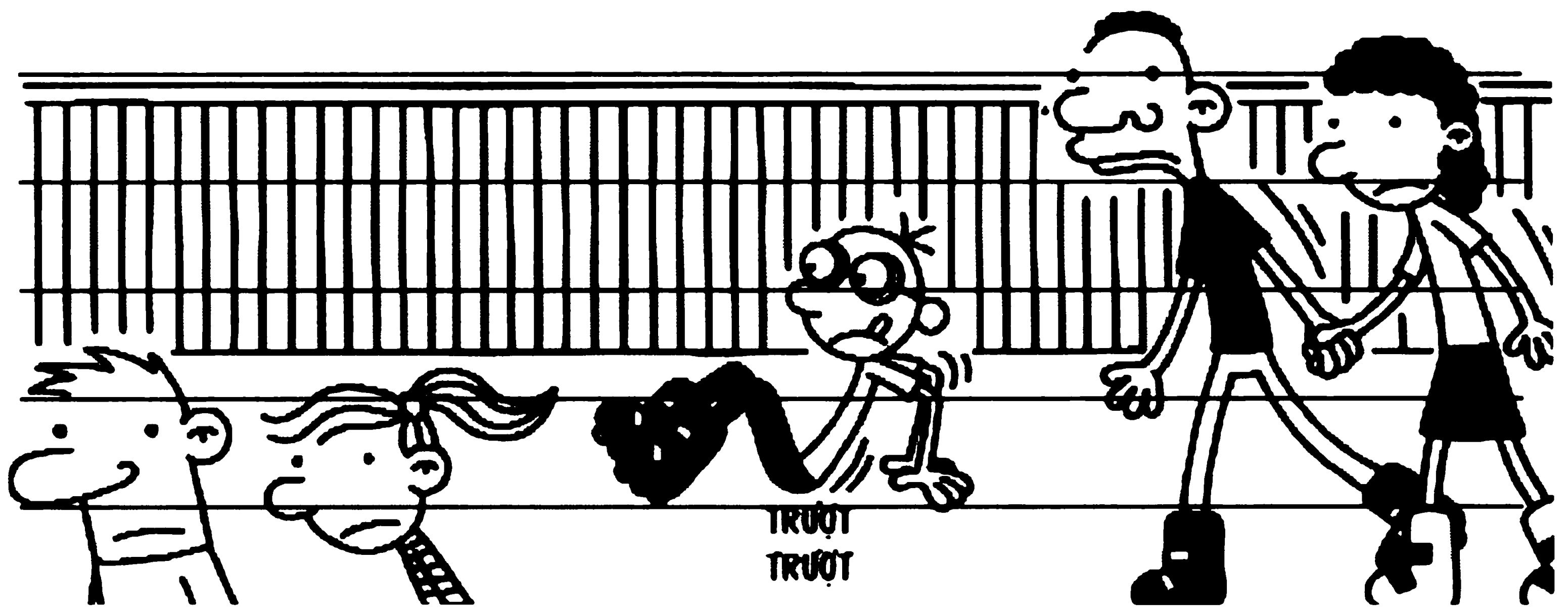
Khoảng 9 giờ DJ thông báo đã đến thời gian dành cho "Trượt đôi." Mọi người lần lượt ghép đôi với nhau, nhưng Holly thì vẫn đang ngồi một mình ở bàn. Tôi biết đây là cơ hội vàng ngọc mà tôi đã chờ đợi bấy lâu.

Tôi bắt đầu di chuyển về phía cô ấy, nhưng đi trên đôi giày trượt quả thật khó hơn **RẤT NHIỀU** so với những gì tôi tưởng. Tôi đã phải bám chặt lấy bờ tường chỉ để đứng vững được trên đôi giày patanh quái quỷ.

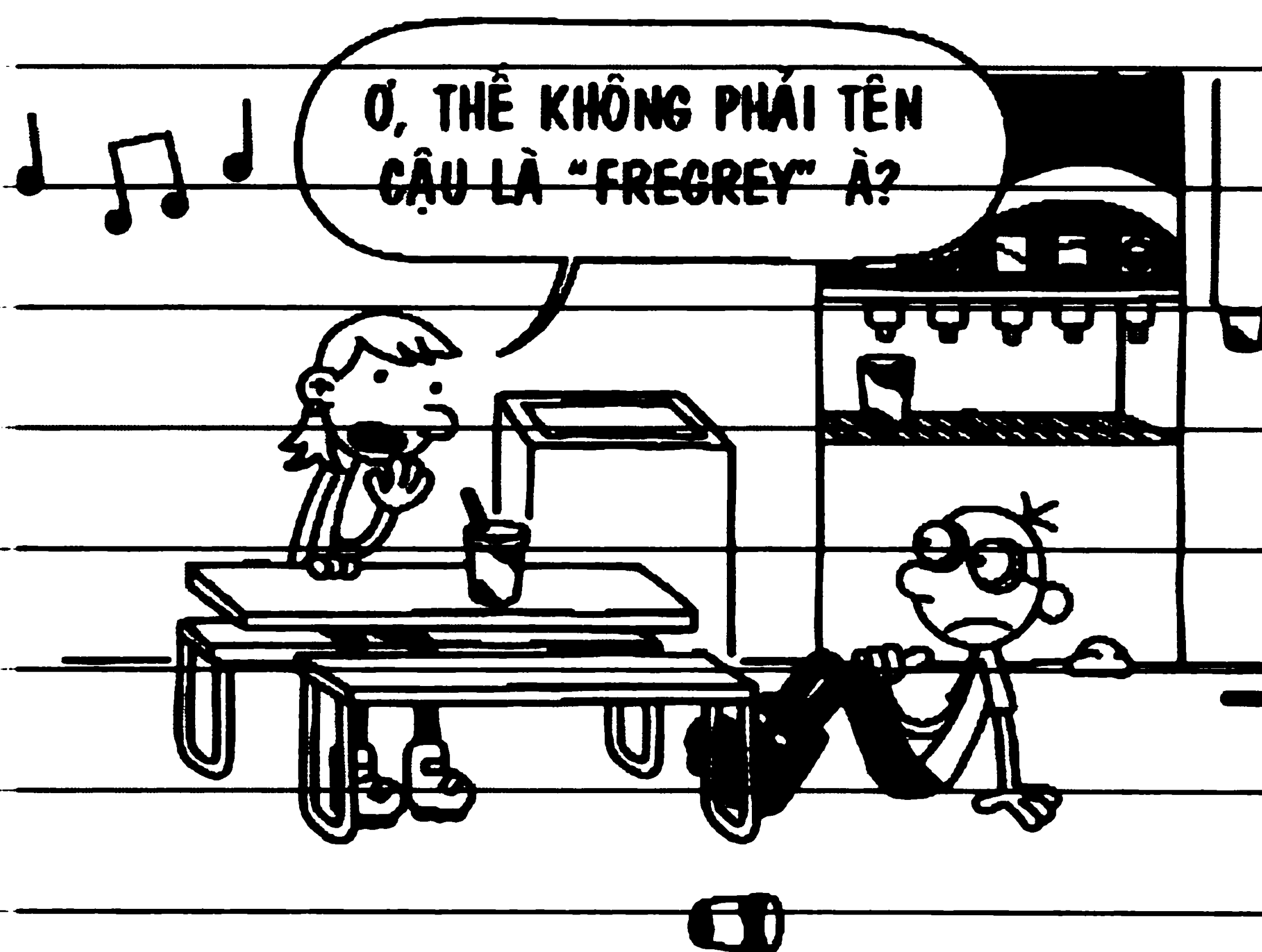
Việc này mất **RẤT NHIỀU THỜI GIAN**, cứ như thế này thì bài hát sẽ kết thúc trước khi tôi đến được chỗ Holly. Vì vậy tôi quyết định ngồi bệt mông xuống sàn để trượt cho nhanh.

Mấy lần tôi tưởng mình đã bị mọi người chệch nạt, nhưng rất may cuối cùng thì tôi cũng đến được quầy bán đồ ăn nhanh.

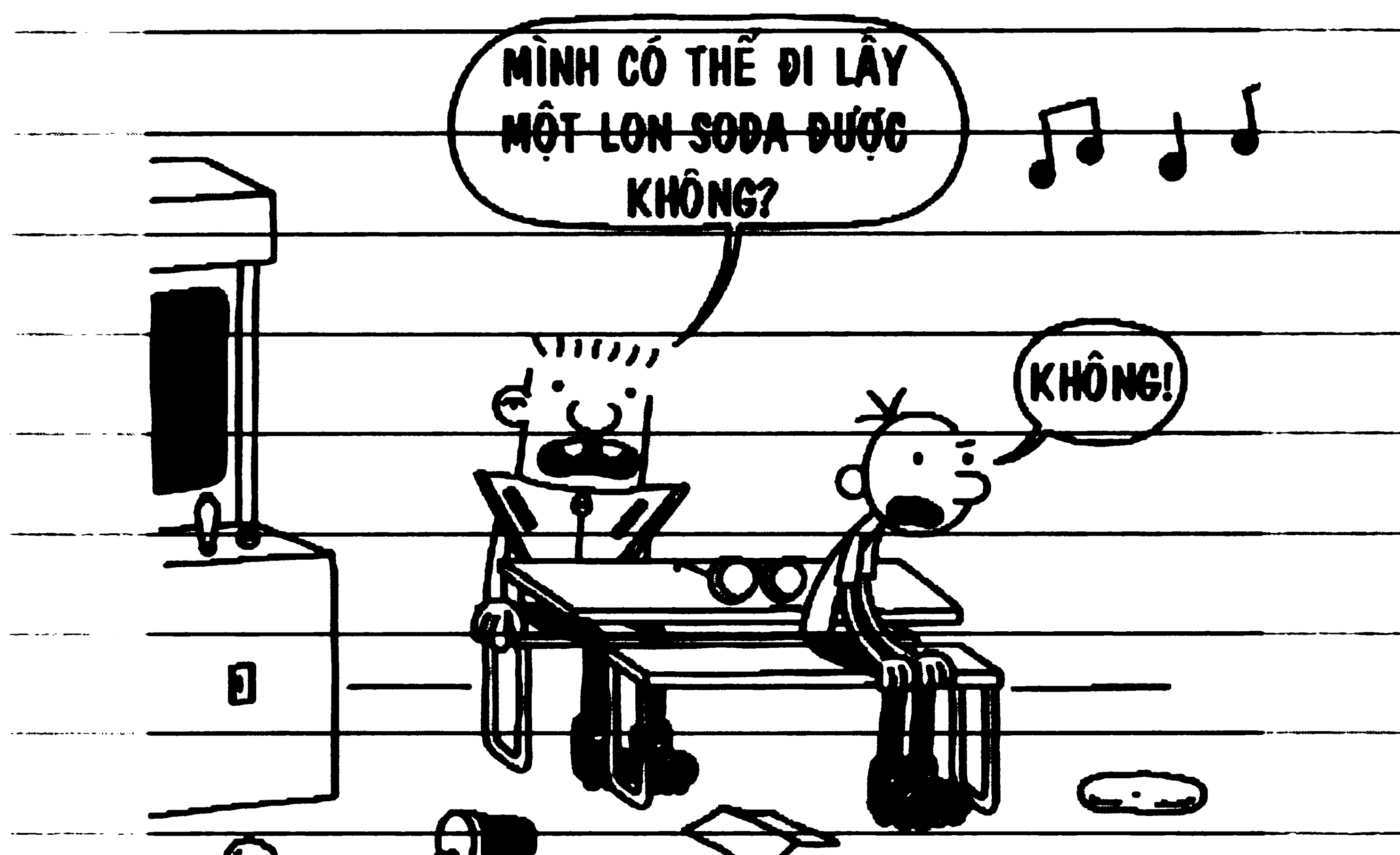
Holly vẫn đang ngồi đó, một mình. Không còn nhiều thời gian, vì vậy tôi phải chọn đường tắt là băng qua một vùng nước soda để đến được chỗ cô ấy.

Trong lúc đi ngang qua quầy bán đồ ăn nhanh, tôi đã cố gắng nhấm lại những gì sẽ nói với Holly. Tôi tự thấy mình nhìn không được hấp dẫn lắm vào lúc này và để bù lại tôi phải nói một câu gì đó thật là trôi chảy và hài hước. Nhưng trước khi tôi kịp có cơ hội thể hiện khả năng ăn nói của mình thì Holly đã nói bốn từ làm thay đổi mọi thứ-

Tôi giới thiệu lại với Holly rằng tôi là Greg Heffley, cái tên đã gắn liền với câu truyện cười có tiêu đề "Con Chó Đã Làm Rơi Nó", nhưng đúng lúc đó phần Trượt đôi kết thúc, và lũ bạn của Holly đã chen vào kéo cô ấy ra ngoài sân trượt.

Tôi dành ngăm ngủi quay lại khu trò chơi điện tử, và ngồi ở đó suốt thời gian còn lại của buổi tối. Hãy tin tôi, trong hoàn cảnh này CHẶNG còn tâm trạng nào để mà trượt pa tanh nữa.

Bạn biết đấy, đáng lẽ tôi phải nhận ra từ đầu rằng Holly không đáng để tôi phải tốn nhiều thời gian như vậy. Chỉ có người không bình thường mới có thể nhăm TÔI với thằng FREGLEY ăm đầu đấy.

Tôi chính thức CHẶM DỨT việc tiếp cận Holly. Tôi sẽ nhờ bố xem giúp liệu trường Spag Union có nhận học viên sớm không, bởi chả có lý do gì níu kéo tôi ở lại đây nữa.

THÁNG SÁU

Thứ sáu

Hôm nay là buổi học cuối cùng ở trường, tất cả mọi người đều háo hức ngoại trừ tôi. Những đứa KHÁC đang rất mong chờ kỳ nghỉ hè này, nhưng với tôi đó chỉ là chuỗi ngày tẻ ngắt ngồi thẳng lưng và những đợt hành quân huấn luyện.

Vào bữa trưa, cả lớp trao đổi sổ lưu bút để mọi người ký tên làm kỷ niệm, tôi đã nhận lại quyển sổ của mình và đây là những gì được viết ở trang cuối cùng —

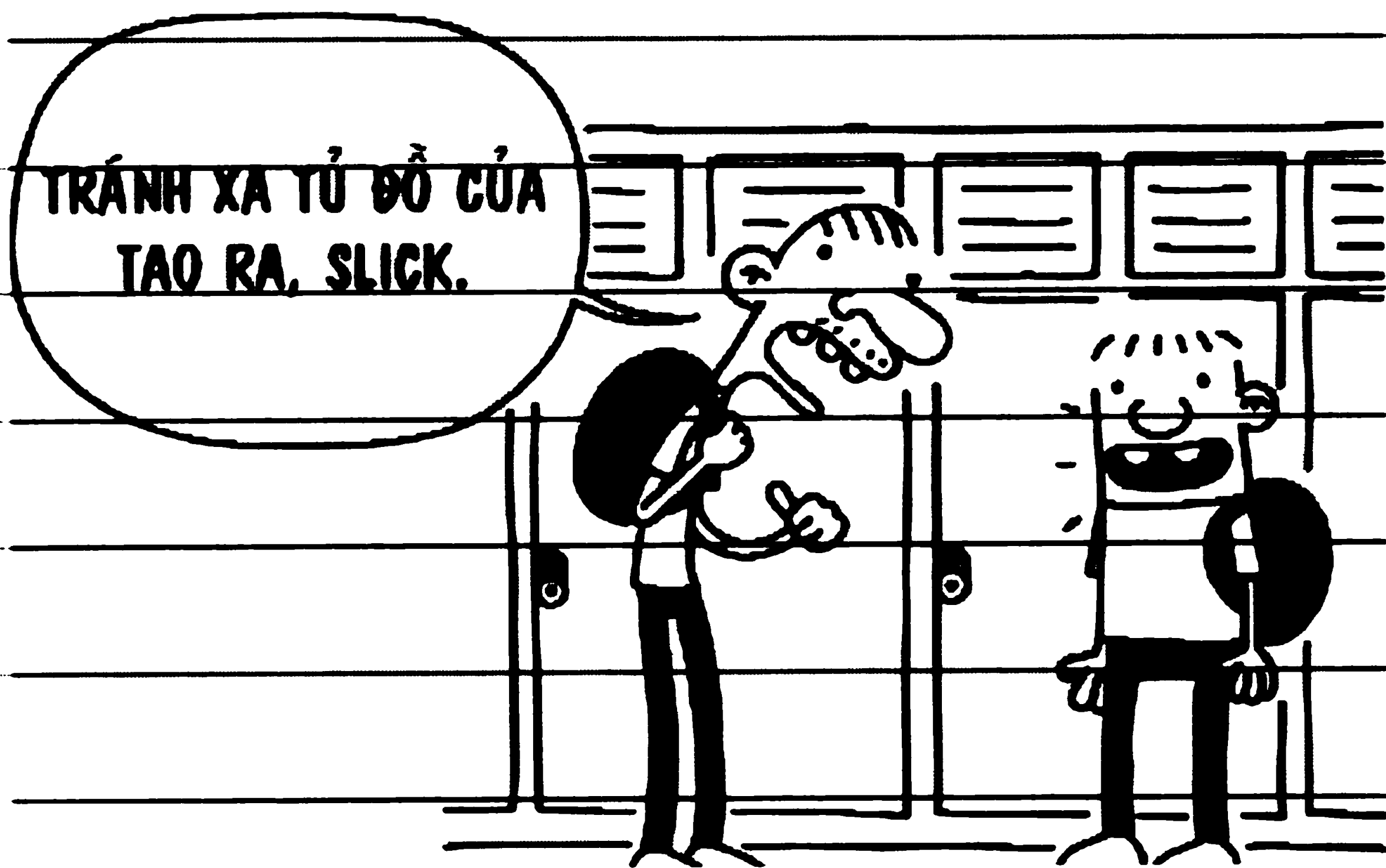
Đừng trở thành một thằng ngốc
Hãy bình tĩnh!

Slick

Lúc đầu tôi không đoán ra "Slick" là ai, nhưng sau đó tôi biết chính là Rowley. Vài ngày trước khi Rowley đang đứng gần tủ đựng đồ của một gã lớp trên, và anh ta muốn Rowley biến đi chỗ khác.

Đây là câu mà anh ta đã nói—

Tôi đoán Rowley cho rằng "Slick" sẽ trở thành biệt danh vĩnh viễn của nó. Tôi chỉ hi vọng thằng đàn đó không mong đợi là TÔI sẽ gọi nó như vậy.

Tôi lật qua các trang xem còn ai khác viết vào quyển sổ của mình nữa không, và có một trang khiến tôi phải chú ý. Đó là từ Holly Hills.

Đầu tiên, cô ấy đã viết đúng tên của tôi, điều đó có nghĩa là Holly đã biết tôi là ai từ sau tối Thứ sáu. Thứ hai là, cô ấy viết chữ "K.I.T" ở cuối cùng, chữ viết tắt này thì bất cứ ai cũng biết là "Giữ liên lạc nhé". Có lẽ tốt hơn bạn nên TIN rằng tôi sẽ thực hiện lời thỉnh cầu này của cô ấy.

Greg

Mình không thực sự hiểu cậu lắm nhưng có vẻ như cậu cũng được. Mình nghĩ vậy!

K.I.T

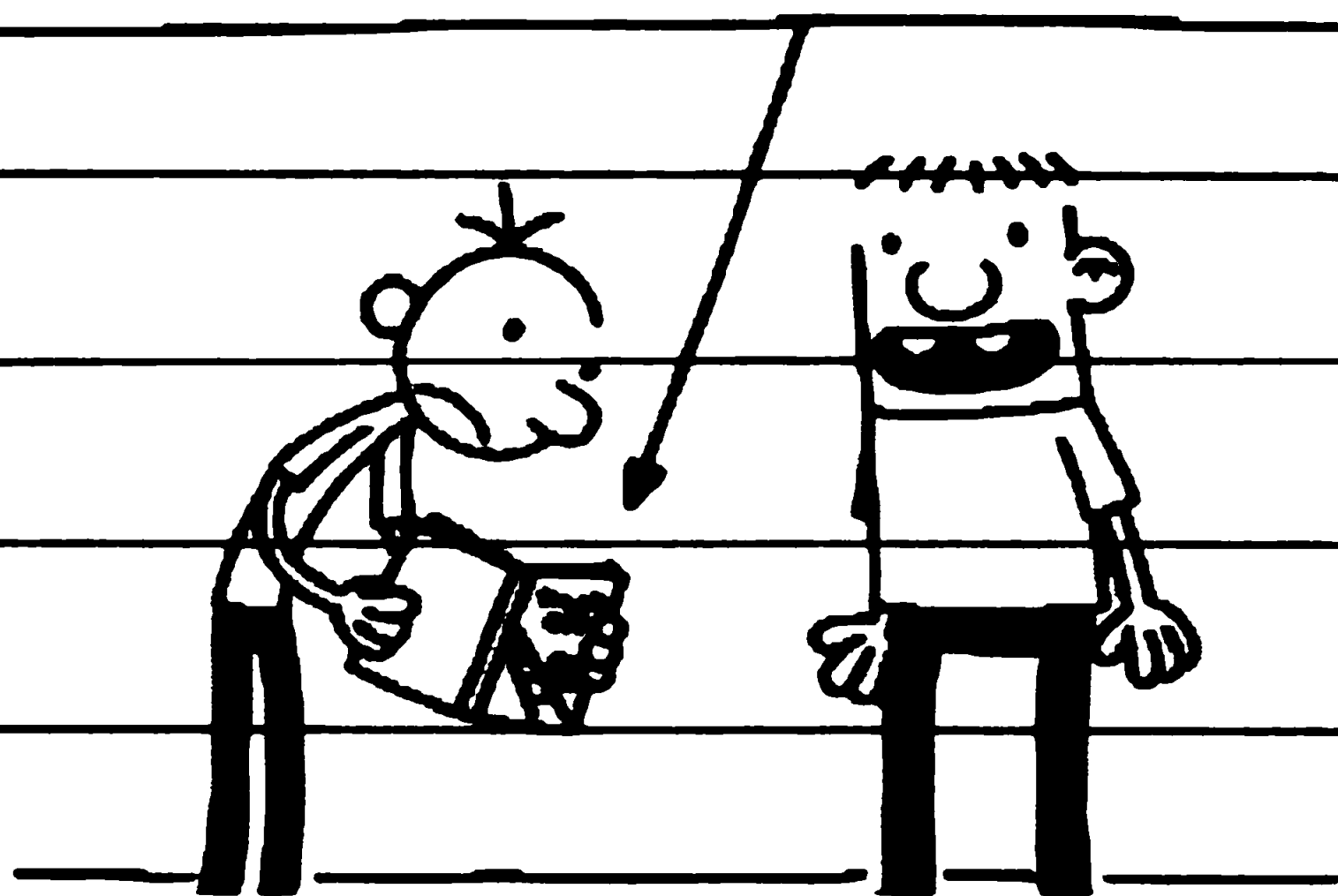
Holly

Tôi đưa quyển lưu bút của mình cho Rowley để nó xem Holly đã viết gì cho tôi. Nhưng ngay lập tức Rowley cũng đưa cho tôi xem những cái mà Holly viết trong quyển lưu bút CỦA NÓ, chính điều này đã làm những gì Holly viết cho tôi trở thành vô nghĩa.

Rowley thân mến!

Bạn thật vui tính và dễ thương. Mình hy vọng năm sau chúng mình sẽ được học chung một lớp. Hãy luôn đáng yêu như bây giờ nhé!

Yêu cậu, Holly

Vài phút sau đó tôi cũng nhận được quyển lưu bút của Holly, đây là cơ hội cho tôi để lại bút tích của mình lên đó. Và đây là những gì mà tôi viết—

Holly thân mến!

Cậu là một người thú vị và hấp dẫn nhưng
mình chỉ coi cậu như một người bạn mà thôi

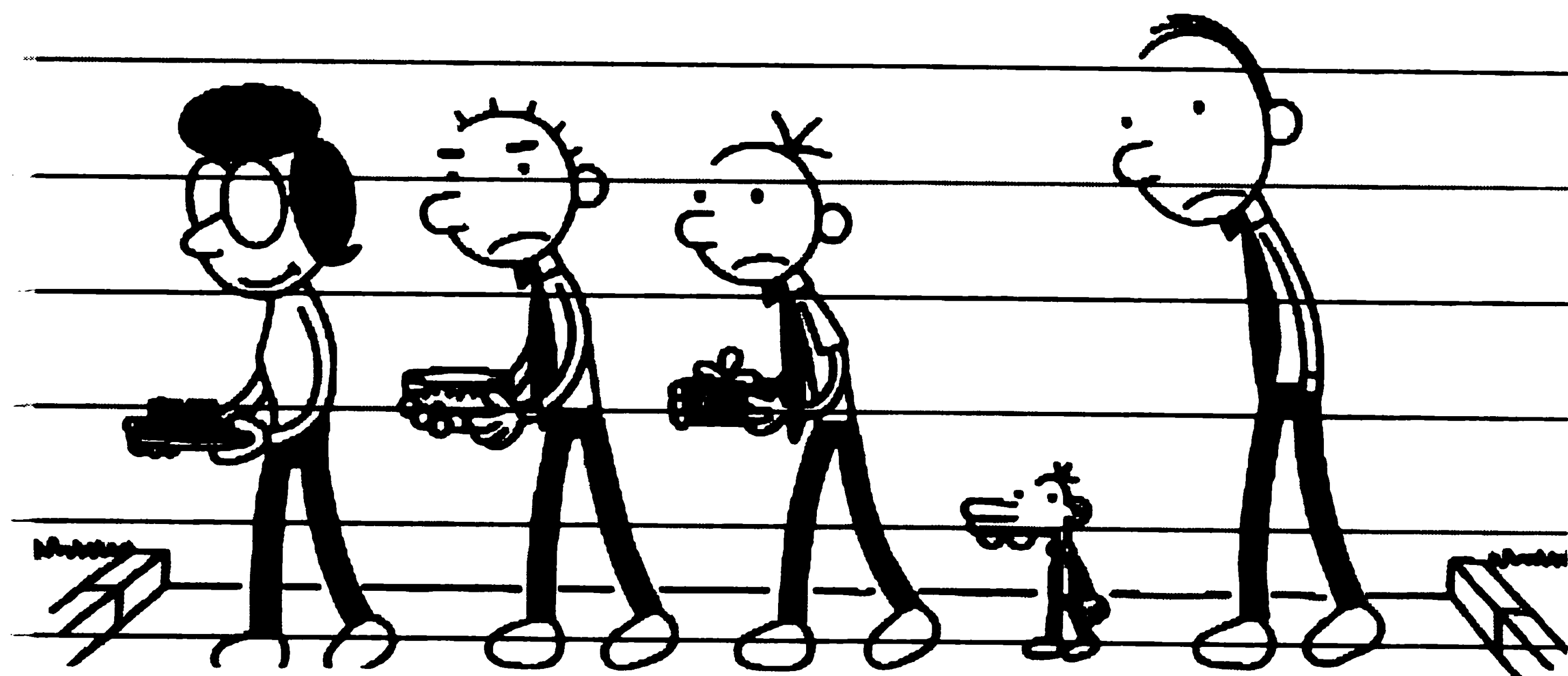
Tôi thấy việc mình vừa làm giống như là một hành động
nghĩa hiệp để giúp Rowley. Tôi không đành lòng nhìn
trái tim thằng bạn thân nhất của mình đau khổ vì Holly
Hills, bởi tôi biết con gái rất khó hiểu và đôi khi còn tàn
nhân nữa.

Thứ bảy

Hôm nay là ngày nghỉ hè duy nhất của tôi nhưng thật
bất công khi tôi phải dành thời gian quý báu đó để dự
bữa tiệc sinh nhật của Seth Senella. Tôi năn nỉ mẹ cho
phép tôi ở nhà để dưỡng sức, nhưng mẹ nói cả gia đình
tôi sẽ đến bữa tiệc.

Bố thậm chí chẳng buồn cãi lại mẹ, bởi bố biết rõ rằng BỐ không thể nào vắng mặt được.

Vì vậy đúng 1 giờ cả gia đình tôi băng ngang qua con phố để đến nhà Snella.

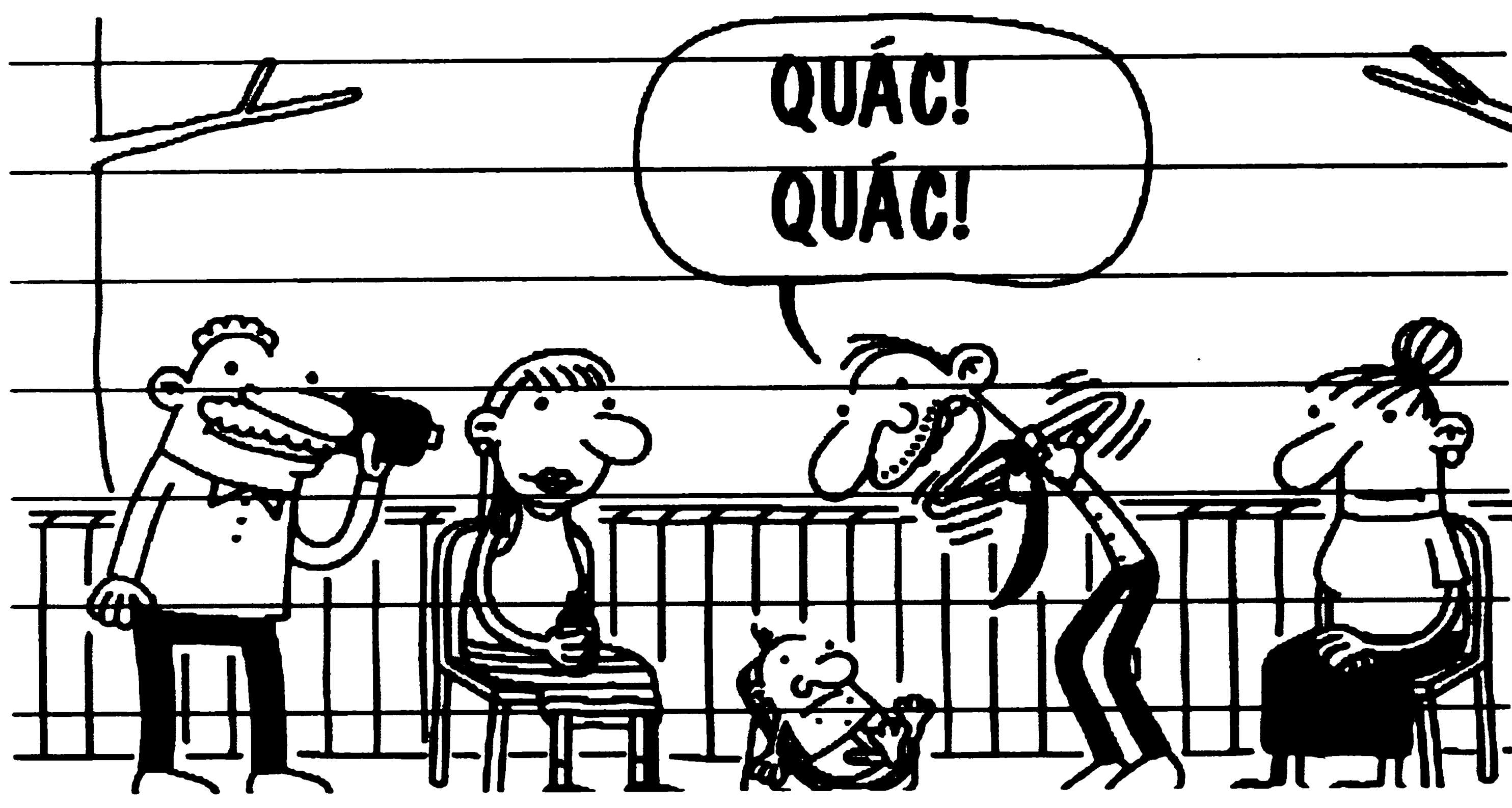

Năm nay, gia đình Snella tổ chức tiệc rất hoành tráng. Họ đã thuê một chú hề về để làm những quả bóng hình các con vật, và còn dựng hẳn một gian phòng bằng cao su rồi bơm hơi thật căng cho lũ trẻ chơi đùa trong đó.

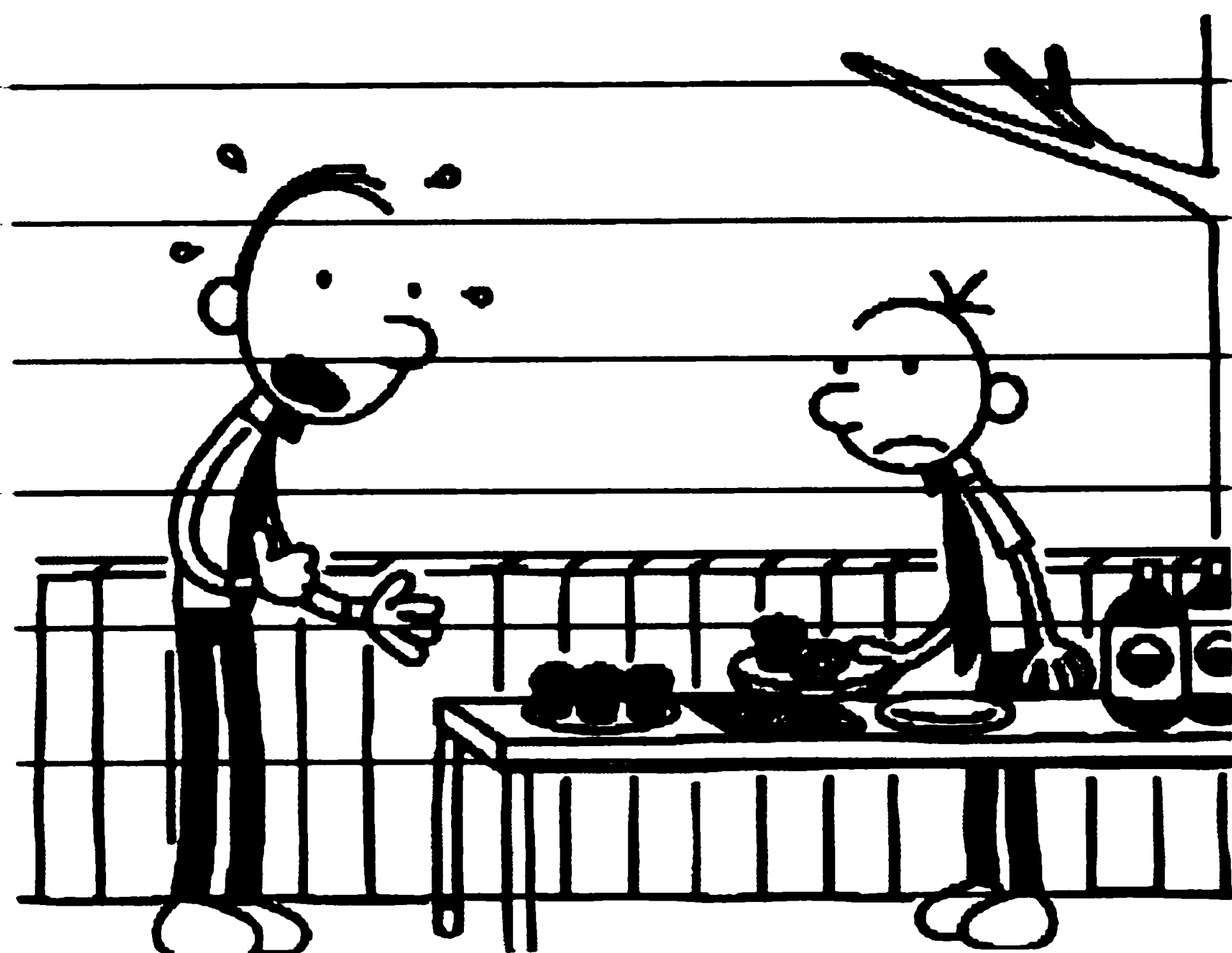
Thậm chí họ còn thuê cả một ban nhạc sống. Rodrick rất cay cú về chuyện này bởi ban nhạc của anh ta, Bim To, xin được biểu diễn nhưng đã bị gia đình nhà Snella từ chối.

Tất cả khách mời cùng dùng bữa trưa, sau đó khoảng 3 giờ phần đặc biệt của bữa tiệc được bắt đầu.

Ông bà Snella bắt đầu tập hợp những người lớn xếp thành hàng trước mặt Seth, và họ sẽ phải lần lượt diễn các trò để cho nó cười. Ông Henrich là người diễn đầu tiên.

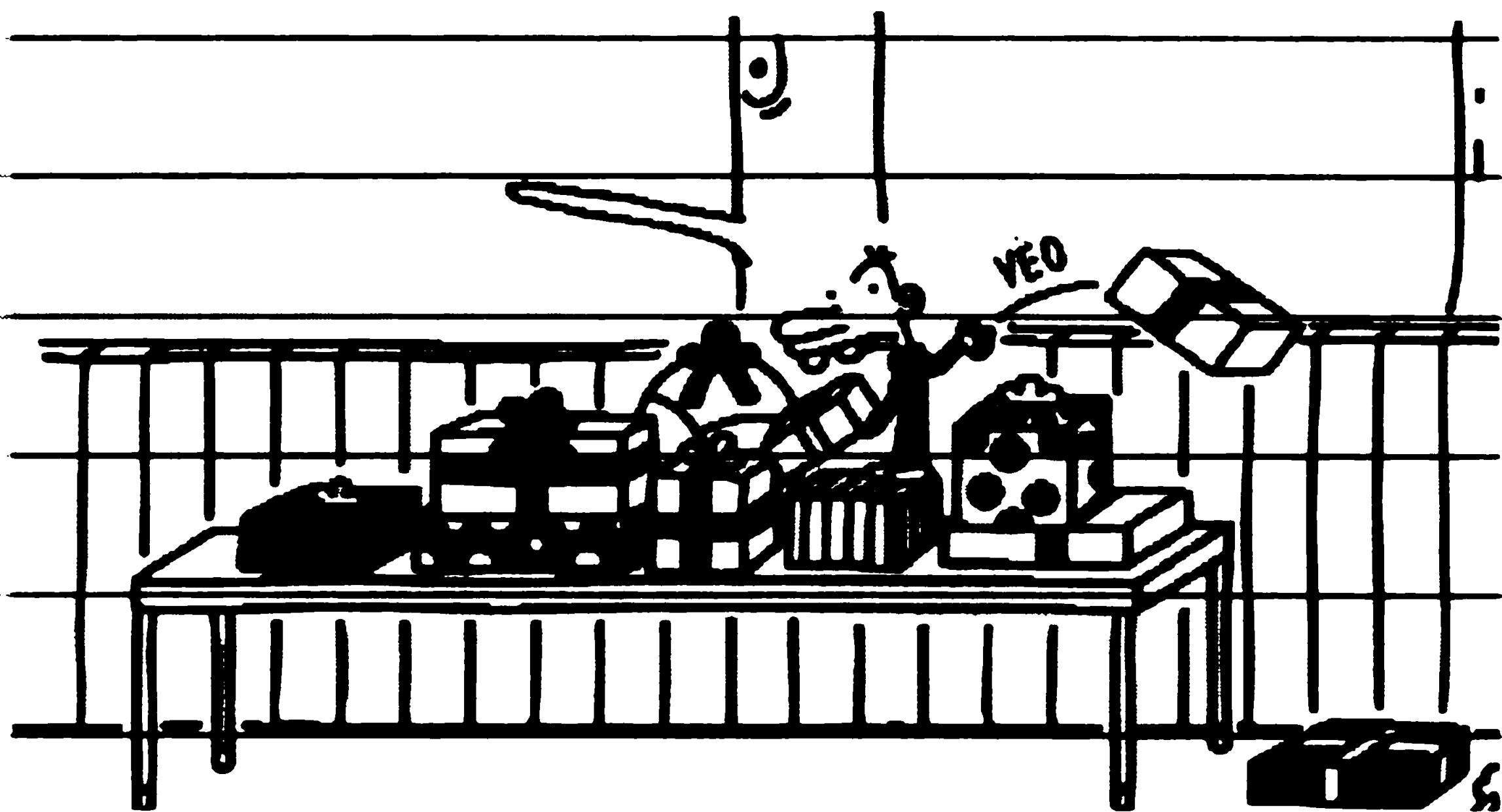
Tôi phát hiện ra bố đang rất hồi hộp đứng ở phía sau. Lúc tôi lại gần chỗ bố để lấy vài chiếc bánh nướng, bố đã vẫy tôi lại. Bố thì thầm nếu tôi giúp bố thoát được tình huống trở trêu này, bố sẽ rất biết ơn tôi.

Tôi nghĩ thật nực cười khi bố ngỏ lời nhờ TÔI giúp đỡ, trong khi chính bố là người cương quyết bắt tôi đến trường quân sự vào ngày mai. Vì vậy, tôi thấy chẳng có gì day dứt nếu để mặc bố lúng túng trước mặt mọi người.

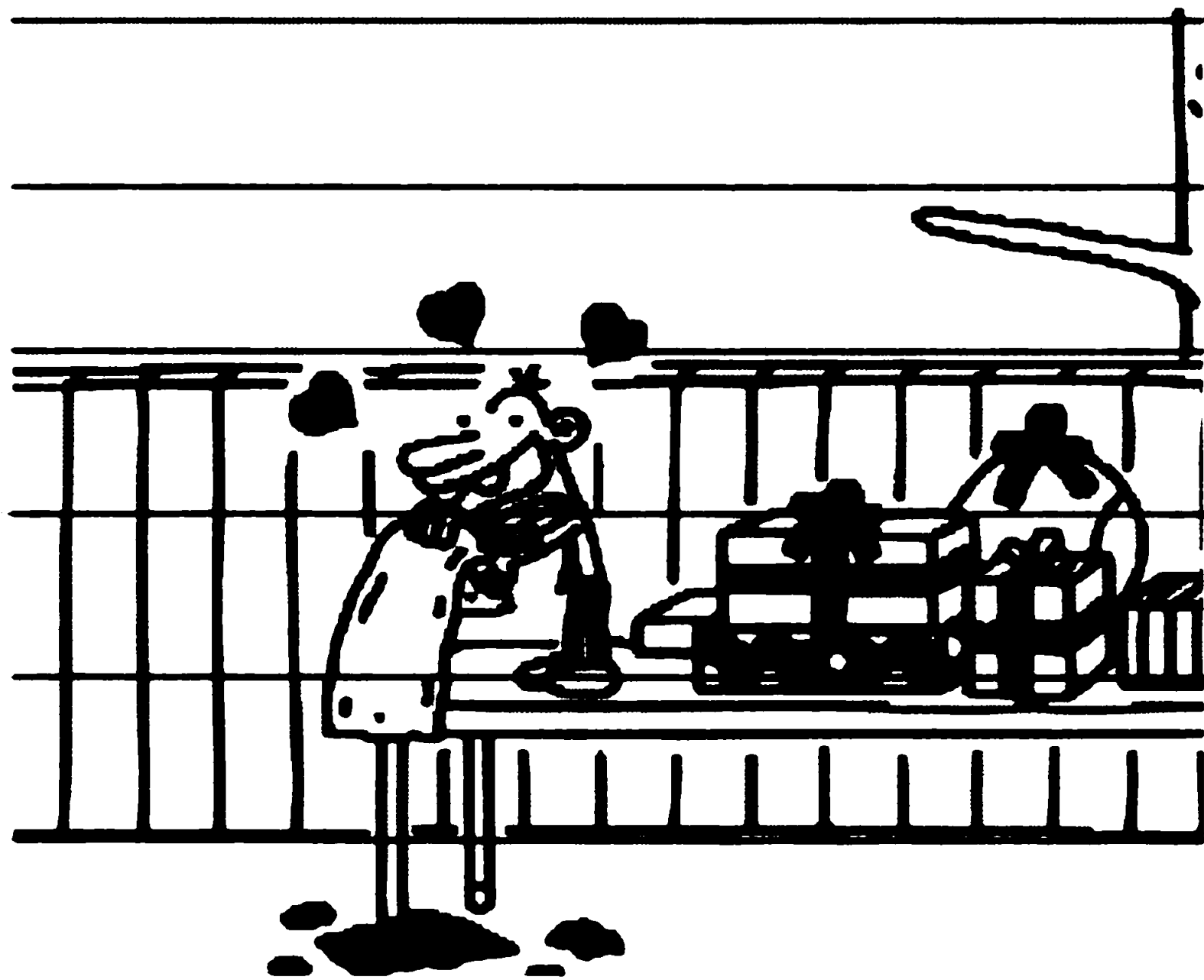
Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi muốn chứng kiến bố hành động như một con khỉ trước mặt hàng xóm. Nên tôi đã nghĩ đến việc lẩn về nhà trước để khỏi bị mất mặt.

Đúng lúc đó tôi nhìn thấy Manny ở bên kia chiếc bàn, đang lục lọi những món quà của Seth.

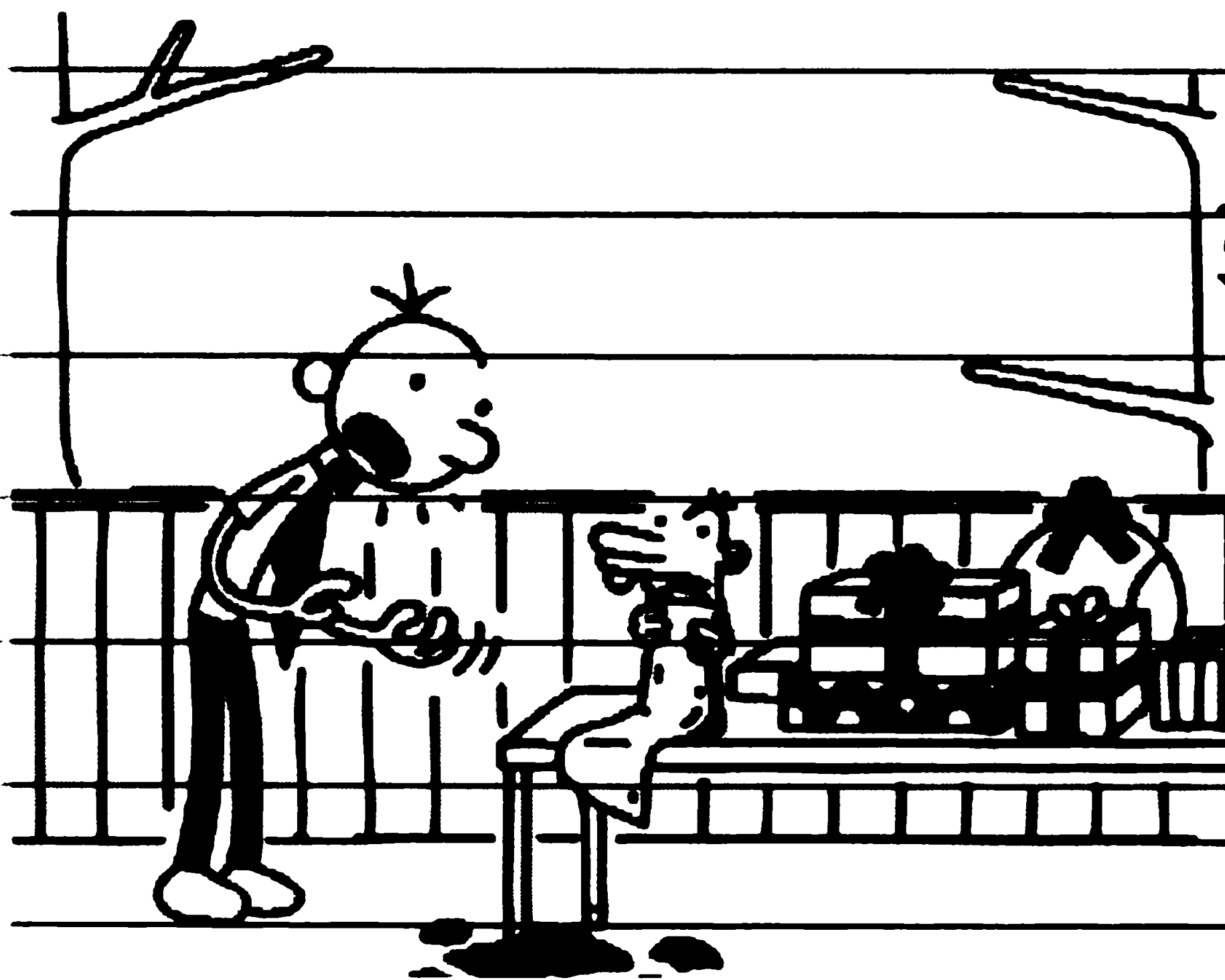

Manny đã tìm thấy món quà của gia đình TÔI, và nó xé luôn vỏ hộp để mở ra. Ngay khi nhìn thấy món quà, tôi biết mọi thứ sắp trở nên phức tạp.

Đó là một chiếc chăn len màu xanh, giống hệt chiếc mà Manny đã từng có và coi như một báu vật. Bạn có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ của Manny, nó đã tìm được cho mình một "CẬU BÉ ĐÁNG YÊU" mới.

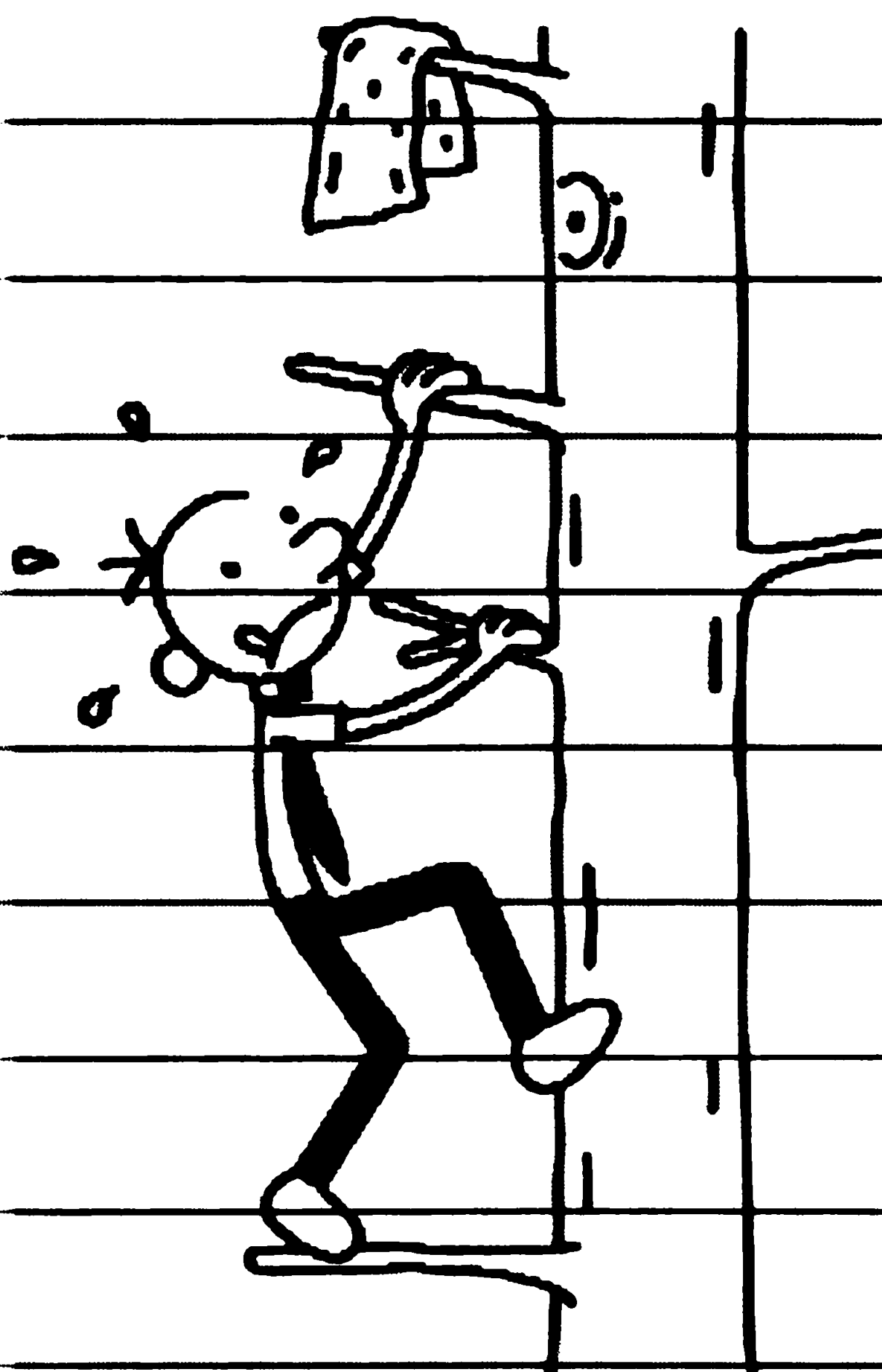

Tôi vội lao đến chỗ Manny và bảo nó trả lại chiếc chăn bởi vì đó là của em bé chứ không phải của nó.

Nhưng Manny nhất định không chịu buông món quà ra. Khi Manny nhận ra nguy cơ tôi sẽ giật mất chiếc chăn, thì nó quay lại và ném mạnh qua hàng rào.

Chiếc chăn đã bị mắc lại trên một cành cây. Tôi biết mình phải lấy nó xuống trước khi mẹ phát hiện ra, vì vậy tôi rời khỏi bàn và bắt đầu trèo lên cây.

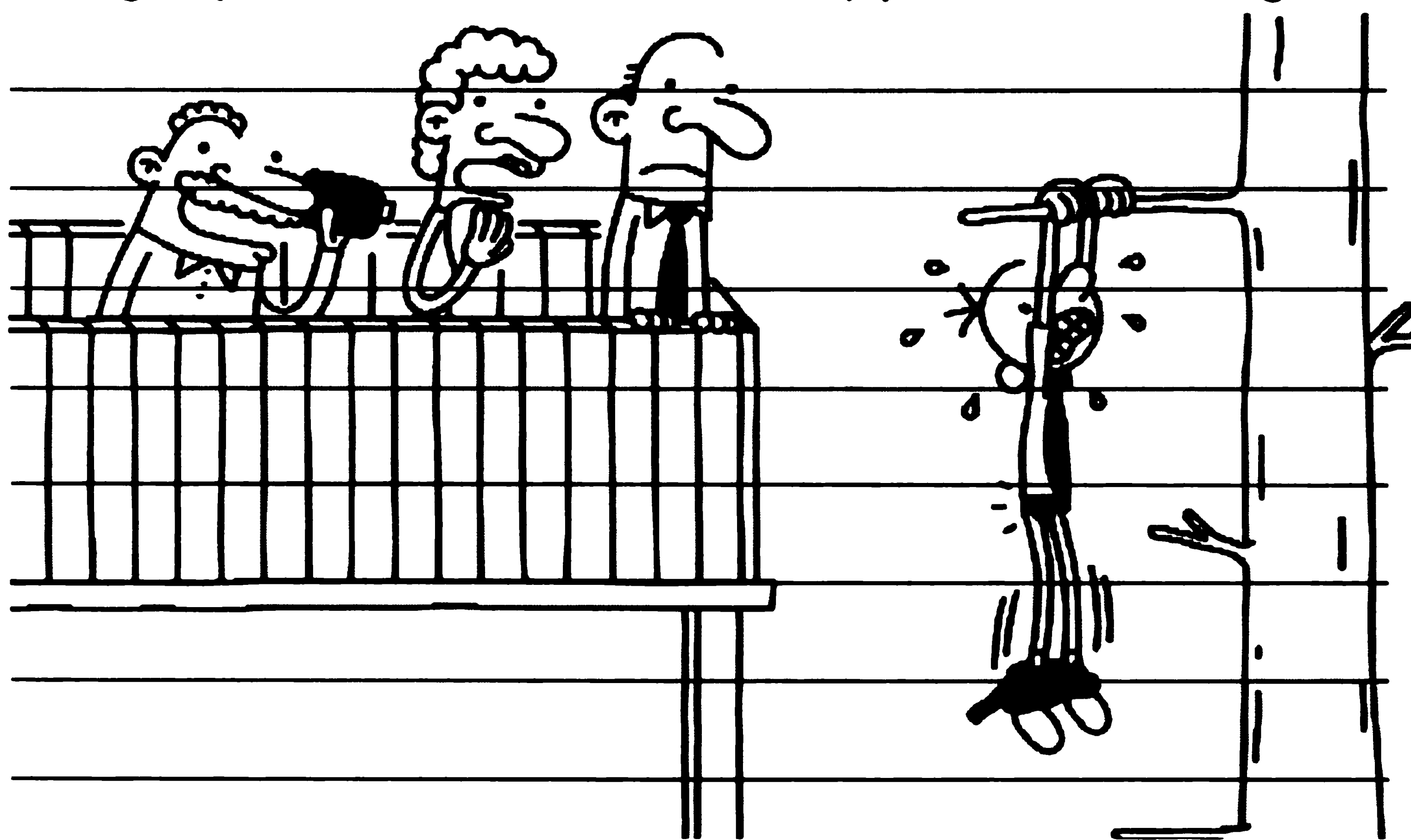
Đúng lúc tôi sắp tóm được chiếc chăn thì tôi bị trượt chân, và bị treo lơ lửng trên cây. Tôi cố gắng đu người để lấy lại thăng bằng, nhưng thực sự lúc này tôi đã hoàn toàn kiệt sức.

Tôi nghĩ bình thường tôi hoàn toàn có thể làm được điều đó, nhưng thứ duy nhất mà tôi nạp vào bụng ngày hôm nay là nước soda nho và một mẫu bánh rắc đường bé xiu, nên tôi không có đủ năng lượng.

Tôi đành kêu thật to để cầu cứu mọi người, nhưng ngay sau đó tôi thực sự hối hận về quyết định vội vàng ấy của mình. Bởi vì khi mọi người chạy lại để xem chuyện gì đang xảy ra thì chiếc quần của tôi trở nên lỏng lẻo và tụt xuống tận mắt cá chân.

Sự cố này có lẽ đã không xảy ra nếu như tôi mặc quần CỦA MÌNH. Nhưng tôi không bao giờ giặt quần sau khi chúng bị ô nhiễm dính ở khắp mọi nơi, vì vậy tôi đã mượn chiếc quần của RODRICK mà cỡ của anh ta to gần gấp đôi tôi.

Như này cũng đủ làm tôi mất mặt lắm rồi, nhưng sau đó tôi còn nhận ra một điều TỒI TỆ HƠN gấp vạn lần. Tôi đang diện chiếc Quần Lót Nữ Tuyệt Vời bên trong.

Cuối cùng, bố chạy tới để giúp tôi trèo xuống, nhưng là sau khi ông Snella đã thu không sót một chi tiết nào vào chiếc camera. Linh tính mách bảo tôi rằng lần này ông ấy đã có một đoạn video không thể hay hơn được để giật giải thưởng lớn trong chương trình "Những Gia Đình Hài Hước Nhất Nước Mỹ".

Sau đó, bố lôi cổ tôi về nhà, tôi định ninh rằng bố sẽ nổi trận lôi đình với mình. Nhưng hóa ra tai nạn của tôi lại xảy ra đúng lúc bố đang chuẩn bị phải diễn trò cười cho Seth. Và tôi đã giúp bố thoát khỏi tình huống lố bịch đó một cách hoàn hảo.

Và thật tuyệt khi bố nghĩ rằng tôi đã CỐ TÌNH làm tất cả những trò đó để giải thoát cho bố.

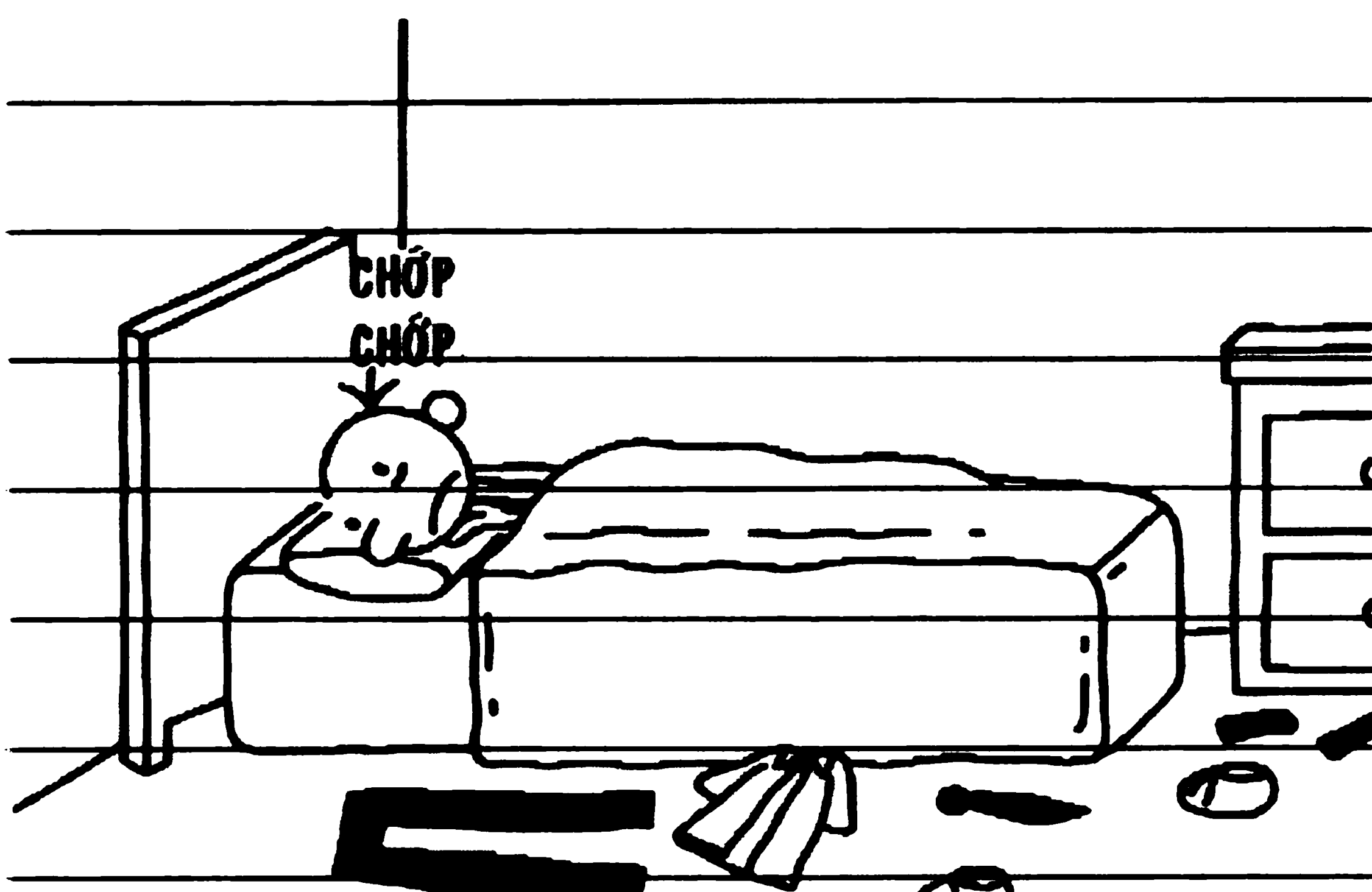

Tôi cũng chẳng có ý định đính chính lại những suy nghĩ không đúng này của bố làm gì. Tôi tự thưởng cho mình một ly kem rất to, ngồi trước ti vi, và cố hưởng thụ nốt

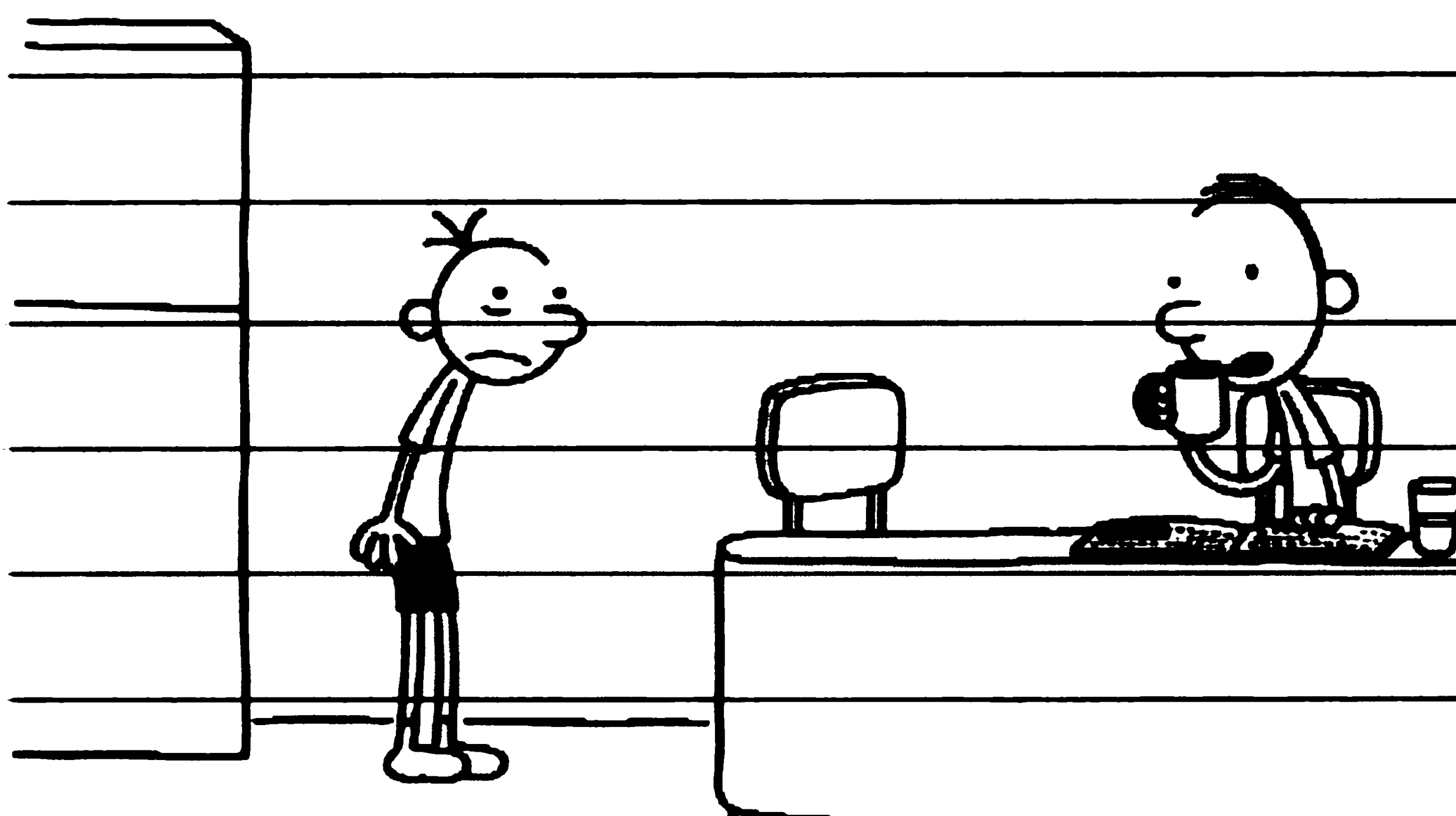
khoảng thời gian tuyệt vời còn lại của một ngày tự do.

Chủ nhật

Sáng nay khi tôi thức dậy, đồng hồ đã chỉ 11 giờ 15 phút. Tôi không hiểu tại sao mình vẫn đang ở trên giường, bởi vì theo đúng kế hoạch thì bố phải đưa tôi đến trường Spag Union từ lúc 8 giờ.

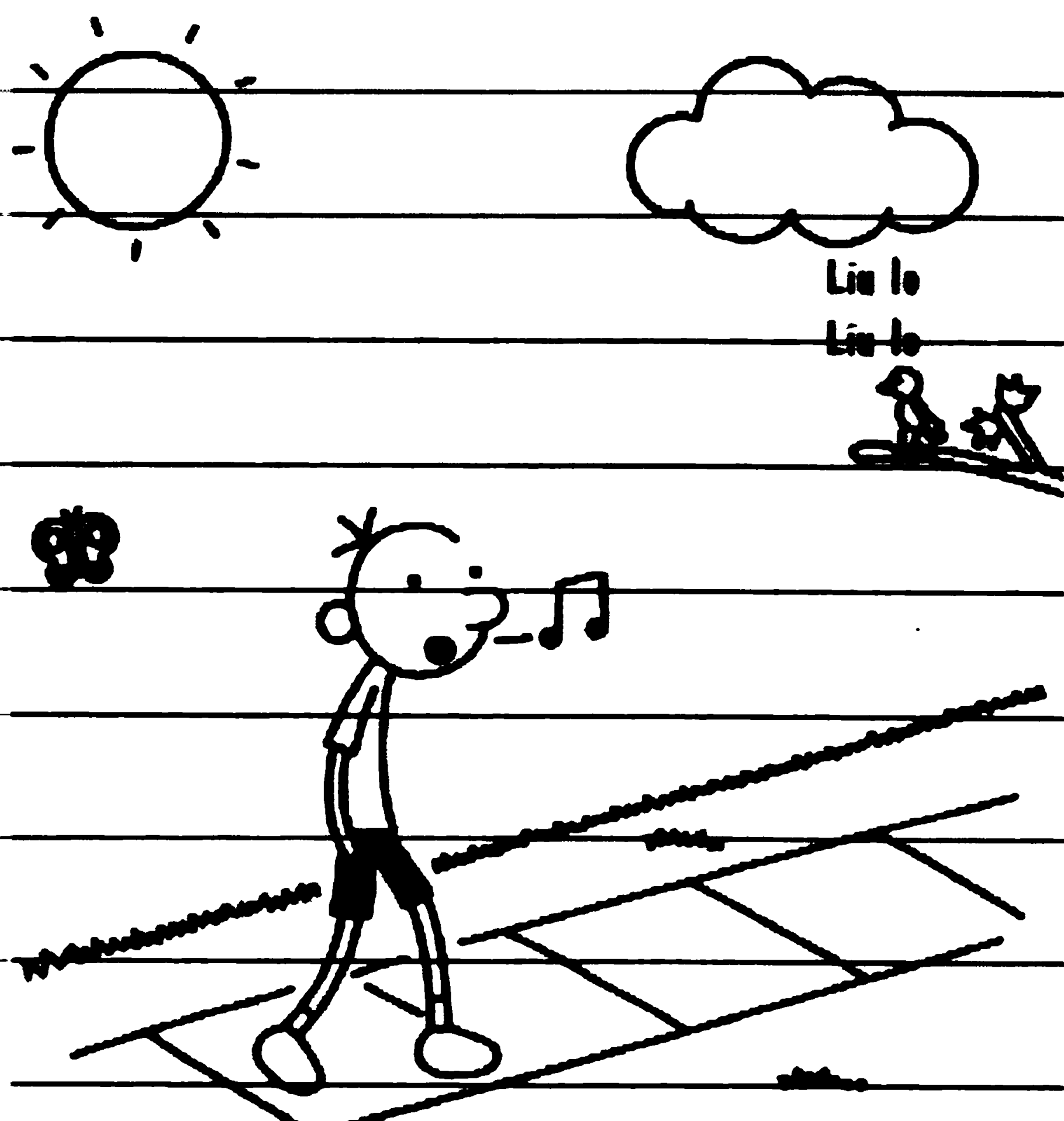
Tôi đi xuống dưới nhà xem có chuyện gì. Bố vẫn đang ngồi đọc báo ở bàn ăn, và bố thậm chí chưa buồn thay đồ để đi.

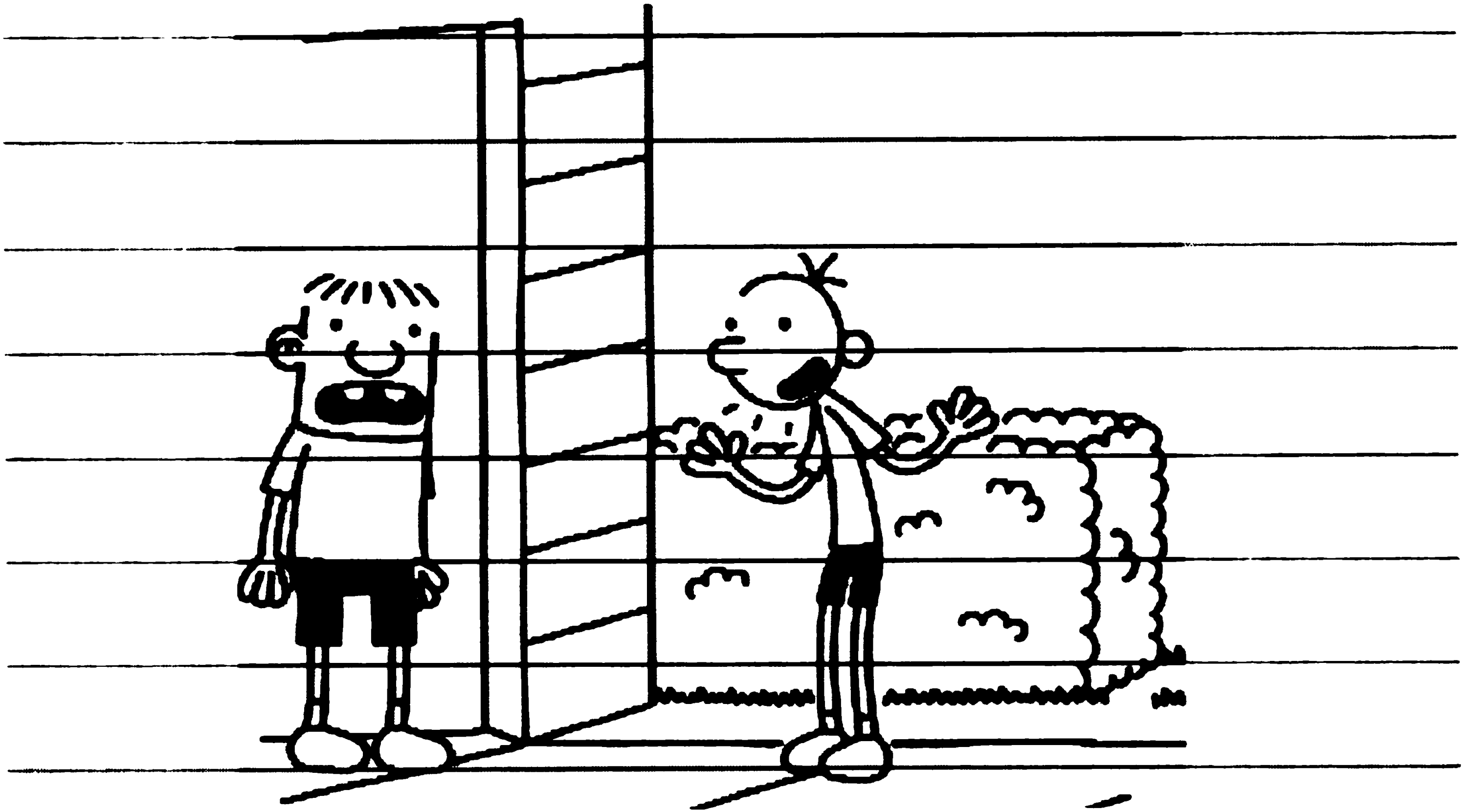
Khi tôi bước vào bếp, bố nói chúng tôi có thể «nghỉ lại» về việc đi học ở trường quân sự. Bố bảo tôi có thể tập vài động tác hít đất rồi lên cơ bụng đều đặn, thì điều đó cũng chẳng khác là mấy so với chương trình huấn luyện mùa hè ở trường Spag Union.

Tôi không tin vào tai mình nữa. Có lẽ bố có cảm giác nợ nần vì sự hi sinh cao cả của tôi hôm qua, và đây là cơ hội để bố trả nợ cho tôi.

Tôi vui sướng lao ra khỏi nhà và đi thẳng tới nhà Rowley trước khi bố có thể thay đổi quyết định của mình. Trên đường đi lên đồi, tôi nhận ra mình đang trong kỳ nghỉ hè tuyệt vời.

Tôi gõ cửa nhà Rowley, và khi nó ra mở cửa, tôi vui vẻ thông báo với nó rằng SAU tất cả những chuyện đã xảy ra tôi không phải tới trường Spag Union nữa.

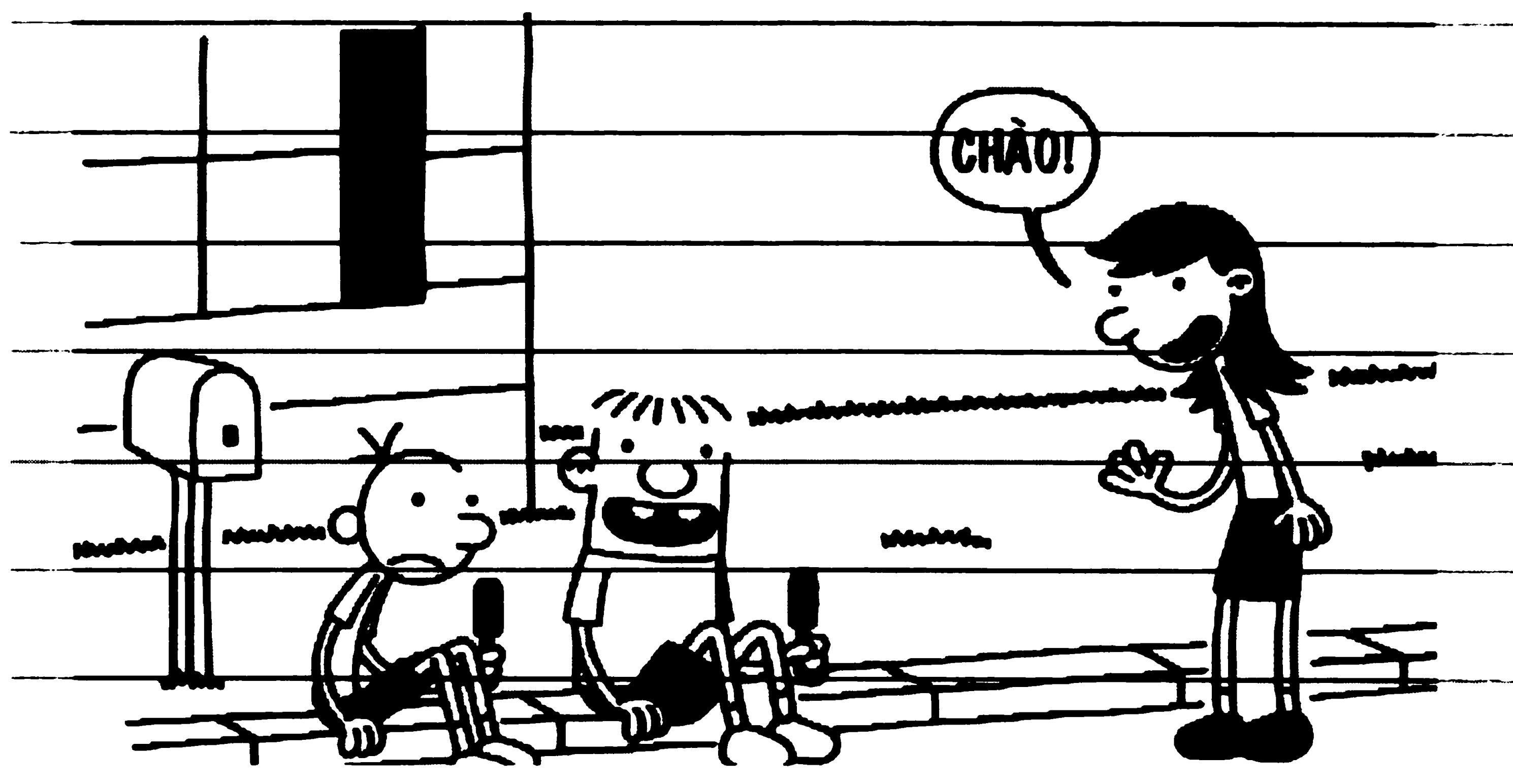

Rowley ngỡ ngàng không biết tôi đang nói về cái gì, điều đó chứng tỏ đôi lúc Rowley cực kỳ ngỡ ngàng.

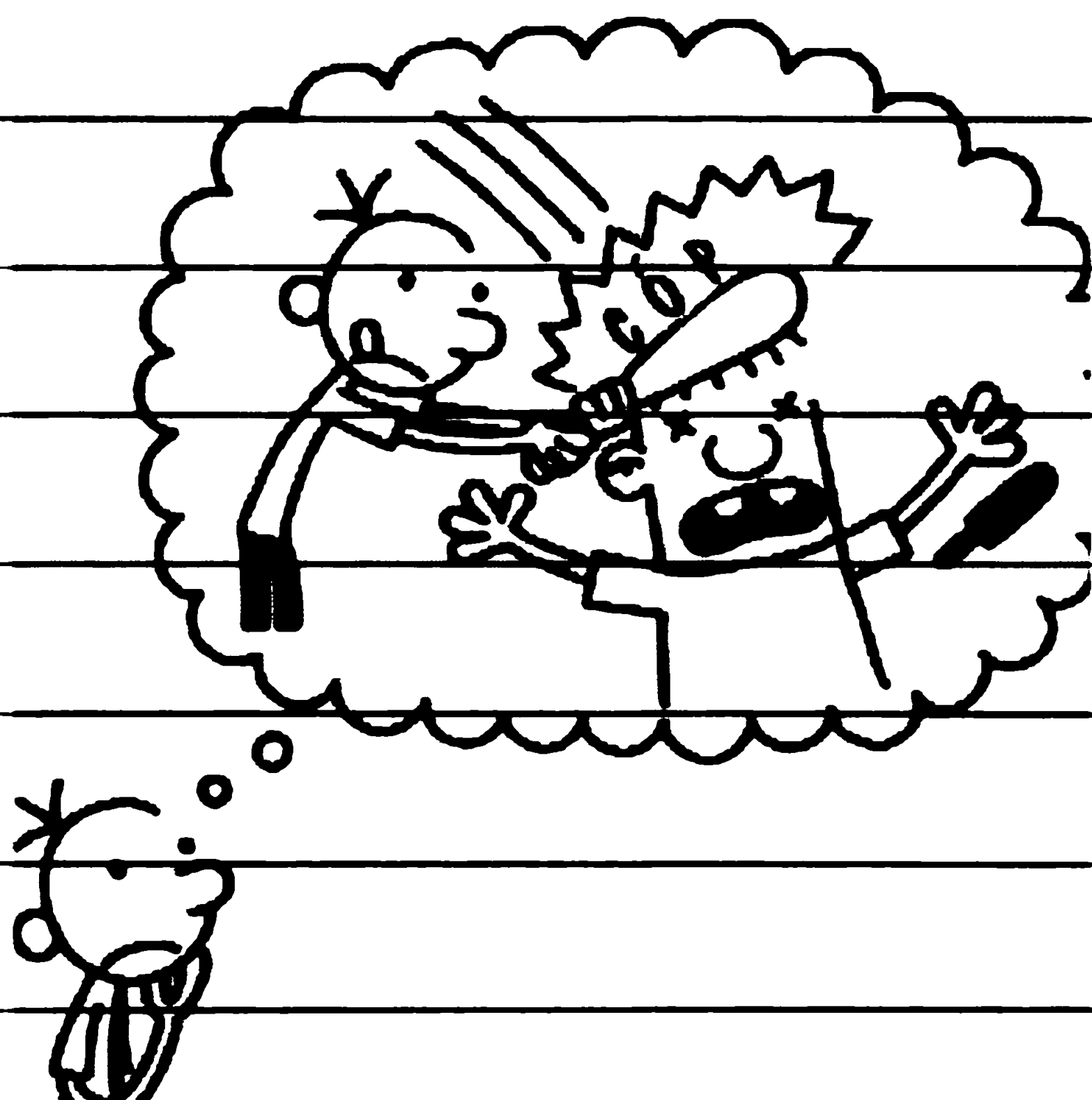
Hai đứa ngồi chơi điện tử trò Phù thủy xứ ozon 2 của Rowley, nhưng ngay sau đó bố mẹ Rowley đã tống chúng tôi ra khỏi nhà. Tôi và Rowley vớ vài que kem rồi ra ngồi ở vỉa hè trước nhà.

Bạn sẽ khó mà TIN được điều gì đã xảy ra tiếp theo sau đó. Một cô bé cực kỳ dễ thương mà tôi chưa từng thấy đã đến làm quen với chúng tôi.

Cô bé nói tên là Trista và mới vừa chuyển tới khu phố này.

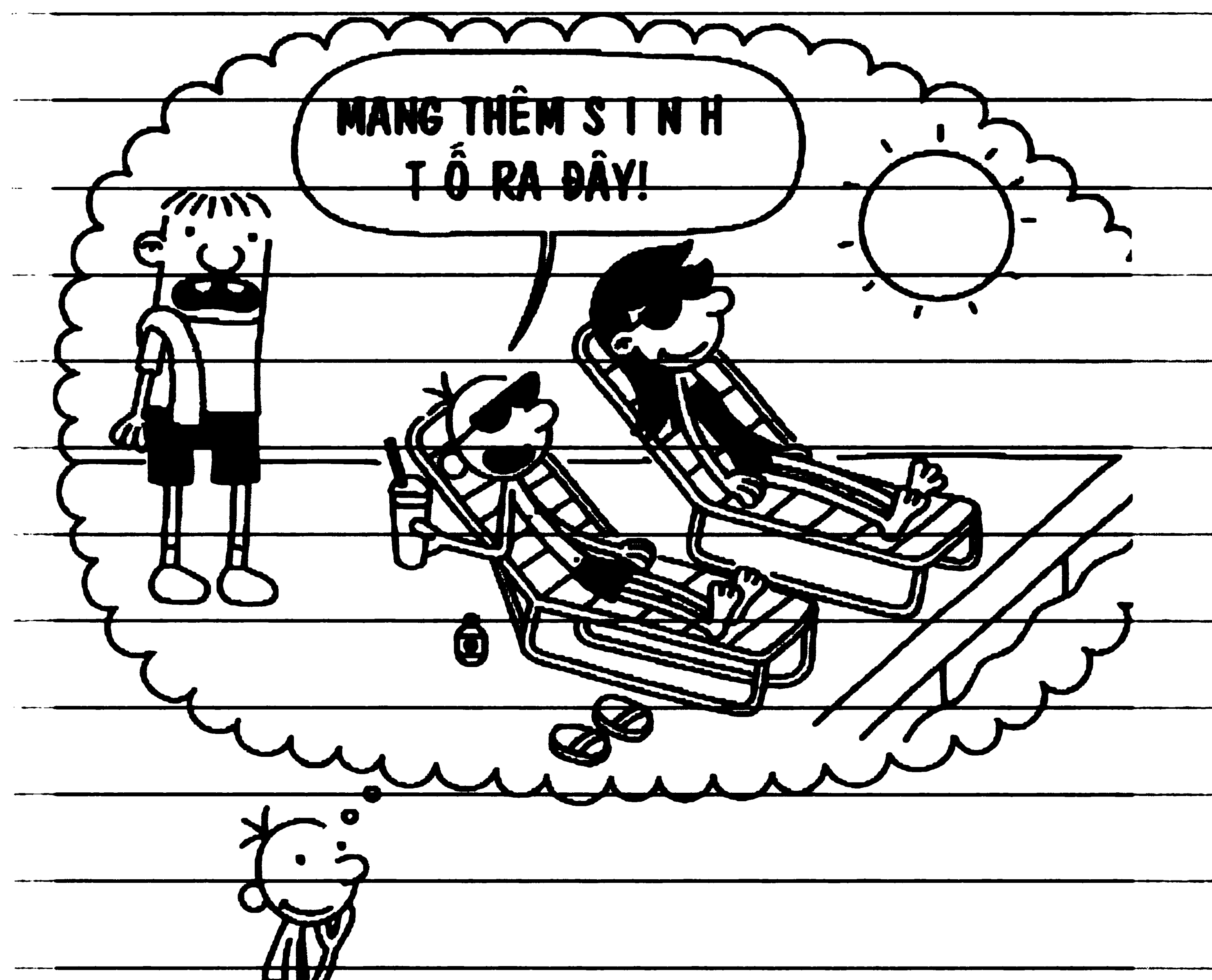
Tôi quay sang nhìn Rowley, và hiển nhiên là nó cũng đang có những suy nghĩ giống hệt tôi. Vì vậy chỉ mất hai giây để tôi có thể vạch ra được một kế hoạch hoàn hảo.

Nhưng sau đó tôi nảy ra một ý tưởng HAY HƠN nhiều.

Gia đình Rowley tham gia một câu lạc bộ thể thao ngoài trời, và nó được phép mời theo hai người tới bể bơi của câu lạc bộ đó vào tất cả các ngày.

Điều đó có thể sẽ diễn ra rất tuyệt vời.

Có vẻ cuối cùng mọi việc sẽ diễn ra theo đúng những gì mà tôi mong muốn, và bạn biết đấy, cũng sắp đến lúc đó rồi. Tôi không biết còn có ai xứng đáng để được nghỉ ngơi nhiều hơn tôi không, bởi như đã nói trước đây, tôi là người hoàn hảo nhất mà tôi biết.

Tôi biết kết thúc có hậu là kiểu kết thúc cổ lỗ sĩ, nhưng dù sao thì tôi cũng chẳng còn giấy để viết nữa, nên tôi nghĩ mình sẽ dùng bút tại đây.

KẾT

THỨC

NHẬT KÝ
chủ bé
nhút nhát

Giọt Nước Trần Ly

JEFF KINNEY

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SỐ 18 NGUYỄN TRƯỜNG TỌ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

ĐT: 024.37161518 - 024.37163409. Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

Email: info@nxbvanhoc.com.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh:

290/20, Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Quận 3.

ĐT: 028.38469858. Fax: 024. 38483481

Văn phòng đại diện tại TP Đà Nẵng

344 đường Trưng Nữ Vương - TP Đà Nẵng

ĐT: 0236.3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: T.S NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa: Lê Thu

Trình bày: Thanh Hương

Sửa bản in: Hương Vũ

**In 4000 cuốn, khổ 14,5x20,5cm, tại Công ty TNHH in
và thương mại Thuận Phát, Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài
Đức, Hà Nội. Số ĐKXB: 405-2021/CXBIPH/09-16/VH ngày 29/01/2021
Quyết định xuất bản số: 145/QĐ-VH ngày 01/02/2021**

Mã ISBN: 978-604-323-034-5

In xong và nộp lưu chiểu năm 2021.